

Giới thiệu Lật Mở Thiên Thư

Từ ngày có trong tay cuốn kỳ thư tổ tiên truyền lại, cuốn kỳ thư khiến cho mấy thế hệ nhà Phó Thanh phải tan tác vì bí mật phục chế, mô phỏng tái tạo. Mọi chuyện càng rắc rối hơn khi hần gặp Đường Tiểu Bạch, Mông Nhân - bạn thân của Phó Thanh ngẫu nhiên gặp một nhân vật kỳ lạ có khả năng tái tạo, mô phỏng giống hệt người khác khiến cho các câu chuyện ngày một trở nên rối tung lên... thà đừng gặp gỡ đã không xảy ra có sự này.

Để rồi Tất cả cuốn vào một dòng xoáy truy tìm kho báu của những người trẻ tuổi chứa đựng vô vàn sự kỳ bí, khiến cho Thiên thư ngày càng trở nên kỳ ảo. Liệu Thiên thư có chứa đựng những sức mạnh bí ẩn như tin đồn hay chỉ là một cuốn sách tâm thường, mời các bạn đón đọc truyện Lật Mở Thiên Thư.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Lời Nói Đầu

Mùa đông năm tôi lên một tuổi, ông nội tôi ốm nặng, họ hàng ở quê ra nhìn rằng, ông tôi nằm nặc đòi gấp tôi bằng bất cứ giá nào. Hôm đó tôi đang bị sốt cao đã hai ngày trời, đi viện truyền dịch rồi mà vẫn chưa đỡ. Nhưng ông tôi đã nhấn như thế thì cha tôi không thể không vội đưa tôi về quê. Lúc lên đường trời bỗng mưa rào, cha tôi nhớ lại rằng mùa đông thì hiếm khi có mưa to đến thế. Hơi vất vả nhưng rút cuộc cũng về đến quê, gần như toàn bộ họ hàng thân thích đều đang có mặt. Ông tôi nằm trên giường ở trong buồng, cha tôi bế ngay tôi vào với ông, và chỉ lát sau thì ông tôi tắt thở... Cũng thật lạ lùng, ngay sau khi ông tôi qua đời thì tôi khỏi sốt.

Về sau, một vài người già nói rằng, đó là ông trời để cho hai ông cháu tôi tranh sinh tử, và ông tôi đòi gấp mặt tôi tức là ông có ý muốn nhường mệnh sống cho tôi, nếu không, tôi cũng chẳng sống nổi mấy bữa nữa.

Ông Lưu thầy bói là người chọn đất mai táng cho ông tôi. Hôm chôn cất ông tôi, tôi đang được mẹ bế, ông Lưu nhìn tôi rất lâu rồi nói ngày giờ tháng năm sinh của tôi, sau đó bảo mẹ tôi rằng: “Ngày giờ sinh của thằng bé này bản mệnh rất vững, đời nó luôn vấp vấp nhưng vẫn là mệnh được hưởng vinh hoa tốt đẹp, luôn có quý nhân phù trợ; mệnh nó có vấn đề khác thể, sau này lấy vợ nên tìm một cô gái cũng có mệnh vững như nó thì mới yên.”

Tôi chẳng rõ ông Lưu thầy bói nói có đúng không, chỉ biết kể từ khi đi học, tôi luôn luôn rất thuận lợi nhưng rất hay gặp tai nạn lật vật, và luôn được người đứng ra giúp đỡ hóa giải cho. Sau khi tốt nghiệp đại học, dần thân vào đời, làm phóng viên tòa báo, phóng viên truyền hình, rồi làm biên tập cho tạp chí, làm về thiết kế ý tưởng sáng tạo cho công ty, làm quản lý ban bảo dưỡng duy tu của nhà máy, làm giám định viên cho công ty bảo hiểm, làm ban kinh doanh... Tôi đã làm và thay đổi nhiều vị trí, đổi nhiều nghề, nhưng không có một nghiệp vụ nào có thể khiến tôi yên tâm làm việc. Chuyện tình cảm với bạn gái cũng thế, kể từ khi biết yêu đương đến giờ, tôi đã thất tình không biết bao nhiêu lần và cũng để cho vô số bạn gái phải thất vọng. Cứ như một người bạn xem tướng cho tôi cách đây mấy năm, thì đời tôi không có gì là ổn định cả.

Tôi đã sắp đi hết 30 năm của cuộc đời, có rất ít bạn, chỉ có một người bạn duy nhất có thể hoàn toàn cởi mở mọi phương diện, là Mông Nhân. Mông Nhân sinh vào mùa đông, khi mới chào đời, cậu có làn da trắng bong, trắng như tuyết ngoài trời, nhưng tay phải cậu ta có một vết chàm nhỏ xíu hình chữ “thập”. Khi đó, bác sĩ và cha của Mông Nhân đều thấy choáng váng. Phải một tuần sau khi sinh, nước da của Mông Nhân mới giống như mọi đứa trẻ sơ sinh. Một ông già ở quê Mông Nhân nói: Thằng bé này là một con bạch mã trên trời xuống trần, vết chàm ở chân trước bên phải của nó là dấu ấn cho thiên đình khắc cho.

Có lẽ vì tôi và Mông Nhân đều có khả năng thiên phú là rất ham tìm hiểu khám phá sự thật, nên chúng tôi thân với nhau, rồi cùng trải nghiệm, tìm tòi, nghe ngóng đủ thứ chuyện mà chúng tôi cảm thấy hứng thú: chuyện về quá khứ, về hiện tại, thậm chí cả về tương lai nữa... Đường nhiên cũng bắt nguồn từ việc cả tôi và Mông Nhân đều thích gõ bàn phím trao đổi những câu chuyện của cả hai.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nhiệm vụ phỏng vấn

Phục chế, sao chép, hoặc copy phục chế, chỉ hành động dùng các cách in ấn, ghi âm, vẽ lại... để chế tác một thứ gì đó thành hai hoặc nhiều bản.

Khi dùng máy tính, chúng ta thường ấn Ctrl+C sau đó ấn Ctrl+V, để sao một văn bản nằm trong tệp văn bản hoặc một khu vực nào đó của ổ cứng rồi đặt nó sang một vùng khác, rất đơn giản nhanh gọn; các văn bản có thể khác nhau về dung lượng, hoặc cũng có vấn đề là có thể copy hay không. Sự việc kể ra sau đây có vẻ như đơn giản nhưng thực tế lại rất phức tạp; nếu muốn nghiên cứu nó, e sẽ phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể biết được kết

quả.

Năm 2003, tôi vẫn đang công tác tại đài truyền hình thành phố C, tôi mới tốt nghiệp không lâu, nhưng đã nhanh chóng nhận ra rằng những điều thom tho tốt lành mà tôi háo hức mong mỗi khi còn ngồi trên ghế nhà trường sẽ không bao giờ đến lượt tôi. Ví dụ, tôi sẽ tình cờ quen biết nữ phóng viên xinh đẹp, hai bên nảy nở tình cảm, rồi phát triển thành một tình yêu long trời lở đất quý khốc thần sầu, nhưng thực tế là tôi toàn gặp gỡ nam phóng viên trong giới truyền thông, thậm chí đôi khi nảy sinh va chạm rồi biến thành đầu đá nhau... Từ đó tôi dần cảm thấy công tác và sinh hoạt hàng ngày đều rất khô khan vô vị. Những lúc ngán ngẫm, tôi kéo Mông Nhân cũng đang buồn tênh như tôi đi dạo chơi; có lần chúng tôi uống say rồi mò đến ga tàu hỏa, cuối cùng bị hiểu lầm là hai thằng lưu manh, chúng tôi suýt nữa bị họ tóm cổ rồi tống về quê!

Một năm nọ, cuối thu sang đông, thời tiết vẫn rất oi bức, tôi còn nhớ rất rõ dịp quốc khánh, tôi và Mông Nhân đang ở bể bơi trong nhà lớn nhất thành phố C; đó là vào buổi chiều ngày quốc khánh. Tôi vừa trèo lên thành bể bơi, chuẩn bị thay quần áo sau đó sẽ đi quán rượu, thì Mông Nhân nhận được cú phôn của đài truyền hình gọi về gấp. Họ chỉ gọi Mông Nhân, nhưng tôi đang rồi chẳng có việc gì làm nên tôi cũng “trơ trên lì lợm” đi theo Mông Nhân, nhằm đỡ tốn tiền đi tắc-xi trở về.

Về đến đài, sếp báo Mông Nhân tối nay phải làm việc, có thể sẽ rất khuya hoặc làm qua đêm. Hồi đó tôi và Mông Nhân đều cùng làm ở tiết mục “3-15” tức tiết mục hợp tác giữa Sở công thương và một vài cơ quan chấp pháp, mục đích là phanh phui các vụ việc làm hàng giả hàng nhái, đánh cắp bản quyền sản phẩm. Sếp dặn chúng tôi tối nay đi cùng Phòng công thương của khu X thâm nhập một cơ sở phi pháp chuyên làm giả tiết vịt tiết lợn đặt ở ngoại thành. Sếp còn cảnh báo chúng tôi phải chú ý an toàn khi quay phim tác nghiệp; vì bên công an và Sở công thương nói rằng họ đã phát hiện ra: đứng đầu bọn làm ăn phi pháp ấy là một gã đại ca của một băng đảng lưu manh có màu sắc xã hội đen, được biết chúng luôn thủ sẵn mìn tẩu, và không loại trừ khả năng chúng có cả súng nữa.

Tôi và Mông Nhân nghe xong rất hào hứng. Bấy lâu nay tiết mục của chúng tôi toàn làm về những vụ nhỏ nhỏ đơn giản, chưa giương máy ra thì họ đã khai nhận luôn. Tôi và Mông Nhân đã mấy lần đề nghị được đi theo cảnh sát tác nghiệp các vụ hình sự nhưng sếp cứ ép chúng tôi tiếp tục công việc như hiện nay, và còn châm biếm chúng tôi chưa biết đi đã đòi chạy!

Tôi hỏi sếp cho tôi đi cùng Mông Nhân, sếp đồng ý; tôi cũng nói thêm: hôm sau Mông Nhân được nghỉ nửa ngày, còn tôi vẫn đến đài làm như thường. Dặn dò xong, sếp ra về, trong phòng còn lại tôi và Mông Nhân chuẩn bị máy móc thiết bị.

Tất cả xong xuôi, chúng tôi về nhà, rồi liên hệ với Sở công thương, nhất trí 12 giờ đêm nay gặp nhau ở phòng công thương khu X. Hai chúng tôi ăn qua loa, đặt đồng hồ báo thức lúc 11 giờ đêm, rồi đi ngủ. Tôi vừa nằm vừa nghĩ ngợi, nếu sớm biết như thế này thì không đi cùng gã Mông Nhân phải gió này làm gì, mình phải hy sinh mất giấc ngủ đêm nay.

Đến nơi tập kết, tôi mới biết ngoài nhân viên chấp pháp của Sở công thương ra còn có gần chục cảnh sát vũ trang đầy đủ, có cả các dụng cụ chống bạo động rất chuẩn. Xem ra, tin tình báo là chính xác, bọn người của cái xưởng bí mật ấy không phải tay vừa.

Trên đường đi, lúc đến gần mục tiêu, chúng tôi dừng lại, lặng lẽ đỗ xe vào một ga-ra sửa chữa ô tô đã liên hệ từ trước, sau đó mọi người bắt đầu chờ đợi. Vì đã điều tra được biết, cái xưởng phi pháp này tuy sản xuất ra khối lượng hàng rất lớn nhưng họ phải từ sau nửa đêm mới nhập nguyên liệu, cho nên mọi người phải chờ đến 4 giờ sáng mới bắt đầu hành động để bảo đảm bắt tại trận cả người lẫn tang vật.

Tôi khẽ hỏi Mông Nhân: “Cậu cho rằng làm giả tiết lợn, tiết vịt, cần những nguyên liệu gì?”

Mông Nhân nói: “Bột tiết, chứ còn gì nữa?”

Tôi cố ý giả vờ cười ngạc nhiên: “Tôi dám chắc rằng không đơn giản thế đâu. Nếu chỉ là bột tiết thì không cần bày binh bố trận hùng mạnh thế này. Hay là họ... dùng máu người?”

Tôi vừa nói đến đây thì bị anh họ Lý chấp pháp của Sở công thương cắt ngang: “Nói vớ vẩn gì thế? Nguyên liệu là tiết bò! Nói thế nghe sợ chết khiếp, nói là máu người thì lâu nay phải có bao nhiêu người chết? Cậu cho là đem người ra hiến tế chắc?”

Tôi vội rút thuốc lá ra mời anh ta. Mông Nhân thì bắt đầu bật máy quay, anh Lý thấy thế vội nói: “Đừng quay tôi. Cần quay cần phỏng vấn thì gặp lãnh đạo của bọn tôi.”

Tôi khẽ hỏi Mông Nhân: dùng tiết bò làm giả tiết vịt tiết lợn mà cần huy động lực lượng cảnh sát làm gì, thì anh Lý nói: “Tiết bò là thứ có thể ăn, nhưng tiết bò mà bọn người này dùng lại rất kỳ quái: mề tiết bò đầu tiên bọn tôi tịch thu được ở thị trường là tiết bò có bệnh, nhưng rất lạ ở chỗ, sau khi xét nghiệm thì thấy rằng chúng là tiết của cùng một con bò, đám tiết ấy nhiều chừng nào, biết không?”

Tôi và Mông Nhân lác đầu. Anh Lý bèn nói ra số lượng khiến hai chúng tôi giật mình, vì phải dùng đến mười mấy con bò. Anh Lý nói: “Cho nên, đó mới là lạ! Ngoài ra, chúng tôi mai phục ở đây mãi, ít ra đã nửa tháng trời, thấy rằng chỉ có đêm thứ ba hàng tuần có người chuyển tiết bò đến, sau đó, từ 5 đến 7 giờ sáng thì có người đến chở sản phẩm đi, có người đạp xe đạp, có người đi xe máy, có người lái xe tải nhỏ đến chở. Chúng tôi tính rằng, dù đem toàn bộ số tiết bò kia chế biến cũng không thể làm ra nhiều tiết vịt giả tiết lợn giả đến thế! Và, gã chủ cái lò sản xuất này cũng chẳng hay hóm gì, nghe nói mấy năm nay gã kiếm ra rất nhiều tiền, và còn cho con trai ra nước ngoài nữa.”

Tôi và Mông Nhân nghe đến đây cũng cảm thấy hay hay. Hai chúng tôi cố thức được đến 2 giờ sáng thì lăn ra ngủ, nhưng rồi anh Lý đánh thức dậy, sau đó chúng tôi đi theo các nhân viên chấp pháp của Sở công thương và cảnh sát lặng lẽ xuất phát tiến về phía cái xưởng đáng ngờ ấy, toàn bộ cảnh sát đi trước. Khi đến cái xưởng ấy thì tôi mới nhận ra “xưởng” chỉ là một ngôi nhà nhỏ nhỏ kiểu nông thôn, bốn bề có tường vây tương đối cao; “nhà” là một khoảng trống được lợp tôn nhựa. Cửa, là cửa sắt khá kiên cố, không dễ gì mà mở được. Nhưng, cửa đang khóa ngoài, còn bên trong thì không một tiếng động. Lạ thật.

Tôi khẽ hỏi Mông Nhân: “Hay là chúng ta đến nhăm nhà rồi?” Nhưng các anh cảnh sát thì đang bố trí nhân lực bao vây quanh nhà, sau đó bắt đầu gọi vào bên trong, gọi chán chê mà không có ai trả lời. Cảnh sát đành hô lên: “Nếu không ra mở cửa chúng tôi sẽ phá cửa!” Lúc này trong nhà mới bật đèn, sau đó là một giọng phụ nữ: “Ai đấy?” Tiếp đó là im lặng.

Cảnh sát bí quá, đành cử người ra đem ô tô đến đây để kéo đổ cổng sắt. Đúng lúc này bỗng thấy một bóng người nhô lên ở trên tường, giả mà cái bóng ấy nhỏ thì chúng tôi sẽ nghĩ đó là con mèo hay con vật gì đó. Nhưng rõ ràng là bóng người. Tôi kêu lên: “Kìa, có người ra!”

Tôi vừa hô xong thì cái bóng đó ngồi chồm hổm trên đỉnh tường, sau đó nhảy xuống rất nhanh rồi biến mất vào khu đất xung quanh. Tốc độ của nó cực nhanh, nhanh đến nỗi tất cả chúng tôi đều không kịp có phản ứng gì. Hai anh cảnh sát vội đuổi theo ngay. lát sau, ô tô đã đến, rồi cảnh sát giải quyết được cái cửa sắt. Cảnh sát xông vào, tôi cầm bộ đèn đi sau, tiếp đó là Mông Nhân vác máy quay phim theo sát tôi.

Vào nhà rồi mới biết, khu này rất rộng, vì phía sau nhà là một cái dốc, dưới dốc là một khu đất trũng hẳn xuống dưới tựa như cái hồ to, giữa hồ là một cái bể nước xây gạch trát xi măng, trong bể toàn là tiết bò... đỏ như máu. Có vài công nhân trông có vẻ chân chất đứng bên cạnh bể, họ há hốc mồm tròn tròn mắt, phát hoảng khi thấy cảnh sát ập đến, tay họ vẫn đang cầm dụng cụ để khuấy trộn...

Cảnh sát đã lôi gã đầu sỏ từ trong ngôi nhà gác nhỏ ra, cùng với các thứ vũ khí mà gã giấu ở gầm giường: hai khẩu súng kíp, mấy thanh mã tấu, một khẩu súng bắn bi sắt. Đám vũ khí này tạm xếp gọn ở giữa sân. Sau đó cảnh sát bắt đầu thẩm vấn tại chỗ, nhưng người đàn ông gần năm chục tuổi tên là Trương Quân này chỉ nói độc ba chữ “tôi không biết”, ông ta còn nói mình chữ nhất bẽ đôi cũng không biết, ngay họ tên mình cũng không viết nổi. Khi hỏi đám súng ông đào kiếm kia là thế nào thì ông ta lại càng ù lì ngậm miệng.

Lúc này hai anh cảnh sát đuổi theo bóng đen kia đã quay về, họ thở hồng hộc nói rằng bóng đen ấy chạy quá nhanh, mình đeo vũ khí và dụng cụ nặng nề không sao đuổi kịp; nhưng cả hai khẳng định rằng bóng đen đó là người. Anh đội trưởng cảnh sát trợn mắt: “Tôi cũng biết hẳn là người!” Sau đó anh hỏi Trương Quân gã ấy là ai, thì Trương Quân chỉ cười, không hé răng, cuối cùng lão nhắm tịt mắt lại.

Cảnh sát thẩm vấn được một lúc, Mông Nhân chấm ngón tay vào ly trà, viết lên bàn một chữ “tử” và hỏi Trương Quân có biết chữ này đọc là gì không. Trương Quân nhìn, rồi cười khẩy. Mông Nhân quay sang nói với tôi: “Cũng chưa đến nỗi nào, lão cũng biết đó là chữ “tử”...”

Động tác này của Mông Nhân khiến mọi người bật cười, đương nhiên ngoại trừ Trương Quân.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Người đàn ông muốn đăng thông báo tìm người

Đêm hôm đó, sau khi hoàn thành nhiệm vụ quay phim, tôi và Mông Nhân trở về nhà lúc 7 giờ sáng. Anh cảnh sát họ Lý tiễn chúng tôi về, dọc đường, anh và chúng tôi bàn bạc về đám tiết bò. Vì chúng tôi không nhìn thấy quá trình sản xuất, nên bảo lão Trương Quân diễn tả xem sao nhưng lão quyết không nói. Nguyên liệu sên sệt chúng tôi nhìn thấy chứa đầy hai cái bể chứa, nhưng bên cạnh đó còn có tám cái bể lớn nhỏ khác nhau nữa; điều kỳ lạ là chúng tôi ở đó suốt mà không thấy ai đánh xe chở nguyên liệu đến. Các nhân viên điều tra trước đó nói rằng họ mai phục ít ra đã nửa tháng không thấy ai tiếp liệu, nhưng cứ đêm thứ ba thì có người đến lấy hàng, chuyện đó là thế nào, Trương Quân cũng không trả lời. Về đám vũ khí kia, thì lão nói là một người bạn của lão thích sưu tầm vài đồ quân dụng, đã gửi ở chỗ lão.

Tôi chưa từng nghe nói có ai thích sưu tầm súng ống đạn dược!

Cuối cùng, chúng tôi nói về cái bóng đen trên tường. Anh Lý đang rất buồn ngủ, bắt đầu ngờ rằng tại chúng tôi hoa mắt nhìn nhầm cũng nên. Tôi phản bác: “Nếu chỉ là tôi và Mông Nhân hoa mắt thì cũng được, nhưng chính anh cũng nhìn thấy, mấy người khác cũng thế, lẽ nào tất cả mọi người cùng hoa mắt?”

Anh Lý lắc đầu: “Không. Nhưng đúng là thằng cha ấy nhảy xuống đất rồi chạy quá nhanh, nếu hẳn thi Ô-lem-pích cũng sẽ lập nên kỷ lục đặc biệt...”

Vài ngày trôi qua, khi tôi và Mông Nhân cho rằng câu chuyện nói trên đã mờ nhạt, thì bỗng có một nam giới đến đài truyền hình xin đăng một mẫu quảng cáo tìm người. Kỳ quái ở chỗ anh ta đăng tìm chính mình! Đài chúng tôi vốn không đăng tải những mẫu quảng cáo như thế, mà chỉ đã từng làm những chuyên mục về tìm người, vì đằng sau những tin tức ấy thường có rất nhiều câu chuyện. Điều khiến chúng tôi kinh ngạc hơn nữa là, người ấy đặt vấn đề xong thì đề nghị muốn gặp đích danh Mông Nhân.

Hôm đó tôi và Mông Nhân vừa đi phòng vấn về. Vừa bước vào đài thì Mông Nhân bị Tăng Trần là đồng nghiệp cùng phòng kéo lại, chỉ vào một người đàn ông đứng bên ngoài, nói: “Người kia muốn gặp anh.” Mông Nhân nhìn sang phía người đàn ông đang ngồi đọc báo, nói: “Gặp tôi làm gì? Tôi không quen anh ta.”

Tăng Trần lại nói: “Anh ta nói là muốn đăng quảng cáo tìm người.”

Mông Nhân nói: “Tìm tôi để đăng? Tôi đâu có phụ trách cái mảng đó, tôi đâu có quyền quyết định?”

Tăng Trần lại nói: “Họ nói rõ là muốn gặp cậu, họ ngồi chờ mấy tiếng đồng hồ rồi. Cậu cứ ra hỏi xem sao, nếu đúng là có việc cần nhờ cậu thì sao?”

Mông Nhân đành giao các thứ cho tôi rồi bước đến gặp người lạ kia. Tôi chẳng có việc gì làm, đành đi vào ngồi bên bàn làm việc, vừa ngồi uống được tách trà thì Mông Nhân cầm một lô các thứ láo nháo bước vào ném xuống bàn cho tôi: “Cậu xem đi! Cậu sẽ sợ hết hồn!”

Tôi nhìn xem, đó là một lô chứng minh thư, nhìn kỹ, ảnh trên đó đều là ảnh của một người, quê quán, địa chỉ và tên người thì khác nhau. Chỉ có một điểm nhất trí duy nhất là họ Trương.

Tôi xem một lúc lâu, sau đó Mông Nhân kéo tôi ra bên cửa sổ, nói: “Chuyện này thật kỳ cục, có vẻ như đều là chứng minh thư giả, chính kẻ phạm pháp lại là đồ đến. Ta có nên tiếp không? Nếu không ỡn thì lát nữa đưa anh ta sang chỗ sếp để xử lý.”

Tôi gật đầu, rồi cùng Mông Nhân dẫn anh ta sang phòng hút thuốc. Tôi lấy bao thuốc ra mời anh ta hút, anh ta từ chối nói là không biết hút, rồi anh ta hỏi tôi và Mông Nhân: “Anh Nhân... liệu có thể đăng giúp tôi không?”

Mông Nhân nhìn tôi, rồi trả lời anh ta: “Sao anh lại đăng tin tìm... chính mình? Anh đang ngồi đây còn gì?”

Anh ta tỉnh bơ, nói: “Bởi vì... bởi vì tôi quên mất mình là ai.”

Mông Nhân lại nhìn tôi. Tôi bèn hỏi: “Anh tên gì?”

Anh ta nhìn đám chứng minh thư trên bàn, nói: “Tôi không biết. Và cũng không biết những thứ này ở đâu ra. Sáng hôm qua tôi ngủ dậy thì thấy những cái này ở trong cặp của mình, có cả tiền nữa, rất nhiều tiền!”

Nghe xong mấy câu này của anh ta, tôi bỗng sửng sốt, phản ứng đầu tiên của tôi là nhớ đến bộ phim “Điện ảnh trùng trùng” chiếu năm 2002. Lúc này tôi rất muốn hỏi anh ta: Anh có đem theo súng không? Hộ chiếu đâu?

Mông Nhân hỏi: “Bao nhiêu tiền?” Tôi và Mông Nhân đều nhìn chăm chăm vào anh ta và chờ câu trả lời. Anh ta nghĩ mãi rất lâu, rồi mở cái ba lô đem theo lấy ra một đồng tiền, gồm mấy tệp tiền, có lẽ mỗi tệp phải là 10 ngàn tệ, tổng số phải đến năm sáu chục ngàn tệ. Thảo nào anh ta phải dụ cái ba lô du lịch này.

Anh ta lại nói: “Tôi quên mất mình là ai, tôi chỉ nhớ khi thức dậy thì tôi đang ở trong một khách sạn mi-ni, sau đó không nhớ gì nữa.”

Khi anh ta nói, tôi mở sổ tay ghi lại các nội dung chính. Tôi rất tiếc vì mình học tốc ký không đến nơi đến chốn, nếu thạo tốc ký tôi sẽ ghi lại toàn bộ một cách ngon lành. May sao tôi có mang theo máy ghi âm mi-ni, đó là do bệnh nghề nghiệp...

Nói xong xuôi, anh ta cau mày rồi uống nước ừng ực, vừa uống vừa thở mạnh. “Tôi thật sự không thể nhớ ra, cho nên các vị giúp tôi đăng thông báo tìm người, được không?”

Mông Nhân bèn cầm giấy và bút của tôi đưa cho anh ta, nói: “Thế này vậy, anh cứ viết ra đây mọi chi tiết mà anh còn nhớ được, để không bị bỏ sót không bị quên. Cứ nghĩ đi, rồi viết ra.”

Anh ta cầm bút và giấy, chần chừ, có vẻ như chưa biết nên bắt đầu viết từ đâu. Mông Nhân lại gợi ý: “Tất cả những điều anh có thể nhớ được, ví dụ, anh ở khách sạn nào, tình hình lúc tỉnh dậy ra sao, rồi viết ra.”

Nhân lúc anh ta ngồi viết, tôi và Mông Nhân viện cớ ra ngoài để rót nước. Ra khỏi phòng, Mông Nhân bỗng vỗ đùi vào đùi: “Tôi thộn quá, sao không hỏi anh ta điều hệ trọng nhất.” Tôi cũng chợt hiểu ra, nói: “Đúng! Sao chúng ta không hỏi anh ta tại sao lại muốn gặp chính cậu?”

Nghĩ thế, chúng tôi bèn quay lại. Tôi vừa ngồi xuống thì anh chàng kia đẩy mảnh giấy về phía Mông Nhân, nói: “Tôi chỉ có thể nhớ ra tên khách sạn ấy, còn những điều khác thì tôi chịu thôi. Vậy có thể đăng thông báo được không?”

Mông Nhân cầm tờ giấy lên, thoáng nhìn rồi đưa cho tôi, Mông Nhân lại hỏi anh ta: “Tại sao anh lại tìm tôi để đăng thông báo? Anh biết tôi à?”

Anh ta gãi đầu: “Lúc... lúc tôi tỉnh lại, tôi không biết làm gì bèn bật ti-vi xem, thấy ghi họ tên anh ở một chương trình ti-vi; chương trình đó có quay một khu vực mà tôi nhìn rất quen, hình như tôi đã từng đến đó. Cho nên tôi nghĩ rằng anh có thể giúp tôi, nên tôi tìm gặp anh. Tôi phải tìm rất lâu mới tìm đến phòng này được.”

Khi anh ta đang nói, tôi nhìn vào mấy chữ anh ta viết trong tờ giấy, nhìn như bình thường nhưng suy nghĩ nửa thì tôi phải kêu lên. Tôi cố tự trấn an, rồi lại nhìn thật kỹ. Tôi tự khẳng định mình đã nhìn không nhầm, sau đó đưa lại tờ giấy cho Mông Nhân đồng thời chỉ tay vào hàng chữ đó. Mông Nhân nhìn xong chẳng bảo sao. Tôi bèn gõ tay thật mạnh vào hàng chữ trên giấy, Mông Nhân mới cúi xuống nhìn lại. Thoáng nhìn, sau đó Mông Nhân vội cầm tờ giấy lên đưa sát mặt để nhìn cho kỹ hơn. Rồi anh đưa mắt cho tôi, tôi lắc đầu với Mông Nhân, về mặt anh tỏ rõ nét ngạc nhiên không sao tưởng tượng nổi.

Mông Nhân lại đưa giấy bút cho anh chàng kia, nói: “Anh viết tên tôi ra đây, xem có phải anh tìm nhầm người hay không?”

Anh ta lại cầm giấy bút, còn hai chúng tôi đứng lên chăm chú nhìn vào tờ giấy. Tôi nhận ra ngón cái tay phải anh ta có một vết sẹo hơi giống hình ngôi sao sáu cánh. Rất nhanh, anh ta đã viết xong họ tên của Mông Nhân. Hai chúng tôi cầm giấy lên cùng nhìn thật kỹ, sau đó lại đặt xuống trước mặt anh ta, hỏi: “Anh... đang làm nghề gì?”

Sở dĩ chúng tôi hỏi thế, là vì mấy chữ tên khách sạn, tên Mông Nhân, nét chữ của anh ta giống hệt nét chữ của tôi! Hồi đó tôi đang rất “nổi tiếng” về chữ viết kỳ quái của mình, các lãnh đạo đều bảo chữ tôi chẳng khác gì vẽ bùa trừ ma trừ quỷ, hề viết hơi nhanh thì không ai đọc nổi. Còn chữ anh chàng này

thì viết hệt như tôi: chữ viết ngoáy tí nhưng vẫn nhận ra rằng chữ anh ta y hệt lối viết của tôi!

Khi tôi đang nghĩ xem gã này làm nghề gì, thì Mông Nhân nhắm vào trọng tâm vấn đề hỏi anh ta: “Anh đã xem chương trình ti-vi nào?”

Anh ta đáp: “Chương trình phát lúc 8 giờ 30 tối qua.”

Chương trình đài truyền hình phát tối qua, nói về việc chúng tôi đã tham gia, tức chuyên đề điều tra vụ làm giả tiết vịt tiết lợn ở cái xưởng chui kia. Tại sao nó lại gây ấn tượng cho anh chàng này nhỉ? Mông Nhân lại hỏi: “Anh có nhớ mình họ gì không? Anh có đúng là họ Trương không?” Hỏi xong, Mông Nhân đưa mắt cho tôi, tôi hiểu ngay vấn đề: gã trùm ở cái xưởng chui kia họ tên là Trương Quân; trước đó, cảnh sát đã biết Trương Quân có một con trai đi du học nước ngoài, hiện vẫn đang ở Úc.

Tôi và Mông Nhân cùng hỏi anh chàng này vài tình hình khác, và nhắc đến cái xưởng chế biến kia và gã Trương Quân, xem xem anh chàng này có nhớ lại được điều gì không. Bởi vì lúc đó tôi vẫn chưa thật tin rằng anh chàng đang ngồi trước mặt mình đã mất trí nhớ, và rất có thể anh ta có liên quan đến cái xưởng đó, nhưng vì muốn trốn tránh trách nhiệm nên anh ta đến đây tìm Mông Nhân và tôi để bịa ra câu chuyện ly kỳ này. Có điều, nó na ná như sự bất chú các tiểu thuyết khoa học viễn tưởng.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Bí mật về một dị nhân

Trong quá trình tôi và Mông Nhân hỏi anh chàng này, tôi thấy anh ta bắt đầu cảm bao thuốc lá trên bàn rồi châm hút, động tác hút thuốc, về mặt khi nói năng và tư thế ngồi... cũng dần dần biến thành rất giống Mông Nhân đang ngồi bên cạnh tôi. Nếu giọng nói anh ta cũng trở nên giống nốt, thì e nếu tôi không chú ý thì sẽ tưởng là một Mông Nhân thứ hai đang ngồi đối diện với tôi.

Thoạt đầu, tôi ngờ rằng mình hơi bị ảo giác, tôi bèn kéo cái ghế sang bên cạnh để ngồi sao cho tiện quan sát Mông Nhân và cả anh ta nữa. Rồi tôi nhận ra mình không hề có ảo giác nào hết, mỗi khi Mông Nhân có một động tác nào đó thì sau đó khoảng hai phút, anh ta cũng bắt đầu mô phỏng, tức là sau một khoảng thời gian nhất định. Động tác mô phỏng của anh ta không giống như chúng tôi vẫn đùa vui với nhau bằng cách cố ý “lặp lại” động tác của bạn, anh chàng này rất tự nhiên mô phỏng động tác của Mông Nhân.

Sau khoảng hơn mười phút, thì động tác của anh ta bắt đầu có sự biến đổi, toàn thân cũng quay sang phía tôi. Tôi hơi sững sốt, bất giác vung tay trái lên không trung, rồi ngón tay phải gõ nhịp lộc cộc xuống mặt bàn, sau đó đưa bàn tay lên chống cằm, mắt nhìn sang nơi khác nhưng vẫn chú ý đến anh ta. Khoảng một phút sau, anh ta làm các động tác y hệt tôi vừa rồi và cũng đưa tay lên chống cằm. Tôi ngẩng nhìn Mông Nhân, rõ ràng Mông Nhân cũng nhận ra tất cả. Sau đó tôi và Mông Nhân nói là phải đi báo cáo lãnh đạo xem sao, rồi bước ra khỏi phòng hút thuốc.

Trở về phòng làm việc, hai chúng tôi bàn nhau rồi quyết định sẽ giao anh chàng kia cho cảnh sát, vì lý do anh ta mất trí nhớ, hoặc vì anh ta có liên quan đến cái xưởng gia công kia, dù sao chúng tôi cũng cứ giao cho cảnh sát. Khi hai chúng tôi trở lại phòng hút thuốc, thì không thấy anh ta đâu nữa, đám thể chứng minh thư và cái ba lô vẫn còn ở đây. Tôi vội chạy ra hỏi các đồng nghiệp ở các phòng bên cạnh, họ nói vừa nãy thấy có một người từ phòng hút thuốc đi ra, lượn quanh một lượt rồi không thấy đâu nữa.

Mông Nhân và tôi vội đi một vòng các khu vực trong đài truyền hình, không thấy bóng anh chàng kia đâu. Chúng tôi ra cổng hỏi anh bảo vệ. Bảo vệ nói vừa nãy có một nam giới đi ra, vai khoác một cái túi, gọi tắc-xi rồi đi luôn. Mông Nhân vội hỏi các anh có nhớ biển số xe không, anh nói không nhớ, nhưng có nghe rõ người ấy nói với lái xe tắc-xi rằng muốn đến khách sạn Giả Nhật. Khách sạn này cách đài không xa lắm, Mông Nhân bèn vội luôn tắc-xi ngồi lên đuổi theo.

Tôi vội quay vào đài, rồi sắp xếp các thứ còn lại trên bàn cho gọn. Vừa làm xong thì thấy Lưu Cương là một đồng nghiệp từ phòng làm việc đi ra, nói là anh bị thất lạc một cái túi đeo vai, trong đó có một máy DV mới mua, thẻ công tác... Tôi nhớ lại, anh bảo vệ ở cổng vừa nói anh chàng kia vai đeo túi đi ra, chắc là anh ta đã thò cái túi của Lưu Cương rồi, tôi liền gọi điện cho Mông Nhân, nói rõ sự việc, sau đó tôi bảo Lưu Cương nên gọi điện 110 báo cảnh sát ngay. Sau đó chúng tôi ra đi cổng đài, trách anh bảo vệ tại sao không ngăn chặn người lạ đeo túi đi ra khỏi cơ quan.

Anh bảo vệ nói cũng rất lạ lùng: “Anh ta là anh Trương, phóng viên mới về đài công tác, mấy hôm nay sáng nào tôi cũng nhìn thấy anh Trương!” Nghe anh bảo vệ nói thế, tôi giật mình. Đúng lúc này cảnh sát đến đài, hỏi rõ tình hình là gì, tôi bèn giao đồng chứng minh thư và chiếc ba lô của anh chàng kia cho cảnh sát. Sau đó cảnh sát bảo tôi và Lưu Cương cùng đến trụ sở để tìm hiểu thêm về sự việc. Chúng tôi vừa bước lên xe cảnh sát thì thấy Mông Nhân xuất hiện ở cổng đài, mặt mũi lấm tấm mồ hôi, nói rằng không tìm thấy người đàn ông lúc nãy. Tôi cũng đã đoán chắc Mông Nhân sẽ không tìm thấy, vì khách sạn ấy khá lớn, dù muốn tìm khắp lượt các phòng thì cũng phải tốn kha khá thì giờ. Và lại, cũng chưa biết lúc này anh ta tự xưng mình là người như thế nào, phóng viên chúng tôi đâu phải cảnh sát, khách sạn không cần thiết phải hợp tác với chúng tôi.

Mông Nhân kéo tôi ra một chỗ, nói: “Tôi cảm thấy sự việc này chắc chắn có liên quan đến cái xưởng gia công kia; lão Trương Quân đang bị tạm giam, tôi sẽ đến đó xem có thể khai thác được thông tin gì từ lão không.”

Cảnh sát chờ tôi và Lưu Cương về trụ sở. Ngồi chưa ấm chỗ, họ đã dẫn chúng tôi sang một phòng làm việc, và ghi biên bản rất tỉ mỉ. Biên bản chưa ghi xong, thì một cảnh sát khác đẩy cửa bước vào, nói rằng phần lớn chứng minh thư là đồ giả, trình độ làm giả rất siêu. Tôi bèn hỏi về đám tiền trong ba lô, anh ta nói đều là tiền thật, và có một chứng minh thư là đồ thật: chứng minh thư ghi họ tên Trương Ái Dân, quê quán, địa chỉ cũng đều đúng cả, chỉ hiếm

không rõ “gã đàn ông kỳ quái” kia có giống Trương Á Dân trong ảnh không.

Tôi nghĩ ngợi, rồi hỏi: “Địa chỉ ghi trong chứng minh thư đó, là nơi nào?” Thực ra tôi đã đoán ra rồi. Anh cảnh sát nói ra địa chỉ, tôi liền đập tay xuống bàn “rầm” một cái, khiến anh cảnh sát giật mình. Địa chỉ đó cũng là địa chỉ của cái xưởng gia công kia, cũng tức là gã tên là Trương Á Dân phải có liên quan đến cái xưởng ấy. Tôi liền kể với cảnh sát toàn bộ những điều đã tìm hiểu được, kể cả chuyện Trương Á Dân bắt chước chữ viết và các động tác của tôi. Tôi nói xong, anh cảnh sát ghi biên bản cũng cảm thấy hoàn toàn không ngờ, bèn hỏi: “Anh có chắc mình không nhầm đây chứ?” Tôi liền cầm tờ giấy trong cái xác của người đàn ông kia đưa cho anh. Nhìn xong, anh bảo tôi thử viết ra mấy chữ, sau đó anh so sánh, rồi bảo: “Đúng là chữ của một người viết ra.”

Tôi thề sống thề chết cam đoan rằng mấy chữ kia là của gã Trương Á Dân viết, nếu chưa tin thì anh cứ hỏi Mông Nhân vì lúc đó Mông Nhân cũng có mặt. Anh cảnh sát kẹp tờ giấy đó vào tập biên bản, nói: “Các anh cứ về đi, nếu có tin gì lạ, chúng tôi sẽ thông báo đến các anh.”

Tôi và Lưu Cương ra khỏi trụ sở công an, đang định trở về đài truyền hình thì Mông Nhân gọi điện đến: “Có chuyện rất kỳ lạ, à không, có chuyện nghiêm trọng, cậu về đài ngay!”

Về đến nơi, Mông Nhân kéo tôi vào phòng hút thuốc, chỉ vào cái bàn rồi nói: “Chắc không phải tôi đang ngủ mê? Vừa nãy có một nam giới ngồi đây đúng không?” Tôi gật đầu. Mông Nhân lại lắc đầu nói: “Tôi đến trại tạm giam gặp lão Trương Quân, vừa tự giới thiệu mình là phóng viên thì anh cảnh sát phụ trách tiếp khách nói: vừa rồi cũng có một phóng viên đến đây, có cả thẻ công tác hẳn hoi. Nhưng vì chưa đủ thủ tục khác nên chúng tôi không cho anh ta gặp Trương Quân. Sau đó anh ta đi luôn. Tôi bèn hỏi anh cảnh sát rằng trông anh ta như thế nào, anh bèn miêu tả đại khái về người ấy; cũng tức là người đàn ông vừa ngồi đây lúc trước. Thật là kỳ lạ làm sao!”

Tôi kể với Mông Nhân các chuyện ở trụ sở công an và tình hình về gã Trương Á Dân. Mông Nhân châm điếu thuốc lá, nửa cười nửa không, nói: “Cậu đoán xem, cảnh sát nói họ tên người trên tấm thẻ công tác đó là gì?”

Lưu Cương bị gã Trương Á Dân lấy cắp cái túi, thế thì quá đơn giản: họ tên trên thẻ công tác phải là Lưu Cương. Nhưng tôi cảm thấy không ổn, vì Lưu Cương béo đậm, còn Trương Á Dân thì gầy gò, không khớp với tấm ảnh dán trên thẻ, cho nên tôi lắc đầu.

Mông Nhân rút một hơi thuốc lá, rồi nói: “Cảnh sát bảo, họ tên trên thẻ công tác ghi là Đường Tiểu Bạch!”

Gi thế? Tôi suy nghĩ khỏi ghé. Là tên tôi ư? Đâu có thể như thế? Tôi trở về phòng làm việc, mở ngăn kéo tìm tấm thẻ công tác của mình, sau đó cầm đến phòng hút thuốc đưa cho Mông Nhân, nói: “Thẻ công tác của tôi đây! Chưa mất! Cho nên không thể có chuyện đó.”

Lúc này tôi chợt nhớ ra anh bảo vệ ở cổng đài truyền hình nói rằng gần đây anh ta nhìn thấy Trương Á Dân, tôi bèn ra hỏi anh ta. Anh ta nói, kể từ tuần trước, người đàn ông ấy đến đài từ sớm, đến khi tan tầm buổi chiều mới ra về. Anh ta cũng từng trò chuyện với anh bảo vệ rằng mình là phóng viên mới, được điều từ đài truyền hình khác đến... Trong những lần tiếp xúc, anh ta còn kể đủ thứ chuyện vớ vẩn xảy ra trong đài. Mông Nhân hỏi anh bảo vệ, “Đủ thứ chuyện vớ vẩn” ấy là gì, anh bảo vệ kể lại vắn tắt. Nghe xong, hai chúng tôi đều tái mặt, vì trong đó có cả mẩu chuyện Mông Nhân và một người bạn to tiếng trong phòng làm việc chỉ vì một chuyện nhỏ bằng cái móng tay. Tại sao gã Trương Á Dân lại biết được những chuyện đó? Tôi và Mông Nhân quay lại phòng làm việc, và hỏi các đồng nghiệp về vài mẩu chuyện, họ cũng công nhận rằng những mẩu chuyện mà Trương Á Dân nói với anh bảo vệ là đã từng xảy ra thật. Tôi và Mông Nhân đều ngẩn tò te.

Hai chúng tôi ngồi trong phòng làm việc, hồi lâu sau mới trấn tĩnh lại được. Mẹ kiếp, đúng là quái dị, không sao tưởng tượng nổi. Nó đâu phải là phim ảnh? Khi chúng tôi đang bàn xem sau đây nên thế nào, thì anh bảo vệ tay xách cái túi bước vào, nói: “Vừa rồi có một thằng bé đưa tôi cái túi này dặn tôi giao tận tay các anh, rồi đi luôn.” Chúng tôi xem cái túi, vì nó chẳng phải của chúng tôi, và cũng không rõ bên trong có những gì. Trong túi có một tờ giấy A4 viết “Tôi lấy 200 tệ, sau này tôi sẽ trả lại”. Bên dưới còn ghi rõ họ tên, nhưng nét chữ hệt như chữ của tôi. Tôi giữ lại tờ giấy, sau đó cùng Mông Nhân đem cái túi trả cho Lưu Cương, hỏi anh ta có mất thứ gì không. Lưu Cương hết sức ngạc nhiên, vội mở túi ra xem, thấy thiếu mất 200 tệ, các thứ khác thì vẫn còn nguyên vẹn.

Lưu Cương hỏi chúng tôi thế này là chuyện gì, tôi và Mông Nhân nhất trí trả lời anh ta: “Đề sau hãy hay.” Rồi tôi gọi điện cho cảnh sát, kể cho họ biết sự việc này. Cảnh sát nói họ đã điều tra: Trương Á Dân đúng là con trai của Trương Quân, nhưng nghe nói anh ta vẫn đang ở nước ngoài chưa trở về; họ cũng đang tra cứu các ghi chép về xuất nhập cảnh, nhưng còn phải chờ kết quả.

Tôi và Mông Nhân ngồi chờ đợi trong phòng làm việc hơn một tiếng đồng hồ. Mông Nhân bỗng đập bàn: “Đi! Ta đi gặp Trương Quân. Chắc chắn lão ta phải biết thực chất mọi chuyện là gì.”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Giải tỏa mọi nghi hoặc

Trương Quân đang bị tạm giam, cho nên tôi và Mông Nhân đành đi tìm anh Lý ở Sở công thương, nhờ anh ấy nói giúp rằng nhiệm vụ phòng vấn của chúng tôi chưa kết thúc, cần gặp Trương Quân. Chúng tôi đến văn phòng xin tờ giấy giới thiệu, sau đó đến Sở công thương làm thủ tục cần thiết, rồi vội

và đến trại tạm giam nơi đang giam giữ Trương Quân.

Sau mấy ngày không gặp, thấy lão già hắc đi, tóc bạc thêm không ít. Nhìn thấy hai chúng tôi, lão im lặng không nói gì hết. Tôi và Mông Nhân đưa mắt nhìn nhau, rồi Mông Nhân hỏi: “Con trai ông bao giờ về?” Nghe thấy câu này, lão đứng bật dậy: “Các anh gặp Ái Dân à? Gặp khi nào? Nó đang ở đâu? Hiện nay nó thế nào?”

Thấy lão xúc động, chúng tôi hiểu rằng chuyến đi của mình là đúng rồi. Chắc chắn Trương Quân biết rõ mọi sự thật là gì. Thế là chúng tôi bắt tay vào việc, nói rằng lão tàng trữ vũ khí phi pháp, tội này ít ra là ngồi nhà đá ba năm, và, còn chưa biết tiết vịt tiết lợn già đã bán ra có gây ngộ độc cho người tiêu dùng không, nếu có, thì tội của lão càng nặng thêm. Tôi nói xong, Mông Nhân tiếp lời về chuyện Trương Ái Dân con trai lão: mắc tội trộm cắp, mạo danh phóng viên... Mông Nhân cố ý nhấn mạnh rằng tội rất nặng. Nói cả thảy gần nửa giờ, sau đó Trương Quân mở miệng: “Nếu tìm thấy thằng Ái Dân thì mong các anh giúp đỡ nó, nếu không giúp đỡ thì nó sẽ chẳng biết đi đâu, làm gì, đầu óc nó rỗng tuếch...”

Trương Ái Dân sinh năm 1981, kém tôi và Mông Nhân một tuổi. Sau khi chào đời, đến năm lên ba tuổi, Trương Ái Dân không hề nói một câu nào, gọi bố mẹ cũng không biết gọi, thậm chí rất ít khóc. Trương Quân đã đưa con đi khắp các bệnh viện để thăm khám, được trả lời rằng Trương Ái Dân không có năng lực học tập như mọi đứa trẻ khác tức là khả năng học tập rất kém, thể lực của cậu ta cũng tồi, thậm chí, đi lại cũng cần có người lớn đỡ nếu không sẽ ngã dúi ngã dụi. Cho đến khi lên năm, Trương Ái Dân mới biết gọi bố.

Kể đến đây, Trương Quân cười như mếu. “Người già xưa kia thường bảo, người đầu tiên mà đứa trẻ mở miệng gọi, người ấy sẽ khổ suốt đời. Có lẽ điều đó đúng thật.”

Vì Trương Ái Dân luôn thua kém bọn trẻ cùng lứa về mọi phương diện, nên Trương Quân sớm đã cho đứa con trai đi học lớp tiền học đường, bỏ qua cả nhà trẻ. Ngày đầu đi học, Trương Ái Dân rón rén ra khỏi lớp trở về nhà rồi trốn trong cái ổ chó ở công nhà, nằm im. Sau đó cô giáo đến tận nhà tìm, Trương Quân và cô giáo lo lắng, định khóa cửa đi tìm thì mới phát hiện ra thằng bé đã nằm ngủ say tít ở cái ổ chó. Trương Quân bí quá, đành bảo vợ chịu khó kèm con đi học liền nửa tháng; khi Trương Ái Dân vào lớp học, thì bà mẹ bắc cái ghế con ngồi ngoài phòng học, thỉnh thoảng ghé nhìn thằng bé, tất nhiên không để cho nó phát hiện ra thì nó mới yên tâm ngồi học.

Thoạt đầu, Trương Ái Dân học rất kém. Khi đó giáo viên nhận xét rằng, so với những cháu khác, Trương Ái Dân không có vấn đề gì về trí lực nhưng về tinh thần thì không có khả năng tập trung, dường như không có chuyện gì có thể gây hứng thú cho thằng bé.

Thấy thế, Trương Quân bèn mời một giáo viên tiểu học ở thôn hàng ngày đến dạy riêng cho Trương Ái Dân. Hồi đó Trương Quân làm nghề giết mổ gia súc, người ta quen gọi là đồ tể, cho nên thu nhập cũng rình rinh hơn dân thôn, mời gia sư dạy con, chẳng qua là nấu thêm một suất cơm, đôi khi mổ lợn thì ông ta biếu thầy cái thủ lợn hoặc vài cái tai lợn...

Cứ thế diễn ra cho đến năm Trương Ái Dân lên sáu tuổi. Năm đó xảy ra một chuyện khiến Trương Quân khó quên.

Ở địa bàn của xóm Trương Quân ở có một cây thị rất to, chẳng rõ nó mọc từ thời nào, Trương Quân nói mình hồi bé đã nhìn thấy cây thị này rồi. Thông thường, trèo lên một cây thị không khó, nhưng cây thị này lại mọc rất thẳng, cành của nó thì nhỏ mảnh hơn hẳn mọi cây thị thường gặp, cho nên không dễ trèo lên. Hồi đó lũ trẻ cùng lứa tuổi với Trương Ái Dân không đứa nào trèo lên được, mà chỉ những cậu thiếu niên 14-15 tuổi mới có thể trèo lên. Có lần Trương Quân đang ở trong nhà nghe đài rất say sưa, thì thấy ông chú ở nhà sát bên cạnh chạy vào hét lên: “Thằng con quý tử nhà anh dám trèo lên cây cao như thế, coi chừng ngã xuống thì chết!”

Trương Quân vội chạy ra xem sao. Đến nơi, thấy Trương Ái Dân đã trèo lên tận ngọn cây nhìn xuống cười với bố, dưới gốc cây là một đám con nít đang vỗ tay tán thưởng, chỉ có vài đứa khoảng mười tuổi đứng xa xa hơn. Trương Quân nghĩ, tại sao bọn trẻ con bé tẹo lại trèo lên cây cao như thế được, và chắc chắn Trương Ái Dân không thể trèo lên nổi, đây hẳn là trò khi do mấy đứa lớn tuổi hơn bày ra. Nhưng mấy đứa ấy và lũ con nít đứng dưới gốc cây đều nói tự Trương Ái Dân trèo lên. Trương Quân đành đứng dưới gọi đứa con mình tụt xuống. Trương Ái Dân xuống đất rồi, Trương Quân hỏi nó tại sao trèo lên được, thì nó nhìn mấy đứa lớn tuổi kia và mỉm cười. Trương Quân tức quá cắn vụn một thằng bé trong số đó, nó vừa khóc vừa nói rằng mấy đứa kia trèo lên trước, Trương Ái Dân đứng dưới xem, khi chúng tụt xuống đất rồi thì nó bèn trèo lên.

Trương Quân không tin một đứa trẻ lên sáu tuổi có thể trèo cây cao như thế. Ông ta sắp nổi nóng thì nghe thấy bọn trẻ đứng phía sau vỗ tay, bèn quay lại nhìn, thì thấy Trương Ái Dân đang từ từ trèo lên cây thị. Trương Quân đứng nghệt ra nhìn, rồi lớn tiếng quát nó tụt xuống ngay, nhưng nó không nghe, vẫn tiếp tục trèo lên, cuối cùng nó trèo lên tận ngọn cây, sau đó mỉm cười nhìn Trương Quân và gọi “Bố ơi!”

Lúc này, thằng bé bị Trương Quân mắng mỏ lúc nãy chạy đến trước mặt ông ta nói: “Cháu nói rồi mà, tự nó trèo lên được!”

Kể từ hôm đó, Trương Quân nhận ra Trương Ái Dân phát triển có phần kỳ lạ. Nhiều khi các hành vi của nó khá giống, không, mà là hoàn toàn giống mọi đứa trẻ khác - một số đứa trẻ chơi với Trương Ái Dân khi ăn cơm cầm thìa tay trái, thì thằng bé Trương Ái Dân cũng dần chuyển sang dùng tay trái, nó thuận tay trái một cách suôn sẻ chứ không hề lóng ngóng; cũng trong thời gian đó, thành tích học tập của Trương Ái Dân bỗng tiến nhanh, rất tốt, nhất là môn ngữ văn nếu cần học thuộc lòng thì nó gần như chỉ đọc qua một lần là thuộc lâu lâu, thậm chí có thể đọc ngược từ dưới lên. Dân thôn gọi nó là thần đồng. Thoạt đầu Trương Quân rất mừng, nhưng dần dần ông phát hiện ra những điều bất ổn...

Trương Ái Dân có những hành vi gần như giống hệt người khác, ví dụ, Trương Quân thường thức dậy lúc 1-2 giờ sáng để mổ lợn thì Trương Ái Dân cũng dậy vào lúc đó; Trương Quân làm gì thì cậu ta cũng đứng sau bắt chước. Thậm chí có lần Trương Quân cầm dao chọc tiết lợn, vừa chọc vào cổ con lợn thì bỗng nghe thấy ở nhà trong cũng có tiếng lợn kêu rống lên. Ông ta bèn chạy vào thì nhìn thấy Trương Ái Dân tay cầm dao, và đã xử lý xong con lợn sữa của nhà nuôi, người nó dính tiết đỏ lôm, điều kỳ quái hơn nữa là Trương Ái Dân không hề tỏ ra căng thẳng hay sợ hãi, nó còn mỉm cười với Trương Quân.

Trương Quân ngó ra, sau đó vội đưa nó vào nhà tắm gội thay quần áo, rồi mắng vợ một chập rằng không chịu để mắt đến thằng bé. Trương Quân lại quay ra chuồng lợn xem xét, thấy rằng nhát dao của Trương Ái Dân lúc nãy chọc rất chuẩn vào cổ con lợn, không hề vụng về như những người lần đầu

chọc tiết lợn.

Trương Quân thở dài, nói: “Năm xưa mình học nghề, đã học rất lâu mà sư phụ vẫn không dám cho mình cầm dao.”

Trương Ái Dân càng lớn lên, thì nhà Trương Quân cũng xảy ra càng lắm chuyện rắc rối, ví dụ, trước cửa nhà là con đường hay có máy kéo chạy qua, Trương Ái Dân bèn chạy theo cho đến khi máy kéo dừng lại. Sau đó nó leo lên, chặt vật khởi động máy rồi lái máy kéo chạy đi. Những chuyện tương tự cứ thế xảy ra, khiến dân chúng khi xưa khen Trương Ái Dân là thần đồng thì nay đâm ra ghét nó, coi nó là đồ quý sứ khó bảo.

Cuối cùng, Trương Quân đành đưa Trương Ái Dân đến gửi nhà họ hàng ở thành phố C, phải rất tốn kém để xin học cho nó. Nhưng kể từ đó Trương Ái Dân thật sự xảy ra vấn đề lớn. Giáo viên phụ trách mời Trương Quân đến trường, nói rằng Trương Ái Dân học lực cũng khá nhưng có một số biểu hiện rất khác thường, đặc biệt là học môn tập làm văn. Khi học lớp 6, nó viết rất được, nhưng nếu đọc kỹ thì nhận thấy không phải là do nó viết mà là do nó sao chép lại từ một tuyển tập các bài tập làm văn đặc sắc nào đó. Thầy giáo cũng tấm tắc khen Trương Ái Dân có trí nhớ siêu phàm. Có lần nó viết một bài tập làm văn giống y hệt bài in trong tuyển tập, không thiếu một chữ, thậm chí không sai một dấu chấm dấu phẩy!

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Kết thúc, nhưng chưa kết thúc

Năm Trương Ái Dân 19 tuổi, một người họ hàng xa đến thăm Trương Quân vào dịp tết, người này làm ngành y, nhận thấy Trương Ái Dân có một số nét đặc biệt bèn nói chuyện với Trương Quân rằng hình như Trương Ái Dân có vấn đề thần kinh, nếu không sớm điều trị thì e sẽ xảy ra rắc rối to. Trương Quân hỏi người bà con ấy có cách gì để điều trị, điều trị ở đâu, người ấy bảo, nghe nói ở nước ngoài rất giỏi điều trị về loại bệnh thần kinh này. Tất nhiên chỉ là nghe nói mà thôi. Về sau Trương Quân nhờ người tính toán hộ về mọi chi phí, thấy mình còn thiếu khá nhiều tiền, từ đó ông ta đánh liều mạo hiểm, bắt đầu làm những chuyện phi pháp để kiếm tiền. Ví dụ, chế tạo súng ống, bán thịt lợn được bơm nước cho nặng cân, gia công tiết vịt tiết lợn giả. Phải nói rằng Trương Quân rất có đầu óc, lại giỏi chịu đựng gian khổ, cho nên chỉ sau vài năm ông ta đã chuẩn bị được đủ tiền; khi Trương Ái Dân 21 tuổi, được ông ta cho ra nước ngoài và nói với bên ngoài rằng cho con đi du học. Tất nhiên là, trước khi đi, vốn khẩu ngữ tiếng nước ngoài của Trương Ái Dân cũng đã rất khá.

Nghe Trương Quân kể đến đây, tôi nghĩ bụng, đó chẳng phải là câu chuyện năm ngoai hay sao?

Nhưng nào ngờ, đưa Trương Ái Dân sang Úc chưa được nửa năm, thì cậu ta đã lò dò trở về; Trương Quân cũng không rõ người họ hàng kia đã đi đâu, không thể liên lạc được. Ông ta hỏi Trương Ái Dân, thì cậu ta nói “Chú ấy bảo con cứ tự trở về nước”, các chuyện khác thì cậu ta không rõ. Trương Quân nhận ra, khi Trương Ái Dân trả lời mình, cách nói năng và vẻ mặt của nó khác xa với trước khi nó đi nước ngoài, nhưng cũng không mấy bận tâm, ông ta chỉ chăm chú tìm việc làm cho đứa con mình, hoặc nếu nó muốn, thì ông sẵn sàng cho nó tiếp tục đi học. Nhưng Trương Ái Dân chỉ muốn ở nhà để phụ giúp công việc của bố.

Trương Quân vốn không muốn nó dính dáng vào các chuyện làm ăn phi pháp, nhưng lại nhận ra rằng kể từ khi Trương Ái Dân tham gia phụ giúp thì việc làm ăn của ông ta lại rất phát đạt, phát đạt một cách khác thường: chỉ cần dùng một lượng nguyên liệu có thể chế ra lượng sản phẩm nhiều gấp mười. Trương Quân nhiều lần hỏi Trương Ái Dân chuyện đó là thế nào, thì anh ta chỉ mỉm cười không đáp. Trương Ái Dân bắt đầu thích mua sách và đĩa DVD, gần như tuần nào anh ta cũng vào nội thành ôm về một chồng to tướng, sau khi làm hết việc nhà thì anh ta vùi đầu vào đọc sách và xem đĩa chứ không thiết gì khác. Trương Quân đã nhiều lần nghe thấy Trương Ái Dân nói mê trong đêm, hình như anh ta gặp ác mộng; nói lảm nhảm những gì thì Trương Quân không nghe rõ, nhưng hình như không phải tiếng Trung Quốc.

Kể đến đây, Trương Quân dừng lại xin tôi thuốc lá. Tôi nhìn anh cảnh sát vẫn ngồi bên cạnh, xem chừng anh ta nghe từ này cũng rất ngạc nhiên, bèn gạt đầu đồng ý. Tôi bèn mời Trương Quân hút thuốc. Anh cảnh sát nói: “Kể tiếp đi!”

Tôi, Mông Nhân và Trương Quân cùng quay sang nhìn anh cảnh sát, có lẽ anh ta cũng nhận ra thái độ của mình “có phần thiếu nghiêm nghị”, nên e hèm giả vờ ho mấy tiếng. Trương Quân rít thuốc lá một lúc, rồi nói: “Chuyện còn lại, là nói về cái hôm các anh đến khám nhà tôi. Khi đó tôi cũng sắp dậy để làm việc như thường lệ - các anh cũng biết rồi: chúng tôi chuyên làm về ban đêm, không thể để lộ ra ngoài. Nhưng... tôi phải nói ngay điều này: đúng là tôi bán tiết vịt tiết lợn giả, nhưng những thực phẩm ấy ăn không chết người, không hề độc hại; vì chính nhà chúng tôi cũng ăn, nếu không tin thì các anh cứ hỏi người nhà tôi thì biết ngay.”

Tôi nhớ đến cái bóng đen treo trên đỉnh tường. Bây giờ gần như có thể khẳng định bóng đen ấy chính là Trương Ái Dân. Tôi bèn nói ra cách nhìn nhận của tôi. Trương Quân gật đầu, nói: “Khi các anh chưa gọi mở cửa, thì Ái Dân đã bắt đầu bảo tôi hãy chạy trốn. Tôi không biết có chuyện gì xảy ra, chỉ thấy nó lục tìm đĩa DVD, tôi gọi nó nó cũng phớt lờ. Rồi nó gom những cái đĩa ấy lại... sau đó... sau đó...”

Trương Quân ngắc ngứ, nín lặng, không nói tiếp nữa. Mông Nhân thúc giục: “Sau đó thì sao?”

Trương Quân hít một hơi thật sâu, rồi nói: “Sau đó nó lại bảo chúng tôi chạy đi, còn nó thì đi ra nhảy lên tường rào.”

Tôi và Mông Nhân nhớ lại, bức tường ấy khá cao, bằng đầu người cao khoảng 1,75 mét, thế mà Trương Ái Dân có thể nhảy lên được? Lúc này anh cảnh sát bèn hỏi Trương Quân: “Hắn cứ thế mà nhảy lên à?”

Trương Quân gật đầu. Anh cảnh sát hít thở thật sâu, rồi lẩm bẩm: “Không thể!”

Tôi và Mông Nhân cũng biết đó là chuyện không thể. Dù là vận động viên nhảy cao, phá kỷ lục thế giới, cũng không thể nhảy lên cao như thế, trừ phi là nhảy sào. Nhưng Trương Á Dân, chỉ tay không mà nhảy vọt lên tường!

Trương Quân nói tiếp: “Các chuyện sau đó thì các anh đã biết rồi.” Nói xong, ông ta gục đầu xuống bàn khóc thút thít. “Chẳng rõ kiếp trước tôi đã có tội lỗi gì, đã gây nên nghiệp chướng gì...”

Tôi và Mông Nhân thấy Trương Quân đã kể rõ mọi chuyện mình cần biết, bèn ra khỏi trại tạm giam, trở về. Một thời gian dài sau đó, chúng tôi không gặp lại ông ta nữa, vì ông ta không muốn gặp chúng tôi. Anh cảnh sát đã cùng chúng tôi ngồi nghe Trương Quân kể lể, nói với chúng tôi rằng Trương Quân không khai báo điều gì khác về Trương Á Dân, mọi chuyện đều nhận hết về mình. Khi bị hỏi về nguồn gốc nguyên liệu, về cách gia công tiết giả với số lượng lớn như thế, Trương Quân chỉ trả lời mấy chữ gọn ghẽ: “Đó là bột tiết!”

Tôi và Mông Nhân đương nhiên hiểu rõ đó không phải là bột tiết gì hết, bèn đi hỏi anh Lý ở Sở công thương. Anh Lý nói, đã cho làm xét nghiệm rất tỉ mỉ cũng không rõ thực ra nó là chất gì, chỉ biết nó gần như không có hại gì cho sức khỏe con người. Vụ việc về Trương Á Dân, rốt cuộc cũng không thành vụ án, vì trong toàn bộ sự việc, anh ta chỉ là một vai phụ, rất nhỏ, chẳng mấy can hệ gì. Cái túi của Lưu Cương cũng đã trở về, tuy thiếu mất tí tiền cũng chẳng sao; Lưu Cương chín bỏ làm mười, cho qua, không “truy kích” làm gì. Còn tôi và Mông Nhân thì hiểu rằng, phải tìm ra Trương Á Dân thì mới hòng triệt để làm rõ câu chuyện là thế nào.

Nhưng, khi đã đưa ra kết luận cuối cùng về vụ việc Trương Quân làm giả tiết vịt tiết lợn, thì tôi và Mông Nhân đồng thời nhận được một tấm thiệp chúc mừng, viết một lổ những câu tốt lành, bên dưới ghi hai chữ rõ to: Cảm ơn! Bút tích vẫn giống hệt chữ tôi, ký tên là Trương Á Dân. Tôi và Mông Nhân bàn bạc một hồi, vẫn quyết định sẽ không điều tra làm gì nữa; thực tế là, năng lực của cả hai chúng tôi có hạn, khó mà điều tra nổi. đành gác lại vậy. Chi hiểm, tại sao gã Trương Á Dân lại gửi thiệp chúc mừng hai chúng tôi, việc này có ý nghĩa gì?

Một thời gian sau đó, tôi và Mông Nhân đến dự tiệc rượu do một người bạn tổ chức, gặp một anh cảnh sát tên là Trần Trọng. Anh ta lại nói về sự việc này với chúng tôi, và nói rằng lão Trương Quân trước khi chính thức vào nhà tù, nói rằng Trương Á Dân con trai lão đôi khi mắc chứng mất trí nhớ đứt quãng, và mong anh Trần Trọng sau này nếu có thì giờ thì đến cái thôn ấy, nếu gặp Trương Á Dân thì nhấc anh ta vào thăm bố.

Tôi hỏi Trần Trọng, sau đó anh đã đi chưa, anh nói mình đã đến đó mấy lần nhưng đều không gặp Trương Á Dân. Còn ngôi nhà xưởng kia thì đã bị ông chú của Trương Á Dân chiếm giữ, ông chú nói là vợ Trương Quân đã nhượng lại cho mình. Sau đó vợ Trương Quân đi đâu mất hút, cứ như là đã bốc hơi lên trời.

Nghe Trần Trọng nói thế, tôi đoán rằng chắc là Trương Á Dân đã quay về đón mẹ đi khỏi thành phố C. Có lẽ Trương Á Dân vẫn còn ở Trung Quốc hoặc đã sang Úc; hồi nọ anh ta mạo nhận là phóng viên là vì muốn gặp mặt người cha một lần.

À, còn điều này nữa: sau khi tôi và Mông Nhân đã gặp Trương Quân, cảnh sát cho biết một tin: họ đã tra cứu danh sách xuất nhập cảnh, thì cách đây một tuần, Trương Á Dân mới về nước! Nghe tin này, tôi và Mông Nhân đều cực kỳ kinh ngạc, vì Trương Quân cha anh ta đã nói rằng con trai mình ra nước ngoài chưa đầy nửa năm thì đã trở về, vậy đâu có thể có chuyện cách đây một tuần anh ta mới về nước? Nhưng cảnh sát khẳng định rằng họ không nhầm, hồ sơ ghi chép xuất nhập cảnh tuyệt đối không nhầm lẫn.

Thế thì đây lại là một câu đố... đáp án nằm ở Trương Quân hay nằm ở Trương Á Dân, tôi và Mông Nhân khỏi cần suy nghĩ cùng thừa hiểu rồi.

Khi hai chúng tôi chỉnh lý lại các tư liệu đã ghi chép, Mông Nhân nói rằng anh cảm thấy vị người nhà của Trương Quân, tức người đã đưa Trương Á Dân sang Úc, có liên quan rất lớn đến vụ việc này. Điều quan trọng nhất là, nếu biết những chuyện về Trương Á Dân xảy ra ở Úc thì sẽ biết được toàn bộ câu chuyện này là thế nào, tại sao Trương Á Dân lại có thể thay đổi - đến mức trở nên giống người bình thường ở một số phương diện, tại sao anh ta lại mua nhiều sách và đĩa DVD? Anh ta muốn tìm ra thứ gì trong đó, hay là vì nguyên nhân gì khác?

Sau khi gặp Mễ Đầu, biết cô học ngành tâm lý học, tôi và Mông Nhân hỏi Mễ Đầu có biết trong bệnh học thần kinh có căn bệnh nào như thế không, cô trả lời rằng có căn bệnh này nhưng không đến mức thối hỏng quá đáng như vậy; có một số bệnh nhân chỉ hay bắt chước một cách đơn giản, nhưng rất vụng về chứ không như Trương Á Dân mà chúng tôi nói - mô phỏng còn khéo hơn cả đối tượng bị mô phỏng.

Và thế là câu chuyện về Trương Á Dân tạm dừng lại ở đây. Tôi và Mông Nhân đều thuộc nhóm những người nếu chưa tìm ra gốc rễ ngọn ngành sự việc thì chưa chịu thôi, điều mà chúng tôi không ngờ là chỉ ít lâu sau, Trương Á Dân lại xuất hiện trước mặt chúng tôi một cách rất ly kỳ, và, anh ta đã gây ra cho chúng tôi rắc rối cực lớn. Tất nhiên, đó là chuyện về sau này. Theo cách viết bút ký phóng sự tuần tự theo dòng thời gian, thì khi thời gian đến, mọi bí mật sẽ đều được tháo gỡ.

Việc chỉnh lý của tôi đối với “Phục chế ký”

Từ sau khi Trương Á Dân biến mất, tôi đã cất công tìm hiểu qua nhiều kênh khác nhau, thấy rằng các tình tiết mà Trương Quân người cha của anh ta kể, căn bản là đúng, không hề ba hoa nói vòng vèo. Tôi đã ghi chép đầy đủ các tình tiết, sau đó liệt kê ra các điểm còn nghi vấn, nhằm khi nào đó có được manh mối thì sẽ truy tìm đáp án cho mình.

Điểm thứ nhất: Trương Á Dân có phải con đẻ của Trương Quân thật không?

Về điểm này, tôi rất nghi ngờ. Tôi đã đi hỏi một vị bác sĩ. Xét từ góc độ di truyền học, một ai đó có một biểu hiện đặc biệt, thì có khả năng rất lớn là bố, mẹ, hoặc đời ông, đời cụ đã từng có biểu hiện tương tự; có lẽ biểu hiện sẽ không thật rõ rệt như Trương Á Dân. Tôi đã điều tra về cha và mẹ của Trương Á Dân, thậm chí tìm hiểu cả ông nội ông ngoại anh ta, họ đều là những nông dân bình thường, không có gì kỳ lạ nổi trội. Tất nhiên cũng có thể là do tôi chưa điều tra triệt để, nhưng tôi vẫn rất nghi ngờ điểm này. Nguyên nhân là: khi tôi điều tra về Trương Quân - bố của Trương Á Dân, thì ông ta

chỉ cười chua chát chứ không nói gì cả; nếu hỏi lại lần nữa thì ông ta rống lên mắng mỏ tôi. Nếu Trương Ái Dân đúng là con trai ông ta, thì riêng chuyện anh ta bắt tích cũng đủ để ông ta bồn chồn lo lắng. Tôi cho rằng ông ta phải lập tức phần nộ với tôi, chứ không phải là gương cười chua chát cùng với vẻ mặt như đang hồi tưởng những chuyện xa xưa.

Điểm thứ hai: năng lực đặc biệt của Trương Ái Dân là gì?

Tôi cho rằng đó là mô phỏng. Tôi gọi nó là phục chế. Xét những hành động của Trương Ái Dân hồi nhỏ, anh ta không sáng tạo ra hoặc không chủ động làm một việc gì đó, mà chỉ sau khi người khác đã làm thì anh ta làm theo giống hệt, ví dụ, mô phỏng bút tích của tôi. Tôi rất nghi ngờ, tại sao anh ta có thể trong một thời gian rất ngắn làm ra thế công tác phóng viên giả mạo v.v... Dù làm giả những thứ như thế không khó lắm, nhưng vẫn phải khá tốn thời gian; anh ta có thể làm giả thành công trong thời gian cực ngắn, lẽ nào tất cả vốn đã nằm trong kế hoạch của anh ta?

Điểm thứ ba: có thật là Trương Ái Dân mắc chứng mất trí nhớ tạm thời không?

Tuy Trương Quân cha của anh ta nói rõ điều này, và khi Trương Ái Dân đến tìm tôi và Mông Nhân cũng thể hiện “sự quên” kỳ cục ấy, nhưng tôi vẫn chưa thật tin hẳn. Nếu Trương Ái Dân có bệnh mất trí nhớ thật, thì năng lực phục chế của anh ta cũng chỉ có thể là ngắn hạn, khoảng một hai giờ hoặc lâu hơn chút ít chứ không thể là quá lâu.

Điểm thứ tư: khi Trương Ái Dân ở Úc, đã xảy ra những chuyện gì?

Hoàn toàn không có chứng cứ gì về chuyện đó, tôi chỉ có thể suy đoán, rất có thể anh ta sang Úc chữa bệnh, hoặc điều trị thuốc men, hoặc vì nguyên nhân gì đó, dẫn đến năng lực của anh ta bỗng phát triển đột biến, nhưng không điều trị được bệnh mất trí nhớ tạm thời của anh ta. Tôi còn can đảm suy đoán rằng, rất có thể nhân vật họ hàng của cha Trương Ái Dân đã dùng Trương Ái Dân làm vật thí nghiệm, coi như chuột bạch! Xem ra, muốn triệt để điều tra rõ đã xảy ra những chuyện gì với Trương Ái Dân, vẫn cần phải gặp chính anh ta, hoặc gặp nhân vật đã đưa anh ta sang Úc.

Điểm thứ năm: thứ gọi là tiết bò ấy, là thế nào?

Trước hết, tôi loại trừ ý kiến nói là “bột tiết”. Là bột tiết, không thể cho kết quả xét nghiệm là tiết của cùng một con bò; và lại, số lượng thì cực nhiều, khiến người ta kinh ngạc. Khi tôi đi gặp Trương Quân, ông ta chỉ lặp lại hai chữ “bột tiết”, ngoài ra chỉ lắc đầu nói rằng không rõ, tất cả là do Trương Ái Dân người con trai thực hiện. Mông Nhân từng nêu vấn đề: bò, có thể nhân bản được không? Tôi loại trừ điều này, vì ở cái xưởng bí mật ấy không hề có một thứ máy móc thiết bị kỹ thuật gì cả, một nhà xưởng vớ vẩn đâu có thể thực hiện nổi kỹ thuật nhân bản? Đây là một mớ bòng bong bí mật, rối tinh rối mù, khiến tôi không thể suy đoán nổi điều gì. Tôi không có nổi những tài liệu xét nghiệm tiết bò ấy, và tôi cho rằng có lẽ tiết bò không phải vấn đề chủ yếu. Vấn đề cốt lõi là: rốt cuộc Trương Ái Dân là gì vậy? Tôi không muốn gọi anh ta là “một người như thế nào”.

Điểm thứ sáu: tại sao Trương Ái Dân lại tìm gặp Mông Nhân và tôi?

Trong sổ ghi chép ban đầu, khi tôi viết đến chỗ này, thì bên dưới toàn bỏ trống. Tôi cho rằng khả năng anh ta đến tìm để xin đăng thông báo tìm người, chỉ không đến 10%. Các lý do khác là gì, tôi chịu không biết.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Thần thám ký: Chốn nhân gian, mọi thời đại đều có cao thủ

Tôi thường nhìn thấy trên mạng những bức ảnh khiến người ta phải bật cười, ví dụ, có người nằm ngù trên xe đạp, có người đặt lon bia rỗng xuống đất làm ghế ngồi, có người nằm giữa móc hai chân lên gờ ban công đu người lên hạ người xuống, thậm chí có người nhảy lên mặt tường và đi nghiêng cả chục bước...

Tôi nghĩ, những chuyện đó ngoài gây cười ra, còn phản ánh một điểm chung là: cao thủ luôn có mặt khắp chốn nhân gian.

Điều này có thể đọc thấy trong rất nhiều tiểu thuyết cổ điển hoặc trong các tài liệu đã được ghi chép lại. Có người gọi là “thần hành”, ngày đi 300 dặm; có người có thể nín thở lặn dưới nước từ 5-10 phút, có người đứng xa anh chục mét vẫn lấy cắp được một thứ đồ trên người anh... Nói đến hành vi trộm cắp, thì nhân vật nổi tiếng nhất trong lịch sử Trung Quốc được gọi là “thần thám”[1] có biệt hiệu “Yến tử Lý Tam”, truyền thuyết nói rằng anh ta có biệt tài leo trèo đột nhập. Đương nhiên tên nhân vật chính mà câu chuyện này kể không phải Lý Tam, mà là một siêu trộm khác, thật sự có bản lĩnh, chính mắt tôi chứng kiến - là một thần thám mà “thành tích quang vinh” của anh ta khiến các cảnh sát kỳ cựu ở thành phố C vẫn còn nhớ như in.

[1] Tức “siêu đạo chích”; tài đến mức được coi là “thần trộm cắp”.

Mùa đông năm 2003, trước Tết. Cũng như năm ngoái, đài truyền hình đều tung ra một tiết mục nhằm nhắc nhở dân thành phố cảnh giác đề phòng bọn trộm cướp hoành hành trong dịp tết. Tiết mục này thường là sự hợp tác giữa đài và cảnh sát, lật gờ lại một số vụ án thường gặp, nếu có điều kiện thì sẽ

đi cùng cảnh sát để mai phục quay tại chỗ, hoặc tái hiện một lần gây án có tính chất điển hình, nhà sản xuất tìm gặp đương sự, quay phim, làm mờ khuôn mặt, kể lại trình tự câu chuyện và phát lên sóng.

Trước đây tôi và Mông Nhân chưa từng làm tiết mục kiểu này, nên cảm thấy rất mới mẻ. Vì chúng tôi cứ cho rằng đi theo cảnh sát để làm phóng sự tại chỗ thì mới lý thú, có cơ hội chúng tôi không bao giờ bỏ qua. Nhưng sau một thời gian làm việc, lại dần cảm thấy mệt mỏi, chúng tôi nhận ra rằng công việc của cảnh sát không gây kích thích như chúng tôi tưởng tượng, nên cảm thấy buồn chán và vất vả. Thường xuyên ra đứng đầu đường, ra bên xe buýt hoặc ra chợ châu chực và thao tác nửa ngày hoặc cả ngày, thì ai cũng chán đến phát ốm. Chờ đợi chán chê, cảnh sát nói đã phát hiện ra một tên trộm, chúng tôi phấn chấn hẳn lên, khi tên trộm đó ra tay thì lập tức bị khổ chủ bắt quả tang. Khổ chủ cũng không phải tay vừa, tóm được rồi ông ta tát cho hấn lệch cả mặt, rồi đấm đá toi bời. Chúng tôi và cảnh sát định chen vào cũng khó. Khi lời được tên trộm đó ra, thì người hấn đã mềm oặt. Thăm vắn, thì ra hấn là lần đầu trộm cắp! Thời kỳ đó cảnh sát bắt được không ít kẻ trẻ tuổi lần đầu gây án, chưa từng có tiền sự.

Tiết mục lần này của chúng tôi đã làm xong, tết cũng sắp đến gần. Vì gia đình tôi mới mở thêm một cửa hàng lẩu, vì sắp tết nên thiếu nhân lực, gia đình bèn bảo tôi về phụ giúp mấy hôm. Công việc của tôi ở đài cũng không bận lắm, cứ theo như năm ngoái, thì chắc đài sẽ cử thêm người trực ban, cho nên tôi xin với sếp cho nghỉ phép một tuần. Nào ngờ sếp vui vẻ chấp nhận ngay, chỉ yêu cầu tôi mùng 2 tết phải đến đài làm việc.

Quê tôi ở thành phố J, là một vùng văn hóa có tiếng trong tỉnh. Vào thời Đường, vùng này đã từng xuất hiện một nhà thơ lớn, cho nên về sau người ta khai thác nơi ở cũ của danh nhân này, thậm chí tìm ra ngôi trường cũ mà danh nhân đã học hồi còn bé, trùng tu khôi phục, và biến thành điểm du lịch; từ đó tiếp tục phát triển, khiến thành phố J quê tôi trở thành thành phố công nghiệp không khói là chủ yếu.

Cha tôi vốn là bộ đội chuyển ngành, sau khi trở về địa phương, làm sếp một cơ quan ít lâu, sau đó ông xin thôi việc để làm kinh doanh. Hồi đó cả họ đều phản đối, nhưng cha tôi viện ra lý do là mình không muốn dính dáng đến các chuyện tranh đấu ở chốn quan trường, chỉ muốn sống ung dung ít năm, sau này có thêm cháu chắt, tâm trạng sẽ càng nhẹ nhõm dễ chịu.

Thế rồi cha tôi bắt đầu từ ngành ẩm thực, làm các món ăn nhẹ, lẩu... Chỉ sau vài năm, quy mô kinh doanh ngày càng lớn, đã mở thêm ba cửa hàng tương tự cửa hàng lần này. Mẹ tôi cũng xin thôi việc cơ quan, trở về cùng trông nom với cha tôi. Có điều, họ rất không muốn tôi kế tục những hoạt động này, chỉ muốn tôi nếu rồi thì trở về nhà giúp một tay, và nói rằng tôi nhất định phải có một công tác nghiêm chỉnh và có thu nhập ổn định; hiện giờ tôi chưa đủ kinh nghiệm trường đời và năng lực để có thể một mình đảm đương.

Về đến nhà, tôi mới nhận ra rằng, cái cửa hiệu mới mở thêm này có thêm tôi hay không cũng chẳng hề gì. Cửa hàng kinh doanh chủ yếu là các món lẩu cá; cá, do một vị có biệt hiệu là “Ngô lão ngư” cung cấp cho - đều là cá nuôi tự nhiên không dùng thức ăn công nghiệp, nên có hương vị rất ngon. Ngô lão ngư là triệu phú trẻ nhất địa phương, tuổi không nhiều hơn tôi bao nhiêu.

Cha mẹ tôi nói “bận tới nỗi tới mũi”, thực ra chỉ là cha mẹ tôi thiếu một người ngồi uống rượu tiếp đãi các bạn, các đồng nghiệp cũ, các nhân viên cũ của cha tôi đến chúc mừng ông. Tôi về rồi, cha tôi dặn đi dặn lại rằng, làm ngành ăn uống, cần nấu ăn thật ngon, mặt khác cũng cần phải duy trì quan hệ xã hội cho tốt, “Con hãy chịu khó tiếp xúc với những người đó, chứ đừng nên ngồi chưa ấm chỗ đã đứng dậy lui ra chỗ khác”.

Thế là, hai ngày đầu tiên về nhà, tôi chủ yếu là ngồi bên vô rượu. Hồi đó, điểm khác biệt lớn nhất giữa tôi và Mông Nhân là, Mông Nhân ham rượu, tôi thì không. Hễ thấy rượu là tôi “đau đầu”, tuy vẫn biết mình được hưởng gen di truyền dù uống một hơi nửa lít cũng không vấn đề gì, nhưng khi đối mặt với những con “sâu rượu” kia, thì tôi vẫn thua họ về lòng can đảm. Hai ngày đầu, tôi hầu như ăn rất ít, chỉ căng bụng vì rượu, ngày nào cũng phải hâm vại cốc sữa bò để uống hoặc uống cái thứ thuốc giải rượu gọi là ổi đất hời gì đó.

Sang ngày thứ ba, tôi thật sự không kham nổi nữa, bèn gọi ông anh họ đến “uống rượu” giúp. Anh ấy đang là sếp của một phòng ban gì đó ở ủy ban chính quyền, rất có khả năng giao tiếp, đám khách khứa ở đây hầu như đều quen biết anh. Còn về tư lượng thì miễn chê: anh đã luyện uống rượu từ hồi học đại học, dù không đến nhà tôi uống thì ngày nào anh cũng uống ở nơi khác, uống đến say mềm.

Được ông anh họ đến chống đỡ giúp cho, tôi thấy nhẹ cả mình. Tôi ngồi ở quầy thu ngân, vừa xem ti-vi vừa đóng tai nghe đám khách trong nhà đang hò hét inh ỏi. Lúc 8 giờ tối, cả nhà hàng đã đông nghịt người, có vị khách phải ngồi ở ngoài cửa hàng chờ, thỉnh thoảng lại vào hỏi tôi bao giờ thì có chỗ. Khi tôi đang bận tít tít thì có một gã ăn mày ăn mặc rách rưới đẩy cửa bước vào, sau đó chìa tay ra xin tiền khách ngồi bàn đầu tiên ở sát cửa.

Một cậu nhân viên cửa hàng đang định bước ra quát mắng, tôi vốn tốt tính, bèn ngăn anh ta lại, rồi mở ngăn kéo lấy ra ít tiền lẻ dúi cho gã ăn mày. Gã nhận tiền và mỉm cười với tôi, rồi chẳng thiết ngoài đầu, bước ra ngay. Cách đi của gã khác hẳn cách đi lúc mới bước vào.

Lúc này cậu nhân viên đứng bên mới nói với tôi: “Anh Đôn, anh rộng rãi quá đấy! Anh cho hẳn 100 tệ để lừa gã ăn mày đi!” Tôi giật mình, vội mở ngăn kéo ra xem. Thì ra lúc trước thu tiền hàng vội quá, tôi chưa phân loại tiền; tờ 100 tệ cũng để vào ngăn kéo, lúc tiện tay lấy tiền lẻ ra cho gã ăn mày, đã kẹp lẫn cả tờ tiền 100. Tôi định đuổi theo đòi lại, nhưng ai có thể đòi nổi tiền từ tay một gã ăn mày? Thôi đành cho qua. Tôi rút tờ tiền 100 tệ từ túi mình ra bỏ vào ngăn kéo vậy. Vì nếu tôi không làm thế thì cậu nhân viên lâu lâu kia sẽ báo cáo với mẹ tôi khi bà đến “thị sát” trước giờ đóng cửa hàng, và tới nay tôi khó tránh khỏi bị ăn mắng.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Câu chuyện do chú Nam kể lại

Tôi ngồi xuống châm điếu thuốc lá, thờ dài, bụng vẫn thầm trách mình hấp tấp vội vàng. Lúc này, chú Nam là nhạc phụ của ông anh họ tôi ngồi bên cạnh, bước đến ngồi bên tôi, nói: “Vừa nãy, coi như cháu gặp may đấy!” Chú Nam nói thế, tôi rất lấy làm lạ. Chú là cảnh sát kỳ cựu ở thành phố J, hiện đã lui về tuyến hai, ngày trước chú từng là cảnh sát hình sự, về sau được điều sang phụ trách đại đội an ninh quốc gia, những người đường hoàng cũng như những kẻ ám muội ở thành phố J này đều biết chú.

Thấy tôi có vẻ băn khoăn không hiểu, chú Nam mời tôi hút điếu thuốc lá thơm Phù Dung Vương, rồi nói: “Có biết gã ăn mỳ vừa rồi làm nghề gì không?”

Tôi đáp: “Chuyện đi ăn xin. Ai cũng gọi là ăn mỳ...”

Chú Nam cười, rồi nói: “Cháu đã bao giờ thấy kẻ ăn mỳ nào có nước da trắng trẻo như thế chưa?” Tôi cố nhớ lại. Đúng thế thật, gã ăn mỳ vừa nãy mặt mũi lem nhem nhưng có nước da rất ưa nhìn, quần áo rách rưới nhưng không giống như quần áo nhặt ở thùng rác; hình như cố ý làm cho quần áo rách bươm, các chỗ rách rất không tự nhiên.

Tốt gặt đầu với chú, rồi nói: “Chú nói vậy... đúng là thế thật.” Chú Nam lại mỉm cười, rồi bước lại bàn tiệc vừa nãy cầm cốc bia sang, đặt trên quầy trước mặt tôi, nói: “Trời lạnh thật, cháu cùng uống với chú một cốc cho ấm người.”

Nói đến “uống”, cái đầu tôi lại ong ong. Tôi vừa mới thoát nạn rượu chè chưa đầy 24 giờ, chú ấy lại lôi tôi vào cuộc hay sao? Nếu tôi uống, khách khứa sẽ nhìn thấy, họ không thể không chạy lại kéo tôi vào uống. Tôi bèn kéo chú Nam vào gian nhà kho nhỏ ở bên cạnh bếp. Vào rồi, chú Nam nói: “Thế này không được. Cháu không ra ngoài đó hay sao?”

Tôi lắc đầu: “Không cần ạ. Nếu có việc, sẽ có người gọi cháu.”

Chú Nam nói: “Không! Ý chú là cửa hàng, nếu cửa hàng có việc thì sao?”

Tôi không hiểu chú nói gì, bèn hỏi lại “Là việc gì ạ?” Chú bèn kéo tôi trở ra quầy, cùng tôi uống cạn cốc bia, rồi nói: “Cháu ạ, đang dịp tết nhất, ai cũng phải ăn tết, ăn tết thì phải tiêu tiền; dù làm nghề gì thì cũng nhân dịp này tranh thủ kiếm thêm tí tiền tiêu, kẻ ăn mỳ cũng thế, bọn trộm cắp sắm vai ăn mỳ thì lại càng hoạt động mạnh hơn.”

Tôi ngớ ra, nghĩ bụng, lẽ nào gã ăn mỳ vừa nãy là một tên trộm cắp?

Chú Nam đã ngà ngà say. Chú ấy vốn rất kỳ lạ, tuy tửu lượng không khá mấy nhưng rất thích uống mỗi khi rỗi rãi. Có thể là do ngày trước công tác bận rộn nên rất ít uống cũng nên? Nghe vợ của anh họ tôi kể rằng, hồi đó chú Nam rất ít nói, nhất là khi trở về nhà, tuyệt đối không bao giờ nhắc đến các vụ án ở đơn vị, chú luôn giữ mồm giữ miệng kín như bưng, sau khi lui về, chú thích nhâm nhi vài chén, nên mới còi mỡ hơn trước.

Chú Nam nhìn ra ngoài cửa, nói: “Tên trộm lúc nãy, thuộc loại tương đối thông minh. Bọn trộm cắp mà bọn chú biết, thường hoạt động ở chợ, ở bến ô tô, cùng lắm là ở trung tâm thương mại. Tuy nói rằng ngày tết thì ai cũng cảnh giác hơn, nhưng tâm trạng vui vẻ vẫn là chính; dễ vui thì kém cảnh giác. Ở bến xe hoặc trung tâm thương mại, rất dễ nhận ra ai trong người có nhiều tiền, ít tiền. Điều này đương nhiên là ngón nghề cơ bản của bọn trộm cắp. Gã lúc nãy, thuộc nhóm rất đẳng cấp. Trong dịp tết, những người nào ít cảnh giác nhất? Đương nhiên là những người đang lâng lâng men say. Có rất nhiều người dễ uống vài rượu là quên bồng mình đem theo bao nhiêu tiền, lúc đó dù đánh rơi thứ gì cũng không kịp có phản ứng gì hết. Nếu bị những tên trộm sắm vai ăn mỳ nhìn chằm chằm vào mình, cũng không nhận ra, không nghĩ ngờ gì cả, hoặc chỉ cảm thấy đáng ghét là cùng. Còn cửa hàng lâu, hiện nay phần lớn các tiệm ăn đều lắp cửa kính chắn sàn, đứng ngoài nhìn thấy hết bên trong; thực khách, có người vất áo trên ghế, ví tiền lòi ra ngoài, thậm chí có người đặt luôn ví tiền lên bàn. Bọn trộm cắp sắm vai ăn mỳ sẽ lò dò vào xin tiền, chúng đi vòng quanh khắp lượt để tìm tia mục tiêu; vào mỗi tiệm ăn ra tay một lần là ổn!”

Chú Nam nói đến đây, tôi thấy rất hứng thú, vội rót thêm bia cho chú. Nhưng chú che tay lên miệng cốc, nói rằng thôi không uống nữa. Rồi chú bảo tôi pha trà. Tôi liền lấy ra một túi trà Trúc Diệp Thanh pha cho chú. Chú châm điếu thuốc lá, rồi nói: “Chú biết cháu rất thích nghe những chuyện này, hỏi nọ cháu cứ đòi chú kể về các vụ án ngày trước đấy thôi! Có nhiều vụ việc không thể nói ra, nhưng về chuyện trộm cắp thì chú có thể kể một vụ, một vụ điển hình.”

Chú Nam vừa nói gã trộm sắm vai ăn mỳ lúc nãy thuộc loại rất to gan, nghĩa là sao? Gã trộm cắp đi vào các quán lâu, nói chung đều đi cùng một tên nữa. Tên này ăn mặc rất nhếch nhác, khiến người ta thoát nhìn biết ngay là gã có vấn đề; gã thường lượn khắp các bàn ăn, cố ý tỏ ra lảm lét gian xảo, làm cho mọi người đều để ý đến gã. Kẻ sắm vai ăn mỳ thường ra trước, gã này ra sau, cả hai tản ra ngược chiều nhau. Một khi có người bị mất cắp, phản ứng đầu tiên của người ấy sẽ là tìm cái gã này chứ không tìm gã ăn mỳ. Gã này nhìn thấy có người đuổi theo, gã sẽ chạy bộ mấy bước, người ta sẽ tóm được gã nhưng trên người gã chẳng có tang vật gì hết. Những gã này thường có một công việc ổn định ở đâu đó, nếu cảnh sát điều tra sâu thêm thì cũng không tìm thấy tiền sự tiền án gì.

Tôi ngạc nhiên hỏi: “Đúng là ngành nghề nào cũng có ‘trạng nguyên’, không sai! Kẻ cắp mà cũng bộm như thế ư?”

Chú Nam mỉm cười, nhìn ra ngoài và chỉ tay: “Cháu nhìn kia, lúc này đang có một gã ăn mỳ, na ná như gã ăn mỳ lúc nãy; hẳn ngồi đó cứ như đang bói rác thực ra mắt hắn vẫn tia vào trong này. Thằng nhãi ấy, chú biết, nó tên là Trần Tứ Oa, trộm cắp chuyên nghiệp. Hẳn nhìn thấy chú ngồi đây, chắc hẳn không dám vào.” Nói rồi chú Nam quay người, cười hề hề nhìn ra gã ăn mỳ ở bên thùng rác. Gã cũng cười với chú Nam, sau đó gã bước đi.

Tôi hỏi chú Nam: “Chú đã biết hắn là tên trộm cắp, sao không bắt?”

Chú nói, một là mình đã về hưu, hai là, muốn đối phó với hạng người như thế cần bắt tại chỗ cả người lẫn tang vật, nếu không sẽ vô ích. Huống chi, vào dịp tết hiện nay, khắp nơi đều bố trí “cá chình”, thì bọn cao thủ trộm cắp sẽ không ló mặt ra. Tôi hỏi chú, tại sao bọn cao thủ không ló mặt ra. Chú bảo, những kẻ trộm cắp sừng sỏ sẽ không hành động gây án trong tình hình cạnh tranh dữ dội và đầy nguy hiểm như thế này.

Chú Nam nhấp một hụm trà, sau đó bắt đầu kể chuyện về một “thiên tài” trong làng trộm cắp...

Hồi đó là những năm 90 của thế kỷ trước, chú Nam còn là đồn trưởng một đồn cảnh sát ở một thành phố khác. Ở thành phố J này, có một thị trấn nhỏ trực thuộc, thị trấn ấy vốn là nơi phát tích của thành phố J; vì nhà nước xây dựng một nhà máy luyện thép đồ sộ ở thị trấn, cho nên trung tâm thành phố J mới chuyển về vị trí hiện nay. Nhà máy đó hình thành, đã thu hút người dân chuyển đến, toàn thị trấn trở nên đông vui nhộn nhịp hơn ngày trước.

Hồi đó chú Nam chỉ làm đồn trưởng tạm thời, vì ở Sở công an còn có vài vụ án lớn đang phải xử lý. Chú gần như bận tới mất tới mười gần nửa năm, rồi mới tạm hồi sức. Có vụ đã xử lý xong, vụ nào chưa xong thì cùng các đồng nghiệp tiếp tục làm, cho nên gánh nặng của chú cũng đã nhẹ đi rất nhiều.

Dịp đó có một vụ án khiến chú Nam phải đau đầu rất lâu. Trong vòng ba tháng, khu tập thể công nhân viên nhà máy luyện thép xảy ra 8 vụ trộm, tiền mặt và tài sản mất trộm không lớn lắm nhưng cũng là tổn thất nghiêm trọng. Sau khi phân tích hiện trường, cơ bản có thể nhận định là do cùng một tên trộm gây ra. Chú Nam nói, trong làng trộm cắp, những tên trộm già đời đều có một thói quen riêng của mình. Những tên nhãi ranh theo sư phụ vài năm “học nghề”, thường chọn thời gian, hay nhận định mục tiêu để hành động nà ná như kiểu của sư phụ; nhưng sau đó ít lâu, chúng sẽ tạo ra thói quen của riêng mình. Chính sư phụ cũng đã dạy điều này. Cho nên, cảnh sát cũng không dễ gì mà tóm được cả lũ bọn tội phạm.

Các vụ trộm này là do một tên làm, tên ấy tương đối táo tợn: gọi là 8 vụ trộm nhưng chỉ xảy ra ở bốn gia đình; cũng tức là nói rằng nghi phạm ra tay hai lần đối với một hộ gia đình. Bốn hộ này đều là các vị có chức sắc như quản đốc, trưởng ca... của nhà máy. Tổn thất, đều là dây chuyền vàng, hoa tai, và các vụ trộm đều có chung đặc điểm: lần thứ nhất mất tiền mặt, lần thứ hai mất đồ trang sức. Dù sau vụ mất trộm thứ nhất, họ có báo cảnh sát, nhà máy cũng phối hợp với cảnh sát để tăng cường tuần tra bảo vệ khu tập thể, nhưng vẫn cứ xảy ra vụ trộm thứ hai.

Kể đến đây, chú Nam thở dài, nói: “Cháu có biết, một khi tái diễn các vụ trộm na ná lần trước, thì người dân ai oán và trút giận cho ai không? Đương nhiên là cảnh sát. Trong thời gian ấy, đầu chú chỉ muốn nổ tung.”

Thời kỳ đó, chú Nam cũng bí, chú đành “triệu tập” các cơ sở để hỏi. Gọi là “cơ sở” tức là những quần chúng đặc lực hỗ trợ cảnh sát. Chớ coi thường những quần chúng này, vì họ luôn luôn và lâu dài “cận kề” với những kẻ mờ ám, có những quần chúng cuộc sống rất khó khăn, tính mạng của họ cũng không được bảo đảm. Cho nên, vào dịp tết nhất, chú Nam thường có chút quà biếu, hoặc món tiền nho nhỏ để động viên an ủi họ. Chú nói, nếu không có các “cơ sở” như thế giúp đỡ thì cảnh sát điều tra xử lý các vụ án sẽ vô cùng khó khăn.

Tất nhiên cảnh sát không thể triệu tập một lần toàn bộ các “cơ sở”, chú Nam chỉ có thể lần lượt gặp từng người một cách kín đáo, ví dụ giả vờ đi câu cá ở đập nước, hay bảo họ giả vờ gây sự đánh nhau nho nhỏ rồi “bắt” về đồn xét hỏi... để gặp và trao đổi thông tin. Phải mất hơn nửa tháng, chú mới có được một chút manh mối. Một cơ sở quen gọi là “Voi béo” cho biết, gần đây có một thằng bé khoảng 14-15 tuổi thường xuyên đến quán trò chơi và tiêu tiền rất xõng xênh. Ở đây gọi quán trò chơi, không giống như những nơi vui chơi mà hồi còn bé chúng tôi hay đến; quán trò chơi này ngoài kinh doanh các máy trò chơi ra, còn lên lút đặt các máy đánh bài. Hồi đó có rất nhiều người dựa vào những cái máy đánh bài này mà ăn nên làm ra, phát to.

Voi béo còn nói, thằng bé đó có biệt hiệu là “Chó hoang”, không rõ tên thật của nó là gì, chỉ biết vóc người nó thấp và còm, có vẻ như một đứa bé bị suy dinh dưỡng từ nhỏ. Cách đây hơn một năm, Voi béo thường xuyên nhìn thấy nó. Ngoài lẫn lộn ở quán trò chơi này, thằng bé cũng hay xuất hiện ở khu vực gần đó. Nó đã nhiều phen trộm cắp vật.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Thằng bé có biệt hiệu “Chó hoang”

Chú Nam nghĩ rằng “Chó hoang” có liên quan đến các vụ trộm nói trên, hoặc là nó quen với kẻ gây án, hoặc là chính nó trực tiếp gây ra. Nhưng chú cho rằng khả năng thứ hai rất thấp, phía sau nó chắc phải có một lũ đồng bọn. Chú bèn bố trí người đến quán trò chơi để theo dõi thằng bé. Để cho chắc ăn, không bị mất mục tiêu, chú Nam bố trí sáu người thay phiên nhau trực chiến.

Vài hôm sau, chú Nam và đồng nghiệp đã xác định rõ mọi hành tung của Chó hoang. Ban đêm nó ở khu vực vớt những quả cân phế phẩm của nhà máy luyện thép, vì ở đó ẩm, cứ nằm xuống là ngủ được ngay. Nói chung, rất khuya nó mới trở về khu vực đó của nhà máy, hơn 7 giờ sáng thì dậy, sau đó đi đến bên ngoài trường học trong khu nhà máy, đứng ở cổng trường nhìn vào trong, nó nhìn cái gì thì không rõ, cứ thế loay quaoanh hết cả buổi sáng. Đến trưa, nó chơi đùa với vài học sinh vừa tan học đi ra, chơi các trò chơi mà đám học trò vẫn thích, chứ không có gì đặc biệt. Buổi chiều, nó đến quán trò chơi; khi học sinh tan học buổi chiều ra về, nó lại chơi với chúng. Người ta không thấy thằng bé biệt hiệu Chó hoang ấy có biểu hiện gì kỳ quái cả, chỉ cảm thấy nó như một đứa trẻ lang thang lêu lổng mà thôi.

Cứ thế theo dõi suốt một tuần chẳng có kết quả gì, nhưng chú Nam vẫn không buông manh mối “Chó hoang”, vì trong thời gian ấy, ở khu tập thể nhà máy không xảy ra vụ trộm nào, điều này khiến chú càng tin chắc thằng bé phải có liên quan. Cuối cùng, có một lần thằng bé đi đến một hiệu vàng bạc để

bán một tang vật bị trộm cắp, cảnh sát vẫn theo dõi nó bèn tóm cổ nó ngay tại chỗ.

Chú Nam nói, chú đoán rằng thằng bé đã hết tiền. Nó ngày nào cũng ra vào quán trò chơi, chủ quán nói có hôm nó bị thua đến 600 tệ. Vào những năm ấy, 600 tệ là một món tiền không nhỏ.

Chú Nam và các đồng nghiệp bắt thằng bé đem về đồn, nó hầu như không mở miệng nói một câu, mà chỉ đòi uống nước. Cảnh sát hỏi nó ăn cắp đồ để làm gì, thì nó lờ mờ lại, và nói: “Tôi đói rồi, không có tiền ăn cơm mà vẫn còn hỏi à? Đồ tâm thần!” Khiến anh cảnh sát ấy tức lộn ruột.

Chú Nam thấy thằng bé lỳ lợm không chịu hé răng, cũng không thể căn vặn nó về chuyện liên quan đến vụ án ăn trộm kia, đành tạm giam nó, nhưng hàng ngày chú vẫn xách com canh vào cho nó ăn. Nói cho cùng nó vẫn là đứa trẻ con, dễ bị cảm hóa hơn là bọn tội phạm lớn tuổi; chưa đầy một tuần sau, thằng bé nói là xin gặp chú Nam. Chú Nam thấy vui vui, vì đã có “đột phá khẩu”.

Sau khi gặp chú Nam, thằng bé liền hỏi xin chú thuốc lá để hút. Chú Nam kể với tôi rằng, sau này chú mới nhận ra một quy luật của thằng bé: hễ nó hỏi xin ai thuốc lá, tức là nó có thiện cảm với người ấy. Cũng tức là nó chuẩn bị mở miệng.

Nó phi phèo điều thuốc của chú Nam, rồi bắt đầu khai báo toàn bộ quá trình gây án của mình.

Thằng bé “Chó hoang” vốn không sống ở thị trấn này, nó dạt đến từ một thị trấn khác thuộc thành phố J, nguyên nhân cũng đơn giản thôi: ở thị trấn này, mùa đông có thể tìm chỗ ngủ một cách dễ dàng, không lo giá rét. Nó còn nói, nó không dám đi ăn trộm quần áo, vì nó đã thấy không ít những đứa trộm cắp trạc tuổi nó, đánh cắp quần áo được ít hôm thì bị những người tinh mắt tóm cổ luôn. Cho nên nó chỉ có vài thứ quần áo đã mặc từ trước (nghe đến đây, chú Nam thâm trầm trở, thằng bé này rất có tính nhẫn nại, thậm chí còn thông minh hơn một số gã thanh niên trộm cắp).

Sau khi đến thị trấn này, Chó hoang phát hiện ra rằng đám người có thực lực kinh tế khá hơn cả là các công nhân của nhà máy luyện thép. (Tất nhiên nó không biết dùng từ thực lực kinh tế. Hồi đó nhà máy luyện thép chưa rơi vào khủng hoảng, thì công nhân luyện thép đúng là tầng lớp khá giả nhất thành phố J, họ đều cảm thấy mình có phúc tu được từ kiếp trước.) Nhưng đồng thời nó cũng nhận ra rằng những người công nhân ấy có tính cẩn thận hơn nhiều so với dân chúng bình thường, và khu vực họ ở còn được bố trí bảo vệ tuần tra canh gác. Nó mai phục quan sát rất lâu, rồi cũng tìm ra cách thức để thâm nhập - đó là đám con cái của công nhân nhà máy luyện thép. Nó bèn bắt đầu lần la ở cổng trường học để chơi đùa với bọn chúng. Trong đám con em công nhân, có những đứa trẻ rất hiếu động ham chơi, có trò gì sốc chúng đều chơi tất. Và thế là Chó hoang kết bạn với chúng, từ miệng chúng khai thác ra nhà nào khá giả giàu có... Sau đó, nó lại bày trò dẫn bọn trẻ ấy đến những nơi nó hay chơi, ví dụ quán trò chơi. Rồi nó nói thẳng ra rằng mặc đồng phục học sinh rất bất tiện, bảo chúng cởi ra đổi cho mình. Nó lại chỉ tiền cho bọn trẻ ấy chơi trò chơi, nhân lúc đó, nó chỉnh trang qua loa bộ đồng phục mặc trên người rồi lủi vào khu tập thể công nhân nhà máy.

Thoạt đầu, nó đi lượn khắp khu tập thể, không làm gì, cũng không ra tay; nó vừa đi vừa cố nhớ kỹ địa hình đường đi lối lại, nhà cửa cao thấp ra sao, nhà nào có lắp máy điều hòa... Có máy điều hòa thì đương nhiên là nhà giàu. Nó cố nhớ cho chuẩn để lần sau sẽ hành động.

Chú Nam kể đến đây, tôi bèn hỏi: “Vậy hẳn gây án kiểu gì? Cạy cửa à?”

Chú Nam lắc đầu: “Thằng Chó hoang đâu có biết cạy cửa? Nó toàn đột nhập qua ban công, nó dùng chìa khóa mở cửa.”

Sau khi xác định được “nhà giàu”, Chó hoang bèn tìm đám học trò để chơi, rồi dùng thủ đoạn cũ: đổi quần áo ở quán trò chơi, nhân đó đem ngay chìa khóa của chúng đi đánh thêm chìa. Cứ thế, nó dằng hoàng đi vào khu tập thể rồi đột nhập vào nhà ăn trộm.

Chú Nam nói Chó hoang rất thông minh, lần đầu hành động, nó chỉ lấy tiền mặt; lý do thật đơn giản: phần lớn mọi người đều cất đồ trang sức ở một chỗ nào đó nhưng chưa chắc đã khóa lại, nếu nó lấy, thì người ta sẽ khóa lại hoặc đổi chỗ cất đồ trang sức, như thế, lần sau sẽ khó mà lấy trộm được.

Tôi hỏi chú Nam: “Có lẽ không đúng. Thông thường, nhà đã mất trộm rồi, thì dù đồ quý không bị mất thì họ cũng sẽ đổi chỗ, cất sang chỗ khác chứ?”

Chú Nam cười vang: “Đây chỉ là cách nghĩ của riêng thằng bé Chó hoang. Một ai đó muốn cất một thứ đồ quý ở nhà mình, họ sẽ cất trong tủ áo chẳng hạn, trong tủ ấy lại đặt một ngăn tủ nhỏ nhỏ, bên ngoài đặt một nắm băng phiến lên, trông có vẻ như bên trong không có gì hết. Khi gia đình bị mất trộm một thứ gì đó, người ấy sẽ chạy đến cái tủ nhỏ mở ra xem, thấy đồ quý vẫn còn nguyên thì yên tâm, liệu có cần chuyển ra chỗ khác nữa không?”

Tôi lắc đầu, nói là không biết. Chú Nam lại nói: “Chưa chắc đã chuyển đi, vì họ cho rằng, chỗ khác chưa chắc đã an toàn hơn chỗ cũ, vì vừa rồi mất trộm thì đồ quý này vẫn còn. Hiểu chưa? Thằng bé đã biết lợi dụng tâm lý này của chủ nhà.”

Chó hoang, sau khi ăn trộm thành công, trước khi ra khỏi nhà, nó đập hỏng ổ khóa cửa (thời kỳ đó rất ít người lắp thêm cửa sắt bên ngoài, chỉ dùng cửa gỗ thông thường, lắp khóa kiểu lò xo, đập một cái là bật tung). Nó làm thế để cho người ta nghĩ rằng kẻ trộm phá cửa đột nhập chứ không phải dùng chìa khóa. Khi cảnh sát điều tra, cũng không nghĩ rằng tên trộm đã dằng hoàng dùng chìa khóa để mở cửa, rồi từ đó lần ra thằng bé là thủ phạm. Đã nhìn thấy ổ khóa bị phá, liệu có ai dùng giác quan thứ sáu để nhận ra sự thật mà báo cảnh sát không?

Khi Chó hoang đột nhập lần thứ hai, có ba hộ trong số đó bị đập cửa, nó vào đúng vị trí cần thiết để nâng được đồ trang sức, sau đó chuồn mất. Điều kỳ lạ là, một hộ trong số đó, lần thứ nhất nó đột nhập, nó đã mang theo một cái khóa mới và đặt ngay trên bàn trà của chủ hộ (tất nhiên nó đã đánh sẵn cho mình một chiếc chìa khóa rồi). Nó có ý cầu may, thử xem sao. Không ngờ, lần thứ hai đột nhập, nó thấy nhà ấy lại khóa cửa bằng cái khóa mới mà lần trước nó cầm đến đặt trên bàn trà!

Nghe chú Nam kể đến đây, tôi hỏi hộp gần như tắc họng, ho sặc sụa. Mẹ kiếp, thằng bé Chó hoang này quả là... tôi không biết nên hình dung ra sao nữa. Về sau, chú Nam đến nhà đó điều tra đối chiếu, thì đúng thế: gia đình ấy dọn dẹp nhà cửa, thấy trên bàn có một cái khóa mới thì cũng không nghĩ ngợi gì, tưởng là chính mình đã mua từ trước, bèn dùng luôn nó thay cho khóa cũ. Hậu quả là, Chó hoang đột nhập lần thứ hai vẫn dùng cách cũ: dằng hoàng mở khóa bước vào.

Tôi nhìn chú Nam, nói: “Hắn là thằng nhóc ấy có chỉ số IQ khá cao? Nó nghĩ ra cách đó kể cũng tài thật!”

Chú Nam mỉm cười lắc đầu: “Mấy chú cảnh sát có thâm niên cũng phải chép miệng than rằng, đối phó với thằng bé ấy khó hơn những tên trộm trưởng thành. Nếu nó không cung khai, thì e cảnh sát còn phải điều tra khá lâu mới kết luận được. Nhưng, chuyện thần kỳ thật sự vẫn còn ở phía sau...”

Chó hoang đã khai nhận tất cả các chi tiết ăn trộm ở từng hộ: đã lấy được bao nhiêu tiền, trong đó có bao nhiêu tờ tiền mệnh giá bao nhiêu; vị trí các đồ đạc trong nhà... nó đều nhớ hết. Nào là ti-vi đặt ở đâu, tủ lạnh kê ở chỗ nào, máy giặt máy khâu đặt ở đâu... đều nhớ rất chuẩn xác. Từng lần ăn trộm ở mỗi hộ, nó nâng được những gì, những thứ đó để ở chỗ nào, có bao nhiêu thứ... cũng vẫn nhớ được rất rõ. (Về sau, chú Nam cho đối chiếu lại, thấy rằng Chó hoang nói không hề nhầm lẫn, tất cả đều đúng. Chú nói rằng đã từng bắt vô số tên trộm nhưng chỉ có thằng Chó hoang khiến chú cảm thấy khó mà tưởng tượng nổi.)

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Người quen

Chó hoang còn khai rằng, có một hộ cất cuốn sổ tiết kiệm ở dưới chân cái tủ áo to, chân tủ ở sát tường, bên trên cuốn sổ còn đặt một mảnh bìa đè lên. Nó đã mở ra xem, nhưng vì lấy trộm sổ tiết kiệm là quá mạo hiểm, nó lại không thể biết mật mã là gì, nên lại cất trở lại chỗ cũ. Chú Nam bèn thông báo cho nhà ấy biết chuyện, họ rất ngạc nhiên nói rằng mình để thất lạc tìm mãi chưa thấy, không ngờ tên trộm nhãi ranh ấy lại “tìm hộ” được cho mình.

Chú Nam hỏi thằng bé tại sao biết bên dưới tờ bìa là cuốn sổ tiết kiệm, nó nói “Cháu có cảm giác bên dưới sẽ có thứ gì đó”, vì nhìn bốn chân tủ có vẻ không thẳng bằng, nếu chỉ vì một tờ bìa thì không thể khiến tủ bị kênh, nên mới tò mò lật ra nhìn xem là thứ gì. Chú Nam đã đến tận gia đình ấy, đứng trước cái tủ ngắm nghía nhưng không nhận thấy cái tủ không thẳng bằng ra sao...

Luật hình sự của Trung Quốc quy định rằng, người đủ 14 tuổi nhưng chưa đủ 16 tuổi, nếu phạm tội có ý giết người, cố ý gây thương tích hoặc dẫn đến tử vong, cưỡng dâm, cướp của, bán ma túy, đốt nhà, gây nổ, đầu độc... vẫn phải chịu trách nhiệm hình sự. Nếu kẻ đó chưa đầy 14 tuổi thì miễn xử lý hình sự, cha mẹ hoặc người giám hộ phải coi sóc giáo dục kẻ đó; nếu cần thiết, nhà nước sẽ đưa vào trại giáo dưỡng.

Chó hoang mắc tội trộm cắp, có thể không chịu trách nhiệm hình sự nhưng phải chịu trách nhiệm dân sự. Nếu là kẻ vị thành niên có tài sản, thì kẻ đó phải bồi thường; nếu không có tài sản, thì cha mẹ hoặc người giám hộ kẻ đó phải bồi thường thay. Chó hoang chưa đến 16 tuổi, hỏi cha mẹ nó ở đâu, họ hàng ở đâu, nó chỉ một mực lắc đầu, lắc đầu chán chê rồi nó khóc. Một cảnh sát ở đồn, vốn rất có tâm, anh đề nghị được nuôi dưỡng thằng bé Chó hoang này, cho nó đi học, đồng thời nhờ người đi các nơi nghe ngóng tin tức về người nhà của nó, nhưng không có kết quả. Nó quyết ngậm miệng không nói mình từ đâu đến, gia đình vốn ở đâu, nhưng nghe giọng nói, thì nó là người địa phương thành phố J này.

Sau đó, khi người ta định đặt cho Chó hoang một cái tên, thì nó bỗng mở miệng nói rằng nó họ Ngô, Ngô Cường. Cảnh sát ở đồn đều bật cười nói rằng họ tên của nó rất hay, thật sự là rất “tài” ở mọi mặt[1] !

[1] Hai chữ Ngô Cường, đồng âm với từ vô cường theo ngữ âm Bắc Kinh, có thể hiểu là “không gì là không giỏi”.

Kể đến đây, chú Nam mỉm cười, im lặng. Tôi hỏi: “Về sau thì sao? Hết chuyện à?”

Chú đáp: “Về sau, bọn chú đã tìm thấy một người họ hàng của Ngô Cường, người ấy nói: cha của Ngô Cường đã từng can án, rồi chạy trốn nhưng lại bị bắt, rồi đi tù. Sau đó mẹ Ngô Cường đi theo người khác, bỏ nó ở lại nhà người họ hàng. Người này cũng chỉ mãi bán quả sáng ngoài phố nên không thể trông coi nó. Cứ thế, thằng bé tự dơ lêu lổng, rồi dạt lên thị trấn.”

Tôi lại hỏi tiếp theo đó ra sao. Chú Nam bèn quay người sang phía một người trẻ tuổi mặt mũi sáng sủa ngồi ở bàn đối diện: “Sau đó anh chàng này ngồi ở đây cùng uống bia với chú.”

Tôi nhìn anh ta, bỗng nghĩ ra. Đây chính là “Ngô lão ngư” bấy lâu nay vẫn quan hệ tốt với tôi. Thảo nào, từ nãy chú Nam nhắc đến cái tên “Ngô Cường”, tôi cứ cảm thấy rất quen nhưng hoàn toàn không ngờ “Ngô lão ngư” lại chính là thằng bé “Chó hoang” ngày trước.

Ngô Cường đứng dậy, bước đến bên chú Nam nói: “Chắc chú Nam lại đang kể chuyện về cháu à? Đó toàn là những chuyện ngày xưa cháu đã từng làm, nhưng sẽ không tái diễn nữa.” Chú Nam chỉ vào tôi, nói: “Anh Đôn đây là phóng viên, chú kể cho anh ấy nghe. Biết đâu sẽ có ngày anh Đôn hứng lên, viết chuyện của cháu thành sách cũng nên, thì cháu sẽ được nổi tiếng gần xa.”

Ngô Cường cười hề hề, bước đến bên tôi. Lúc này tôi bỗng rất lúng túng không biết nên nói gì với “Ngô lão ngư”, chỉ cảm thấy con người này bỗng trở nên xa lạ. Ngô lão ngư ngồi bên quầy nhìn tôi rất lâu, sau đó nhích lại gần tôi mỉm cười: “Anh Đôn có thuốc lá không? Cho tôi xin...”

Chú Nam đưa mắt nhìn tôi. Tôi vừa định lấy thuốc ra thì đã thấy Ngô lão ngư cầm trong tay bao thuốc của tôi đặt lên bàn, tự rút ra điếu thuốc châm hút, đồng thời không ngớt nhìn tôi mỉm cười.

Việc chính lý của tôi đối với “Thần thám ký”

Câu chuyện mà chú Nam kể cho tôi nghe, tôi không hề nghi ngờ gì. Bởi vì về sau tôi đã hỏi chuyện Ngô lão ngư, anh ta cũng công nhận là đúng thế. Và còn nói hiện nay anh ta rất có hứng thú với ngón nghề “ảo thuật” nghiệp dư, hoặc nói cách khác, anh ta đang khám phá lĩnh vực ảo thuật. Tôi không thể không phục Ngô lão ngư có tư duy linh hoạt và đôi bàn tay khéo léo. Anh ta biết người khác chú ý đến những gì, không chú ý đến những gì; anh ta biết một động tác nho nhỏ có thể khiến ánh mắt người khác tập trung vào nơi mà anh ta chú ý. Tôi nghĩ, anh ta rất nên làm một ảo thuật gia chứ không phải tên trộm cắp. Phía dưới đây là một số câu tôi hỏi anh ta, anh ta trả lời tôi, và tôi đã chỉnh lý cho sáng sủa.

Một là: Về cái gọi là “kỹ thuật” trộm cắp, anh đã từng học sư phụ nào chưa?

Ngô lão ngư nói, anh ta chưa từng học thầy nào, nhưng đã từng nhìn thẳng bạn nghịch ngợm cạy khóa của người khác, cảm thấy hay hay, nên mới thử làm. Nhưng anh ta rút ra kết luận: nếu tìm cách kiếm được chìa khóa thì vẫn hơn. Tôi đã từng đọc một số tư liệu, thì tệ nạn trộm cắp ở Trung Quốc đã có từ thời cổ với các tên gọi khác nhau; ví dụ, có khi gọi là “mồi lũng”, tức dùng một số công cụ để “câu” tài sản trên thuyền; gọi là “thập trưởng đầu”, tức là chuyên bắt trộm gà; hành vi trộm trâu bò, gọi là “xỏ mũi”; đào trộm mộ, gọi là “quật trùng” và “truy mai”; ngoài ra còn rất nhiều cách trộm cắp tùy vào sở trường của tên đạo chích, ví dụ: thiết toán bàn, oa thủ, khai thiên song, lập tường đầu... cũng đều rất cần có “trí tuệ”. Tuy nhiên, cách trộm cắp của Ngô lão ngư thời niên thiếu, thì đúng là không do sư phụ nào truyền nghề cho mà đó là “sản phẩm” của cái đầu và đôi con mắt của anh ta.

Hai là: Anh đã phát hiện ra cuốn sổ tiết kiệm ở chân tủ áo của nhà người ta như thế nào?

Ngô lão ngư tùm tùm cười, rồi trả lời tôi rằng anh ta cảm thấy cái tủ hơi bị nghiêng. Nhưng theo chú Nam nói, sau đó chú đến nhà ấy quan sát, thì không nhận ra cái tủ bị nghiêng ngả gì hết, ngay chủ nhà cũng cho là thế. Còn Ngô lão ngư thì khẳng khái nói rằng mình lập tức nhận ra cái tủ ấy bị nghiêng. Tôi bèn thử ngay tại quán trà đang ngồi: tôi cầm bộ bài tú-lơ-khờ chất lượng giấy bình thường, chia làm hai tệp, tệp này nhiều hơn tệp kia 1 quân bài, sau đó đặt hai tệp bài lên hai bàn tay (tôi hơi ưỡn bàn tay lên), và bảo Ngô lão ngư đoán xem. Anh ta lập tức chỉ ra tập bài thiếu một quân bài một cách dễ dàng. Tôi làm lại như thế vài lần, Ngô lão ngư vẫn xác định được rất chuẩn. Tôi nghĩ, dù là “ngẫu nhiên” thì cũng không thể ngẫu nhiên đến cái mức ấy.

Ba là: Tại sao anh có thể nhớ rõ mọi sắp đặt trong những ngôi nhà ấy?

Ngay tại chỗ, Ngô lão ngư lấy ra một tờ giấy đặt lên bàn trà. Anh ta cầm bút vẽ luôn sơ đồ “mặt bằng” của quán trà đang ngồi, và miêu tả rất tỉ mỉ; kể cả gian phòng anh ta đi qua để đến toa-lét, có mấy người ngồi trong phòng đó, ngồi ở vị trí nào, mỗi người mặc trang phục màu gì, là nam hay nữ, đang ngồi hướng nào để đánh mặt chược... Tôi cầm tờ giấy lên và bước đến căn phòng đó xem sao, quả nhiên là chính xác đến 8-9 phần. Ngô lão ngư còn nói, tuy anh ta có thể nhớ rất rõ, nhưng nếu bảo anh ta đọc thuộc lòng một bài tập đọc trong sách học sinh thì anh ta sẽ đầu hàng.

Bốn là: Tại sao anh lại đi bán cá?

Tôi biết, mình hỏi câu này thật chẳng ra sao nhưng cũng cứ hỏi, tôi thậm chí nói đùa rằng anh có cái đầu và hai bàn tay “tài tình” như thế, hoàn toàn có thể làm những việc “đàng hoàng chính quy” hơn, ví dụ, hỗ trợ cảnh sát phá án, hoặc làm “dịch vụ mở khóa” (tôi được biết, học phí học nghề này rất đắt, nhưng phạm vi ứng dụng rất rộng, ví dụ, mở khóa kết, có thể được trả phí hàng chục ngàn tệ; lâu nay nghề thợ khóa còn ứng dụng để mở khóa cửa ô tô... Những người thợ này luôn nhanh nhẹn hơn công nhân trong xưởng duy tu bảo dưỡng xe hơi, họ mở khóa cửa xe mất vài giờ nhưng các thợ dịch vụ khóa chỉ cần vài chục giây là xử lý xong - tất nhiên là ngoại trừ các ổ khóa điện tử). Ngô lão ngư nói, thực ra, khi cảnh sát phá án, anh chẳng thể giúp được họ là mấy, tuy nhiên, anh có một tay bạn, người này đã từng bị ngồi tù. Vì vốn có quan hệ rộng, lại giàu kinh nghiệm, cho nên sau khi mãn hạn tù trở về làm ăn lương thiện, anh ta có tham gia hỗ trợ cảnh sát. Ngô lão ngư nói đến đây mỉm cười nhìn tôi.

Thực ra, tôi đã quá “đề cao” anh ta. Anh ta phạm tội lúc vị thành niên và từ sau đó không tái phạm nữa, thì đâu có thể có lắm kinh nghiệm “nhà nghề” để mà hỗ trợ cảnh sát? Còn về chuyện bán cá, thì hoàn toàn là vì nhân vật “ăn oán” của anh ta là chú Nam, chú Nam rất thích ăn cá...

Năm là: Khi ngồi trong cửa hàng lâu, tại sao anh lại thò được bao thuốc lá của tôi?

Tôi nhớ rất rõ lúc đó tôi để bao thuốc ở túi áo bên phải, nếu có người xuất hiện bên phải tôi thì tôi phải biết ngay. Ngô lão ngư tùm tùm cười, nói rằng khá lâu về sau anh ta mới biết đến khái niệm gọi là “điểm mù”. Anh ta chỉ vào một vị trí ở góc bên cạnh, nói: anh đứng ở đó nhìn sang đây thì nhìn rất rõ, nhưng nếu ngồi đây nhìn sang đó thì sẽ không nhìn thấy ở đó có người ngồi hay không, đó gọi là “điểm mù”. Tôi không hiểu lắm, nhưng tôi biết rằng nếu hỏi tỉ mỉ thì anh ta cũng sẽ không nói. Thôi thì, tạm coi đó là một trò ảo thuật vậy.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Tầm tiên ký: Tứ vị được

Trước khi kể chuyện này, tôi không thể không nhắc đến một nhân vật, một gã đàn ông đặt dẹo cực kỳ khó nắm bắt tâm can của gã. Gã này hề xuất hiện trước mặt tôi và Mông Nhân, thì chúng tôi rất có thể sẽ không thêm nói nửa lời, vung tay tát cho gã một trận bẹp giết... Thực tế là gần như hiếm ai có thể gọi ra họ tên đầy đủ của gã, chúng tôi đều gọi gã là “lão Phó”. Nghe Mông Nhân nói, hồi còn đi học, ngay thầy giáo cũng gọi gã như thế. Nguyên

nhân rất đơn giản: vì cha mẹ gã dám đặt cho gã cái tên “quá đáng”: Phó Thanh!

Phó Thanh? Phụ thân[1] !

[1] Phó Thanh, coi như đồng âm với từ Phụ thân. Vậy thì, ai gọi đủ họ tên anh ta, tức là gọi “Bố ơi!”. Trong tiếng Trung Quốc, thường là người ít tuổi gọi người nhiều tuổi hơn bằng cách gọi “lão + họ”; ở đây có ý hài hước.

Lão Phó kém tôi và Mông Nhân một tuổi, anh ta là con người luôn rón rén sợ sệt, đi buôn sợ lỗ vốn, rửa mặt sợ bong da mặt! Nhưng người cha của lão Phó, từ khi nhà nước cải cách mở cửa, ông đánh liều dấn thân vào thương trường, bắt đầu từ kinh doanh vật liệu thép. Về sau, ông chuyển sang tân trang công trình kiến trúc, kinh doanh nhà đất. Khi lão Phó vừa vào đại học năm thứ nhất thì người cha bỗng chuyển một món tiền khổng lồ và một lô nhà mặt tiền ở thành phố C cho lão Phó đứng tên, sau đó để lại bức thư nói rằng ông phải đi tìm ông nội của lão Phó. Kể từ đó, cha của lão Phó bốc hơi khỏi chốn nhân gian. Cho đến nay, trong hồ sơ của Sở công an thành phố S, người cha của lão Phó vẫn thuộc diện “mất tích”.

Vì thế, khi tôi và Mông Nhân còn đang lúng túng về sinh kế, thì anh ta vẫn nhón nhợ phóng chiếc xe Nissan Bluebird đi chơi khắp thành phố. Anh ta chẳng có việc gì làm, thường ngày, ra tán gẫu với các hộ thuê cửa hàng của mình, nhắc họ trả tiền nhà, rồi lại gọi điện cho Sở cảnh sát thành phố xem đã có tin gì về người cha của mình chưa.

Tuy chỉ suốt ngày ba hoa chích chòe, nhưng đến trưa thì lão Phó vẫn mở túi xách lấy ra một cuốn sách cũ ố vàng, bìa sắp bột hết, và ngồi đọc. Tôi đã từng gạ anh ta cho xem, nhưng anh ta nghiêm sắc mặt từ chối thẳng thừng, nói rằng đó là cuốn sách do ông nội và cha anh ta truyền lại, ngoài người nhà họ Phó ra, người khác tuyệt đối không được xem. Tôi liếc nhìn, thì thấy mình không sao đọc nổi chữ trong đó. Nó đúng là một cuốn Thiên thư!

Mông Nhân nói với tôi rằng lão Phó chưa từng nói ra cuốn sách đó chép những gì, nhưng có lẽ là liên quan đến một số sự việc nào đó của nhà họ Phó. Có lần lão Phó say rượu rồi nói về cuốn sách, nói chưa được mấy câu, anh ta đã ôm mặt khóc nức nở cứ như cô dâu khóc trước khi đi lấy chồng. Rồi anh ta nói ra những cái tên phụ nữ, như “Phương”, “Hong”, “Lệ”... Mông Nhân còn nói sẽ tìm cách để xem được cuốn sách đó.

Tôi hỏi Mông Nhân: “Cách gì?”

Mông Nhân đáp rằng, lão Phó nói chỉ người nhà họ Phó mới được xem, thế thì cậu cứ gọi riêng hẳn ra một chỗ, khóc rung rức và bảo hẳn rằng “Lão Phó à, tôi không thể không nói với cậu điều này: thực ra tôi cũng họ Phó, tôi là cha của cậu đây mà...”

Tất nhiên tôi gạt đi, vì nếu dùng cách này thì hoặc là tôi bị lão Phó nện cho một trận, hoặc bị hẳn nhỏ nước bọt đầy mặt...

Mùa xuân năm 2004, tôi xin thôi việc ở đài truyền hình. Mông Nhân trước đó cũng đã thôi việc, anh ta giới thiệu tôi đến một doanh nghiệp nước ngoài để làm về quảng cáo và các ý tưởng sáng tạo. Tuy lương bổng khá hơn làm ở đài truyền hình nhiều, nhưng công việc này rất khô khan, suốt ngày ngồi trước máy tính viết phương án này phương án nọ, mỗi ngày phải đưa ra gần chục phương án, may ra mới có một phương án được dùng. Mông Nhân thường than thở: cũng may, công việc này không đến nỗi bị tính theo sản phẩm “một ngàn chữ hưởng bao nhiêu tiền”, nếu không chúng ta chết đói mất thôi.

Nhưng tức nhất là sếp của chúng tôi: Dương San, là một tên khốn kiếp hoàn toàn mù máy tính, ngay bật máy tính cũng không biết. Nghe nói khi trước anh ta vào được công ty này là nhờ có khả năng ngoại ngữ lâu lâu, rất siêu, có thể dễ dàng đọc cả văn ngôn[2] cũng như tiếng Anh. Tuy nhiên, tôi và Mông Nhân chưa từng chứng kiến anh ta nói tiếng Anh, chỉ thấy anh ta hàng ngày sau khi đến phòng làm việc thì lập tức gọi tôi và Mông Nhân sang, bật máy tính cho anh ta, sau đó anh ta ngồi trước máy tính cười khì...

[2] Tức cổ văn Trung Quốc (ngay người Trung Quốc cũng phải có trình độ mới hiểu được cổ văn).

Tôi và Mông Nhân về công ty ấy chưa đầy hai tháng thì Dương San bị một giám đốc khu vực mới đến tổng cổ đi, vì anh ta thường xuyên rời công ty mà không xin phép, lại không tắt máy tính. Tức, tội danh là “biến mất”, hoặc thêm hai chữ nữa: “thường xuyên biến mất”.

Hôm Dương San thu xếp các thứ để đi khỏi công ty, tôi và Mông Nhân đều đang ngồi bên ngoài gian của anh ta và lên nhìn vào xem sao, thấy Dương San vừa sắp xếp vừa mỉm cười dường như rất vui. Hai chúng tôi băn khoăn, thằng cha này cười cái gì thế nhỉ? Bị sa thải mà vẫn vui vẻ được?

Thu xếp xong xuôi, anh ta bước ra. Tôi đứng dậy, giả bộ ái ngại nói: “Mong lãnh đạo đừng nản lòng, có tài thì sẽ có khối chỗ tìm đến mình. Anh đừng bận tâm. Tôi rất thông cảm với anh.” Tôi vừa nói xong thì Dương San cười khẩy, rồi đáp: “Tôi mà cân hạng người phạm trần như anh thông cảm ư?” Nói rồi Dương San vừa đi vừa đọc một bài thơ: Xuống trần chống kiếm đã điên rồi. Rượu vào ta quyết sẽ lên trời. Rong chơi tình tú cười nhạt nguyệt. Say nằm mây trắng ngạo người đời[3].

[3] Thơ trích từ game “Tiên kiếm kỳ hiệp truyện”.

Nghe xong, tôi nói với Mông Nhân: “Không ngờ thằng cha thộn này cũng có văn hóa ra trò!”

Mông Nhân nhìn theo bóng Dương San, nói: “Văn hóa cái con khi! Cậu chưa chơi game ‘Kiếm tiên kỳ hiệp truyện’ à? Đó là tình tiết trong đoạn Lý Tiêu Dao phá miếu và gặp Từ Kiếm Tiên!”

Đến chiều, khi tan tầm, lúc rời công ty thì tôi và Mông Nhân nhìn thấy Dương San ăn mặc như sắp đi du lịch, lưng đeo ba lô, đứng ở bên ngoài công ty, dưới chân anh ta là một bãi toàn là đầu mẩu thuốc lá, nếu không chú ý sẽ tưởng công ty vệ sinh mới đặt cái thùng rác ở đó. Tôi kéo Mông Nhân bước đến chỗ Dương San, chúng tôi chưa kịp nói gì thì anh ta đã hỏi: “Trước đây các cậu là phóng viên chứ gì? Tôi nhớ rằng sơ yếu lý lịch của các cậu viết như thế.”

Tôi và Mông Nhân gật đầu. Dương San kéo chúng tôi sang bên cạnh, nói nhỏ: “Chắc các cậu quen biết rất rộng, tôi muốn các cậu tìm giúp tôi một thứ

được không?”

Tôi hỏi Dương Sơn: “Là thứ gì?”

Anh ta mở ba lô lấy ra một tờ giấy nền vân hoa, trên đó viết rất nhiều chữ, tôi nhìn mãi mới nhận ra vài chỗ: một chỗ viết là từ nào sa, một chỗ nữa viết là khổ đậu thảo. Các chỗ khác, chữ bút lông viết thảo quá khùng, tôi đã học đại học mà không sao đọc nổi là những chữ gì. Tôi đưa tờ giấy cho Mông Nhân, và hỏi Dương Sơn: “Sếp tìm những thứ này để làm gì?”

Sắc mặt Dương Sơn bỗng khác hẳn, anh gần như nghiêng răng, nói: “Không việc gì đến cậu, cậu cứ giúp tôi là được. Tìm thấy, tôi sẽ hậu tạ. Hai cậu đã có số phôn của tôi rồi, nếu máy tôi tắt thì cứ gọi về máy để bàn ở nhà là sẽ gặp được tôi. Nhưng không dám nói là khi nào tôi có nhà, vậy thì nếu các cậu tìm thấy, nhưng tôi lại vắng nhà, thì các cậu cứ đưa đến địa chỉ này.” Nói rồi Dương Sơn đưa tôi mẫu giấy, sau đó quay người bước đi, tôi vội kéo giắt lại, nói: “Anh Sơn à, trên này còn mấy chữ tôi không đọc được.”

Dương Sơn quay lại, rồi viết lên tờ giấy bốn cái tên: khổ đậu thảo, từ nào sa, dương trịch trạch, hồng nương trùng.

Viết xong, Dương Sơn nhìn tôi và Mông Nhân, rồi bước đi. Đứng ra nên nói là anh ta chạy đi, vừa chạy vừa nhìn bốn phía xung quanh có vẻ rất hoang mang. Sau khi thấy anh ta lên tắc-xi, hai chúng tôi cầm lấy tờ giấy rồi chậm chậm đi về nhà.

Tại sao Dương Sơn lại bảo chúng tôi đi tìm mấy thứ này? Chúng là gì vậy? Dừng vào việc gì? Trở về nhà rồi, tôi và Mông Nhân bắt đầu bàn bạc sôi nổi về bốn thứ này. Tôi chỉ vào ba chữ “từ nào sa”, nói: “Cái này, chắc là đồ sứ thì phải?” Mông Nhân nhìn thoáng qua rồi gật đầu: “Có lẽ thế. Có thể là thứ gì đó na ná như ấm từ sa[4].” Tôi lại chỉ vào ba chữ “hồng nương trùng”: “Còn đây, chắc là một loại côn trùng.” Mông Nhân cũng gật đầu. Tôi lại chỉ vào ba chữ “khổ đậu thảo” nói: “Còn đây chắc chắn là một vị thuốc đông y, nhìn chữ này thì biết.” Mông Nhân lại gật đầu nữa... Còn ba chữ cuối cùng “dương trịch trạch”, tôi nhìn mãi không đọc ra nổi, nghĩ một lúc, tôi nói: “Còn đây, chắc là tên một loại vòng đeo tay?”

[4] Ấm pha trà, đồ gốm màu gan gà. Rất đẹp.

Tôi vừa nói xong thì nghe thấy tiếng ai đó mắng nhiếc ngay bên tai: “Đồ ăn hại, hai gã mù chữ à! Các cậu sống thế này thì chán chết! Đọc chữ chỉ đọc một nửa à? Nửa chữ trạch là vòng đeo tay khác với nửa chữ trạch. Thế mà cũng tốt nghiệp đại học, lại là học ngữ văn, mò mò leo leo là sẽ trở thành nhà văn kia đấy?” Tôi và Mông Nhân ngoảnh sang, thì ra là thằng khỉ lão Phó vừa ngáp dài vừa bước từ gian trong ra, tay bung tách cà phê, vừa nhấp vừa khinh khinh nhìn chúng tôi.

Lão Phó ngồi xuống cầm tờ giấy lên xem, rồi nói với tôi và Mông Nhân: “Bốn thứ này đều là vị thuốc đông y, tôi nghe rất quen tai.”

Mông Nhân định nói gì đó, nhưng tôi đã chỉ vào lão Phó nói: “Đồ khỉ nhà cậu sao lại ở đây? Dám tự tiện đột nhập nhà dân, coi chừng tôi kiện ra ủy ban, ít ra cậu cũng bị phạt giam 15 ngày!”

Lão Phó mặt tỉnh bơ, một tay cầm tờ giấy, tay kia cầm chiếc chìa khóa đặt lên mặt bàn, chẳng thèm ngẩng đầu lên, nói: “Tôi qua Mông Nhân giao chìa khóa cho tôi, đêm qua tôi mất ngủ, buồn quá bèn chạy đến đây.”

Lúc này Mông Nhân mới nói với tôi: “Tôi qua cậu uống quá chén, nằm ngủ say như chết, thằng cha này bèn chạy đến đây ngủ với tôi.”

Lão Phó nhìn tờ giấy, rồi bỗng đặt mạnh xuống bàn, miệng cắn đầu ngón tay nghĩ ngợi gì đó. Rồi anh ta đứng phắt dậy, sau đó lại ngồi xuống, cầm tờ giấy lên hỏi chúng tôi: “Cái... cái này... hai cậu lấy ở đâu ra?”

Tôi và Mông Nhân thấy lão Phó như bị kích thích mạnh, bèn kể lại từ đầu đến cuối mẫu chuyện về Dương Sơn. Nghe xong, lão Phó vừa cắn ngón tay vừa nói: “Kỳ lạ, kỳ lạ thật! Sao lại có chuyện trùng hợp như thế này?”

Tôi và Mông Nhân đưa mắt nhìn nhau, không hiểu lão Phó đang nói gì. Sau đó hai chúng tôi đứng kẹp lão Phó vào giữa, ấn anh ta ngồi xuống, châm một điếu thuốc cắm vào mép anh ta, rồi nói: “Bọn tôi nói thật nhé, lão Phó! Nếu hôm nay cậu không nói cho rõ ràng thì cậu không ra nổi căn nhà này đâu!”

Lão Phó nhìn hai chúng tôi, hơi sừng sốt, sau đó thì bật cười, định đứng dậy nhưng lại bị tôi và Mông Nhân ghìm xuống. Anh ta hất tay ra, rồi nói: “Tôi vào pha thêm nước nóng đã, cà phê này quá đặc.” Hai chúng tôi bỏ tay ra, lão Phó bèn đi vòng qua chúng tôi, nhưng bất ngờ bước ra mở cửa rồi chạy ào xuống cầu thang, chân vẫn đi dép lê. Tôi và Mông Nhân vội đuổi theo, nhưng không hiểu tại sao gã họ Phó lại chạy nhanh đến thế, khi chúng tôi xuống đến sân thì nhìn thấy gã chui vào ô tô rồi khởi động máy, lao vút ra khỏi khu chung cư. Tôi và Mông Nhân không thể đuổi kịp, đành gọi điện để nắng gã khốn kiếp ấy một chập nhưng gã không thèm nghe máy.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Thôn Thiên Trì

Trong mấy hôm sau đó, tôi và Mông Nhân đều không có một chút tin tức gì về lão Phó cũng như Dương Sơn. Gọi điện cho Dương Sơn, thì không thấy nghe máy. Hai chúng tôi cũng nghĩ, liệu lão Phó và Dương Sơn có quan hệ gì với nhau không, nhưng ngồi đoán mãi cũng không ra. Sau khi tan tâm,

chúng tôi đành đi nhờ người tìm mua thuốc vậy. Chúng tôi nhớ ra một người bạn học đại học, có người cha mở công ty đông dược. Người bạn đã giúp chúng tôi hỏi các nghiên cứu viên của công ty, họ nói 4 vị thuốc đó đúng là thuốc đông y, có công dụng khác nhau, có độc tính, nếu không cẩn thận thì e có thể dẫn đến cái chết. Và còn nói rằng, hơi khó tìm mua trên thị trường.

Tôi và Mông Nhân đều mù tịt về thuốc men, cũng không biết người bạn ấy nói thế là thật hay không; nhưng chúng tôi cảm thấy hể đụng đến thuốc đông y thì đều có vẻ rất bí hiểm. Đây cũng là điều khiến chúng ta hay bỏ qua những thứ của phương Tây, đề chuyên nghiên cứu những thứ trong nước mà mình vẫn chưa hiểu rõ. Các sản phẩm trong nước, mình còn chưa hiểu nổi, mà lại đi nghiên cứu các thứ của nước ngoài, thì rõ ràng là chuyện hão huyền còn gì?

Tôi lại hỏi người bạn, có thể tìm mua bốn vị thuốc này ở đâu, anh ta bảo “tử nào sa” khó có thể tìm thấy trong các hiệu thuốc đông y; dù họ có thì họ cũng không bán, cho nên có thể thử hỏi các xưởng dược phẩm xem sao, rất có thể họ có sản phẩm “tử nào sa” công nghiệp. “Khô đậu thảo” thì có thể tìm thấy, nhưng hai thứ còn lại thì đều là chất kịch độc, nếu không có đơn thuốc thì không thể mua nổi.

Nghe xong, tôi giật mình. Gã Dương San định dùng những thứ này để làm gì? Anh ta đã chủ tâm đi tìm mà còn tìm không ra, thì tôi và Mông Nhân tìm sao nổi? Hai chúng tôi cứ vật vờ như thế cho đến cuối tuần, sáng thứ bảy, tôi và Mông Nhân ngồi thu lu ở nhà, tôi xem đĩa DVD, Mông Nhân thì đang tí tưng ngồi trước máy tính giao lưu với một cô tự xưng là “nữ văn sĩ trẻ”, đề tài là những bài viết về “nửa dưới của con người”. Di động của tôi bỗng “tít tít tít”, tôi cầm lên xem, đó là tin nhắn của lão Phó. Nội dung đơn giản ngắn gọn: thôn Thiên Trì xã Thệ Thủy thị trấn Thiết Nham thành phố M. Mau đến ngay, càng nhanh càng tốt. Khẩn cấp!

Đọc xong tin nhắn, tôi liền đưa cho Mông Nhân. Xem xong, Mông Nhân nói: “Đồ con lừa ấy sao lại chạy đến tận nơi xa như thế? Thành phố âm cách đây ít nhất là hai giờ xe chạy. Chúng ta còn chưa biết cái thị trấn ấy ở đâu...”

Mông Nhân lập tức ngừng cuộc giao lưu, rồi tra cứu trên mạng về các địa danh kia. Những năm ấy, đã có thể tra mạng nhưng thông tin không đầy đủ như hiện nay. Về địa phương đó, chỉ có thể tra thấy thông tin có thị trấn Thiết Nham, các xã thôn thì không tra được. Tóm lại, chỉ biết rằng từ Bắc Trại của thành phố có thể đi xe buýt mi-ni về xã đó, và hành trình khoảng hai giờ xe chạy...

Thành phố J chúng tôi đang ở cách thành phố âm không xa. Tôi cũng từng nghe nói ở đó có cái thị trấn này với đặc sản nổi tiếng là hoa quả. Tuy thuộc vùng núi nhưng đến mùa thu hoạch hoa quả thì nơi ấy cũng đông nghịt người; vào mùa hoa nở thì đương nhiên là tuyệt vời.

Tôi và Mông Nhân thử tính toán, nếu xuất phát ngay bây giờ thì sớm nhất là khoảng 6 giờ chiều chúng tôi mới đến được thị trấn Thiết Nham. Dù sao lão Phó cũng là bạn nổi khổ của Mông Nhân, còn tôi, từ ngày quen lão Phó cũng rất thân tình, chỉ chưa cắt tiết gà đốt vàng mã ăn thẻ kết nghĩa anh em mà thôi. Tuy già rất “xấu tính” nhưng hể tôi và Mông Nhân có việc gì thì già luôn sẵn sàng đứng ra giúp đỡ tài lực, sức lực, thậm chí bảo già hiến thân cũng xong ngay. Cho nên lần này lão Phó có việc, thì dù phải xông pha hòn tên mũi đạn chúng tôi cũng chẳng nề hà. Không chậm trễ, hai chúng tôi giản đơn thu xếp vài thứ rồi lập tức đi ra bến xe.

Trên đường cao tốc đến thành phố M, Mông Nhân vừa nhìn ra ngoài cửa kính có những chiếc xe du lịch vượt lên xe buýt đang ngồi, vừa ca cẩm chẳng rõ đến khi nào mình mới có xe riêng mà đi, sẽ tiện biết mấy, đỡ phải ngồi xe tập thể như thế này, chỉ cần nhấn ga phóng thẳng đến thành phố M, thích đi nhanh đi chậm kiểu gì cũng được.

Sau khi đến thành phố M, tôi và Mông Nhân lập tức vẫy xe đi Bắc Trại, đến Bắc Trại, lập tức chuyển xe chạy đến thị trấn Thiết Nham. Lúc lên xe, hai chúng tôi bị lèn chặt gần chết ngạt. Nếu nói là đi ngắm hoa đào thì cũng không có ai đi vào buổi chiều như hai chúng tôi. Trên đường đi Bắc Trại, bị tắc đường, chờ khi đến được Bắc Trại thì đã gần 7 giờ tối. Tôi và Mông Nhân xuống xe, rồi đi tìm xe chạy về xã Thệ Thủy nhưng không có, mà chỉ có một số xe máy túc trực, dân địa phương gọi là “xe ôm”. Ngoài xe ôm ra, không có xe bốn bánh nào đi nổi, vì đường rất xấu. Chúng tôi đành tìm một xe ôm, anh tài xế này chừng 19 tuổi là cùng. Sau khi nói rõ các địa danh, anh ta nói có thể chở cả hai chúng tôi đến thẳng thôn Thiên Trì, vì nhà anh ta ở thôn bên cạnh. Thỏa thuận giá cả xong xuôi, tôi và Mông Nhân ngồi lên xe rồi xuất phát ngay.

Đi được một hồi, tôi hỏi anh ta: “Độ bao lâu thì đến thôn Thiên Trì?”

Nhưng vì gió quá mạnh nên anh ta không nghe rõ, tôi bèn nhắc lại, anh ta đáp: “Không xa mấy! Xe của tôi chạy cực nhanh, vào khoảng hơn một trăm phút sẽ đến nơi.” Tôi tạm yên tâm, vừa tiếp tục “hường thụ” xe xóc ra sao, vừa nhìn những xóm thôn hoa đào thấp thoáng ở hai bên đường.

Rốt cuộc, khi chúng tôi đến thôn Thiên Trì thì đã 9 giờ tối. Tôi và Mông Nhân trả tiền xe, anh xe ôm phóng xe đi luôn. Tôi nhìn theo bóng anh ta, lầu bầu: “Thằng khi ấy dám nói là khoảng một trăm phút! Rõ ràng là hai tiếng đồng hồ!”

Mông Nhân nói luôn: “Hai giờ là 120 phút, thằng cha ấy đâu có nói dối cậu?” Tôi day mông nắn đùi, rồi bắt đầu quan sát thôn Thiên Trì. Khắp xung quanh chẳng thấy nhà cửa cũng không thấy hoa màu trồng trọt gì, tất cả chỉ là một vùng núi hoang vu. Tôi thầm nghĩ: gay rồi, thằng nhãi xe ôm đã lừa chúng tôi, hẳn thả chúng tôi xuống một nơi vớ vẩn rồi vù ga biến luôn. Rất có thể còn có mai phục cướp đường cũng nên.

Trời thì tối đen như mực không thể nhận rõ địa hình ra sao, xung quanh chúng tôi toàn là cây cối um tùm, nhưng cũng có một con đường mòn dẫn vào núi. Tuy lúc này chúng tôi đã đứng ở núi rồi, nhưng ngọn núi thật sự đồ sộ thì vẫn ở phía trước, ngẩng đầu nhìn là thấy ngay. Giờ này, dù muốn quay ra cũng không thể, tôi và Mông Nhân chỉ còn cách đánh liều bước đi. Đi chưa được bao lâu, Mông Nhân bỗng dừng lại, bước đến bên một gốc cây nói: “Chắc đã đến đầu thôn rồi đây!”

Tôi hỏi: “Sao cậu biết? Cậu đã từng đến đây à?”

Mông Nhân chỉ tay vào gốc cây to bên cạnh, lấy bật lửa ra bật, soi mấy giây. Trên cây có gắn tấm biển gỗ viết ba chữ: Thôn Thiên Trì.

Chúng tôi chuẩn bị tiếp tục bước đi, thì bỗng nhiên phía sau gốc cây có một người đi ra. Mông Nhân lại bật lửa lên soi, thấp thoáng nhìn thấy người ấy ăn

mặc theo lối cổ điển, cách ăn mặc chỉ nhìn thấy trong các bộ phim chứ hiếm khi nhìn thấy trong thực tế. Người ấy tay xách một vật trông tựa như chiếc đèn lồng, bước đến hỏi: “Trong hai vị, có một vị tên là Mông Nhân phải không?”

Mông Nhân gật đầu, rồi lại nhìn sang tôi, sau đó anh ta bước lên chấp vòng hai tay, nói: “Tại hạ chính là Mông Nhân.” Nhìn Mông Nhân ứng phó như thế, tôi nghĩ bụng “chết dở rồi, gã này cũng đại đột quá...”

Người kia xách vật đó bước lại gần, tôi đã nhìn rõ tay người ấy xách một cái đèn bảo nhưng đèn không sáng, người ấy ăn mặc như kiểu đạo sĩ.

Không dài dòng, người ấy vẫy tay, nói gọn lỏn: “Đi theo tôi, bạn của các vị đang chờ ở trong kia.”

Tôi và Mông Nhân hơi lưỡng lự. Mông Nhân nháy mắt với tôi, tôi chỉ im lặng, sau đó hai chúng tôi đi theo sau người ấy. Cứ thế chấp chới đi mãi không rõ bao lâu, chắc là đã lên đến sườn núi, lúc này tôi mới nhìn thấy một chỗ khá bằng phẳng có một ngôi nhà mái ngói. Đi đến gần, thấy ngôi nhà rất xập xệ, chắc đã xây cất từ lâu lắm rồi, vì trời tối quá nên không thể nhìn rõ chi tiết. Người ấy dẫn chúng tôi vào nhà, vừa bước vào thì nhìn thấy ngay lão Phó đang ngồi xếp chân bằng tròn trong đó. Chính giữa ngôi nhà đặt một pho tượng, dưới ánh nến leo lét không thể nhận ra là tượng ai. Chỉ biết nơi đây tựa như một cái miếu gì đó.

Tôi và Mông Nhân bắt đầu tháo các thứ hành lý trên người xuống, rồi rào bước đến chỗ lão Phó định tần cho hấn một trận, nhưng bị anh ta đẩy ra, và nói rất nghiêm túc: “Đừng có đùa! Ngay trên đỉnh đầu là thần nhìn xuống, hai cậu biết không? Nơi này đâu có thể tùy hứng làm nhộn cả lên?”

Nghe nói thế, Mông Nhân điên tiết: “Này, cậu vẫn giả vờ à? Không được làm nhộn lên chứ gì? Lúc này bọn tôi không tùy hứng mà là có ý đây! Cậu nói cho rõ xem, cậu đến đây làm gì? Và còn gọi bọn tôi đến cái chốn đồng không mông quạnh gió thổi mặt mừng này!”

Lúc Mông Nhân đang mắng mỏ lão Phó, thì tôi nhìn thấy từ phía sau pho tượng có một người cũng ăn mặc kiểu đạo sĩ bước ra, đi đến trước bàn thờ. Dưới ánh nến, tôi nhận ra đó là Dương Sạn! Tôi vội mạnh tay kéo giật Mông Nhân, Mông Nhân ngẩng đầu lên nhìn thấy Dương Sạn, nhưng Dương Sạn vẫn cứ thản nhiên đứng đó, hết như một pho tượng thứ hai đứng bên pho tượng kia. Tôi vừa định mở miệng hỏi thì Dương Sạn đã hô lên: “Đón tiên!” Sau đó anh ta quỳ xuống. Anh chàng lúc này xách chiếc đèn bảo từ từ đi đến, phía sau lại có thêm một người nữa, là một ông già vóc người tầm thước, để bộ râu rất dài. Ông già chậm chậm bước ra từ bên trong, sau đó ngồi xuống trước bàn thờ, chỉ tay vào tôi và Mông Nhân, hỏi lão Phó: “Hai vị này là người đến cầu tiên mà người nói à?”

Lão Phó liền gật đầu: “Vâng! Xin mời lão quân điểm hóa cho!” Tôi và Mông Nhân nghe rồi cứ ngẩn tò te, lão Phó và Dương Sạn đang bày trò gì vậy? Vừa nói là tiên, vừa bảo là lão quân, rồi thì điểm hóa, cầu tiên cái gì thế này?

Tôi sắp sửa phát cáu thì Mông Nhân giật gấu áo tôi một cái, tôi cúi đầu xuống nhìn, ngón tay anh ta đang chỉ xuống dưới. Tôi nhìn theo hướng ngón tay, thấy lão Phó đang ngồi xếp chân bằng tròn, một bàn tay đặt ra phía sau từ từ phe phẩy...

Sau đó thấy ông già mỉm cười gật đầu, rồi nói đại ý là: những người cầu tiên ai cũng có tâm, nhưng người đắc đạo chỉ là số ít, thành tâm mới là gốc rễ căn bản để được hóa thành tiên. Tôi và Mông Nhân ngồi xuống hai bên lão Phó, rồi ông già ấy niệm một chap những câu gì đó tôi nghe không hiểu, nhưng về mặt lão Phó thì hết sức chân thành nghiêm túc, có vẻ như muốn cảm bút ghi lại bằng hết những lời ông già đang niệm.

Ông già niệm xong thì đứng dậy, nói với Dương Sạn: “Đệ tử à, sớm tinh mơ sáng mai, người đưa các vị này ra rừng đào sau núi tìm ta; nếu ta có ở đó thì mấy người có hy vọng sẽ được điểm hóa, nếu ta không có ở đó, thì mấy người có lẽ không có hy vọng gì. Tất cả là tùy vào thiên duyên.” Nói rồi ông già bước đi. Dương Sạn lại hô to: “Tiễn tiên!” Bộ dạng anh ta cứ như một gã tâm thần phân liệt...

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 13: Chuyện xưa của nhà họ Phó

Sau đó, Dương Sạn cũng đi vào. Tôi đang định bước lên đuổi theo thì bị lão Phó kéo lại, và khẽ “suyt...” ra hiệu cho chúng tôi giữ im lặng. Tiếp đó, tôi và Mông Nhân đi theo anh ta ra khỏi ngôi miếu, đi đến khu rừng ở dưới dốc miếu. Trong rừng có dựng một cái lều bạt, ba chúng tôi chui vào lều rồi, Mông Nhân đẩy lão Phó xuống đất định đánh, thì anh ta kêu lên: “Các cậu đừng nên... hãy nghe tôi nói đã, rồi các cậu sẽ hiểu.”

Lão Phó đứng dậy rồi, tôi bèn hỏi: “Cậu nói đi, tại sao sếp cũ của bọn tôi - gã Dương Sạn lại tụ tập ở đây với cậu? Cậu biết hấn từ trước? Có phải cậu và hấn vào hùa để bày trò trên chọc Mông Nhân và tôi không?”

Lão Phó lắc đầu, rồi lục túi áo lấy ra một mẫu giấy đưa cho chúng tôi xem. Chúng tôi cầm xem, thì ra là mẫu giấy mà Dương Sạn đã đưa cho chúng tôi, sao bây giờ lại ở trong tay lão Phó? Chả trách lúc trước chúng tôi không tìm thấy, nói đúng ra là chúng tôi vì mãi lo về việc đơn thuốc nên không chú ý đến mẫu giấy này nữa.

Lão Phó nói: “Tôi lần theo địa chỉ này tìm ra Dương Sạn, địa chỉ này tôi đã từng đến, là một hiệu sách, tôi hỏi bà chủ hiệu sách thì bà ấy nói có biết Dương Sạn nhưng không rõ về anh ta; Dương Sạn chỉ hay đến mua sách, thế rồi họ quen nhau. Vì là khách quen nên Dương Sạn bèn nhờ bà ấy giúp đỡ chút việc, nói rằng nếu có ai gửi thứ gì cho anh ta thì bà cứ giữ hộ, anh ta sẽ đến lấy sau.”

Lúc ấy lão Phó nghĩ rằng Dương Sơn không có mặt ở đó, bà chủ hiệu sách cũng không biết tìm anh ta ở đâu, nghĩ rằng cách một ít bữa anh ta lại đến, cho nên lão Phó bèn ngồi chầu ở quán trà bên kia đường, đối diện hiệu sách, nào ngờ hôm sau Dương Sơn đã xuất hiện.

Kể đến đây, lão Phó ngừng một lát châm thuốc và mời hai chúng tôi hút thuốc, rồi nói tiếp: “Trước đây tôi rất tò mò về Dương Sơn, nên tôi giả vờ là bạn của anh ta, bèn nói với bà chủ hiệu sách rằng tôi nhờ Dương Sơn tìm giúp một cuốn sách, không rõ anh ta tìm hộ được chưa. Bà chủ bèn nói Dương Sơn chưa tìm cuốn sách nào hết, anh ta chỉ hay đọc những cuốn nói về tướng số, phong thủy hoặc một vài cuốn tiểu thuyết nội dung nói về tu tiên tu đạo...”

Nghe đến đây, tôi đã tạm hiểu ra vấn đề rồi: Dương Sơn là một gã rò dại! Tôi nhớ lại các mẩu chuyện trước sau, nhớ lại anh ta đã nói những gì hôm đi khỏi công ty, nói rằng không cần kẻ phạm trần như chúng tôi hiểu anh ta. Và cả những lời ông già kia vừa nói nữa. Tôi chỉ có thể đưa ra một kết luận: cái đầu Dương Sơn có vấn đề, hẳn đã chạy đến tận đây để tu tiên (hồi ấy tôi chưa biết cái chuyện đó vốn có một danh từ chuyên dùng, gọi là “tu chân”; về sau lên mạng, vào một diễn đàn có chủ đề tu chân, thực ra là nhờ có Mông Nhân sau này viết mấy cuốn tiểu thuyết về tu chân, anh ta phải sưu tầm rất nhiều tư liệu nên tìm thấy diễn đàn này, nên tôi mới biết. Trong đó toàn là những người muốn thành tiên, đều nói rằng mình đã tu đắc đạo ở núi X nào đó, hoặc đang độ một kiếp gì đó... phương pháp rất đơn giản: vào ngày gió mưa sấm chớp, tìm một khoảng đất trống, tay cầm một ống sắt, đứng đó chờ sét phóng xuống, nếu sét đánh trúng mà không chết thì mình sẽ độ kiếp thành công, đầu mình sẽ được mở một đường thiên môn, sau đó linh hồn mình sẽ thoát xác bay vào thiên môn, thế là thành tiên. Thực ra chỉ là chuyện tầm phào).

Sau khi Dương Sơn xuất hiện, lão Phó cũng không đến hỏi thăm Dương Sơn mà chỉ theo dõi anh ta, Dương Sơn đi đâu lão Phó cũng bám theo. Sau hai ba hôm, toàn thấy Dương Sơn hoặc là vào các hiệu thuốc nghe ngóng, hoặc là đến cái hiệu sách ấy, sau đó ít hôm, Dương Sơn đi khỏi thành phố C, lão Phó cũng đi theo, thế rồi đi theo đến tận đây.

Khi lão Phó đang định kể tiếp thì có người đứng ngoài lều gọi tên tôi và Mông Nhân. Đó là giọng của Dương Sơn. Thấy chúng tôi, Dương Sơn tươi cười hết cỡ, hỏi rằng: “Hai cậu đã tìm được những thứ kia chưa? Phải khẩn trương lên. Chỉ còn thiếu mấy thứ đó mà thôi.”

Tôi và Mông Nhân lắc đầu. Khuôn mặt Dương Sơn bỗng đầy thất vọng. Lúc này chúng tôi mới chú ý đến nhân vật lúc trước xách đèn bão đang đứng sau Dương Sơn. Mông Nhân nói với người ấy: “Trông tiên sinh ăn mặc thế này, chắc hẳn tiên sinh là người của đường môn Thực Nam?”

Người ấy chỉ im lặng không đáp. Dương Sơn ngạc nhiên nhìn Mông Nhân. Tôi hiểu ngay Mông Nhân nói thế nghĩa là anh ta định làm gì, tôi cố nhin cười. Còn lão Phó đứng bên cũng cố nén nhin. Người kia vẫn cứ nín lặng, Mông Nhân bèn hỏi lại lần nữa thì người ấy gật đầu. Tôi và lão Phó suýt nữa phì cười. Mông Nhân lại hỏi: “Tôi đoán, có lẽ tiên sinh đã tu hành vài chục năm rồi, tiên sinh có biết một vị tiền bối ở chỗ các vị tên là Bộ Kinh Vân không?”

Lúc đó tôi chỉ muốn cười sằng sặc, tôi cố véo thật mạnh vào đùi mình để nén lại. Mẹ kiếp, thằng cha Mông Nhân này dám lôi cả “Phong Vân” ra[1] để tán dóc...

[1] Thực ra, Bộ Kinh Vân chỉ là tên nhân vật trong game “Phong Vân” trên mạng. Ở đây, Mông Nhân cố ý hài hước, chế nhạo.

Lúc này, tiên sinh (lúc này xách đèn lồng) bèn cười toe toét và gật đầu tới bên. Tôi đã không nén nổi nữa bèn chạy vào trong lều, ôm bụng, lăn tròn mấy vòng. lát sau, Mông Nhân bước vào, lắc đầu nói: “Hai gã tâm thần phân liệt đã biến rồi. Sáng mai chúng ta lên đường trở về nhà vậy! Không nán lại để rồi hóa điên theo họ nữa.”

Nào ngờ, Mông Nhân vừa nói thế thì bị lão Phó ngăn lại, lão Phó nói sáng mai tuyệt đối không được về. Lúc này tôi mới nhận ra một vấn đề then chốt: “Lão Phó, tại sao cậu lại hứng thú với gã Dương Sơn, hoặc tại sao cậu lại hứng thú với cái thứ mà Dương Sơn muốn tìm về đến thế?”

Lão Phó châm thuốc hút, hút liền mấy điếu, khiến cả căn lều khét lẹt. Mông Nhân bèn mở ô cửa sổ ở đình lều để thông gió. Lão Phó chắc đã hút đủ độ, nên bây giờ rút cuốn sách trong người ra. Dưới ánh đèn điện, chúng tôi cùng ngó nhìn. Nó là cuốn sách mọi ngày lão Phó vẫn cầm, anh ta chỉ vào cuốn sách, nói: “Đều là vì cái này!”

Lão Phó nói đây là cuốn sách mà ông nội và cha anh ta truyền lại, ngày xưa, ông cụ nội anh ta là kẻ cướp, chỉ suốt ngày dẫn các đàn em mai phục ở bên đường, nếu thấy tiểu phu hay người buôn bán nhỏ thì cho qua, nếu gặp người cưỡi ngựa béo nườm, có vẻ có tiền thì xông ra cướp. Cũng có thể nói là một cường đạo chưa mất hết lương tâm. Nguyên tắc của ông cụ cường đạo ấy là nếu chưa phải là bắt cóc thì không lấy mạng ai.

Nhưng rồi hậu quả là ông cụ nội của lão Phó (sau đây gọi là ông già Phó) trong một vụ cướp cuối cùng đã gây ra án mạng, khiến mấy người bỏ mạng. Trước khi làm vụ đó, ông già Phó gặp một thầy bói, thầy nói là ông phải lập tức bỏ nghề thì may ra vẫn còn kịp - tuy phải bỏ qua cơ hội lớn để được phú quý nhưng không đến nỗi mắc tội giết người.

Về nhà, ông già nghĩ đi nghĩ lại, mình đã làm kẻ cướp bao năm trời chưa từng gây án mạng, kinh nghiệm lâu nay cho thấy, cướp bóc, không nhất thiết phải giết người. Mặt khác, các đàn em đi theo mình đều là những kẻ cùng khổ, đâu bị buộc phải hành nghề bất lương nhưng vẫn chưa biến thành những tên tàn bạo ác độc, chưa đến nỗi hề rút dao ra thì dao phải nhuộm máu. Rốt cuộc, ông già Phó bỏ qua lời khuyên của thầy bói.

Năm ấy trời hạn hán ghê gớm, nghề cường đạo cũng “thất thu” chẳng kiếm chác được gì, ông già Phó đang có ý đem gia đình đi lánh nạn. Nhưng vào lúc sắp sửa ra đi thì ông ta nhìn thấy bên ngoài có đám người qua đường dừng bước, trông có vẻ như những tay áp tải hàng, họ có cả thảy năm người, một cỗ xe đẩy, chắc xe chở những đồ đáng tiền. Ông già Phó nghĩ bụng, trước khi ra đi, nên ra tay một vỏ này cũng tốt. Thế rồi ông ta gọi các đàn em chuẩn bị khí giới, cả bọn cải trang thành dân thôn làng vắng đi qua đi lại, bí mật bám sát bọn người kia. Cuối cùng, năm người ấy đẩy xe ra khỏi đầu thôn. Ông già Phó bố trí các đàn em mai phục, sau đó dặn dò người nhà, để khi “giải quyết xong” thì lên đường ngay.

Khi ông ta trở lại chỗ mai phục thì thấy các đàn em của mình đang giao chiến với năm “con mồi” kia, bốn tên đàn em đã bị tiêu diệt, ông già Phó nghĩ bụng “gay rồi, lần này gặp phải cao thủ”. Ông rất biết các đàn em của mình đều xuất thân nông dân, tay cầm dao nhưng chỉ có sức trâu bò vung dao chém bừa chứ không có võ công gì hết, tình huống này thì hết cách rồi. Thế là ông già Phó lên đi vòng ra phía sau rồi lao ra chém phăng hai người; ba

người còn lại thấy thế bèn bỏ chạy, vứt cả xe hàng lại. Ông già nhìn thấy một người đang khoác cái túi to, nghĩ bụng, chẳng lẽ mình cũng giết người rồi, đã trót thì trót, giết nốt cũng vậy thôi. Ông ta bèn dặn mấy đàn em trông xe, các đàn em khác thì theo ông truy sát họ. Ba người kia tuy có võ công nhưng vẫn không thể địch nổi số đông, hai người bị giết luôn, còn một người trẻ tuổi thì ném cái túi xuống, lạy van xin ông già Phó tha chết. Ông già chẳng nói chẳng rằng vung dao đâm nốt, cho anh ta về châu Diêm Vương. Anh chàng ấy trước khi chết còn nói “thế là đã có dịp... gì đó”, anh ta moi trong ngực ra một thứ nhét vào mồm nuốt luôn, sau đó cười và nhắm mắt. Ông già Phó mở túi của anh ta ra, thấy bên trong có một cái hộp, bên trong là một cuốn sách. Ông già thì mù chữ, vốn định vứt bỏ cho xong, nhưng lại nghĩ, sách cất trong cái hộp rất đẹp, chắc là sách hay, bèn giữ lại.

Sau đó ông già Phó gọi các anh em lại để chia chác, họ lục lọi cái xe hàng, thấy toàn là dược liệu và chỉ có một ít tiền lẻ. Mọi người chia nhau rồi tản đi mỗi người một phương sinh sống. Hồi ấy là thời kỳ đầu của Quốc dân đảng, thời cuộc biến động rất bất ổn nên ông già Phó cũng không dám đem tiền bạc tích góp được ra tiêu, vì sợ bị cướp. Ông ta bèn đi theo một thầy thuốc ở thị trấn để buôn dược liệu. Lúc này mới nhận ra rằng, đám dược liệu cướp bóc mà phần ông ta vớ được toàn là những vị thuốc quý, rất đáng giá. Rồi ông già Phó nhớ đến cuốn sách kia, bèn đem ra để ông thầy thuốc xem, ông nghĩ rằng dược liệu trên xe là thuốc quý thì chắc cuốn sách này cũng là sách thuốc. Ông thầy thuốc nói mình đọc cũng không hiểu sách viết gì, nhưng khẳng định nó không phải sách thuốc.

Thấy không phải sách thuốc, nhưng ông già Phó cũng không vứt đi hay đốt bỏ nó, vì ông vẫn cảm thấy nó có giá trị, bèn cất đi. Sau đó, ông gặp phải một chuyện khiến ông kinh sợ suốt đời...

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chết rồi sống lại

Khi lão Phó kể đến đây, anh ta đã phải cầm chiếc gạt tàn cỡ nhỏ đem ra ngoài đổ đi mấy lần, bao thuốc đã sắp hết. Lão Phó lại châm điếu nữa, rồi nói: “Thực ra, những chuyện này đều do cha tôi kể cho mẹ tôi biết; khi cha tôi đi thì tôi vẫn còn bé chưa hiểu gì, ông dặn mẹ tôi sau này phải cho tôi biết chuyện. Các chuyện phía trên, tôi cho rằng cũng bình thường thôi, nhưng những chuyện sau đây, một phần là do mẹ tôi kể lại, ngoài ra là từ bức thư mà cha tôi để lại. Tất nhiên tôi phải thanh minh trước rằng tôi không biết những nội dung trong đó là thật hay không. Riêng tôi thì tôi không tin.”

Ông già Phó (tức cụ nội của lão Phó) buôn bán dược liệu ở thị trấn được hai năm, vào ngày tết Đoan Ngọ[1] của năm thứ ba, ông ở nhà trông coi cửa hàng, đến tối chuẩn bị đóng cửa, thì ông thầy thuốc nói rằng ông đưa một người họ hàng xa của ông già Phó đến chơi. Ông già Phó nhìn người ấy, và nói mình không nhận ra là ai. Người ấy lập tức ngắt lời và bảo ông thầy thuốc cứ về đi. Sau đó người ấy ngồi xuống và đưa ra một tờ đơn thuốc cho ông già Phó, nói là mình muốn mua thuốc. Ông già Phó cầm đơn thuốc lên xem, không hiểu là gì. Tuy đã kinh doanh dược liệu hai năm nhưng ông mù chữ vẫn là mù chữ. Ông chỉ có thể nghe tên các vị thuốc và đưa ra đúng vị thuốc ấy; khi có khách hàng cầm đơn thuốc đến, ông đều phải nhờ một nhân viên vốn làm nghề dạy học đọc hộ, sau đó ông bốc thuốc, hoặc phải mời ông thầy thuốc đã kê đơn đến cửa hàng mà lấy thuốc.

[1] Mồng 5 tháng 5 âm lịch.

Và đang định đóng cửa hàng, nên ông già Phó nói rằng lúc này bốc thuốc không kịp, người nhân viên biết chữ thì đã ra về. Vị khách này bèn nói mình cần gấp, và còn cười ông già Phó chê tiền không thiết bán hàng hay sao? Nhìn nét cười này, ông già Phó sùng sốt, rồi ông nhận ra: người này là anh chàng khoác túi bị mình đâm chết cuối cùng trong vụ cướp năm xưa. Khuôn mặt anh ta dường như không thay đổi, lẽ ra, sau mấy năm trời thì phải khác đi mới đúng. Ngày ấy chính ông đâm chết anh ta, nên ông nhớ rất rõ.

Ông già Phó ngệt ra như người chết rồi, mồ hôi toát ra ướt hết lưng, nghĩ bụng “thế là hết, chắc là hán biến ra ma trở về báo thù”, ông bèn co cẳng chạy ra ngoài. Người ấy liền đuổi theo và ra sức gọi, nhưng ông già Phó đã không nghe thấy gì hết. Cho đến lúc đã rất tối, ông nghĩ bụng cả nhà vẫn còn đó, nếu mình bỏ đi thì chẳng ra sao, trở về thì cũng rất sợ, ông bèn rủ một người quen ở thị trấn về cùng, người này vốn làm nghề lên đồng trừ tà trừ ma; nhưng ông không nói rõ lý do, sợ ông ta biết mình từng can tội giết người. Về đến nhà thì người kia đã đi nhưng để lại cái đơn thuốc và cả tiền nữa, dặn lại rằng ngày mai sẽ đến để lấy thuốc.

Ông già Phó ngồi phịch xuống ghế, bắt đầu suy nghĩ xem nên xử trí ra sao. Ông lại nghĩ, hay là mình nhớ nhầm? Trên đời này thiếu gì người trông hao hao nhau, gã kia thì đã chết rồi, người khách này đến cửa hàng vào lúc trời chưa tối, nếu là ma thật thì đâu có thể xuất hiện giữa ban ngày? Ông cầm tờ đơn thuốc lên nhìn, rồi đưa cho “ông bạn trừ tà ma” xem xem có nhận ra những chữ viết trong đó không. Ông thầy trừ tà ma nhìn mãi hồi lâu cũng không sao đọc nổi, nhưng ông ta lại bị thu hút bởi những thứ in phía sau tờ đơn thuốc. Ông ta nói rằng phía sau vẽ những bùa chú. Ông già Phó hỏi là bùa gì, ông ta đáp đó là bùa trừ ma quỷ, chắc chắn là thế, vì ngày trước đi giang hồ cùng với sư phụ, ông đã nhìn thấy sách của sư phụ vẽ rất nhiều bùa chú tương tự. Ông thầy trừ tà ma này chỉ là hạng mù mờ dở ông dở thằng không thạo cái gì, chỉ chuyên lừa bịp thiên hạ, tuy nhiên, về bùa chú thì ông ta có nhớ. Bùa chú in trên sách khác với bùa chú mà ông hay vẽ cho khách hàng, hoặc ngược chiều với các thứ bùa chú thường thấy.

Ông già Phó càng nghĩ càng thấy không ổn, ngay đêm hôm đó ông gọi cả nhà thu xếp chuẩn bị để đi. Nào ngờ bà già Phó quyết không chịu đi, nói rằng cả đời di chuyển thế này thì bao giờ mới yên? Lần này bà nhất định ở lại. Ông già bí quá, đành thấp thòm ở lại qua đêm. Sáng hôm sau người nhân viên đến, ông bảo người ấy đọc xem tờ đơn thuốc viết những gì; nếu người khách kia không phải là ma, thì nhận thuốc rồi sẽ đi. Người nhân viên bèn đọc và cho biết đó là tên bốn vị thuốc bắc: khổ đậu thảo, tử náo sa, dương trịch trục và hồng nương trùng.

Kể đến đây, lão Phó nói: “Cậu đã biết tại sao tôi đuổi theo đến đây rồi chứ? Nhưng đó mới chỉ là một nguyên nhân trong đó. Cụ nội tôi không thấy người khách đáng ngờ kia quay lại lấy thuốc, nên cụ sợ sau này sẽ có chuyện gì đó, bèn cất giữ tờ đơn thuốc thật kỹ. Nhưng các cậu cũng biết rồi: là tờ giấy thì bèn làm sao được, cho nên cụ nội tôi nhờ người vẽ lại các thứ trông tựa bùa chú, cứ sau vài năm lại vẽ lại để tiếp tục bảo quản, cứ thế nó tồn tại

cho đến ngày nay.

Khi ông nội tôi lên mười tuổi thì cụ nội tôi bỗng bỏ nhà ra đi, đi đâu không rõ. Chỉ biết, trước khi đi, cụ nói rằng đi tìm người nào đó, và dặn dò ông nội tôi hãy giữ gìn cuốn sách chu đáo, nguyên vẹn; nếu ông nội tôi về già sắp chết mà vẫn chưa thấy tin tức về cụ, thì ông nội tôi phải giao cuốn sách cho thế hệ sau bảo quản. Thực tế là, khi cha tôi lên mười tuổi thì ông nội tôi cũng để lại những lời như thế, sau đó bỏ nhà ra đi. Những năm gần đây, cha tôi cũng bỏ đi, đi đâu thì không rõ...”

Kể đến đây, lão Phó nhìn tôi và Mông Nhân, rồi lắc đầu nói: “Tôi thật sự không biết cuốn sách ấy viết những gì, nhiều năm qua tôi đã photo một số đoạn rồi nhờ người cầm đi hỏi các vị học giả nhưng họ đều không thể kết luận điều gì, nó gần như vô nghĩa. Vì chữ viết trong đó rất hỗn loạn, chữ thuộc về mấy thời đại. Chỉ có các vị sư tu tâm đồ cổ nói rằng cuốn sách đó rất đáng giá, ít ra đáng vài trăm ngàn hoặc một triệu nhân dân tệ, nhưng cha tôi đã dặn lại rằng đáng cả chục triệu cũng phải giữ lại, cấm không được bán. Cha tôi đã đi ngân ấy năm trời không có tin tức gì, còn tôi thì quá ư mệt mỏi, tôi rất muốn bán quách đi cho xong, chứ để lại thì cũng vô ích, cha tôi sẽ không bao giờ trở về.”

Lão Phó nói xong, tôi bật đèn pin để soi cho rõ, rồi cùng Mông Nhân lật giở cuốn sách thử nhìn một lượt. Mông Nhân giỏi hơn tôi chút ít, anh ta đọc hiểu đại khái chương một, nói về những cơ quan chức năng của cơ thể người; các chỗ khác viết về gì thì chịu, nhưng có thể sơ bộ nhận ra rằng chương một cũng viết rất chấp vá lộn xộn.

Trước khi đi ngủ, lão Phó nói: “Tôi đoán rằng hình như hiện nay Dương San cũng liên quan gì đó đến chuyện này, hoặc ông già kia phải biết một số chuyện gì đó; hai cậu cũng thấy rồi đấy, ông già ấy hoặc là dở hơi hoặc là một tên lừa đảo, ông ta có quá nhiều sơ hở lộ liễu. Còn về Dương San, tôi cứ cảm thấy... cái đầu anh ta đúng là có vấn đề, trông rất thật chứ không phải là giả vờ. Lúc tôi và anh ta cùng lên núi, khi nhìn thấy ông già thì anh ta xúc động rất mạnh rồi bước ra. Tôi định hỏi anh ta, nhưng thấy cả hai đều nói năng linh tinh, nên không thể khải thác được điều gì, tôi đành giả vờ rồ dại như họ vậy. Tôi thấy mình không ứng phó nổi bọn họ, và cũng không có ai đáng tin cậy, nên tôi mới gọi hai cậu đến đây.”

Ba chúng tôi bàn bạc một lúc, nhất trí rằng để ngày mai xem xem Dương San và ông già kia làm trò khi gì đã, rồi tính sau; nếu có thể, sẽ trói gô Dương San lại để hỏi, nếu ông già kia không phải nhà tu hành tôn giáo gì thì sẽ báo cảnh sát.

Sáng tinh mơ hôm sau, Dương San đã chạy đến đánh thức chúng tôi, nói là buổi tu tập sáng sớm sắp bắt đầu, chúng tôi đành mắt nhắm mắt mở đi theo anh ta đến bên ngoài miếu. Dương San chỉ những giọt sương bám trên bãi cỏ, nói đó là tiên lộ, bảo chúng tôi uống, coi như ăn sáng. Sau đó anh ta bắt đầu liếm láp rất say sưa, sương trên những ngọn cỏ xung quanh chúng tôi nhanh chóng bị anh ta liếm sạch... Trông bộ dạng Dương San, tôi thầm nghĩ: chết thật, thằng cha này thật sự hết thuốc chữa rồi!

Ba chúng tôi cũng sa xuống bãi cỏ giả vờ liếm láp, sau đó giả bộ rất thỏa mãn, mỉm cười rất tươi nhìn Dương San. Anh ta dường như cũng rất vui mừng, hỏi rằng: “Chắc các cậu không còn cảm giác đói nữa, và tinh thần cũng phấn chấn hơn hôm qua, phải không?”

Ba chúng tôi đều gật đầu nói: đã thấy rất dễ chịu, tinh thần sáng khoái không gì sánh bằng. Thực ra chúng tôi nghĩ bụng: đồ khốn nhà người, nếu có cơ hội, sẽ tẩn cho người một trận nên thân, sẽ ném người xuống núi, để người được đăng vân[2]!

[2] Cưỡi mây

Tiếp đó, Dương San bắt đầu hướng dẫn chúng tôi đọc kinh thư. Điều này khiến tôi nhớ lại hồi học tiểu học và cấp II tập học thuộc lòng lúc sáng sớm. Nhưng trông về mặt Dương San “thành tâm” một cách rất ngô nghê, chúng tôi đều muốn nổi nóng cũng không làm nổi. Mình chẳng nên chấp kè ngớ ngẩn, và cũng vì lão Phó nữa, nên chúng tôi phải nín lại.

Khi Dương San bắt đầu đọc câu thứ nhất thì ba chúng tôi thật sự dờ ra: quái dị thật, chi là Tam Tự Kinh[3] mà gọi là kinh thư ư? Sau một lát, Mông Nhân cũng sắp hóa rồ, và bắt đầu nhẩm “3,1415926...” Cứ thế, chúng tôi à ời một hồi lâu. Tiếp theo, Dương San bảo chúng tôi tọa tu. Tọa tu tức là tu tâm. Tu thân và tu tâm đều quan trọng như nhau. Lúc tu tâm thì phải để cho đầu óc mình bước vào cảnh giới mình tưởng gì đó... tu đến một giai đoạn nhất định thì có thể nhìn thấy thiên môn, nhưng chưa tiến vào.

[3] Một tác phẩm văn học cổ điển Trung Quốc, hình thức: văn vần, mỗi câu chỉ có “ba chữ”, rất nổi tiếng. Học trò tiểu học Trung Quốc đều được học trong chương trình ngữ văn, coi như nhập môn về cổ văn. (Nhân chi sơ, tính bản thiện, tính tương cận, tập tương viễn...)

Mình tưởng à? Lát nữa ta sẽ ném người xuống núi để người đến thăng mình giới[4] cho gọn!

[4] Minh tướng: gạt bỏ mọi ý nghĩ, tựa như vô thức; Minh giới: chỉ âm phủ.

Thế rồi ba chúng tôi ngồi ở phía sau Dương San, bắt đầu minh tướng... Lão Phó cúi xem di động, Mông Nhân thì nghe MP3, còn tôi thì nhìn lên mái ngói đếm xem có bao nhiêu cái mạng nhện. Lúc này tôi chợt nhớ đến bài hát “Thằng khờ”, nó rất hợp để cho ba chúng tôi hát.

Mình tướng được một hồi, thì nhân vật tối qua xách đèn bão (đệ tử của đường môn Thực Nam mà bậc tiền bối là Bộ Kinh Vân!) lò dò đến (để cho tiện, từ đây tôi gọi người này là Đèn Bão). Đèn Bão bước đến, nói: “A di đà Phật! Đại tiên mời các vị! Các vị hãy đi theo tôi.”

Hừ! Người tu đạo, mà lại niệm A di đà Phật[5]? Lúc này Mông Nhân lại tha hồ phát huy, anh ta nói với Đèn Bão: “Tôi muốn hỏi điều này: tôi vốn là môn đồ của Giê-su, nếu tôi gia nhập môn phái của các vị e rằng bề trên sẽ không tha thứ cho tôi; ít ra ông ấy sẽ đến xử lý môn phái chúng ta. Mong đại tiên sẽ cứu giúp.”

[5] Người tu đạo, khác với tu hành Phật giáo; không thể tùy tiện pha trộn.

Đèn Bão lắc đầu nói: “Phái Giê-su, không đáng ngại. Pháp lực của ông ta chỉ bằng một nửa của đại tiên. Các vị theo tôi!” Tôi nhận ra hai mép Dương

Sạn cứ giật giật, hình như định cười nhưng cố nén lại và chửi thảm gã khốn kiếp này đầu óc có vấn đề.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Đầu mối bị đứt đoạn

Chúng tôi đi theo Đền Bão đến rừng đào ở sau núi, nhìn thấy ông già đang ngồi dưới một gốc cây đào. Nhìn thấy chúng tôi, ông ta cười nói: “Hôm nay các vị đã thể hiện khá lắm, rất có khả năng sẽ đắc đạo. Bản tiên quyết định dẫn các vị vào động để chính thức tu tiên, nhưng các vị buộc phải bỏ hết tất cả những gì mang theo người, ngoại trừ quần áo.”

Lão Phó nhìn chúng tôi. Giờ đây có thể khẳng định lão già bát nháo này là tên lừa đảo, lão bảo chúng tôi bỏ tiền nong và các thứ ra để ở ngoài, sau đó đi theo lão ư? Lão Phó bỗng đứng lên đấm cho Dương Sạn một quả ngã dúi dụi, sau đó chạy lại co chân đá Đền Bão. Đền Bão sợ quá đứng lên né tránh, nhưng người chao đi và cũng ngã lăn kềnh. Tôi và Mông Nhân cùng chạy lên ghì lão già xuống rồi cho lão mấy cái tát. Lão già chịu trận nhưng miệng vẫn cãi: “Các người dám đánh bản tiên, thì trời sẽ trừng phạt các người!”

Xem ra, sự nhẫn nại của lão Phó và Mông Nhân đã đến giới hạn cuối cùng..

Mông Nhân lại cho thêm cái tát nữa: “Cút mẹ nhà ngươi đi! Trời trời cái gì? Trời cứ trừng phạt đi, cứ giáng sấm sét cho ta xem đi? Từ nhỏ, ta đã biết ông tây Franklin[1], ta được sét đánh từ bé rồi lớn lên đây này!”

[1] Benjamin Franklin (1706 - 1790), người Mỹ; danh nhân nhiều lĩnh vực, nhà khoa học; cột thu lôi là một trong nhiều phát minh của ông.

Lão già bắt đầu mấp máy môi lắm nhảm gì đó, tôi và Mông Nhân để ý xem lão định diễn trò gì. Thì ra là lão đang niệm A di đà Phật. Lão Phó nói: “Tạm nghỉ đã, để chờ cảnh sát đến. Vừa nãy tôi nhận tin cho người đang ở xã Thệ Thủy để báo cảnh sát đưa người đến tìm chúng ta; dọc đường tôi đã đánh dấu rồi, họ sẽ tìm thấy.”

Thì ra lão Phó không đến đây một mình, anh ta đi với hai chú em họ, hai người ấy tạm ở lại xã Thệ Thủy để chờ tin, nếu cần sẽ hành động ngay. Sau vài giờ, lão già gần như đã ngủ say, chú em họ của lão Phó dẫn cảnh sát đến. Tôi đá vào mông lão già, hỏi rằng tại sao lão có thể ngủ được? Lão nói, già vờ làm thần tiên mệt ời là mệt!

Sau đó lão già, Dương Sạn và gã Đền Bão bị đưa đi. Lão già và gã Đền Bão là hai cha con, đều tuyệt đối mù chữ, vốn là dân bán ở sâu tít trong núi. Mấy năm trước hai cha con ra ngoài làm thuê lặt vặt, nhận ra rằng lâu nay dân thành phố đua nhau đi cầu tiên, đi tìm tiên được, bèn nảy ra ý định lừa bịp. Họ trở về bản nói rằng mình đi xa, gặp được cao nhân, hiện nay có tài này tài nọ... rồi học lóm trên ti-vi các mảnh lời lừa bịp để hù dọa dân bản thật thà ngô nghê, sau đó họ tự xưng là thổ hoàng đế trong rừng núi; họ làm y như hoàng đế thật. Quái dị nhất là họ đặt ra cả quốc hiệu gọi là đại thánh gì đó, rồi tự xưng là Ngọc hoàng đại đế, và phong cho người khác là đại thần tướng quân. Sau đó cử người đi loan tin khắp nơi rằng ở đây có thần tiên (lão già nói, trang phục và bộ dạng thần tiên thì lão bắt chước trong phim “Tây du ký” chiếu trên ti-vi), và đã lừa được rất nhiều gã ngốc ở thành phố đang muốn tầm tiên học đạo.

Nhưng gã Dương Sạn quyết không chịu hé răng, gã chỉ nói mình cũng là nạn nhân bị lừa v.v... chứ không nói thêm gì khác. Mấy ngày sau, chuyện này bị đưa lên trang nhất của báo chí, lúc này mới biết mấy năm qua có đến hơn hai trăm người bị lừa, hai cha con lão già đã kiếm được vài trăm ngàn nhân dân tệ.

Nhưng điều đáng kinh ngạc vẫn còn ở phía sau. Cảnh sát khám cái nơi gọi là “hoàng cung” của lão ở (là một hang núi), thấy trong đó có xác người đã bị phân hủy, là nữ. Quần áo của xác nữ ấy vẫn nguyên vẹn; họ điều tra ra rằng, người phụ nữ ấy chết trong trạng thái không quần áo, sau đó mới được mặc trở lại. Trên đầu có vết thương nhẹ, không thể dẫn đến tử vong; mũi, mồm và hai lỗ tai nhét đầy đất cát. Khám tử thi cho thấy nạn nhân chết ngạt do bị chôn sống. Và, nữ nạn nhân này là vợ của Dương Sạn!

Nghe nói sau này Dương Sạn khai rằng, anh ta đã từng mất rất nhiều công sức theo đuổi thành công, rồi kết hôn chưa được hai năm. Cô vợ vẫn như xưa: rất thích cảm giác mình được đàn ông bao vây tán tỉnh, cô ta chỉ mãi mê tung ảnh của mình lên mạng, ảnh chụp đủ các tư thế làm dáng, hoặc là ra ngoài gặp bạn quen trên mạng, cô ta đã cho Dương Sạn bị cảm sùng vô số lần. Còn Dương Sạn vốn là anh chàng ít nói, hàng ngày anh ta luôn có nét buồn buồn, mọi sự việc luôn giấu kín trong lòng. Về sau, lên mạng đọc thấy có người đã tu tiên thành công nói rằng: có thể biến đổi hoàn toàn tâm tính con người, chỉ cần dán bùa vào người ấy và đem chôn ba ngày, sau đúng ba ngày đào lên, thì trái tim người ấy sẽ mãi mãi thuộc về mình. Dương Sạn vốn không tin, nhưng mọi hành vi của cô vợ khiến Dương Sạn không thể bình tĩnh nổi nữa, trong một lần cãi nhau, anh ta đã lỡ tay đánh vợ chết ngất. Trong lúc hoang mang, Dương Sạn tưởng cô vợ đã chết, anh ta nhớ đến cái biện pháp đã học được trên mạng, bèn thử xem sao. Dịp ấy đang vừa khéo nghe thấy tin đồn ở thành phố âm có “thần tiên”, Dương Sạn đang lú lẫn u mê, bèn nghĩ rằng đem xác vợ đến chôn ở núi tiên thì đúng là “một công đôi việc”. Dương Sạn bèn mượn xe, khuôn xác vợ lên, dùng nước đá để ướp, rồi chở đến núi, tìm lão “Ngọc hoàng thượng đế” ấy...

Vào đến núi, Dương Sạn lập tức nhận ra thần tiên chỉ là đồ giả dối, nhưng vì mình trót “giết vợ”, hết cách rồi, bèn loan tin với bên ngoài rằng vợ đã đi về nhà mẹ đẻ ở miền Bắc. Dương Sạn dự định sẽ ở mãi trong núi này đến cuối đời.

Đâu dễ gì được gặp một tử tù, nhưng tôi nhờ vào các mối quan hệ gia đình và mấy người bạn của lão Phó, đã được gặp Dương Sạn. Khi gặp, tôi không dài dòng, đi ngay vào đề, hỏi anh ta bốn vị thuốc bắc kia là thế nào? Dương Sạn khóc và nói rằng anh ta thật lòng muốn cứu vợ, có người trên mạng viết

ràng dùng bốn vị thuốc bắc ấy nhét vào miệng người chết, kết hợp với dán bùa thì sẽ có tác dụng. Dương Sạn còn nói chính mình cũng đã đọc thấy ở một cuốn sách nào đó trong hiệu sách viết như thế, cụ thể là ở hiệu sách mà anh ta hay đến. Lúc này chúng tôi mới nhớ ra chuyện những cái bùa kia, bèn bảo Dương Sạn thử về ra xem sao. Nào ngờ cảnh sát lại cấm Dương Sạn không được về được viết gì hết. Tôi đành bảo Dương Sạn nói cho biết địa chỉ của trang web đó, Dương Sạn nói đã quên mất, vì lúc đó anh ta chỉ ngẫu nhiên tìm thấy...

Về sau, chúng tôi tìm đến hiệu sách có tên là “Tuổi xuân lướt nhanh”, và tìm thấy cuốn sách như lời miêu tả của Dương Sạn. Đúng ra, chỉ là tệp sách thuộc loại “lá cải” giống như những cuốn “Tự xem bói”, “Năm Dần của những người tuổi Hổ”... mà người ta vẫn mua! Cuốn này còn khá nhiều trong hiệu này. Mở sách ra tìm, quả nhiên thấy có một trang viết về chuyện kia, trang này chẳng ăn nhập gì với các trang trước và sau nó cả, phía sau cũng về một cái bùa. Lão Phó nhìn xong nói rằng bùa này giống hệt bùa vẽ trong sách mà cụ nội anh ta để lại. Chúng tôi bèn hỏi bà chủ hiệu, cuốn sách này ở đâu ra. Bà nói rằng người bán những thứ sách như thế này thỉnh thoảng đến đây tiếp thị, họ bán theo cân, cả chồng sách chỉ mua có mười mấy đồng, bà nghĩ rằng dù bán ra mỗi cuốn chỉ hơn một đồng thì cũng được tí tiền lãi, nên bà đã mua lại.

Bà còn nói, người bán sách ấy có trở lại đây một lần. Đó là một nam trung niên cao lớn, trông có vẻ có văn hóa chứ không giống như người đi bán sách. Lão Phó bèn miêu tả về một “nhân vật” - tức cha anh, theo ấn tượng của anh về cha mình - cho bà chủ hiệu sách nghe, bà lắc đầu nói: “Không! Người này cao ít nhất là 1,85 mét.” Nghe xong, lão Phó nhìn tôi và Mông Nhân lắc đầu. Vậy là manh mối về sách bị đứt đoạn. Mông Nhân nói, nên về tra trên mạng, biết đâu có thể tìm thấy người đã tung cái tin này ra, xem xem người ấy có thể biết được những gì.

Nhưng chúng tôi mò trên mạng rất lâu cũng không tìm thấy gì. Sau đó lại nghĩ: dù tìm thấy, nhưng nếu người ấy cũng chỉ biết có ngần ấy điều trên cuốn sách kỳ cục này thì sao?

Rốt cuộc, tôi và Mông Nhân lại tập trung cho công tác, lại ngày ngày mơ ước sẽ phát tài hoặc sẽ trở thành nhà văn. Còn lão Phó thì bắt tay vào kinh doanh nghiêm túc ở lĩnh vực mà anh ta hứng thú nhất là vật tư máy tính, thỉnh thoảng anh ta cũng đi các sạp bán sách sưu tầm những cuốn sách “lá cải” nho nhỏ, xem xem có tìm ra manh mối gì không; anh cũng hay hỏi han các khách hàng của mình xem có nhìn thấy ở đâu ghi chép về mấy vị thuốc bắc kia hoặc có vẽ cái bùa chú kia không.

Cuốn sách kia được lão Phó gửi vào két bảo hiểm của ngân hàng, anh ta chỉ luôn mang bên mình một bản photo, và gửi cho Phòng văn hóa thành phố C một bản, mong sao những ai chuyên làm về khảo cổ có thể từ đó tra cứu được một vài thông tin gì chẳng.

Còn Dương Sạn, ít lâu sau bị thi hành án tử hình. Lãnh đạo công ty thường nhắc lại sự việc ấy trong các cuộc họp để nhắc nhở răn đe nhân viên hãy tu dưỡng cho tốt... Năm 2005, tôi lại trở về công ty bảo hiểm thành phố âm thầm làm việc. Khi kể lại câu chuyện trên với một bạn học thời đại học, bạn tôi nói mình đã từng phỏng vấn hai vụ án tương tự xảy ra ở thành phố khác, hoặc là chồng giết vợ rồi đem chôn xác, hoặc ngược lại; nhưng khác ở chỗ đương sự không bị ai “chỉ bảo”, hoặc không mô phỏng cách phạm tội ở những vụ án nào cả.

Việc chính lý của tôi đối với “Tâm tiên ký”

Cũng như các bài ghi chép trước đây, tôi có thói quen sau khi chính lý xong câu chuyện thì tôi liệt kê ra các vấn đề cho mình.

Một là, nguồn con nhà họ Phó có trong tay cuốn sách ấy, có thật không?

Sau khi nghĩ đến vấn đề này, tôi bèn gọi lão Phó đến nhà chơi, và hỏi dò anh ta một lượt. Nhưng lão Phó lập tức nổi giận, nguyên rủa, và thề độc với tôi rằng tuyệt đối là sự thật chứ không nói dối một chi tiết nào. Tôi thanh minh rằng, ý tôi muốn hỏi xem cụ nội anh ta có giấu bớt điều gì không; và ông nội cũng như cha anh được “thừa hưởng” câu chuyện, có phát hiện ra điều gì không - và, vì không muốn lão Phó nhận ra các manh mối trong đó rồi truy tìm, họ đành phải giấu nhem? Rất có thể ông nội và cha của lão Phó đã phát hiện ra manh mối nhưng cũng nhận ra mối nguy hiểm ẩn trong đó, thì sao? Lão Phó không trả lời mà chỉ ngồi rít thuốc lá.

Hai là, tại sao chỉ có bốn vị thuốc bắc?

Về vấn đề này, trước đây tôi đã viết một đoạn suy đoán dài mười ngàn chữ, nhưng về sau đều bị “lật đổ”; hiện giờ tôi tạm “treo” lại đã, tôi sẽ miêu tả kỹ ở câu chuyện về sau này.

Ba là, cụ nội, ông nội và người cha của lão Phó đều ra đi khi con trai mình mới khoảng mười tuổi, có phải họ đã mất tích không?

Tôi đã hỏi lão Phó rằng người cha mất tích khi anh ta bao nhiêu tuổi. Lão Phó nói, khi đó anh đã mười bảy tuổi; và ngay năm đó thì bà mẹ kể cho anh biết rằng cha anh đã ra nước ngoài hợp tác kinh doanh với người ngoại quốc rồi. Lão Phó liền tin ngay, nhưng nửa năm sau không thấy cha gọi điện hay viết thư về nhà, thì lão Phó cho rằng đã xảy ra chuyện. Lão Phó còn nói rằng, không rõ có phải khi ông nội ra đi thì cha anh đã mười bảy tuổi không, vì cha anh chỉ nói chung chung rằng “khoảng mười tuổi”. Cha lão Phó cũng không rõ khi cụ nội lão Phó ra đi, thì ông nội lão Phó mười mấy tuổi.

Tôi và lão Phó trao đổi xong, bèn kéo nhau đi gặp bà mẹ lão Phó để hỏi chuyện. Bà mẹ lão Phó nói rằng mình không biết gì nhiều hơn những điều lão Phó đã biết; hỏi họ không kể cho lão Phó biết chuyện về cha mình, vì bà lo cậu con trai đang tuổi trưởng thành sẽ bị sốc mạnh, rồi đi vào những ngã đường sai trái (tôi nhớ lại Mông Nhân từng nói rằng: hình như kể từ đó lão Phó bỗng thay đổi tâm tính và hành vi hao hao bọn lêu lổng đầu đường xó chợ. Xem ra, bà mẹ có ý lo lắng như thế cũng không phải là thừa).

Bốn là, nội dung cuốn sách kia là gì?

Trước hết, tôi tuyệt đối không tin vào chuyện trường sinh bất tử. Ít ra là quan điểm của riêng tôi: con người là sinh vật, trên trái đất này không có sinh vật nào là sống mãi không bị hủy diệt, dù có loài thực vật đã sống đến vài trăm năm thì sớm muộn gì cũng có ngày khô héo. Đó là một thứ định luật tuần hoàn.

Cuốn sách Thiên thư mà tôi đã mở ra xem, sau khi xem kỹ thấy rằng: đại đa số chữ viết trong đó được viết từ những thời đại khác nhau, thậm chí có nhiều ký tự không phải là chữ Hán, nhưng tất cả đều có một điểm chung là hai thái cực khác hẳn nhau: hoặc là viết những thứ rất nhạt nhẽo, chán đến nỗi không thấy những tư liệu văn bản đó nằm ở đâu; hoặc là những nội dung khiến người ta phải kinh ngạc, ví dụ có hai trang viết sơ kỳ thời Tùy - Đường [1], thời đó ở vùng trung và hạ du sông Trường Giang vẫn còn triều đình nhà Trần, vị vua gần cuối cùng triều Trần là Trần tuyên đế sau khi chết thì con trai tên là Thúc Bảo lên kế vị (được gọi là Trần hậu chủ); Trần hậu chủ bất tài không ngó ngàng chính sự, chỉ mãi ăn chơi hưởng lạc, không nhận ra nhà Tùy sắp tiêu diệt nhà Trần. Về sau, vì Trần hậu chủ nói năng ngông cuồng với Tùy văn đế nên ông ta nổi giận rồi đem quân chinh phạt nhà Trần. Viết đến đây thì giống như sách sử đã chép, nhưng đoạn sau thì viết rằng: khi đó quân nhà Tùy đã tấn công hậu cung nhà Trần, rồi phát hiện thấy Trần hậu chủ và vợ nấp trong giếng nước, chứ không như sử chép là họ bị bắt làm tù binh. Sau đó quân Tùy ném đá xuống giếng giết chết Trần hậu chủ; còn về chuyện Trần hậu chủ bị bắt, thì đó là người khác chứ không phải ông ta, người ấy là anh em sinh đôi với Trần hậu chủ.

[1] Thế kỷ 6 - 7

Đọc đến chỗ này tôi rất kinh ngạc: Trần hậu chủ lại có anh em sinh đôi? Chuyện này chưa từng nghe nói. Sách này còn viết rằng, những tình tiết nói trên là chép lại từ cuốn sách có tên là “Hậu Trần nhai ngữ”. Sau đó tôi lập tức đi tra cứu hỏi han rất nhiều người nhưng chưa có ai nghe nói về cuốn sách “Hậu Trần nhai ngữ” cả. Đây là sự nhắc nhở của cuốn sách này? Hoặc là, Trần hậu chủ không hề có anh em sinh đôi nào cả, mà chỉ là cuốn sách này bịa đặt, nhằm mục đích kích thích người ta đi tìm cuốn “Hậu Trần nhai ngữ” hoặc đi tìm một thứ gì đó, là bí mật về trường sinh bất tử? Tôi tạm giả thiết mình tin là có trường sinh bất tử, thì, nếu cuốn sách này có chứa những bí mật về nó thì rất có thể trong sách sẽ chứa một chữ, một từ, thậm chí một câu, căn cứ vào một thứ tự nào đó sắp xếp tổ hợp lại, thì có thể có được cách để trường sinh bất tử chăng?

Tất nhiên là, sau khi nắm được bí mật về cuốn sách này thì tôi cực kỳ xúc động, dù tôi không rõ những chuyện đó có thật hay không. Những tình tiết này để sau hãy hay, tôi sẽ viết tỉ mỉ trong những ghi chép ở phía sau.

Nhưng vẫn cần nói về một điểm này: chuyện Dương Sạn chôn vợ, về sau tôi có đọc thấy trên nhật báo của thành phố M; vì lúc đó tôi đang có việc hệ trọng nên chưa lập tức theo dõi. Báo chí đăng như sau: một gã thầy bói nói với một anh nông dân rằng sau này vợ anh sẽ trắng hoa ngoại tình, muốn cô ta đổi tâm tính và hết lòng chung thủy với anh, thì phải đem cô ta đi chôn một đêm, phải chọn đêm trăng tròn, đồng thời dán bùa; sáng sớm hôm sau đào vợ lên đem về. Thế là được. Cảnh sát bắt gã thầy bói, và đưa ra khỏi tổ về tội xúi giục giết người, thì gã lý sự rằng: hôm đó tôi say rượu nên nói bừa, không ngờ thẳng khốn trời đánh ấy lại tin là thật. Đọc đến đây, đọc giả dờ khóc dở cười. Tôi tiếp tục theo dõi, về sau anh nông dân kia bị pháp luật trừng trị, phải “đi gặp” vợ mình. (Tôi chợt nhớ đến mấy câu hài hước của ai đó đăng trên mạng QQ sau đó: mùa xuân, tôi đem vợ tôi chôn xuống đất, đến mùa thu, tôi gặt hái được rất nhiều vợ! Sự thật là: mùa xuân tôi đem vợ tôi chôn xuống đất, đến mùa thu tôi bị chú cảnh sát chôn luôn). Còn tôi, tôi đi tìm gã thầy bói kia, mới biết gã bị đi tù, trong tù, gã lỡ trượt chân ngã đập đầu vào chậu hoa, rồi chết ngay tại chỗ. Tôi cho rằng nếu dùng từ báo ứng để diễn tả mẩu chuyện này thì rất xác đáng.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Thiên thư ký: Mùa xuân của lão Phó

Sau khi sự việc Dương Sạn trôi qua, lão Phó bắt đầu thích dành nhiều thì giờ vui đùa trong hiệu sách, không đến các hiệu sách khác, anh ta chỉ đến hiệu sách mà trước kia Dương Sạn thường đến. Gần như ngày nào lão Phó cũng xách theo một bình nước trà đi đến đó ngồi, ngồi lý cả một ngày. Về sau anh ta nói, đọc nhiều quá cũng phát chán, muốn thay đổi khẩu vị, bèn biểu chủ hiệu một chiếc ti-vi, kèm cả một đầu DVD nữa; tôi và Mông Nhân có cảm giác từ ngày quen lão Phó đến giờ, chưa từng thấy gã siêu keo kiệt là anh ta hào phóng với bất cứ ai như lần này. Chúng tôi nghĩ, chắc anh ta có âm mưu gì đây, bèn bí mật mò đến đó xem sao. Lúc chúng tôi tan tâm, thì trùng vào lúc các lái xe tắc-xi thay ca (ca chiều, đổi cho ca tối), nên khó gọi xe. Tìm mãi mới thấy chiếc xe do một cô gái cầm lái, chúng tôi cho cô ta biết địa chỉ cần đến, cô nói “May quá em cũng đang định đi đến đó để thay ca”, thế là chúng tôi lên đường suôn sẻ.

Đến nơi, tôi và Mông Nhân trả tiền xe rồi bước xuống, đi về phía hiệu sách. Vừa đi đến cửa thì nhìn thấy lão Phó đóng bộ rất thoải mái đứng ngay ở cửa, với tư thế cổ ý ra vẻ ta đây. Hai chúng tôi định bước lại sặc cho anh ta một trận thì thấy anh ta mỉm cười. Chúng tôi đang băn khoăn lão Phó cười cái gì nhỉ, thì anh ta đã nói to: “Bây giờ mới đổi ca à? Có mệt không?”

Thì ra là nụ cười của lão Phó không dành cho hai chúng tôi, bèn quay người lại. Thật đáng ngạc nhiên, chúng tôi nhìn thấy cô gái vừa lái xe chở chúng tôi đến đây! Nữ tài xế ấy bước vào hiệu sách, lão Phó liền rót trà rồi cầm hộ cô ta áo khoác... xun xoe trông cứ như thằng hầu. Tôi và Mông Nhân bỗng hiểu ra, thằng cha họ Phó đâu có thể chịu nhọc nhằn nhiều như thế, thực ra là anh ta mò đến đây để tán gái.

Hai chúng tôi bước vào hiệu sách. Nữ tài xế đi vào gian nhà kho để thay trang phục. Tôi và Mông Nhân kéo lão Phó lại, nói: “Này này, tầm mắt của cậu quá tầm thường thì phải? Hạng người như cô ta, ra phố đèn mờ X của thành phố, khu tay một cái thì vợ được cả một đàn!”

Lão Phó trợn mắt lườm chúng tôi, rồi kéo chúng tôi ra vỉa hè, nói: “Các cậu thì biết cái cóc gì! Tôi đang dùng chiến thuật vu hời, mẹ cô ta là bà chủ hiệu sách này; tôi cho rằng bà ấy vẫn đang giấu chúng ta một chuyện gì đó, nên tôi mới tìm cách để tiếp cận.”

Mông Nhân gật đầu: “Kể cũng phải! Cậu hãy cố hơn nữa, mẹ cô ta sẽ biến thành mẹ cậu, khi nào mọi người trở thành một nhà rồi thì bà ấy sẽ phun ra hết mọi bí mật chứ gì?” Nghe Mông Nhân nói xong, lão Phó mỉm cười gật đầu, và khen Mông Nhân sáng dạ, thông minh. Tôi và Mông Nhân đều cố nhin cười. Nói phét kiểu này, anh ta tưởng như hỏi học trung học, định bám riết bạn nữ thì bịa rằng muốn tìm người để bổ túc cho mình môn sinh lý học hay sao?

Cô gái kia bước ra, nhìn biết ngay là cô vừa mới chải đầu, tô chút son phấn, tôi chỉ thoáng nhìn rồi cúi xuống; Mông Nhân thì đang lăm bằm như tự nói với mình: “Trông kẻ cũng khá đấy!” Tôi bèn nhìn lại lần nữa, thấy cô ta rất xinh nhưng tôi chẳng có chút rung động gì, còn Mông Nhân thì vẫn nhìn cô ta, nhìn mãi rất lâu...

Lúc này lão Phó đã trở lại cái vẻ xun xoe như lúc nãy, bắt đầu sẵn đón hỏi han này nọ, và còn hỏi cô ta tối nay thích ăn món gì. Lúc họ nói chuyện với nhau, tôi nghe rõ lão Phó gọi tên cô ta là Mễ Đầu. Cái tên thật kỳ quái! Tôi nói với Mông Nhân, thì anh ta lừ mắt với tôi: “Cậu cho rằng tên tôi, tên cậu và tên lão Phó, cả ba cái tên đều là bình thường chắc?”

Mễ Đầu hỏi lão Phó rằng hai chúng tôi có phải là bạn không, lúc này lão Phó mới nhớ ra là cần giới thiệu. Giới thiệu xong, anh ta mặc kệ chúng tôi đứng một chỗ, tiếp tục ngồi bên bàn trò chuyện với Mễ Đầu. Lúc này bà mẹ cô ta bước ra nói rằng phải về nhà có việc, và dặn Mễ Đầu trông hàng. Bà mẹ đi rồi, Mễ Đầu nói với lão Phó giọng tiếc nuối: “Anh à, tối nay em phải trông hàng, không thể ra ngoài ăn lẩu.”

Lão Phó cười, nói: “Không sao, chúng ta ăn ngay ở đây, được chứ? Anh sẽ gọi điện bảo nhà hàng đem đến. Chủ quán là chỗ anh em rất thân với anh, gọi một câu là được ngay!” Nói rồi anh ta chuẩn bị gọi điện. Tôi và Mông Nhân thở dài, thời nay vẫn có không ít những gã đàn ông sẵn sàng sinh tử vì các cô nàng!

Lão Phó gọi điện xong, hình như nhớ ra điều gì đó, anh ta kéo hai chúng tôi ra một chỗ nói rằng vấn đề cuốn sách kia đã có chút manh mối. Hai tháng nay anh ta đã tốn rất nhiều thì giờ vào chuyện này, đã đi khắp nơi tìm sách để đọc nhằm phong phú kiến thức cho mình, đã bắt đầu chi tiền nhờ nhà chuyên môn giúp đỡ... rồi cuộc đã sơ bộ làm rõ được một số vấn đề. Trước hết, chương một của cuốn sách ấy bắt đầu ghi chép từ thời Đông Hán[1], với những nội dung rất kỳ lạ; từng đoạn hầu như không liên quan gì đến các đoạn trước và sau, ví dụ phía trước nói về phong thủy thì sau đó lại nói về quân sự... Sau thời Đông Hán thì đến thời Tam Quốc, tức là bỏ cách quãng tương đối dài. Tiếp đó là thời Nam Bắc Triều, rồi thời Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh. Những đoạn chép từ thời Minh thì chữ viết rất kỳ quái, thậm chí còn xen lẫn chữ phương Tây. Cách chép cũng nà ná phía trên, có đủ thứ linh tinh, thậm chí chép cả “hôm nay ăn món gì, sức khỏe kém, đi tìm thầy thuốc, thầy thuốc kê đơn, mình làm những việc gì”. Có cảm giác đây là cuốn nhật ký do nhiều người viết.

[1] Đông Hán: năm 25 SCN đến năm 220 SCN.

Đương nhiên chúng tôi chú ý đến việc suy luận năm tháng thời đại, từ chữ viết và nội dung của sách. Phần đầu cách quãng rất xa, ví dụ: bắt đầu từ thời Tây Hán[2] thì sau đó nên là Đông Hán chứ không nên đến luôn thời Tam Quốc. Phía sau đó lại càng quá đáng hơn, có lúc “nhảy cóc” qua vài triều đại. Lúc này chúng tôi rất nghi ngờ về tính chân thực của cuốn sách. Thời Đông Hán cách ngày nay bao nhiêu năm? Huống chi, thời đó toàn viết trên thẻ tre thẻ gỗ, hiếm khi dùng giấy dó giấy bản, vì người đương thời cho rằng viết chữ lên giấy thì không thể bảo quản lâu dài; sách viết lên thẻ tre mà các nhà khảo cổ khai quật được đều còn khá nguyên vẹn, nhưng sách hoặc tranh giấy thì đều đã mục nát hoặc hóa thành tro. Nhưng cuốn sách của nhà lão Phó thì lại được bảo quản khá tốt, khiến người ta không thể không nghi ngờ về độ tin cậy của nó.

[2] Tây Hán: năm 206 TCN đến năm 25 SCN.

Mông Nhân đã từng xem ti-vi nói rằng, có một số sách cổ được chép trên da động vật, trước đó được ngâm trong dược liệu đặc biệt nào đó. Mông Nhân hỏi lão Phó đã đem sách đi giám định chưa, thì anh ta lắc đầu: “Chưa! Sách ấy tôi vẫn giữ trong két của ngân hàng, rất ổn. Nếu có ngày tôi phá sản, kiệt quệ, thì sẽ trông vào báu vật vô giá ấy để gây dựng lại cơ đồ.”

Tôi cũng tán thành nhận xét của Mông Nhân. Tổ tiên nhà họ Phó bấy lâu vẫn nhắc đến chuyện về dược liệu kia, rất có thể, sách này ẩn chứa những bí mật gì đó, rất nên đưa đi giám định. Tôi bèn bảo lão Phó chỉ cần lấy một trang bất kỳ đem đi giám định là được, không cần đem cả cuốn sách đi, vì nó đang ở tình trạng rất xộc xệch, toi tã.

Chúng tôi đang bàn chuyện này thì Mễ Đầu bước lại, đặt hai tách trà trước mặt tôi và Mông Nhân, nói: “Các anh nói chuyện gì mà sôi nổi thế? Chuẩn bị giám định thứ gì? Thử DNA à? Bạn em làm việc trong bệnh viện, nếu cần sẽ hỗ trợ các anh.”

Mông Nhân vội nói luôn: “Trước kia lão Phó có quen một cô gái, nay cô ấy đến gặp lão Phó nói rằng mình sắp sinh con, chẳng rõ là chuyện thật hay không, nên anh ấy muốn tìm cách giám định xem có phải là con mình hay không.”

Nghe Mông Nhân nói thế, lão Phó sùng sột, vội đứng bật dậy mắng mỏ Mông Nhân, và nói với Mễ Đầu rằng “Đừng tin Mông Nhân nói bừa, xưa nay anh luôn giữ mình trong sáng, chưa từng có mối tình đầu, anh luôn tinh khiết chẳng khác nào những bông tuyết trên trời rơi xuống...”

Anh ta diễn tả khiến tôi và Mông Nhân nghe mà phát ón không sao chịu nổi. Tôi nói: “Cậu mà chưa yêu bao giờ? Vậy cậu hay leo lên nhấc đến nào là ‘Phượng’ nào là ‘Kiết’, là những ai thế?” Lão Phó phát cáu, nói: “Đó là tên các bà cô bà dì tôi hồi nhỏ, họ đã chết sớm rồi. Tôi vẫn tưởng niệm đến họ!” Tôi và Mông Nhân cười phá lên. Mễ Đầu cũng bung miệng cười không ngớt. Thấy Mễ Đầu cười, lão Phó cũng bót căng thẳng, rồi anh bắt đầu kể chuyện về cuốn sách cho Mễ Đầu nghe.

Tôi thầm nghĩ, trước đây bảo thằng cha quý sử này kể về tình hình cuốn sách thì hẳn quyết không chịu, còn nói rằng chỉ kể cho người họ Phó nghe. Lão Phó kể được nửa chừng thì có khách hàng vào mua sách, Mễ Đầu vội bước ra hỏi han. Tôi hỏi lão Phó: “Cậu nói rằng chỉ ai họ Phó mới được tìm hiểu kia mà?” Anh ta đáp: “Thì hai cậu đều không phải họ Phó, tôi đã kể cho biết rồi còn gì? Vì tôi coi hai cậu như anh em. Tôi kể cho Mễ Đầu nghe là vì cô ấy sớm muộn gì cũng mang họ nhà chồng, họ Phó Mễ, hiểu chưa?”

Lúc này tôi thật sự tin rằng mùa xuân của lão Phó đã về...

Khi nhà hàng bùng lẩu đến, tôi và Mông Nhân giật mình vì nhìn thấy chữ đập nổi trên nồi lẩu, chúng tôi biết đó là một tiệm lẩu khá nổi tiếng trong thành phố C, gần đây họ mở thêm một cửa hàng cách đây sáu bảy con phố. Xem ra, lão Phó “rất chịu chi” rồi đây. Lúc sắp ăn, Mông Nhân nói muốn có rượu

uống, nhưng lão Phó đáp rằng, rượu càng uống vào thì càng nóng đầu, đầu nóng thì sinh ra trĩ trĩ. Anh ta nói với về rất nghiêm chỉnh. Nhưng Mễ Đầu lại nói muốn uống bia, vì cả ngày chạy xe mệt mỏi. Lão Phó vội “chừa lại”: “Có thể nhấp tí men, có lợi cho sức khỏe.” Nghe xong tôi chỉ muốn nhảy dựng lên để xoắn hẳn thành linh vật Panda của Á vận hội năm xưa!

Mễ Đầu uống bia vào, dần trở nên hay nói. Lúc này chúng tôi mới biết Mễ Đầu đã tốt nghiệp ngành tâm lý ở một đại học danh tiếng. Năm cô tốt nghiệp thì cha cô bị tai nạn giao thông, qua vạ đó, cô và bà mẹ nhận được một khoản tiền lớn từ công ty bảo hiểm, trước đó cha cô cũng mua bảo hiểm tai nạn cho mình. Thế rồi hai mẹ con bán bạc, quyết định mở một hiệu sách, bà mẹ vốn là nhân viên của công ty sách Tân Hoa thư điểm. Mễ Đầu cũng không muốn ra ngoài tìm việc làm, dù ngành học của cô là mới mẻ, rất được trọng dụng trong xã hội hiện đại ngày nay. Và cũng vì Mễ Đầu không thích làm việc dưới tầm tay của người khác, tự mở Phòng điều trị tâm lý thì cô cũng chưa đủ tư cách, cô lại thích lái xe, rốt cuộc cô xin lái tắc-xi cho chủ hãng, nghĩ rằng sau vài năm lăn lộn sẽ dành đủ tiền để mua một chiếc tắc-xi cho mình, thì cũng tốt.

Biết Mễ Đầu học về tâm lý học, tôi bèn kể chuyện về anh chàng Trương Á Dân hồi nọ cho cô nghe, để cô phân tích xem sao. Nhưng cô phân tích bình luận hồi lâu, vẫn không đưa ra được kết luận gì ra hồn. Cô chỉ nói rằng có những bệnh nhân tương tự, đều thuộc nhóm phát sinh về sau, chứ không giống như Trương Á Dân mà tôi kể - anh ta bẩm sinh đã thích mô phỏng người khác.

Khi hai chúng tôi nói chuyện với Mễ Đầu, không thấy lão Phó tham gia phát biểu gì cả, bèn trở lại đề tài cuốn sách vậy. Lão Phó nói: “Từ nãy tôi vẫn ngẫm nghĩ lời hai cậu nói, có lẽ vẫn nên đem cuốn sách đi nhờ chuyên gia giám định xem nó xuất hiện từ thời nào, chất giấy là gì, đã gia công làm lại gì chưa...”

Lúc này Mễ Đầu chưa nghe hết câu chuyện về cuốn sách, cho nên lão Phó bèn kể nốt. Sau khi chúng tôi ăn xong, chờ nhân viên nhà hàng lau đến nhận nồi khay đem về, thì đã gần 10 giờ tối, Mễ Đầu nói đã muộn rồi, cô cần đi nghỉ để sáng sớm mai đi làm, vì người lái xe ca sáng có việc đột xuất không đến được, cô sẽ phải làm cả ngày mai, chắc sẽ rất mệt.

Chúng tôi giúp Mễ Đầu đóng cửa hàng, sau đó lên xe của lão Phó. Anh ta chờ Mễ Đầu về nhà cô, dặn dò phải chú ý sức khỏe... Sau khi Mễ Đầu lên gác rồi, lão Phó vẫn chưa lái xe đi, anh chờ nhìn thấy căn hộ của Mễ Đầu sáng đèn, lại gọi điện dặn dò cô hãy đi nghỉ cho sớm. Câu cuối cùng của anh ta khiến chúng tôi “lộn ruột quá”: “Em ơi, nếu nằm mơ thì hãy nằm mơ thấy anh, em nhé!”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Kể đánh tráo “Thiên thư”

Sau khi chờ tôi và Mông Nhân về đến nhà, lão Phó đòi vào nhà ngồi một lúc. Vào rồi, anh ta bảo hai chúng tôi ngày mai cùng đi xem triển lãm. Vị chuyên gia khảo cổ trước đây hỗ trợ lão Phó dò tìm, nói rằng Viện bảo tàng thành phố C mở triển lãm, tuy các hiện vật trưng bày chưa chắc đã giúp gì cho lão Phó nhưng anh ta sẽ có dịp tiếp xúc với rất nhiều chuyên gia về lĩnh vực này, lão Phó rất có thể sẽ tìm ra manh mối nào đó.

Tôi và Mông Nhân không nhận lời, vì ban ngày phải đi làm, mặt khác, chúng tôi không thạo những thứ đó, e sẽ chẳng hỗ trợ được gì cho anh ta. Lão Phó nói, vậy thì anh ta đành rù Mễ Đầu đi cùng vậy.

Trưa hôm sau, lúc đang ăn, lão Phó gọi điện nói rằng, chiều nay nếu chúng tôi rảnh thì sẽ hội ý ít phút, vì chuyện về cuốn sách đã có chút tiến triển. Nhưng nghe giọng anh ta rất không thoải mái, hình như chẳng phải là tin tốt lành gì. Tôi trả lời, chiều nay vẫn phải đi làm, nếu cần thì anh ta cứ đến thẳng công ty chúng tôi. Lão Phó nhất trí, và nói rằng chúng tôi phải ở công ty đừng đi đâu cả, khoảng 2-3 giờ chiều anh ta sẽ đến.

Lúc xấp xỉ 3 giờ chiều, lão Phó đến chỗ chúng tôi, và rất tự giác chui vào gian hút thuốc. Tôi và Mông Nhân vừa bước vào chưa kịp ngồi xuống thì anh ta đã ném phịch cuốn sách xuống bàn. Xem chừng không ổn rồi đây, vì xưa nay anh chàng này rất nâng niu cuốn sách báu vật, sao hôm nay hắt lại rồi đại thế này? Mông Nhân vội cầm cuốn sách lên, khẽ vỗ vai lão Phó: “Có chuyện gì mà cậu nóng nảy khiếp thế?”

Lão Phó vừa rút thuốc lá vừa chỉ tay vào cuốn sách, nói: “Hôm nay tôi đã đến đó, nhà khảo cổ đã quen, đưa tôi đến gặp mấy vị chuyên gia, họ lần lượt giám định rồi cho tôi biết một tin vui lớn...”

“Tin vui gì?” Tôi hỏi. Lão Phó khịt mũi, rồi nói: “Năm vị chuyên gia xem xét một hồi, rồi đưa ra kết luận: đây là sách giả, các nội dung ghi chép bên trong cũng không đáng giá một xu; nếu đưa ra thị trường, người không sành sẽ trả giá vài trăm đồng, người sành thì sẽ mua theo cân như kiểu đồng nát!”

Tôi và Mông Nhân ngớ ra, Mông Nhân nói luôn: “Trước đây cậu nói rằng sách này rất đáng tiền kìa mà?”

Lão Phó nghiêng đầu sang một bên: “Bị người ta lừa! Nó chỉ là cuốn sách vớ tay!” Anh ta rút mạnh một hơi thuốc rồi đứng dậy chỉ tay vào cuốn sách: “Cậu có biết, thực ra trong này viết những của nợ gì không?”

Tôi và Mông Nhân đều lắc đầu. Lão Phó nói tiếp: “Một vị chuyên gia nói rằng, đem nó dịch ra ngôn ngữ hiện đại, nó tựa như một cách luyện ‘Cửu âm bạch cốt trào[1]’ tốc thành trong 5 ngày!”

[1] Tên một thể võ công hiểm độc, miêu tả trong tiểu thuyết võ hiệp của Kim Dung.

Tôi lập tức phì cười, vì nó chỉ là trò hề vớ vẩn nhưng lão Phó bấy lâu nay vẫn nâng niu rất mực, và còn hy vọng rằng nếu mình bị phá sản thì sẽ nhờ vào cuốn sách đáng giá tiền triệu để dựng lại cơ đồ! Lão Phó nói: “Nếu sớm biết thế này thì tôi bán quách cho thằng cha phán rằng nó đáng bạc triệu cho xong!”

Mông Nhân không nói gì, chỉ mở cuốn sách lật đi lật lại nhìn hồi lâu, rồi anh ta khẽ lăm bầm gì đó, lát sau lại ngẩng đầu lên hỏi lão Phó: “Cậu à, có lẽ không đúng, nếu là đồ giả, thì vào thời đại cụ nội của cậu sinh sống, kỹ nghệ làm đồ giả đã rất phát đạt hay sao?”

Lão Phó nói: “Tôi cũng đã nêu ra cái ý này, nhưng vị chuyên gia nói rằng thời xưa đã có người làm giả những bức tranh nổi tiếng, chỉ những chuyên gia lành nghề mới có thể phát hiện ra, huống chi làm giả một cuốn sách vớ vẩn!”

Mông Nhân lại giờ đi giờ lại cuốn sách rất lâu, rồi anh bỗng đứng bật dậy, nói: “Không! Lão Phó à, sách này không phải cuốn sách trước đây của cậu.”

Tôi vội hỏi: “Tại sao?” Lão Phó cũng xúm đến. Mông Nhân bèn chỉ vào trang cuối cùng, nói: “Lần trước tôi xem cuốn sách của cậu, tôi đang uống cà phê, rồi lỡ để rớt một giọt vào trang này; lúc đó tôi sợ cậu cầu nhàu nên không dám nói với cậu. Còn bây giờ thì trang này không còn vệt cà phê nữa, chất giấy này tuy cũng vàng vàng nhưng trông rất không tự nhiên, cậu không cảm thấy như vậy ư?”

Tôi định cầm cuốn sách xem nhưng lão Phó đã nhanh tay giằng lại, rồi nhìn một lúc lâu. “Đúng thật! Tại sao nó lại không giống trước đây nhỉ?”

Mông Nhân nói: “Tôi đoán rằng... nó đã bị người ta đánh tráo rồi.”

Lão Phó nói: “Không thể! Vì, hồi nọ, sau khi tôi đưa cho hai cậu xem, tôi luôn giữ rịt nó, sau đó đưa vào ngân hàng gửi. Lẽ nào lại...”

Mông Nhân cười nhạt: “Cậu luôn giữ rịt nó ư? Hôm nay cậu cầm sách đem đi đâu? Cái đầu cậu là đầu đất chắc?”

Lão Phó nói: “Không thể! Vì họ đều là hàng chuyên gia, chuyên gia đầu ngành có đủ nhãn mác nghe mà giật cả mình, đâu có thể... Không! Không thể! Tôi cảm thấy rất ít có khả năng này.”

Mông Nhân đập tay lên bàn: “Cậu tuyệt đối không nên tin chuyên gia chuyên vào gì hết, ngoại trừ việc họ không thể đưa ra lời giải thích nào! Tôi cho rằng, trước hết ta nên xem xét bắt đầu từ nhân vật đề nghị cậu đi xem triển lãm. Bởi vì, muốn làm giả cuốn sách này thì buộc phải tốn rất nhiều thời gian, sau đó mới có thể gọi ý cậu đi xem triển lãm, tiếp theo là... đánh tráo, thì quá đơn giản.”

Nghe Mông Nhân phân tích như thế, tôi thấy cũng có lý. Sự việc nên nghĩ theo hướng này, nếu không có kẻ sớm có ý đồ chiếm đoạt cuốn sách thì hầu như không có ai làm giả cuốn sách từ trước, và luôn mang theo người, khi gặp cơ hội nhìn thấy lão Phó cầm cuốn sách thật thì ra tay đánh tráo.

Ba chúng tôi bàn bạc rồi quyết định đến gặp thẳng chuyên gia khảo cổ là “người anh em” của lão Phó. Lão Phó nói người ấy tên là Vương Cường, hồi ở đại học thì học khóa trên lão Phó, anh ta học khoa Ngữ văn nhưng rất thích nghiên cứu lịch sử. Theo lão Phó, thì Vương Cường hồi đó tựa như một pho sử “sống” đối với anh. Về sau, một thầy giáo gợi ý Vương Cường nên chuyển sang học khoa Lịch sử nhưng không thể chuyển khoa, chuyện đó dường như biến thành một thứ tâm bệnh của Vương Cường, sau khi tốt nghiệp đại học, Vương Cường nhờ cậy người quen hỗ trợ, vào làm việc ở Sở văn hóa thành phố C, suốt ngày vùi đầu vào kho sách và chuyên nghiên cứu về lịch sử cổ đại.

Lão Phó phôn cho Vương Cường trước, nói là gần đây đã làm phiền anh nhiều, muốn mời anh đi dùng cơm. Điện thoại xong, lão Phó nói với hai chúng tôi: “Không ổn rồi! Tôi nghe giọng hần có vẻ căng thẳng, chắc chắn hần có vấn đề! Nếu hần chuồn mất thì sao? Chúng ta nên đến nhà hần ngăn chặn trước, nếu không xong thì phải báo cảnh sát.”

Tôi và Mông Nhân tán thành, và bảo lão Phó cứ phóng xe đến đó trước, hai chúng tôi sẽ làm thủ tục xin nghỉ một buổi làm rồi chạy đến ngay.

Khi tôi và Mông Nhân đi đến nhà Vương Cường thì nhận ra nhà thằng cha ấy ở trong khu chung cư Dầu khí. Chúng tôi xuống xe tắc-xi rồi đi vào, nhưng lại bị phòng bảo vệ ngăn lại, phải gọi điện cho lão Phó. Lão Phó nói mình đang gõ cửa nhà Vương Cường, nghe bên trong nhà có tiếng động, đoán rằng “đối tượng” vẫn còn trong nhà, và bảo chúng tôi lập tức vào ngay, có thêm nhân lực, thì dù phải đánh nhau cũng không thể bị lép vế.

Tôi và Mông Nhân nói với bảo vệ rằng muốn vào nhà Vương Cường, nhưng bảo vệ vẫn không cho vào, nói rằng khu này không thể tùy tiện ra vào, ngay các nhân viên chở nước sạch đến, cũng phải làm Thẻ ra vào và xuất trình, thì chúng tôi cũng phải làm Thẻ ra vào thì mới được vào. Mông Nhân nghe xong rất điên tiết, tôi phải can ngăn, rồi nói ngọt với anh bảo vệ: “Khu nhà dầu khí của các anh, tức là chuyên bán xăng dầu chứ gì? Thực ra tôi và các anh là cùng một hệ thống, tôi cũng là dân xăng dầu, anh cho chúng tôi vào, được không?”

Anh ta lừ mắt: “Anh ở hệ thống nào?”

Tôi toe toét cười, nói: “Tôi ở Kim Long Ngư...”

Nhưng anh bảo vệ vẫn quyết không cho chúng tôi vào, bí quá, chúng tôi đành làm một tờ Thẻ ra vào tạm thời, mỗi người đặt 20 tệ, chúng tôi phải để lại cả chứng minh thư nữa. Anh ta nói khi ra, sẽ trả Thẻ và nhận lại tiền.

Sau khi lên gác, chúng tôi thấy nhà Vương Cường mở cửa, không thấy ai đứng ngoài, nên đoán rằng lão Phó đã vào nhà, nhưng bên trong im ắng không một âm thanh. Hai chúng tôi bước vào, thì thấy dưới sàn có một người đang nằm, nằm sấp; còn lão Phó thì đang đứng nghệt ra nhìn người ấy. Chúng tôi bước lại gần, thấy mồm người ấy sùi bọt trắng. Mông Nhân ngồi xuống đặt tay vào mũi người ấy, sắc mặt anh bỗng tái nhợt, rồi nói với tôi: “Người này hình như chết rồi!”. Tôi và Mông Nhân nhìn chăm chăm lão Phó, gọi mấy câu anh ta mới tỉnh ra, rồi nói rằng khi bước vào nhà thì đã nhìn thấy cảnh

tượng này. Tôi hỏi ai mở cửa cho cậu? Thì lão Phó nói, lúc đó anh đang rất bức mình, bèn đập cửa vào một cách dễ dàng, thì ra cửa không hề khóa; bước vào đã thấy Vương Cường nằm trên sàn, lão Phó cực kỳ ngạc nhiên.

Tôi chạy ra đóng cửa lại, sau đó hỏi Mông Nhân và lão Phó xem nên làm gì bây giờ, mạng người là rất hệ trọng. Lão Phó vừa định châm thuốc hút, thì Mông Nhân chạy đến giật lấy cái bật lửa. “Chúng ta chưa biết gã Vương Cường chết ra sao, có vẻ như gã bị ngộ độc, nhưng không rõ là bị giết hay tự sát. Nhà này đã để lại nhiều vết tích của cậu, sẽ rất bất lợi cho chúng ta.”

Lúc này tôi thấy mồm miệng khó chịu, chỉ muốn hút thuốc, bụng thì cồn cào rất khó tả. Nghĩ ngợi một lúc, tôi nói: “Phải báo cảnh sát! Dù sao chúng ta cũng không phải là hung thủ, nếu chúng ta bỏ đi thì vẫn sẽ bị cảnh sát truy tìm. Lúc đó dù nói gì thì cũng rất khó.”

Mông Nhân gật đầu: “Đúng! Có khối người nhìn thấy chúng ta vào đây. Chúng ta phải báo cảnh sát.” Nói rồi, anh mở di động gọi cho cảnh sát. Tôi đồ đoán ngồi không dám động đây, sợ sẽ khiến cho hiện trường sai lệch. Lão Phó còn căng thẳng hơn tôi gấp bội, trán anh ta đầm đìa mồ hôi. Mông Nhân thì ngồi ở đi-văng nhìn chăm chăm vào xác Vương Cường, lát sau anh ngồi xuống cầm di động gầy nhẹ vào bàn tay Vương Cường. Lão Phó gất lên: “Lúc này mà cậu vẫn còn đùa được? Người chết, có gì hay ho mà đùa?”

Mông Nhân không ngoảnh đầu lại, nói: “Các cậu nhìn đi, có phải tay anh ta đang có thứ gì đó không?”

Chúng tôi nhìn về phía bàn tay Mông Nhân, đúng lúc này nghe thấy tiếng còi hú của xe cảnh sát. Đúng là cảnh sát đã đến. Mông Nhân kéo dài ống tay áo của mình trùm lên mấy ngón tay, sau đó tẽ ngón tay Vương Cường ra, cầm mẫu giấy trong bàn tay Vương Cường lên. Anh lại cảm thấy không ổn, bèn gấp mẫu giấy đó lại rồi nhét vào ví của mình. Tôi nhận ra, lúc Mông Nhân mở mẫu giấy đó ra thì sắc mặt anh tỏ ra rất kinh ngạc. Tôi chưa kịp hỏi anh thì đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Cảnh sát đến. Tôi chạy ra mở cửa. Hai cảnh sát bước vào.

Họ hỏi: “Ai đã báo cảnh sát?”

Mông Nhân đứng lên: “Tôi!”

Ngay lập tức họ lập tức nhìn thấy một người nằm trên sàn, họ bèn gọi to vào mấy bộ đàm...

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Hai người khác

Khoảng 3 giờ sáng, ba chúng tôi mới ra khỏi Sở công an. Nếu không gọi điện cho Trần Trọng thì có lẽ chúng tôi chưa thể nhanh chóng được ra về như vậy. Trần Trọng cùng ba chúng tôi vào một quán nhỏ đối diện với Sở công an. Câu đầu tiên anh nói là: “Tôi cảm thấy các cậu chẳng khác gì trong truyện khoa học viễn tưởng! Lần trước gặp một quái nhân, còn lần này thì gặp một xác chết!”

Mông Nhân kể lại toàn bộ sự việc trước sau cho Trần Trọng nghe. Trần Trọng gật đầu nói: “Vừa nãy tôi đã nghe cảnh sát nói, họ sơ bộ nhận định rằng Vương Cường tử vong do ngộ độc; nhưng là chất độc gì thì hơi phức tạp, chất độc bao gồm nhiều thành phần, phải ngày mai thì mới có kết quả xét nghiệm. Mấy hôm tới đây, các cậu đừng đi đâu xa, có thể cảnh sát sẽ gọi bất cứ lúc nào...” Trần Trọng ngừng lại một lát, rồi hỏi nhỏ: “Chuyện về cuốn sách mà các cậu nói lúc này... có thật thể không?”

Tôi đáp: “Kia, anh Trọng! Sự việc đã đến nước này, đã có người chết, lẽ nào chúng tôi lại nói dối anh? Đây đâu phải là chuyện đùa?”

Lúc ngồi trong Sở công an, lão Phó đã kể lại câu chuyện về cuốn sách, nhưng về những điều đã tra được là gì hoặc lịch sử của cuốn sách, đều không nói; chỉ nói rằng đó là cuốn sách cổ do các cụ truyền lại, nhờ Vương Cường giám định giúp, nhưng phát hiện thấy cuốn sách đã bị đánh tráo, cả ba anh em bèn đến gặp Vương Cường để hỏi xem sao, khi đến nơi thì thấy anh ta đã chết trong nhà.

Khỏi phải bàn, lão Phó đương nhiên là nghi phạm hàng đầu. Thử nghĩ mà xem: có một cuốn sách trị giá bạc triệu nhưng bị người ta đánh tráo thì tức điên lên và rất có thể làm đủ thứ chuyện. Nhưng thời gian tử vong của Vương Cường cách xa thời gian lão Phó vào khu chung cư đó; trong phòng khách của Vương Cường chỉ tìm thấy dấu vân tay của lão Phó trên ghế đi-văng, các nơi khác không hề có; ngoài ra, cảnh sát cũng loại trừ khả năng lão Phó hành hung Vương Cường.

Sau khi chúng tôi bàn với Trần Trọng về chuyện Vương Cường, Trần Trọng nói anh phải về nhà đi ngủ, nếu không sáng mai đi làm sẽ biến thành con gà rù thì gay, nói rồi anh ra về. Tôi và Mông Nhân lại kéo lão Phó ra một góc quán ngồi xuống, sau đó Mông Nhân mở ví lấy ra mẫu giấy mà anh lấy từ tay Vương Cường, đặt lên bàn nhưng chưa mở ra vội, Mông Nhân hỏi: “Có biết đây là cái gì không?”

Tôi và lão Phó lắc đầu. Lão Phó sốt ruột thò tay ra cầm lên mở ra xem, mặt anh ta bỗng biến sắc, sau đó anh đưa cho tôi xem. Trên giấy chỉ viết tên 4 vị thuốc bắc, viết bằng chữ phồn thể[1] nhưng vẫn đọc được một cách dễ dàng. Phía dưới còn vẽ một cái bùa, giống hệt cái bùa mà khi trước chúng tôi đã nhìn thấy trong vụ việc Dương Sơn. Lão Phó nói: “Vụ việc này giờ đây đã thành to chuyện, và có cả người chết nữa.”

[1] Chữ Hán viết đủ số nét như truyền thống, chưa lược bớt số nét. Một số chữ Hán đã quy định lược bớt số nét, gọi là chữ giản thể.

Mông Nhân đưa tay sờ cằm, nói: “Tôi đoán rằng Vương Cường đã ăn mấy thứ đó rồi lăn ra chết. Thử nghĩ mà xem hỗn hợp cả bốn vị thuốc đó, ăn không chết mà được à?”

Tôi gật đầu tán thành, nhưng tại sao Vương Cường lại biết về bốn vị thuốc và lá bùa ấy? Lão Phó thì bảo mình chưa từng nhắc đến những thứ ấy với Vương Cường. Lúc này tôi cảm thấy may mắn vì lúc ở hiện trường Mông Nhân đã lấy mẫu giấy đó từ tay Vương Cường. Nếu không, cảnh sát sẽ tìm thấy, tuy chúng tôi sẽ nhanh chóng bị loại ra khỏi diện tình nghi nhưng nếu gặp tay cảnh sát có đầu óc, thì họ sẽ lật lại vụ án Dương Sạn để đối chiếu, nhận thấy cũng có bốn vị thuốc và lá bùa; cả hai vụ án đều dính dáng đến tôi, Mông Nhân và lão Phó, thì chắc chắn ba chúng tôi dù thanh minh kiểu gì cũng không ai tin. Cảnh sát sẽ không cho rằng tất cả chỉ là ngẫu nhiên, nếu họ đi sâu vào chuyện cuốn sách thì chúng tôi sẽ bị rắc rối to...

Cả ba chúng tôi ngồi nghệt ra đến hơn nửa giờ, người nọ nhìn người kia, rồi thở dài lắc đầu. Mông Nhân bỗng hỏi lão Phó: “Lão Phó à, cậu nhớ lại xem, lúc cầm sách đến triển lãm đã xảy ra những chuyện gì?”

Lão Phó: “Ý cậu là sao?”

Mông Nhân nói lão Phó nên nhớ lại mình đã đi như thế nào, lúc đó Vương Cường ở đâu, sau đó xảy ra những chuyện gì. Lão Phó nghĩ ngợi rồi nói: lúc 8 giờ sáng, Vương Cường gọi điện đến hẹn anh 8 giờ 30 có mặt ở quán trà via hè bên cạnh công triển lãm để gặp nhau, anh đã đến đúng giờ, và thấy Vương Cường và hai người nữa đã ngồi trong quán trà chờ anh. Một người già, mặc áo Tôn Trung Sơn, không hay cười, thấy lão Phó bước đến, ông ta cũng chỉ khẽ gật đầu; một người trung niên mặc quần áo bộ đội cũ, ông ta cùng Vương Cường đứng lên, chủ động chia tay ra bắt tay lão Phó. Sau khi Vương Cường giới thiệu, lão Phó biết ông già tên là Chung Sênh, hội trưởng Hội những người yêu thích cổ vật dân gian; còn vị trung niên kia là Chu Văn Thắng, trưởng ban tổ chức hoạt động lần này ở bảo tàng. Cả hai đều thích nghiên cứu các văn bản cổ đại. Chung Sênh tuy ít nói nhưng mỗi câu ông nói ra đều rất rõ ràng súc tích, lúc đó lão Phó có cảm giác Chung Sênh là một nhân vật rất có uy tín.

Thoạt đầu, Chu Văn Thắng mở xem cuốn sách của lão Phó, vừa xem vừa trầm trồ kinh ngạc nhưng ông ta nói rất khẽ, lão Phó không nghe thấy gì; và cũng vì anh đang tập trung kể cho Chung Sênh nghe về lai lịch của cuốn sách.

Mông Nhân ngắt lời lão Phó: “Cậu kể tất cả lai lịch cuốn sách cho ông ta nghe à?”

Lão Phó lắc đầu: “Tôi có chế biến lại, tôi nói cụ nội tôi là nhà buôn, trong khi đi buôn đã cứu một người, người ấy lúc sắp lìa đời đã để lại cho cụ nội tôi cuốn sách. Các chi tiết khác tôi cũng lựa theo đó mà nói chệch đi. Tôi không kể về chuyện cụ nội, ông nội và cha tôi bỏ nhà ra đi. Tôi vẫn nhớ mục đích của mình là tìm họ để nghiên cứu cuốn sách, các tình tiết khác là chuyện riêng của gia đình tôi, không cần phải nói ra.”

Khi mở xem cuốn sách, sắc mặt của ông già tên là Chung Sênh hơi tái nhợt. Đây là nguyên văn câu nói của lão Phó. Lúc đó anh nghĩ bụng, có lẽ Chung Sênh phát hiện ra điều gì đó trong sách? Cuối cùng, sách trở lại tay Vương Cường, lát sau Chung Sênh lại nói muốn xem lại cuốn sách, Vương Cường đưa cho ông ta. Cuối cùng Chung Sênh đưa ra kết luận: đây là cuốn sách làm giả. Một lúc sau có vài nhà nghiên cứu khác đến, họ cũng mở xem và nói là sách giả, tuy trông rất giống sách cổ nhưng vẫn là đồ giả. Sau đó lão Phó cầm cuốn sách gọi điện cho chúng tôi, tiếp đó là các sự việc chúng tôi đều đã biết rồi.

“Trong khoảng thời gian ấy cậu có nhìn thấy họ cầm sách đem đi đâu không?” Mông Nhân hỏi lão Phó. Lão Phó nghĩ ngợi rồi khẳng định: “Tuyệt đối không! Không có ai rời quán trà cả. Tôi luôn luôn không rời mắt khỏi cuốn sách của mình, nó là báu vật của tôi thì tôi phải theo dõi chặt. Cho nên, rất kỳ lạ, tại sao nó bị người ta đánh tráo được? Tôi rất băn khoăn, vì hoàn toàn không có cơ hội để có thể đánh tráo.”

Mông Nhân nằm kềnh ra đi-văng ở phía sau, dụi mắt, rồi anh ta bỗng nhồm dậy hỏi lão Phó: “Cái bàn ở quán trà, trông như thế nào?” Lão Phó giơ tay diễn tả. “Cao hơn bàn này của chúng ta một chút, ghé mây thì thấp hơn ghé chúng ta đang ngồi. Là thứ bàn ghé mà các cậu vẫn hay nhìn thấy ở các quán trà.”

Mông Nhân lại hỏi: “Còn họ, họ xem sách như thế nào?”

Lão Phó hỏi lại: “Xem như thế nào, là sao?”

Mông Nhân làm các tư thế. “Tức là cách họ cầm cuốn sách, như thế nào?”

Lão Phó vội thể hiện một tư thế ngồi, và cảm thờ quảng cáo của quán trà lên nhìn. Mông Nhân ngắm nghía rồi nói: “Tôi hiểu ra rồi, tại chúng ta đã nghĩ phức tạp về một sự việc đơn giản.”

Tôi và lão Phó đồng thanh: “Gì cơ?”

Mông Nhân mỉm cười: “Các cậu có còn nhớ hồi đi học, lúc lên lớp chúng ta thường lên đọc truyện tranh hoặc đọc các thứ khác không? Hoặc là, khi làm bài thi chúng ta đã gian lận kiểu gì không?”

Tôi thử làm động tác rồi hiểu ra ngay: quá đơn giản, ba người ấy, ngoại trừ Chu Văn Thắng, thì Chung Sênh và Vương Cường đều cầm sách thấp hơn mặt bàn để đọc, tuy lão Phó vẫn nhìn chăm chăm nhưng chỉ có thể nhìn thấy bàn tay họ; và, hoặc Chung Sênh hoặc Vương Cường đã đánh tráo cuốn sách giả mà họ đã chuẩn bị từ trước giấu sẵn dưới gầm bàn. Hoặc nói cách khác là, cả ba đã hợp tác để đánh tráo cuốn sách. Trước hết, tư thế xem sách của họ là như nhau, có thể là Chu Văn Thắng xem xong thì đưa cho Chung Sênh, Chung Sênh xem xong khẳng định đúng là cuốn sách quý bèn ra ám hiệu với Vương Cường; cuốn sách giả đã giấu sẵn trong người Chung Sênh, cho nên ông ta đưa cuốn sách thật cho Vương Cường, Vương Cường cầm sách thấp hơn mặt bàn để xem, trong lúc đang xem thì cùng Chung Sênh bí mật làm động tác đánh tráo luôn. Sau đó Vương Cường lại đưa sách (giả) cho Chung Sênh, Chung Sênh cầm cuốn sách (giả) rồi bắt đầu phân xét kết luận...

Mông Nhân gật đầu, nói: “Cậu phân tích cũng na ná tôi, tôi chợt nhớ đến câu nói của một nhà văn nước ngoài danh tiếng: một chuyên gia uy tín nào đó nói về một thứ là chính xác thì có thể ông ta đã đúng, nhưng nếu ông ta bảo thứ đó là tuyệt đối sai thì chắc chắn ông ta đã nhầm... Không có thứ gì trên đời là tuyệt đối cả, vì chúng ta đã nghĩ về sự việc một cách quá phức tạp, nên bây giờ chúng ta không thể đi lệch hướng đó. Lúc này khi tôi nghĩ Chung Sinh là kẻ đáng ngờ, thậm chí tôi còn nghĩ Chung Sinh đã giở thủ đoạn để trừ khử Vương Cường nhằm độc chiếm cuốn sách, nhưng tôi nghĩ lại thấy rằng ông ta không cần thiết phải làm như vậy. Chúng ta cần tìm người điều tra kỹ về con người Chung Sinh.”

Mông Nhân nói xong, cả ba chúng tôi cùng nghĩ đến Trần Trọng. Anh ta là cảnh sát, điều tra tư liệu về một con người thì dễ dàng hơn hẳn chúng tôi.

Gọi điện cho Trần Trọng, thấy ở đầu dây bên kia anh ta cầu nhân rằng vừa nằm ngủ một lát thì bị đánh thức, có phải chúng tôi hóa rồ rồi không, anh ta rất xúi quẩy vì đã gặp chúng tôi v.v... Mông Nhân vội vỗ về Trần Trọng mấy câu, rồi nói trăm sự nhờ anh điều tra về con người Chung Sinh. Trần Trọng đã hết bực mình, và lập tức nhận lời, ngày mai sẽ thông báo cho chúng tôi biết. Nhưng anh cũng cảnh báo rằng, điều tra về nhân thân một ai đó là vi phạm pháp luật, nhất là sử dụng tư liệu đó để làm việc gì đó thì là mắc tội to. Mông Nhân vội nói không có ý đó, chúng tôi là những công dân nghiêm chỉnh chấp hành luật pháp, khi rồi rỗi chúng tôi thường ngồi đầu phố đến khuya, nếu thấy kẻ cướp giật hoạt động, chúng tôi sẽ xông ra tấn công, chúng tôi không bao giờ làm chuyện tệ hại cả...

Rời quán, tôi và Mông Nhân trở về nhà đi ngủ; cũng rủ luôn lão Phó về, để ngày mai cùng chờ tin tức, khỏi cần gọi điện cho thêm phiền hà. Lão Phó nhìn đồng hồ, nói rằng đã 5 giờ rưỡi sáng, lát nữa Mễ Đầu ngủ dậy, anh sẽ mua đồ ăn sáng đem đến cho cô ấy. Tôi và Mông Nhân định nói kháy lão Phó mấy câu thì anh ta lại bảo, giờ đây, sách đã mất, có tìm lại được không là một chuyện, nhưng nếu lại mất nốt vợ thì đời anh ta coi như con số không.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Giáo sư Chung Sinh

Tôi và Mông Nhân ngủ chưa được ba tiếng đồng hồ thì phải dậy, rồi lần lượt tắm gội, còn ngái ngủ nhưng vẫn phải đến công ty, Mông Nhân còn kịp tập thể dục độ mười phút, nói là vận động một lúc sẽ có lợi cho trí não. Tôi phải công nhận rằng Mông Nhân sống nền nếp hơn tôi rất nhiều. Chưa đầy một giờ sau khi đến công ty, thì Trần Trọng gọi điện đến, nói rằng đã có thông tin. Tôi hỏi, là những tin gì?

Ở đầu dây bên kia, Trần Trọng nói: “Đã điều tra ra nguyên nhân tử vong của Vương Cường, là ngộ độc. Cảnh sát tìm thấy ở căn hộ của Vương Cường một số vị thuốc đông y, là những thứ không được phép tùy tiện sử dụng. Có thể suy luận ra rằng anh ta đã hỗn hợp chúng lại rồi nuốt, tức là một vụ tự sát điển hình. Ở hiện trường cũng không có dấu vết vật lộn, ngoại trừ dấu vân tay và dấu giày của ba cậu chứ không có dấu hiệu của ai khác. Các dấu vết nói trên của ba cậu cũng chỉ xuất hiện ở phòng khách. Tôi không thể có tác động gì với bên cảnh sát hình sự, nhưng hiện giờ cả ba cậu chưa hẳn là đã được loại ra khỏi diện tình nghi. Cảnh sát vẫn đang truy tìm nguồn gốc các thứ đông dược ấy và nguyên nhân tự sát. Ba cậu không được đi lại lung tung, hễ cảnh sát triệu tập thì phải đến ngay. Và, cấm ba cậu không được nói ra rằng tôi đã thông tin cho biết. Tôi tin ở ba tên khôn các cậu, hiểu chưa?”

Tôi vội hứa rằng sẽ nghe lời anh ta. Và hỏi về Chung Sinh là con người như thế nào.

Trần Trọng tiếp tục nói: “Tôi đang định nói đây mà. Tôi đã nhờ người xem xét, trong kho hồ sơ không có tư liệu về Chung Sinh, nhưng có thể lên mạng tra thấy ngay...” Nghe Trần Trọng nói đến đây, tôi thấy mình thật ngỡ ngàng: nếu Chung Sinh là nhân vật có uy tín hàng đầu về lĩnh vực kia thì chắc chắn trên mạng phải có tên ông ta mới đúng! Tôi vội mở mạng ra tra cứu hai chữ “Chung Sinh”. Trần Trọng vẫn đang tiếp tục nói gì đó, tôi bỗng nhớ đến vấn đề “thuốc”, bèn hỏi Trần Trọng: “Kết quả khám nghiệm tử thi Vương Cường, có thấy vị thuốc nào tên là Khổ đậu thảo không?” Ở đầu dây bên kia, Trần Trọng bỗng ngập ngừng, rồi lớn tiếng nói: “Đúng! Có vị thuốc đó! Tôi nhớ ra rồi. Nhưng tại sao cậu lại biết? Thế mà còn nói là không liên quan gì ư? Chắc chắn các cậu vẫn đang giấu tôi chuyện gì đó!”

Tôi vội nói ngay: “Không! Anh Trọng à, tôi xin thề, cái chết của gã Vương Cường không liên quan gì đến ba chúng tôi cả, mà chỉ liên quan gián tiếp. Tôi xin cam đoan với anh, chúng tôi chẳng làm điều gì phạm pháp. Được chưa? Nếu chúng tôi có làm càn, thì hễ ra đường chúng tôi sẽ bị ô tô đâm chết!” Thấy tôi phát biểu hăng hái như vậy, Trần Trọng cũng nói nhẹ nhàng hơn nhưng anh vẫn truy hỏi sự thực là thế nào? Tôi chỉ đáp khi nào có kết quả thì sẽ nói hết với anh thật rõ ràng, rồi nói “tạm biệt anh nhé!”

Tôi tìm thấy “Chung Sinh” trên mạng. Ngày trước ông từng là một nguyên lão của Hội nhà văn của tỉnh, đã nhiều năm nghiên cứu các tác phẩm cổ đại, người trong nghề đều gọi ông là chuyên gia có uy tín, các tài liệu đến tay ông, ông dễ dàng kết luận đó là đồ thật hay giả. Ông không có sở thích sưu tầm, những cổ vật được người khác biếu, ông toàn tặng lại cho Viện bảo tàng. Chung Sinh còn có một trang web của riêng mình, nói mình không ham tiền tài vật chất, mình có lương hưu, có thu nhập do tham gia thỉnh giảng hoặc làm cố vấn cho các đơn vị. Ông còn nói nhiều điều khác chẳng mấy thiết thực đối với chúng tôi. Tôi giờ tiếp các nội dung phía sau, tìm thấy địa chỉ “Chung Sinh hiện đang cư trú ở khu biệt thự X thành phố C” nhưng không tra thấy địa chỉ cụ thể.

Mông Nhân ngồi bên đang mài uống cà phê, tôi vội nói ngay tin này cho anh biết. Mông Nhân bèn xán lại đọc, rồi bảo tôi gọi điện cho lão Phó. Và nói, nếu hết cách rồi thì chúng ta sẽ sang đó, lão Phó vẫn quen mấy vị nhà nghề kia, chúng tôi sẽ dò la nghe ngóng để tìm ra địa chỉ cụ thể của Chung Sinh. Lão Phó nghe điện xong, thì nhất trí ngay, nhưng lại do dự, vì lần trước chúng tôi đi tìm Vương Cường thì hẳn đã chết đứ đừ, lần này đi, liệu có xảy ra tình huống tương tự không? Nếu thế thì ba chúng tôi sẽ chết luôn: cảnh sát sẽ không nói nhiều, rút súng ra tuyên bố “thay mặt nhân dân và chính phủ” bóp

cò xử lý chúng tôi luôn...

Tôi nói: “Đâu có thể có chuyện trùng hợp lạ đời như thế? Theo tôi, Vương Cường là gã dở hơi điển hình, chưa làm rõ vấn đề là gì thì đã tự đẩy mình đến chỗ chết. Chung Sênh là nhân vật lão thành kỳ cựu về nghiên cứu văn bản cổ đại, ông ta không thể ngờ ngẩn kiểu đó. Đừng chần chừ nữa, nếu muốn biết sự thật là gì thì ta cứ phải đi nghe ngóng xem sao. Sau đây sẽ xuất phát, cậu đánh xe lại đây đón chúng tôi đi!”

Tôi đập máy. Chưa đến mười phút sau, lão Phó phen cho chúng tôi nói rằng anh đang đứng dưới sân công ty, và bảo chúng tôi xuống ngay. Tôi và Mông Nhân chưa xin phép sếp, thôi đành, chúng tôi cầm cái đĩa D9 “Đạo hòa tuyền” hiện đang cực hiếm sang “hồi lộ” sếp vậy! Cái đĩa này, tôi và Mông Nhân đã lùng sục khắp nơi, cuối cùng mua lại được từ một gã khốn kiếp chuyên sưu tầm đĩa, và phải chi ra một khoản tiền khá khá.

Lúc đi xuống cầu thang, tôi và Mông Nhân lầu bầu nguyên rủa lão Phó, và thề rằng, xong việc rồi sẽ bắt hắn phải chiêu đãi một châu thật hoành tráng tốn kém mới bỏ!

Xuống sân rồi, chúng tôi nhìn thấy lão Phó ngồi bên phải vô-lăng, người lái xe là Mễ Đầu. Mễ Đầu cười nói với chúng tôi: “Mau lên xe đi! Hôm nay em làm tài xế cho các anh.” Tôi nghĩ bụng, có vẻ như lão Phó đã coi Mễ Đầu là vợ mình rồi, đi đâu hắn cũng “ăm” theo! Lên xe rồi, lão Phó mới nói Mễ Đầu cũng biết ông Chung Sênh và vẫn có giao lưu; hồi Mễ Đầu học đại học cũng từng nghe ông ta giảng bài, rồi dần trở nên thân quen, trong thâm tâm vẫn nghĩ Chung Sênh như ông nội của cô. Tôi thấy vui vui, nghĩ rằng sự việc trùng hợp thật là khéo.

Lúc đi vào khu biệt thự, anh bảo vệ nhìn thấy xe hơi Nissan Bluebird của lão Phó liền mở cổng ngay và chào hỏi tử tế, nhìn thấy Mễ Đầu thì anh ta rất khách khí. Mễ Đầu dừng xe lại giao lưu với anh bảo vệ mấy câu, rồi tiếp tục lái đi. Cô nói với chúng tôi: “Nghe nói trước đây họ cho anh ta nghỉ không làm nữa, nhưng ông Chung Sênh đã cố giữ lại, vì thế rất thân thiết với ông Chung Sênh.”

Đến sân dưới nhà Chung Sênh, chúng tôi xuống xe và nhìn thấy ông ta đang ngồi ở vườn hoa, tay cầm cuốn sách, trên bàn là bộ đồ trà. Chắc phải là trà ngon, vì chúng tôi đứng từ xa đã ngửi thấy hương thơm ngát rất hấp dẫn. Thấy chúng tôi đến, Chung Sênh chào Mễ Đầu, rồi bảo chúng tôi vào với ông, ông còn nói với lão Phó: “Tôi biết là anh sẽ đến, không ngờ anh lại đến sớm thế này. Tôi đang định đi tìm anh.”

Nghe thấy thế, tôi hiểu rằng ông già này rất tinh tường, nếu không ông sẽ không nói như vậy. Rất có thể hôm nay sẽ có những tình tiết gì đó bắt đầu sáng tỏ. Cả bốn chúng tôi đi theo ông Chung Sênh vào phòng khách. Ông bảo người giúp việc pha trà, sau đó ông mở két sắt lấy ra một cuốn sách đặt trước mặt lão Phó: “Tôi trả lại anh cái này.” Lão Phó cầm cuốn sách lên mở ra xem hồi lâu, rồi đưa cho Mông Nhân, Mông Nhân mở luôn trang cuối cùng, nhận ra vết ố cà phê vẫn còn ở đó, nhưng hình như anh vẫn chưa thể khẳng định đây chính là cuốn sách nguyên bản. Ông Chung Sênh ngồi bên bàn, mời chúng tôi hút thuốc lá, ông tự châm cho mình một điếu, rồi nói: “Cứ yên tâm, đây là bản gốc, thứ thiệt. Nhưng tôi phải thanh minh trước: không phải tôi, mà là Vương Cường đã lấy nó.”

Chúng tôi nhìn nhau, im lặng. Lão Phó hỏi: “Thế thì... tại sao nó lại đến tay bác?”

Chung Sênh lim dim mắt, thở dài. “Vương Cường là học trò cũ của tôi, là người có năng khiếu hơn cả trong mọi sinh viên tôi đã từng dạy, nhưng cũng là anh chàng ích kỷ nhất trong đó. Người ta vẫn có câu ‘cái lợi làm mờ mắt’ là thế. Sống trên đời đừng nên biến mình thành một kẻ chết rồi, vì hám một thứ lợi lộc mà biến mình thành hạng giá áo túi cơm chẳng khác gì cái xác biết đi, cuối cùng tự mình lại hại mình.”

Chúng tôi chưa thật hiểu rõ, chỉ biết Vương Cường vốn là học trò của Chung Sênh.

Chung Sênh nói tiếp: “Ngay lần đầu Vương Cường cầm cuốn sách này, anh ta đã biết ngay nó là thứ gì, và nảy lòng tham chiếm đoạt. Anh ta bèn đến hỏi tôi về chuyện cuốn sách, tôi liền nói với anh ta những nhận xét của tôi về nó. Và hỏi, có phải anh đã nhìn thấy nguyên bản cuốn sách ấy không. Vương Cường đáp rằng mình chỉ biết một số tư liệu, thấy rất có hứng thú, cho nên tôi cũng không hỏi kỹ anh ta nữa. Về sau, Vương Cường cầm một cuốn sách đến chỗ tôi, đó là sách giả, hỏi tôi có thể xác định được không. Tôi đã mở nó ra xem, thấy nội dung căn bản giống hệt bản gốc, bèn hỏi sách này ở đâu ra, nhưng Vương Cường không nói. Sau đó ít hôm, anh cầm cuốn sách đến đưa tôi xem, Vương Cường nhân lúc đó đã đánh tráo; khi tôi cầm cuốn sách từ tay Vương Cường đưa cho, tôi đã biết ngay là sách giả nhưng tôi không nói gì. Tôi biết các anh sẽ hỏi tôi ‘tại sao lại thế’... Vì, Vương Cường là học trò tôi, còn tôi, tôi cũng muốn biết nội dung mà bản chính ghi chép là gì, tôi muốn nghiên cứu nó, sau đó sẽ trả sách lại cho các anh.”

Mông Nhân hỏi: “Thưa thầy Chung Sênh, sao thầy biết cuốn sách kia là đồ giả? Trước đó thầy đã nhìn thấy cuốn sách thật hay sao?”

Chung Sênh ngẫm nghĩ rồi gật đầu: “Đã từng nhìn thấy. Nhưng không phải cuốn sách này... lát nữa tôi sẽ nói cho các anh biết. Vương Cường, sau khi lấy được cuốn sách thì đến tìm tôi vào buổi tối, anh ta tỏ ra rất phấn chấn, và nói rằng muốn cùng tôi nghiên cứu nó, chắc lần này sẽ thành công. Lúc đó tôi không rõ ‘thành công cái gì’, nhưng cũng thấy vui vui vì lại một lần nữa nhìn thấy bản gốc cuốn sách. Vương Cường cùng tôi nghiên cứu hồi lâu, rồi anh ta bỗng đứng dậy ra về, tôi không rõ tại sao. Sau đó mới biết tin về cái chết của Vương Cường. Cảnh sát đến tìm tôi, tôi kể lại với họ tất cả mọi chuyện mà mình biết, chỉ giữ kín độc một chi tiết không nói ra, vì tôi lo cảnh sát sẽ cho rằng ông già này đã giờ chứng hóa điên.”

Chung Sênh nói thế khiến tôi bỗng cảm thấy hết sức hứng thú, tôi kéo ghế xích lại gần ông, hỏi: “Thưa thầy, thực ra cuốn sách này viết về gì?”

Chung Sênh vẫy tay bảo lão Phó đưa cho cuốn sách, lão Phó vâng lời ngay. Chung Sênh mở sách ra, lật vài trang, sau đó gấp đôi trang giấy lại, rồi bảo chúng tôi nhìn xem. Chúng tôi xúm lại nhìn, trang đầu, sau khi gấp lại thì hiện ra ba chữ “khổ đầu thảo”. Tôi lập tức hiểu ra vấn đề là gì. Tiếp tục xem các trang gấp sau đó, thì thấy tên ba vị thuốc bắc nữa. Tôi ngẩng đầu định hỏi, thì ông Chung Sênh đã nói luôn: “Tôi biết anh định hỏi rằng ‘lá bùa’ ở đâu chứ gì? Các anh nhìn đây...”

Ông Chung Sênh đứng dậy khép cửa sổ lại, rồi bật ngọn đèn trên bàn, giở bìa sách sát bóng đèn. Lát sau, tôi nhìn thấy trên mặt bìa sách hiện lên hoa văn của một lá bùa nhưng chỉ có một nửa; ông Chung Sênh lại giở bìa cuối cuốn sách sát ngọn đèn, ở đây hiện ra hoa văn của nửa sau lá bùa. Tôi bèn nói ngay: “Thật là thần kỳ! Thì ra nó được ẩn giấu ở đây. Nhưng tại sao thầy lại phát hiện ra được?”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Thiên thư chứa đầy bí mật

Ông Chung Sênh ngồi ngay người trở lại, châm điều thuốc lá rồi nói: “Ta nên nói rằng trong này là một thứ văn tự bí mật, hoặc nói nó là một thứ cạm bẫy. Sách này không phải sách cổ được truyền lại từ thời xưa. Nó xuất hiện từ đời nhà Thanh. Các anh nhìn xem, phần đầu của sách này có chỗ nào kỳ lạ đặc biệt không?”

Tôi, lão Phó, Mông Nhân chuyền tay nhau xem cuốn sách một lượt, không phát hiện thấy có chỗ nào khác thường. Rồi Mễ Đầu cũng cầm xem, một lúc sau cô nói với ông Chung Sênh: “Ba tờ đầu tiên, hình như giấy dày hơn các chỗ khác.”

Chung Sênh gật đầu, nói: “Cô đưa nó đến gần đèn nhìn thêm nữa xem.” Mễ Đầu đặt sách dưới ngọn đèn, nhìn kỹ, thấy có một trang được viết xen cái gì đó nhưng nhìn mãi vẫn không thể nhận ra đó là gì. Chung Sênh bèn bước lại chấm ngón tay vào một số chữ, nói: “Những chữ này chắc các cậu các cô không hiểu, nó là các mật ngữ, mật ngữ này viết bằng văn tự của người Mãn. Thời kỳ đầu khi quân Thanh mới chiếm được Trung nguyên, các thông tin quân sự đều được viết bằng mật ngữ chữ Mãn; tuy nhiên, nếu chỉ đọc hiểu mật ngữ thì vẫn chưa đủ, mà còn phải nắm được bố cục phong thủy nữa.”

Tôi lắc đầu. Sao mà lại rắc rối khiếp thế này? Đã dùng Mãn văn, lại còn bố cục phong thủy gì nữa?!

Chung Sênh tiếp tục nói: “Trong này, các nội dung được ghi chép bằng Mãn văn gồm bao nhiêu trang, họ đều dùng bố cục phong thủy để sắp xếp các chữ viết; cũng tức là nói rằng hình thái của văn tự đều được bố trí theo kiểu một ngôi nhà hoặc bố trí xung quanh một khu vực, sau đó mới viết, tức là phải tìm cách đặt những chữ đó thành vô phương; người thời xưa gọi phương sở tức là phương vị, nói cách khác, phải sắp xếp chúng thành không có phương vị. Trong thuật phong thủy cũng có khái niệm vô phương, tức là không có ở đâu cả đồng thời có ở tất cả mọi nơi. Muốn sắp xếp được như thế, thì anh (người viết) phải tinh thông phong thủy, nếu không, anh sẽ không thể sắp xếp được. Tôi không nghiên cứu sâu về phong thủy, tôi đành nhờ cậy một người bạn tôi, nhưng lại không dám đưa cuốn sách này ra, cho nên tôi đành thay bằng các thứ (ký hiệu) khác rồi đem đến ông ấy, nhờ ông ấy chuyển đổi thành vô phương. Sau khi tốn nhiều công sức, ông ấy mới nhận ra rằng thực ra không phải là chuyển đổi mà là thay thế; cũng tức là, dùng tờ giấy để gấp.”

Ông Chung Sênh đưa cuốn sách cho lão Phó, và bảo chúng tôi ngồi xuống, sau đó ông mở cửa sổ ra, rồi quay trở lại và ngồi xuống, nói tiếp: “Tôi làm theo cách của ông ấy, sau khi chuyển đổi xong thì nhận ra tên các vị thuốc ở trong này, bèn nói cho Vương Cường biết. Nhìn thấy chúng, tôi đã hiểu ngay trong đó là gì, nhưng không nói với Vương Cường, vì tôi cho rằng anh ta đã biết được rồi, thế là đủ. Không ngờ anh ta lại tiếp tục đào sâu hoặc có lẽ trước đó anh ta đã nghe đại khái về các chuyện trong cuốn sách, thế rồi anh ta thử thực hiện theo phương pháp mà truyền thuyết vẫn nói.”

Chung Sênh nói rất nhiều, sắp đến giờ ăn trưa, chị giúp việc đã nấu cơm xong xuôi bước đến gõ cửa. Ông Chung Sênh mời chúng tôi cùng ra phòng khách dùng bữa. Mễ Đầu ngồi ở bên bàn nói là muốn ăn món cá chua ngọt, thế mà trên bàn lại có món đó thật, Chung Sênh cười, nói rằng lúc Mễ Đầu gọi điện đến thì ông đã bảo người chuẩn bị món cá chua ngọt. Tôi nhìn sang cô ta, không ngờ cô nhóc con này sáng nay đã “phản bội, tiết lộ cho kẻ địch” biết về hành tung của chúng tôi!

Chúng tôi đã đói bụng thật rồi, nên không khách khí gì hết, cầm bát đũa lên ăn luôn. Ông Chung Sênh chỉ đựng đũa qua loa rồi thôi, tiếp tục nói: “Vương Cường đã tưởng rằng có chuyện trường sinh bất tử thật!”

Nghe câu này tôi suýt nữa nghẹn cơm. Trường sinh bất tử ư? Tôi nhìn chăm chăm ông Chung Sênh, ông gật đầu: “Đúng! Trường sinh bất tử...”

Những người trong giới khảo cổ như ông Chung Sênh, nhất là các vị cao niên, từ trước giải phóng Trung Quốc 1949 đã từng nghe một tin đồn đại rằng có một cuốn sách như thế, nhưng nó chỉ là một cuốn vải lụa, ghi cách thức đạt được trường sinh bất tử; tác giả của “cuốn sách” ấy tên là Từ Phúc[1] - người đã từng đi tìm thuốc trường sinh cho Tần Thủy Hoàng. Có người tự nhận là mình đã tận mắt nhìn thấy sách ấy nói rằng, chữ viết trên đó không phải là chữ Hán mà là một thứ chữ khác (Chung Sênh và các đồng nghiệp suy đoán từ cách diễn tả vẫn lưu truyền bấy lâu, cho rằng chữ viết ấy thuộc ngữ hệ Ural - Altaic, nhưng không hoàn toàn giống như thế, chỉ là gần giống). Người ấy còn nói ngày nay không ai hiểu được nội dung cuốn sách nữa, mà chỉ có thể đọc hiểu những câu chữ đơn giản giới thiệu về cuộc đời Từ Phúc viết bằng thể chữ Triện[2] ở đầu cuốn sách, nói rằng tên thật của ông ta không phải Từ Phúc... Còn các phần khác thì viết bằng văn tự nước ngoài, từ trước khi Tần Thủy Hoàng thống nhất Trung Quốc[3]. Cho nên người ta tin rằng Từ Phúc đã đi về hướng Nhật Bản, ông tìm ra thuốc trường sinh từ trước khi đi chứ không phải đi rồi mới tìm ra. Cuối cùng, cuốn sách vẽ một bức tranh, trông giống như một hòn đảo, ghi chú hai chữ “Bồng Lai”.

[1] Sử sách Trung Quốc có chép sơ sài về nhân vật này (ví dụ Tư Mã Thiên chép trong Sử ký – Thủy Hoàng bản kỷ, rằng Từ Phúc được Tần Thủy Hoàng sai ra biển tìm núi tiên và xin thuốc tiên).

[2] Một thể chữ Hán cổ đại (thể ký 3-2 TCN)

[3] Trước năm 221 TCN.

Người đã từng đọc cuốn sách ấy là một người thời Minh. Việc nhận ra những câu chữ khó hiểu của cổ văn trong cuốn sách, độ tin cậy sẽ không cao,

những thứ được chỉnh lý ra không phải thứ văn bản chính quy của thời ấy mà chỉ là những nội dung được lưu truyền trong dân gian, không có mấy giá trị nghiên cứu. Nhưng đến cuối thời nhà Thanh[4], có người nói mình đã có được nguyên bản của sách ấy và đã dày công nghiên cứu giải mã được, thấy rằng có những nội dung rất đáng sợ, e sẽ khiến cho thiên hạ tranh đoạt nó, bèn dùng cách riêng của mình để viết lại thành một cuốn sách khác.

[4] Cuối thế kỷ 19 đầu thế kỷ 20.

Nói đến đây, Chung Sênh chỉ lão Phó, nói: “Đó chính là cuốn sách mà cậu có.”

Nghe câu này, tôi chờ người ra nhìn lão Phó, anh ta lúc này cũng ngó ra, rồi cầm cuốn sách lên lật giở và lại nhìn chúng tôi. Ý nghĩ đầu tiên đến với tôi là: rất có thể, cụ nội, ông nội và cha của lão Phó đã biết về những bí mật trong cuốn sách, sau đó bỏ nhà ra đi để tìm thuốc trường sinh. Lão Phó cau mày rõ rệt, chắc anh ta cũng đang nghĩ đến điều này.

Người biên soạn lại cuốn sách viết rằng, ông ta đã “làm lại” cuốn sách căn cứ vào các thứ ở bên trong một ngôi mộ thời Minh, cũng tức là ông ta làm nghề đào trộm mộ. Cụ thể là ngôi mộ ở đâu thì ông ta không công bố, chỉ nói rằng nơi đó không ai biết, và có lẽ trên đời này chỉ một mình ông ta có thể tìm lại được nơi ấy. Và còn nói rằng, dù người đời có tìm thấy thì cũng vô ích, vì các thứ để lại bên trong ngôi mộ đã bị ông ta tiêu hủy cả rồi; cái gọi là “bản gốc” chỉ có thể là cuốn sách mà ông ta đã chỉnh lý biên soạn lại, nếu ai đọc hiểu được thì người đó sẽ có được phương thuốc trường sinh bất tử. Sau đó, người ấy đã làm một việc “kinh thiên động địa” là bán cuốn sách cho một thương nhân thu mua cổ vật, bán rẻ như bèo, sau đó người ấy biến mất...

Về sau có nhiều người nói rằng người ấy đã được trường sinh bất tử, đã thành tiên; có người nhìn thấy ông ta trong núi Ngũ Đài Sơn, có người bảo mình nhìn thấy ông ta trên núi Nga My, người khác lại nói là trên núi Thái Sơn... cách nói rất khác nhau, nhưng chắc chắn đều là ba hoa bịa chuyện.

“Liệu các cô các cậu có tin rằng có cuốn sách ghi chép phương pháp trường sinh bất tử không?” Ông Chung Sênh bỗng ngừng kể, và hỏi chúng tôi câu này.

Tôi lắc đầu, Mông Nhân và Mễ Đầu cũng thế, lão Phó thì không thể hiện gì, chỉ cầm sách xem, hình như anh ta đang mài nghiền gì đó.

Ông Chung Sênh nói: “Căn bản không có! Trên đời này tuyệt đối không có cách gì để trường sinh bất tử.”

Tôi bèn hỏi luôn: “Vậy cuốn sách này, thực ra là gì?”

Ông Chung Sênh thở dài, nói: “Cuốn sách này là một báu vật, bên trong chứa đựng một bí mật lớn, nhưng đồng thời cũng ẩn chứa vô số cạm bẫy. Cuốn sách gồm hai quyển, thượng và hạ, cuốn này của cậu là quyển thượng, còn quyển hạ thì không biết hiện giờ ở đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Cuộc đời ông Chung Sênh

Ông đã sớm gia nhập Hội Nhà văn, ông từng có một người bạn cũng rất yêu văn học, người ấy thích viết những thứ “chỏi cùn rế rách” (nói đến đây, Chung Sênh cười ha ha, và còn đưa ra vài ví dụ), nhưng có một lần người ấy viết một bài toàn là cổ văn[1], đại ý là phê bình chốn quan trường và nền chính trị của một triều đại X, rất sắc sảo chuyên nghiệp. Tuy có một số người xì xào rằng ông ta cóp-pi từ đâu đó, nhưng tra mãi vẫn không tìm thấy “chứng cứ”. Ông Chung Sênh đành hỏi thẳng người ấy, ông ta bị Chung Sênh dồn ép dữ quá nên đành “khai thật” rằng trong hòm sách nhà mình có một cuốn sách chép tay, không hiểu là sách gì, chỉ cảm thấy hay hay nên ông ta đã chép từ đó ra, coi như để luyện chữ cho vui.

[1] Cổ văn Trung Quốc, còn gọi là văn ngôn; ngôn ngữ cổ, súc tích, ngay người Trung Quốc thời nay cũng phải dày công học tập thì mới viết ra nổi.

Chung Sênh đến nhà ông ta xem hòm sách, và nhận ra rất nhiều cuốn sách chép tay và một số sách chữ in. Người có trình độ sẽ nhận ra ngay đó là “sách” thác bản[2], sao lại từ chữ trên vách đá hoặc bia đá. Khi đó ông Chung Sênh đã tiếp xúc rất nhiều về phương diện này, nhận ra trong các ấn bản đó ghi chép về cuộc đời của chủ nhân của một ngôi mộ, và biết ngay những tư liệu này lấy ra từ trong một ngôi mộ nào đó.

[2] Một cách sao (can-ke) trực tiếp văn bản hoặc hoa văn đã khắc trên mặt đá, gỗ.

Thời đó Trung Quốc vừa mới cải cách mở cửa, dân đào trộm mộ đã im hơi lặng tiếng nhiều năm thì nay họ nhìn ra cơ hội đã đến, nhân khi nhà nước có sơ hở, họ lấy danh nghĩa này nọ để tổ chức đào trộm mộ cổ rất rầm rộ, gây ra sự phá hoại văn vật rất nặng nề. Nhưng chưa thấy ai thích in lại những thứ lấy được trong mộ, vì nó chỉ có thể phục vụ nghiên cứu chứ không thể đem bán kiếm tiền.

Ông Chung Sênh cố hỏi nguyên do, người ấy mới nói rằng những thứ này là của một người bà con, người ấy phạm pháp, đã bị đưa đi Tân Cương để thụ án. Chung Sênh bèn tỏ ý muốn được mượn đám sách này về xem. Người ấy khá thân với ông, lại nghĩ những thứ này chẳng đáng tiền, và chính mình cũng không biết chúng từ đâu ra, nên bằng lòng giao chúng cho ông Chung Sênh.

Chung Sênh khuôn hóm hĩnh, tay đánh rơi làm sứt một góc cái hòm, rồi định đóng đinh và hòm lại. Nhưng ông lại phát hiện ra trong hòm có một thẻ bài bằng đồng xanh và một cuốn sách - cuốn sách ấy chính là quyển hạ (cuốn sách của lão Phò là quyển thượng). Nhìn thấy tấm thẻ đồng, ông Chung Sênh cảm thấy quen quen... rồi ông tra cứu tư liệu, thấy trên tấm thẻ khắc một bình phù, phía dưới đã bị ai đó mài lại, một số chỗ bị mài nhám nhờ chẳng ra sao. Còn cuốn sách thì viết về cách giải mã văn tự, hướng dẫn nên xử lý thế này hoặc thế kia. Ông Chung Sênh xác định ngay sách này là một báu vật, bèn hỏi người bạn địa chỉ người nhà ông ta đang thụ hình, sau đó ông lên đường đi Tân Cương.

Đến Tân Cương, ông Chung Sênh phải mất hơn một tháng mới tìm ra người ấy (trong khi kể chuyện này, Chung Sênh không nói ra tên của ông bạn và người nhà ông ta, nên tôi không biết tên; sau này tôi từng hỏi lại ông Chung Sênh nhưng ông cũng bảo là không biết). Thì ra là, vị người nhà của ông bạn đã năn hặn tù được ra về, không xu dính túi nên đã ở lại Tân Cương làm nhân công chuyên hái bông cho dân địa phương. Khi gặp được, ông Chung Sênh vào đề ngay, ông đưa cuốn sách ra. Người ấy thấy cuốn sách vẫn còn thì mừng rỡ nâng niu rất mực, xúc động phát khóc rồi lại cười, nói rằng đời mình từ nay có thể sống vui được rồi, ông Chung Sênh không thật hiểu ý ông ta. Người ấy biết Chung Sênh từ xa đến, bèn nói rằng nếu ông giúp đỡ, đưa ông ta trở lại miền xuôi và xin việc làm, thì ông ta sẽ nói hết mọi nhẽ cho ông biết.

Chẳng rõ lúc đó ma xui quỷ khiến hay là tại sao, ông Chung Sênh đã chi tiền bạc nhờ các mối quan hệ để “cầu” người này trở về, rồi xin cho ông ta làm thợ ở một xưởng dệt. Sau khi đã hoàn tất mọi bề, người ấy bắt đầu nói, câu đầu tiên là: “Ông Sênh à, tôi thấy ông không nên quá ư hiếu kỳ. Ông rất không nên biết về những thứ này, nhưng nếu biết thì cũng được, chỉ mong ông đừng nên thử làm kéo sẽ gặp tai họa.”

Chung Sênh vẫn chưa hiểu. Lúc này người ấy mới nói về chuyện cuốn sách trường sinh bất tử, và bảo rằng từ lâu nay người đời vẫn đồn đại và rất nhiều người vẫn đi tìm cuốn sách này nhưng nó đã bị thất lạc trong một lần hội của họ thuê người đi áp tải thì bị cướp mất, đến giờ vẫn chưa rõ tung tích. Nhưng đó là chuyện xảy ra từ nhiều năm trước; nếu không có quyển hạ, thì dù đã có quyển thượng thì cũng vô ích thôi.

Nghe đến đây, ông Chung Sênh lại càng thấy khó hiểu, tại sao lại mọc ra hội gì thế? Người ấy cười ha hả, nói: “Gia đình tôi vài đời đều là người của hội, tôi vốn định tiếp tục giữ kín điều bí mật này, nhưng tôi rất nể ông giúp đỡ nhiều bề nên tôi sẽ cho ông biết. Nhưng ông phải nhớ cho, biết rồi, thì ông tuyệt đối không nên đi tìm cái gì đó hoặc đi tìm cuốn sách kia, kéo ông sẽ là tự tìm đến cái chết.”

Người ấy nói, cái gọi là hội mà họ tham gia, đã có từ đời Thanh; người sáng lập ra hội, ban đầu nhằm mục đích chống nhà Thanh, khôi phục nhà Minh, để người Hán tiếp tục cai quản đất nước, tính chất của hội na ná như Thiên Địa Hội[3] thời đó. Nhưng nhân lực mỏng hơn, không có thanh thế hoặc hiệu quả gì, hội viên toàn là những người có chút chữ nghĩa, nghèo khó, tụ tập nhau ở nơi chùa miếu bọc lộ phần uất nguyên rửa thời thế, na ná như một số thanh niên hăng tiết vệt ngày nay chỉ suốt ngày rêu rao trên diễn đàn rằng nên “phóng mấy quả đạn hạt nhân” là có thể bảo vệ lãnh thổ của nước nhà.

[3] Tổ chức bang hội dân gian (bao gồm nhiều hội nhỏ) thành lập cuối thế kỷ 17, tập hợp đoàn kết nhiều thành phần, tiến tới khởi nghĩa chống triều đình Mãn Thanh.

Về sau, người sáng lập ấy đã cứu một tay tiêu sư[4], tiêu sư đã nói với ông ta rằng hoàng đế nhà Thanh nghe ai đó nói: người Mãn[5] muốn thật sự đứng vững ở Trung nguyên thì phải tìm cách phá bỏ nhân mạch và long mạch ở Trung nguyên, cách thức phá hủy bắt đầu từ việc ra tay đối với bách tính: kẻ từ Triệu Tiên Tôn Lý Chu Ngô Trịnh Vương trở đi, cụ thể là đào các ngôi mộ cổ của mọi dòng họ qua mọi triều đại ở Trung nguyên lên, không được bỏ sót; dòng họ nào cũng bị đào mộ, trước hết là mộ của những người làm quan to hoặc thành đạt trong dòng họ ấy.

[4] Dân tộc Mãn (cư trú ở đông bắc Trung Quốc) rất ít người, là một tiểu quốc, đã đánh bại nhà Minh, lập nên triều đình nhà Thanh rồi cai trị Trung Quốc cho đến đầu thế kỷ 20.

[5] Tám chữ mở đầu của sách “Bách gia tính” (biên soạn lần đầu vào thời sơ Tống, rồi bổ sung dần), liệt kê các họ của người Trung Quốc (sắp đặt theo vần bằng trắc cho dễ nhớ). Chúng ta quen nghe từ “bách tính = trăm họ” có nghĩa khái quát chỉ “toàn dân”, thực ra người Trung Quốc có đến hàng ngàn họ. “Bách gia tính” cũng là một thứ sách giáo khoa vỡ lòng cho trẻ nhỏ thời xưa.

Nghe đến đây tôi bỗng nghĩ rằng, thằng cha đã đưa ra ý tưởng này, chắc hồi bé đi học hẳn đã từng bị thầy giáo bắt học thuộc lòng cuốn “Bách gia tính” nên hẳn bị ám ảnh từ lâu...

Người tiêu sư kia nói anh ta đã đi theo một số tổ chức chống Thanh và nhiều lần kín đáo can ngăn. Nhưng binh lực của nhà Thanh quá mạnh, không thể địch nổi họ; nếu đầu trí, phần lớn các nghĩa sĩ chống Thanh đều là con nhà võ thì cũng không sánh nổi các tướng lĩnh nhà Thanh được đào tạo bài bản. Lúc này, người sáng lập hội bèn nghĩ ra một cách: sẽ tung tin khắp nơi rằng ông có được một cuốn sách gọi là Thiên thư, sách này ghi phương pháp để đạt được trường sinh bất tử, nhằm khiến cho triều đình chú ý, tiếp đó ông sẽ cho người đi tìm mộ cổ và kho báu, tìm thấy rồi sẽ đánh dấu vị trí mộ và kho báu, tiếp tục tung tin trên giang hồ... Nhưng thời đó người của hội toàn là các văn nhân nửa mùa sức trời gà không chặt, cho nên người tiêu sư bèn nói phương pháp ấy cho các tổ chức chống Thanh khác biết để mọi người cùng thực thi. Sau đó người tiêu sư ấy đã đứng ra chỉ huy, liên kết các tổ chức đó lại, thậm chí liên kết cả với một số người trong vương triều Triệu Tiên, cùng bắt đầu thực thi một công trình to lớn. Thực tế là, người biết rõ cuốn Thiên thư ấy là thật hay giả, chỉ có người sáng lập hội, người tiêu sư và một nhân vật bí hiểm khác biết. Nhân vật bí hiểm đó là ai, và các thế hệ trước của người ấy, cũng không được nói rõ; ngay họ tên của người sáng lập hội và người tiêu sư, cũng không được ghi lại.

Bọn họ đã tốn rất nhiều năm tháng để xác định vị trí các ngôi mộ cổ và một số nơi có kho báu đã tìm thấy, viết thành một cuốn sách, chính là cuốn Thiên thư. Sách đã cài đặt vô số “cạm bẫy”, chia làm hai quyển thượng và hạ; quyển thượng ghi địa điểm, quyển hạ ghi cách tìm tòi hóa giải và cài vào nó một bình phù. Chỉ hiềm, các địa chỉ đã khai thác ra được, toàn là địa chỉ giả; điều bí mật lớn nhất trong đó là, từ tất cả các ngôi mộ cổ và địa điểm có kho báu, mỗi chỗ họ đã lấy ra một thứ rồi cất ở một nơi mà họ cho là an toàn. Sau đó họ đánh dấu trên từng thứ nói trên vị trí đã sưu tầm được nó. “Chìa khóa” để mở cái nơi an toàn ấy chính là cái bình phù bằng đồng xanh. Cho nên, dù có lấy được cả hai quyển sách thượng và hạ rồi tìm hiểu được nội dung thì cũng vô ích. Mặt khác, họ lại “cài bẫy” trường sinh bất tử, nếu anh làm theo cách trong sách nói thì anh chỉ có chết mà thôi. Vì cuốn sách này vốn dùng để đánh lừa người Mãn, cho nên người ta cố ý dùng không ít chữ Mãn để thể hiện, cộng với phong thủy học của người Hán nữa, tập hợp thành “cạm bẫy trong cạm bẫy”, người Mãn muốn hiểu được thì phải tìm nhờ người Hán. Và dù nhờ được người Hán, thì gã người Hán ấy phải là nô tài của người Mãn rồi, làm nô tài cho người Mãn thì chỉ là đi đến chỗ chết: bởi lẽ, khi anh giải mã ra được, thì sẽ rất nguy, vì các địa điểm tìm ra đều là ở vách đá cheo leo hoặc là ở nơi rừng sâu đầy dã thú. Phần sau cuốn sách, là nói về phương pháp trường sinh bất tử. Quyển hạ viết về cách giải mã phương thuốc

ghi trong quyển thượng, tất cả toàn là viết bừa, nếu anh thử áp dụng thì anh chết luôn. Thậm chí nó còn ghi rằng anh muốn thành tiên cũng được, anh phải trải qua năm kiếp, lần lượt là đao chém, lửa thiêu, chôn sống, sét đánh, chìm xuống nước. Nếu có thể độ qua cả năm kiếp thì... xin chúc mừng anh đã được thành tiên!

Nghe đến đây, tôi thầm nghĩ các vị tiên bối ấy cũng thật quá đáng, có điều, trên đời này có những kẻ ngốc nhẹ dạ cả tin đến thế không? Nhưng rõ ràng là gã khờ Vương Cường và gã đại ngốc Dương Sạn đã thử làm rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Điều bí mật đích thực

Cái địa điểm hết sức an toàn kia cũng được sách ghi chép, nhưng phải có đủ hai quyển thượng và hạ kết hợp lại thì mới giải mã được. Còn phương pháp là gì thì người xưa không dặn dò, chỉ nói rằng phải tìm được một người có trí tuệ lớn thì mới hiểu được bí mật trong đó. Nếu người Hán không thể khôi phục thiên hạ thì tìm một vị sáng suốt và uy vũ để mở kho tàng ra, dùng của báu trong đó mua sắm vũ khí giành lại non sông. Đến nay, vương triều nhà Thanh đã bị tiêu diệt, mà kho tàng kia vẫn chưa được mở ra. Không phải là không muốn mở, mà là người đời sau đã thử rất nhiều cách nhưng vẫn không khám phá ra nổi. Hai mươi năm người tham gia viết bộ sách đều là các kỹ nhân dị sĩ trong dân gian thì đều đã trở về với cát bụi từ lâu. Tuy nói là “để lại cho người đời sau” nhưng các vị ấy đều không hề rằng một lời nào, cho đến chết cũng vẫn im lặng tuyệt đối.

Cả bốn chúng tôi ngồi nghe say sưa như bị hút hồn, nếu ông Chung Sinh không gõ đầu vào bát hỏi rằng có ai muốn uống canh nữa không, thì chúng tôi vẫn còn như đang ở trên mây. Lúc này lão Phó càng coi cuốn sách là báu vật, bưng tình rồi, anh ta cầm cuốn sách và cười tí mắt. Ông Chung Sinh lắc đầu nhìn chúng tôi, nói: “Tôi đã từng nghĩ vô số cách để tìm ra cuốn sách nhưng rồi lại thôi, vì e sẽ rước tai họa vào thân thật sự. Tôi cho rằng có lẽ những người kế tục cái tổ chức kia đã chú ý đến các cậu rồi, tôi khuyên các cậu đừng nên có hành động gì. Và nếu họ đến đòi lại sách thì nên trả cho họ. Các cậu dù giữ lại cũng chẳng có tác dụng gì.”

Tôi ngạc nhiên, hỏi: “Tổ chức ấy hiện nay vẫn tồn tại à?” Chung Sinh mỉm cười: “Vẫn tồn tại. Người kia đã nói rằng tổ chức ấy luôn luôn tồn tại để bảo vệ điều bí mật này của người Trung Quốc. Hiện nay người của họ đang tán ra khắp nơi trên thế giới, tôn chỉ trước kia là chống Thanh - khôi phục nhà Minh, thì nay đổi thành bảo vệ văn vật của Trung Quốc, họ dùng mọi cách để tìm lại những văn vật Trung Quốc bị lưu lạc ra nước ngoài; đa số hội viên của tổ chức này hiện nay đều là thương nhân, có một số vẫn nung nấu tâm địa tàn độc, dễ phát hiện ra người đào tẩu mộ hoặc bán lại văn vật cho nước ngoài, thì họ ra tay trừ khử người ấy luôn chứ không cần chính phủ phải dùng biện pháp gì hết.”

Nghe đến đây tôi thấy sống lưng lạnh toát, cảm thấy sờ sờ nhìn xung quanh, định ngồi nhích ra xa lão Phó một chút. Thằng cha này dù chết cũng đành, nhưng hẳn không được kéo chúng tôi cùng chết lấy. Xem ra, người bị cụt nội của lão Phó giết, chẳng phải ai khác mà chính là người của tổ chức này; nếu những hội viên kế tục tìm đến để báo thù thì rất có thể sẽ là một cuộc bắn giết đẫm máu bởi chứ không chỉ là để cho nạn nhân được chết toàn thây hay là cho nạn nhân được độ qua năm kiếp gì đó để rồi thành tiên...

Cả buổi chiều chúng tôi tiếp tục ở lại uống trà với ông Chung Sinh, nội dung đều là xoay quanh chủ đề tổ tiên và người cha của lão Phó. Mọi người phân tích rất lâu, cuối cùng ông Chung Sinh đưa ra ba kết luận dành cho chúng tôi: Một là, các vị tiên bối nhà họ Phó đã phát hiện ra điều gì đó bèn đi tìm, rồi mắc sai lầm, rồi cuộc đã bỏ mạng ở đâu đó. Hai là, cái tổ chức bí mật kia đã ra tay trừ khử ba người ấy nhưng e nói thế này không ổn, nếu là họ ra tay thì tại sao họ không lấy cuốn sách mang đi? Ba là, vì một nguyên nhân nào đó, ba người này đã gia nhập tổ chức kia, đến nay vẫn phục vụ cho tổ chức.

Sau bữa tối, bốn chúng tôi mới ra về, trên đường về, Mễ Đầu trầm trồ mãi về cuốn sách của lão Phó, nhưng tâm trạng lão Phó có vẻ nặng nề. Tôi hiểu rằng anh đang nghĩ đến ông nội và cha mình, hiện nay không ai biết các vị ấy ra sao, mới chỉ biết sự thật về cuốn sách, nhưng cũng có thể coi như bí mật ấy đã có lời giải, tôi và Mông Nhân cũng thấy nhẹ nhõm rồi. Sau khi lão Phó đưa chúng tôi về nhà, chúng tôi động viên lão Phó đừng nên nghĩ ngợi nhiều, chú ý bảo quản tốt cuốn sách bằng cách ký gửi ở ngân hàng; nếu một ngày kia có ai đó đến đòi thì đưa cho người ta. Từ đó, rất có thể sẽ biết tin về ông nội và cha anh ra sao, cũng nên coi đó là một tia hy vọng để mà sống bình thường, lấy vợ sinh con... Nói đến đây, tôi và Mông Nhân cùng nhìn Mễ Đầu, Mễ Đầu ngoảnh đầu sang bên né tránh ánh mắt chúng tôi.

Phải nói rất thực lòng rằng, lúc ông Chung Sinh kể về quá khứ của cuốn sách, tôi chỉ tin đến ba phần là cùng, vì câu chuyện rất khó mà có sức thuyết phục. Nếu chỉ nói sách đó là do một tổ chức chống nhà Thanh - khôi phục nhà Minh làm ra thì tôi có thể tin, nhưng nói rằng tổ chức ấy vẫn tồn tại cho đến ngày nay thì tôi không thể không nghi ngờ. Nếu cái tổ chức ấy mạnh như thế, thì ngày nay giới truyền thông đăng tin nhan nhản ở đây ở đó xảy ra chuyện đào tẩu mộ cổ, xâm hại văn vật cổ đại, là thế nào vậy? Cho nên, tôi đã thăm “đánh dấu son” con người ông Chung Sinh: muốn đọc hiểu cuốn sách này thì ông Chung Sinh chính là nhân vật then chốt...

Cái chết của Vương Cường được kết luận là uống nhầm thuốc độc dẫn đến tử vong, chúng tôi được coi là không hề liên quan gì, trong đó cũng có sự giúp đỡ của ông Chung Sinh. Nếu không có nhân vật đức cao vọng trọng này đứng ra làm chứng cho chúng tôi, thì chúng tôi khó mà tránh khỏi ít nhiều tình nghi. Còn ông Chung Sinh thì nói rằng, ông chỉ không muốn quá nhiều người biết đến câu chuyện về cuốn sách mà thôi.

Trực giác mách bảo tôi rằng câu chuyện về cuốn sách này vẫn chưa kết thúc.

Việc chỉnh lý của tôi đối với “Thiên thư ký”

Nói thực là tôi không biết nên chỉnh lý như thế nào, vì tôi không sao có thể liên hệ cách nghĩ của tôi với những điều mà ông Chung Sinh nói. Rốt cuộc,

cách nghĩ của tôi rất không gần với sự thật, hay là sự thật mà ông Chung Sênh nói ra không phải là sự thật?

Một là, nếu chuyện trường sinh bắt từ vốn dĩ là cái bẫy của Thiên thư, thì tại sao ông Chung Sênh không can ngăn anh học trò Vương Cường làm cái chuyện đại đột ấy?

Suy luận của tôi gồm hai điểm. Điểm thứ nhất: Vương Cường nhận ra cách thức trong Thiên thư để đạt được trường sinh bất tử, nhưng lại phát hiện ra những bí mật khác trong Thiên thư; ông Chung Sênh vì những lý do nào đó đã mặc kệ Vương Cường thử áp dụng cách trường sinh bất tử, có thể nói là “diệt khẩu”, cuối cùng, lý do Chung Sênh làm chứng giúp chúng tôi chỉ là vì không muốn để cho quá nhiều người biết chuyện. Vì thế tôi mới suy luận ra điểm này. Điểm thứ hai: Chung Sênh tuy biết chuyện về Thiên thư nhưng ông ta cũng cho rằng không thể có chuyện trường sinh bất tử, cho nên ông mới mặc kệ Vương Cường đi tìm “bốn vị thuốc trường sinh” để thử uống, cũng tức là Chung Sênh coi Vương Cường như đối tượng để thí nghiệm. Dù là điểm nào, tôi cũng vẫn liệt ông Chung Sênh vào diện nghi vấn.

Hai là, ông bạn kia của Chung Sênh hiện đang ở đâu? Có thể tìm thấy không?

Để có được câu trả lời, tôi thậm chí đã phải bùng cả chai rượu Mao Đài mà người ta biếu cha tôi (ông vẫn cất ở nhà), cùng với mấy con tem độc bản cực hiếm mà cha tôi phải mua mất khối tiền, đem đi làm quà biếu Chung Sênh (Mông Nhân cũng lên về nhà mình thỏ một cuốn sách cũ rất có giá trị lịch sử của ông ngoại anh ta để đem biếu) nhưng Chung Sênh cứ từ chối không nhận; về hành tung của “ông bạn” ấy, Chung Sênh nói ông phải mãi mãi giữ kín không thể hé lộ. Sau đó, tôi thấy rất may vì Chung Sênh không nói là cảm ơn nhưng lại nhận quà, có điều, sau đó ông ta vẫn không hé lộ nửa lời. Về sau tôi mới biết: sau khi tôi thỏ “tài sản” của cha tôi đem đi, cha tôi về nhà thấy mất tem quý đã sưu tầm, ông ngỡ là trộm vào nhà bèn báo cảnh sát. Lúc tôi trở về thì cảnh sát đang ở nhà tôi để tìm hiểu sự việc...

(Bởi vì... tôi cạy tủ của cha tôi, và tôi lấy trộm chìa khóa kết của ông để mở kết.)

Ba là, trong lịch sử vương triều nhà Thanh thống trị Trung Quốc, họ có định làm cái chuyện yểm phá long mạch của người Hán ở Trung nguyên không?

Về điều này tôi đã hỏi ông Chung Sênh, tôi cũng tra cứu tư liệu, mà chỉ tra được nhiều tư liệu nói rằng các tổ chức chống Thanh đã tìm đủ mọi cách để triệt phá long mạch vương triều nhà Thanh chứ không tra thấy tư liệu nói rằng nhà Thanh chính thức có hành vi ấy. Nhưng có không ít sử sách “phái chính thống” chép rằng bọn thống trị nhà Thanh có làm chuyện đó. Nói “bọn thống trị” không phải là hoàng đế, mà là một số trọng thần đề xướng, chưa được hoàng đế phê chuẩn nhưng họ cứ ngấm ngấm tiến hành. Ông Chung Sênh thì rất tin rằng: dù không có ghi chép chính xác rõ ràng, không có chứng cứ văn bản lịch sử, thì ông vẫn tin 100%. Tôi hỏi tại sao, thì ông ta lại không trả lời.

Bốn là, cuốn Thiên thư ghi lại các ngôi mộ cổ quý giá của Trung Quốc từ thời cổ trở đi và các địa điểm cất giấu báu vật, có chính xác là thế không?

Ông Chung Sênh khẳng định rằng không phải là tất cả, nhưng có một số địa điểm mà người thời nay (nếu không dựa vào Thiên thư) dù muốn tìm cũng không thể tìm nổi, hoặc sẽ không thể biết đâu là thật đâu là giả. Ví dụ, ngành khảo cổ ngày nay phát hiện thấy một ngôi mộ cổ, từ một số văn vật đào được và phong cách kiến trúc ngôi mộ, địa điểm ngôi mộ, có thể suy ra nó là huyết mộ của ông vua ở triều đại nào, nhưng thực ra xác ông vua ấy lại chôn ở chỗ khác. Khoa học ngày nay dù rất phát triển nhưng cũng không thể dùng DNA để xác định có phải là xương cốt của ông vua đó không. Về điểm này thì tôi tán thành với ông Chung Sênh, nếu đúng là có một cuốn sách ghi chép đầy đủ các ngôi mộ cổ và các điểm cất giấu báu vật thì tôi cho rằng, người soạn ra nó không những phải thu thập vô số tư liệu mà còn phải tốn thời gian đến trăm năm hoặc lâu hơn nữa, tốn kém tài lực cũng phải ngang với chi tiêu tài chính của một nước phát triển hiện nay trong suốt một thập niên.

Năm là, người cha của lão Phó hiện đang ở đâu?

Đầu óc tôi cố sàng lọc tất cả những điều đã biết, rồi nghĩ rằng liệu có phải cha, ông và cụ nội của lão Phó mất tích không hề liên quan gì đến cuốn sách không? Xác suất ngẫu nhiên như thế này không chỉ là rất thấp mà nên nói là tuyệt đối bằng không. Nếu đúng là không hề liên quan đến cuốn sách, thì chắc chắn đó phải là một câu chuyện hết sức ly kỳ.

Sáu là, cái tổ chức kia có còn tồn tại không?

Những ghi chép tiếp theo về tổ chức ấy rất chi tiết tỉ mỉ, nhưng ở đây tôi lược bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Dịch dung ký: Gia bản

Mông Nhân về quê nhà ở Đông Bắc tổ chức lễ mừng thọ cho cha. Anh xin nghỉ phép một tháng. Kể từ hôm Mông Nhân rời thành phố, tôi bắt đầu cảm thấy buồn tẻ băng khuâng. Sống gần một ai đó rất lâu, kể cả là chim chóc hay thú cưng, dù là nam hay nữ, ta luôn có một tình cảm nhất định, thứ tình cảm rất khó diễn tả ra. Bạn thử nghĩ mà xem, nếu có một người luôn cùng ta đi làm ngoài giờ, trong thời gian đó người ấy mặc ta tha hồ mắng mỏ, hết giờ ra về, ta có thể “giăng bẫy” khiến người ấy phải mời ta đi ăn cơm, cơm xong về nhà ta có thể dùng mọi thủ đoạn để hạ nhục người ấy để xem xem niềm vui mà ta có được trên nỗi đau khổ của người khác sẽ vui đến đâu...

Hình như quan hệ giữa lão Phó và Mễ Đầu không mấy thuận lợi. Nếu thuận lợi, thì sau khi tôi tan tằm, lão Phó sẽ không thường xuyên đi cùng tôi về nhà, rồi uống liền mấy lon bia, sau đó cầm đi động lên xem những bức ảnh anh ta chụp lên Mễ Đầu, ê a hát “trên trời rơi xuống Lâm muội muội...” với bộ dạng ngẩn ngơ. Hát xong, lại gọi điện cho Mễ Đầu hỏi điều này điều nọ rồi tắt máy, sau đó sà đến bên máy tính của tôi, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh. Cứ như một gã tâm thần phân liệt!

Ông Chung Sinh vẫn giữ liên lạc với chúng tôi, cứ vài ba ngày ông lại mời tôi, lão Phó và Mễ Đầu đến chơi nhà và tán đủ các thứ chuyện linh tinh trên trời dưới biển chẳng đâu vào đâu. Tôi vốn rất hay tò mò, hễ rồi rồi là mò đến nhà ông già “tinh nghịch” này bảo ông kể những chuyện kỳ lạ quái dị để nghe. Những chuyện như thế, Chung Sinh rất sẵn. Một trong những câu chuyện gây ấn tượng nhất cho tôi là chuyện về dịch dung.

Tôi lần đầu tiên đọc thấy từ “dịch dung”[1] trong các tiểu thuyết võ hiệp, nói chung đều là dùng mặt nạ làm bằng da chụp lên khuôn mặt, thế là người ấy có được khuôn mặt giống hệt một người nào đó. Tiếp theo, hoàn toàn có thể dùng danh nghĩa của người đó để thu thập tin tức tình báo, ám sát và làm các việc mờ ám. Có lần đang ngồi nhà ông Chung Sinh vừa ăn vừa xem ti-vi, ti-vi đang chiếu một bộ phim võ hiệp, tôi thuận miệng hỏi ông ta: “Thầy ạ, thầy cho rằng có chuyện dịch dung thật hay không?”

[1] Biến đổi về mặt, khuôn mặt (dịch: thay đổi; dung: chỉ khuôn mặt hoặc ngoại hình).

Chung Sinh nói, việc dịch dung thời cổ đại Trung Quốc là một kỹ thuật hóa trang tương đối bí hiểm, các tư liệu ghi chép sớm nhất về thuật dịch dung có từ thời Hạ - Thương - Chu[2]. Thời đó, hóa trang không chỉ là chuyện dành riêng cho phụ nữ, thực ra nó được dùng nhiều trong các cuộc tế lễ. Người ta tô màu cho khuôn mặt và thân thể, nhất là tứ chi được vẽ rất sắc sỡ, nhằm thể hiện rằng thân thể của mình rất gần với thần linh, từ đó sẽ dễ dàng giao tiếp với thần linh. Giai cấp thống trị cũng dùng cách này để thể hiện danh phận và địa vị của mình. Thời đó, những người hay hóa trang nhất là các thầy phù thủy, pháp sư hoặc quý tộc, đôi khi cũng có nô lệ được hóa trang nhưng đều bị dùng làm vật hiến tế. Người thời cổ đại cho rằng các vật cúng tế dâng lên thần linh nếu không hóa trang tức là đại bất kính, thần linh sẽ giáng tội.

[2] Từ thế kỷ 22 đến thế kỷ 7 TCN.

Về sau, hóa trang bắt đầu biến đổi tính chất, trở thành một thứ trang sức, và rất thịnh hành vào thời nhà Đường[3]. Tuy nhiên, không thấy có tư liệu ghi chép lại ti vi về hành động dịch dung, các tư liệu muộn nhất chép rằng thời cổ có một số dị tộc bị coi là man di, khi tác chiến thường hay bôi vẽ lên mặt lên người các màu sắc để đạt được mục đích cổ vũ sĩ khí và uy hiếp kẻ địch.

[3] Thế kỷ 7 - 9.

“Nhưng không phải là thuật dịch dung không tồn tại.” Nói đến đây, ông Chung Sinh gọi người giúp việc thu dọn các thứ trên bàn, rồi ông dẫn chúng tôi lên gác. Mễ Đầu tỏ ra hào hứng với những chuyện này hơn hẳn tôi và lão Phó; lão Phó thì chỉ nghĩ đến cuốn sách chữ không mấy quan tâm các chuyện khác, anh ta vào thư phòng của ông Chung Sinh lục trên giá sách tìm vài thứ tư liệu rồi ngồi một góc mở ra đọc. Tôi và Mễ Đầu ngồi trước bàn đối diện với Chung Sinh, vừa uống trà vừa tiếp tục nghe ông nói.

Ông đã từng đọc một cuốn gia bản[4] của một nhà buôn tỉnh Sơn Đông có ghi chép về phương diện này. Gia tộc vị thương nhân họ Tân người Sơn Đông này đều mở cửa hàng ăn, tức kinh doanh ẩm thực, theo gia bản ghi lại thì hồi đó họ là hạng giàu có, trong gia đình còn xuất hiện vài người đầu bếp nổi tiếng gần xa là nấu ăn ngon, nói theo cách nói ngày nay, họ là các “nghệ nhân ẩm thực”.

[4] Gia bản gần giống gia phả, nhưng chủ yếu là ghi lại các chuyện hệ trọng của một gia tộc; theo lý đó mà xét, thì gia bản là một thứ rất nghiêm túc, không dùng để ghi chép các sự việc khác. Nhưng có gia đình sau khi ghi chép về một thế hệ thì lại ghi thêm ở phía sau các chuyện lớn thuộc về họ.

Cuốn gia bản ấy chép rằng, vào cuối thời nhà Minh, một vị tổ tiên nhà họ Tân tên là Tân Phụng có được một báu vật ngọc, dân nhà nghề thường gọi là ngọc quyết tức ngọc hình vành khuyên bị khuyết một chỗ, trông tựa như hình chữ C. Có thể nói người Trung Quốc từ cổ chí kim đều rất “sùng bái” ngọc. Ngọc quyết này rất đẹp, ông Tân Phụng cất giữ nó vào bộ sưu tập của gia tộc. Nhưng không lâu sau đó người bạn từng tặng Tân Phụng miếng ngọc quyết này lại ngó ý muốn đòi về, lý do là nó không phải miếng ngọc quyết, mà nó vốn là miếng ngọc bích[5], vì vô ý đánh rơi, bị sứt nên mới sửa nó thành ngọc quyết. Ông Tân Phụng nghĩ bụng, ông đã tặng tôi rồi nay lại đòi thì nghe không xuôi tai, bèn từ chối. Ông bạn kia không đòi lại được, thì tức tối ra về. Mấy hôm sau ông ta lại đến chơi nhà Tân Phụng, coi như không có cái chuyện đòi ngọc kia, ông Tân Phụng cảm thấy khó chịu bèn hỏi cho ra nhẽ, thì ông bạn nói rằng những ngày qua tôi đi chơi kinh thành và không hề đến nhà ông. Tân Phụng lấy làm lạ, rõ ràng “ông ta” là bạn cũ, mình không thể nhìn nhầm. Nhưng người bạn này vẫn khẳng định rằng mình không hề đến.

[5] Ngọc bích: ngọc hình vành khăn tròn trịa.

Tân Phụng thấy bạn không đã động đến chuyện miếng ngọc, cũng thôi không nói gì nữa. Hôm sau, ông bạn này lại đến đòi ngọc, thì ông Tân Phụng điên tiết lắm, lấy ngọc ra trả lại. Sau đó bảo kẻ dưới đem “tặng” ông bạn một tờ thiếp trắng xé làm đôi, ngụ ý rằng từ nay tuyệt giao với ông ta. Ông bạn nhận được tờ thiếp, vội vã đến nhà ông Tân Phụng hỏi là chuyện gì, và không ngớt kêu oan; ông còn gọi rất nhiều người đến làm chứng rằng hôm đó ông chỉ ở nhà trông hàng, không hề đến nhà ông Tân Phụng, trong những người làm chứng có cả mấy vị cao niên rất có danh vọng trong vùng. Ông Tân Phụng ngẫm nghĩ, các vị cao niên này không đòi nào làm chứng gian cho người bạn của mình, nhưng chính ông cũng không hiểu sự việc là thế nào. Rõ ràng người đứng trước mặt mình hôm đó là ông bạn thân quen đã hai chục năm trời.

Tối hôm đó, khi ông Tân Phụng sắp đi ngủ, vừa bước ra khỏi thư phòng thì nhìn thấy một bóng đen nhảy từ nóc nhà xuống. Ông giật mình, vừa định gọi gia nhân chạy ra bắt trộm thì bóng đen ấy đã quỳ sụp xuống trước mặt ông, cúi rạp đầu nói rằng rất cảm ơn đại ân đại đức của ông, và sẽ xin báo đáp. Ông Tân Phụng không hiểu, bèn hỏi ta đã làm ơn gì cho nhà ngươi? Người ấy bèn nói rằng mình đã mấy lần đóng giả người bạn của ông, miếng ngọc kia vốn là báu vật của tổ tiên truyền lại, người cha khi còn sống đã dặn dò nhiều lần phải tìm lại miếng ngọc. Tìm hiểu rất lâu về sau mới biết miếng ngọc đang nằm trong tay ông Tân Phụng, bèn tìm cách đến để đòi về, nhưng không nghĩ ra cách gì. Mình không có tiền để chuộc lại, và dù có tiền thì chưa chắc ông Tân Phụng đã chịu nhượng lại một báu vật như thế...

Đến lúc này, chuyện miếng ngọc ấy đã không quan trọng với ông Tân Phụng nữa. Điều quan trọng là tại sao người này lại có thể biến thành giống hệt ông bạn của mình. Người ấy bèn khai rằng tổ tiên truyền lại một thứ bí quyết độc môn có thể làm thay đổi khuôn mặt mình, bằng cách phải quan sát lâu dài “đối tượng” mình muốn “dịch dung” giống hệt, sau đó, khi đối tượng ấy ngủ say hoặc trong tình huống đối tượng ấy hoàn toàn không có cảm nhận gì, thì dùng khuôn đặc biệt chụp lên mặt đối tượng để có được đường nét chuẩn xác, sau đó dùng vật liệu chế tác thành “khuôn mặt”.

Trong cuốn gia bản nhà họ Tân còn ghi rằng, vì mang ơn Tân Phụng, người kia muốn giúp ông được thỏa mãn lòng hiếu kỳ, bèn hé lộ với ông một phần của phương pháp chế tác ấy, trong đó có rất nhiều vật liệu chưa từng nghe nói đến, và cũng không thể tra cứu ở bất cứ sách nào các vật liệu ấy cụ thể là gì. Người kia nói rằng tên các vật liệu ấy chỉ có tính chất như ký hiệu hoặc biệt hiệu, không tiện hé lộ, chỉ những ai trong gia tộc theo đuổi việc dịch dung thì mới được biết. Trong đó, một thứ vật liệu khó kiếm nhất là da người, phải là da người đang sống hoặc mới chết không quá mười canh giờ[6], không phải là da mặt mà bắt buộc phải là da ở lưng, thì mặt nạ chế tác ra mới bền.

[6] Tức 20 tiếng đồng hồ.

Kể từ sau buổi tối hôm đó, người ấy không xuất hiện lại nữa, ông Tân Phụng cũng hứa là sẽ không kể lại chuyện này với ai nhưng ông có ghi lại vào cuốn gia bản của gia tộc mình.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Kỳ án ở nơi hỏa táng

Nghe ông Chung Sinh kể chuyện này xong, tôi ngó ý muốn được xem cuốn gia bản đó. Ông nói cuốn gia bản đã bị một nhà sư tầm người Đài Loan mua lại; trước đó, một người bạn ông ta vô tình mua được từ một sạp bán sách bày vỉa hè ở một thị trấn nhỏ. Nói chung, những thứ sách cũ tựa như gia phả, nếu không phải sách chép về một gia tộc danh tiếng thì chẳng mấy ai chú ý đến, ngoại trừ một số người có sở thích đặc biệt, ví dụ nhà sư tầm đến từ Đài Loan ấy.

Tôi nhấp một ngụm trà, rồi hỏi ông Chung Sinh: “Thầy thật sự tin có chuyện như thế à?”

Ông gật đầu, nói: “Cậu cũng biết rồi, về những chuyện quá khứ, muốn chứng minh được thì phải thỏa mãn hai điều kiện. Một là, nó có được ghi chép trong các thư tịch cổ; hai là, phải có vật chứng để lại, có vật chứng là điều quan trọng số một. Phần lớn các ghi chép trong các tư liệu cổ xưa đều là thông qua cách lý giải và những tư tưởng không khách quan của người ghi chép; na ná như nhiều tư liệu cổ xưa chép rằng người ta nhìn thấy thần tiên giáng trần chẳng hạn, không có nghĩa thần tiên là có thật. Tôi tương đối tin câu chuyện này, vì nói chung, gia phả gia bản rất được người Trung Quốc coi trọng, họ không tùy tiện ghi chép vào đó những chuyện không hề xảy ra, họ ghi chép sự thật, có sao nói vậy và rất ít yếu tố bịa chuyện. Gia phả là tài liệu lưu truyền trong nội bộ gia đình, không mấy khi lưu lạc ra thị trường.”

Trên đường trở về nhà, Mễ Đầu vừa lái xe vừa nói: “Em cho rằng, thời nay có rất nhiều người có thể đạt được kỹ thuật ấy, đúng không? Anh xem các kỹ thuật viên hóa trang của ngành điện ảnh thì biết, họ làm ra những vết sẹo hay nốt ruồi trên mặt diễn viên cực giống, kể cả khi đứng gần, anh cũng không thể phát hiện ra là thật hay giả. Có một số bộ phim còn hóa trang nam thành nữ, nữ thành nam, diễn viên chỉ cần hơi thận trọng một chút, người bình thường không thể phát hiện ra nổi.”

Lão Phó tiễn tôi về đến nhà, rồi anh lại tiễn Mễ Đầu trở về. Vào nhà rồi, tôi vừa vào buồng tắm thì chuông điện thoại reo. Trần Trọng gọi, nói rằng mấy hôm nay anh mệt muốn chết, bảo tôi ra ngoài đi uống với anh một chút để xả hơi. Tôi định từ chối nhưng anh liền nói lại rằng anh sẽ đến thẳng nhà tôi, khỏi cần ra quán ngồi, sẽ không thoái mái.

Trần Trọng sinh vào thập kỷ 70, anh hay nói rằng hơi khó hòa nhập với thể hệ như tôi và Mông Nhân, nhưng anh rất thích chơi với cánh trẻ hơn vài tuổi như chúng tôi chứ không thích ngồi với bạn cùng trang lứa chỉ toàn nói những chuyện tẻ ngắt chẳng đâu vào đâu, họ sống cứng nhắc chẳng khác gì nhưng ông phổng phào.

Trần Trọng đến nhà tôi, tất nhiên anh lại nói những ý như trên; tôi hiểu rằng thực ra anh có ít bạn bè, vì tính tình anh rất quái lạ, rất gần, hẳn định làm gì thì anh sẽ làm chứ không đổi ý. Lần này Trần Trọng vừa bước vào, tôi liền nhận ra ngay anh đang có chuyện gì đó không bình thường, khí thế trông rất căng cứng.

Sau mấy lần nâng cốc, Trần Trọng mới nói: “Gần đây tôi gặp một vụ án, rõ ràng xảy ra ở địa bàn chúng tôi mà chúng tôi không được nhúng tay vào; chính tôi đã đến hiện trường vụ án đó.”

Trong khu vực của anh có một đài hỏa táng, một buổi sáng nọ đài hỏa táng gọi điện báo rằng họ bị mất ba thi thể, sau đó lại gọi điện nói rằng một nhân viên của đài hỏa táng bị chết, trước đó mấy phút vẫn sống khỏe như voi, mấy phút sau anh ta nói là đi vào gian trong rót cốc nước nóng; lát sau một nhân viên khác cũng nói là vào rót nước nóng, bước vào thì phát hiện ra anh kia đã chết gục trên bàn, lưng anh ta còn bị cắm một ống sắt khá to.

Trần Trọng và các đồng nghiệp lập tức đến hiện trường. Anh nhận ra ngay những điều không bình thường. Lưng anh nhân viên đã chết bị cắm một ống sắt to nhưng chỉ thấy một ít máu chảy ra, trông cứ như ống sắt cắm vào một pho tượng gỗ, chỉ có một tí máu dính ở chỗ ống sắt cắm vào da thịt, các vùng khác thì vẫn nguyên lành không thấy gì lạ. Các cảnh sát hình sự cũng đến ngay sau đó, Trần Trọng từ người phụ trách vụ án trở thành người phối

hợp điều tra, tất nhiên là anh không phục.

Với những vụ án như thế này, Trần Trọng vốn rất có tinh thần hăm hở khám phá, hoặc nên nói là anh vốn rất nhạy cảm nghề nghiệp, nếu không vì người nhà can ngăn thì anh đã đi làm cảnh sát hình sự từ lâu rồi.

Các cán bộ pháp y đến hiện trường, sau đó phát hiện ra một chuyện rất kỳ: thời gian tử vong của anh nhân viên là cách đây một ngày! Điều này nghe không xuôi tai, vì khi các nhân viên đài hỏa táng phát hiện thấy mất ba thi thể đã lập tức báo cáo, và khi đó anh nhân viên này cũng cùng các đồng nghiệp bàn bạc về chuyện mất thi thể, tại sao chỉ một lúc sau thì anh ta đã biến thành người “đã chết trước đó một ngày”? Nhưng các cán bộ pháp y khẳng định rằng họ tuyệt đối không nhầm lẫn, sau khi khám nghiệm tử thi, họ xác định đúng là người này đã chết cách đây một ngày, nguyên nhân tử vong là vì thân thể bị một tác động rất mạnh từ bên ngoài, các phủ tạng bị dập vỡ, chảy máu mà chết, cụ thể là bị ô tô đâm phải.

Cả đài hỏa táng bỗng xôn xao rồi tĩnh rồi mù, và xuất hiện đủ thứ tin đồn. Có người nói âm hồn anh nhân viên ấy không chịu tan đi, sau khi bị ô tô đâm vẫn bám lấy thân xác, vẫn đến đài hỏa táng tiếp tục làm việc, sau đó bị quỷ sứ Hắc Bạch Vô Thường[1] phát hiện ra, rồi họ đã bắt âm hồn đi. Có người bảo rằng anh ta trở về để tìm kẻ thế thân, nhưng rốt cuộc đã tỉnh ngộ, nên lại ngoan ngoãn xuống âm phủ để chờ đợi.

[1] Truyền thuyết: Hắc vô thường và Bạch vô thường (mặc áo đen, mặc áo trắng) là hai “sứ giả” của Diêm vương, chuyên nhận lệnh đi đón âm hồn về âm phủ.

Trần Trọng chỉ cười thầm về những tin đồn ấy, xưa nay anh tuyệt đối không tin quỷ thần gì hết, ý nghĩ đầu tiên của anh là, anh nhân viên bị chết phải có liên quan đến vụ ba thi thể bị mất. Quả nhiên, khi tra xét lại về ba thi thể kia, thì có một thi thể hôm trước tử vong vì bị ô tô đâm, hai thi thể còn lại, họ chết vì bệnh tật. Cuối cùng, cảnh sát khám nghiệm tử thi, phát hiện ra rằng toàn thân “người nhân viên đã chết” đã bị ai đó “chỉnh hình” với các thủ pháp rất chuyên nghiệp, nếu chỉ nhìn từ bên ngoài thì không thể phát hiện ra. Họ suy đoán rằng “người nhân viên đã chết” này là một trong ba thi thể bị mất. Cuối cùng, kết quả xét nghiệm DNA cho thấy suy luận ấy là đúng. Lúc này, “nhân viên đã chết” tên là Lý Cường trở thành nghi phạm hàng đầu. Lý Cường là kỹ thuật viên của đài hỏa táng chuyên hóa trang cho các thi thể, tay nghề khá cao, thường được thân thích của người chết nhờ dịch vụ Lý Cường hóa trang cho thi thể.

Tôi nghe Trần Trọng kể chuyện rất say sưa. Anh sờ cằm tiếp tục nói: “Sau khi hỏi các nhân viên của đài hỏa táng, tôi phát hiện ra một vài manh mối, ba thi thể bị mất kia có một điểm chung là bề ngoài không có vết thương gì, tức là bình thường như các trường hợp khác, kể cả thi thể nạn nhân bị ô tô đâm, thi cũng không dễ bị nhận ra, nhất là sau khi đã được hóa trang. Cả ba đều là nam giới, tuổi khoảng 26-27, chiều cao na ná nhau, hình thể cũng vậy, vốn dĩ đều là những người làm việc văn phòng, thời gian tử vong đều chưa quá một ngày; nói hơi ghê răng một chút, là xác vẫn còn tương đối tươi.”

Lúc Trần Trọng nói “tương đối tươi”, thì tôi đang cắn miếng thịt vịt hầm thập cẩm, tôi rùng mình nuốt nửa phun ra. Tôi đặt tảng thịt xuống, cầm giấy ăn chùi mép rồi hỏi: “Chuyện chỉ có thể thôi à?”

Trần Trọng gật đầu, nói: “Đến giờ mới chỉ biết ngần ấy tình tiết. Hiện nay Lý Cường là nghi phạm số một, và cũng chưa tìm thấy anh ta, đoán rằng anh ta đã bỏ trốn. Nhưng nguyên nhân thì chưa rõ. Trước hết, vụ án này không phải là án mạng, nhiều nhất chỉ là lấy trộm xác chết. Nhưng anh ta lấy những xác chết ấy để làm gì? Và, dù là lấy trộm xác chết, thì tại sao phải làm biến dạng xác chết thành ra giống như chính mình? Anh ta không đến nỗi quá ngu như thế: cho dù hóa trang giống đến mấy, khi khám nghiệm tử thi vẫn sẽ biết ngay. Lý Cường hàng ngày tiếp xúc với tử thi, anh ta không thể không hiểu điều này.”

Tôi lắc đầu. Trần Trọng ngả người nằm trên đi-văng, nhắm mắt. Rồi anh lại nói: “Cảnh sát đã hỏi người nhà Lý Cường, họ nói gần đây không thấy anh ta có biểu hiện gì không bình thường, vẫn hàng ngày đi làm rồi trở về, thỉnh thoảng vẫn làm thêm ngoài giờ. Lúc rồi, Lý Cường chỉ đi đánh bóng bàn với mấy người bạn, ngoài bóng bàn ra, anh ta không có sở thích gì khác, không hút thuốc không bia rượu và càng không cờ bạc. Anh ta cũng chưa từng có tiền án tiền sự gì. Có thể nói đó là một công dân “rất sáng rất sạch” như một tờ giấy trắng. Cảnh sát cũng đã hỏi bà con hàng xóm, họ đều nói anh ta có quan hệ tốt.”

Tôi bèn nói: “Những người nghiêm chỉnh như thế lại càng dễ phạm tội, lòng người khó lường, ai mà biết được? Rõng sinh chín con mỗi con một tính nữa là loài người!”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Bùa trường sinh tái xuất

Trần Trọng đi rồi, tôi vừa tắm vừa nghĩ về câu chuyện vừa nãy anh kể. Tôi cho rằng có lẽ anh vẫn chưa kể hết. Anh có nhiều nghi vấn, nhưng nghi vấn lớn nhất anh vẫn chưa nói ra, đó là: tại sao kỹ thuật viên hóa trang có thể hóa trang một cái xác chết giống hệt như mình? Kỹ thuật viên hóa trang dù tài tình đến mấy cũng không thể làm nổi chuyện đó. Trần Trọng cũng không kể với tôi rằng anh đã phát hiện ra như thế nào. Lý Cường đã hóa trang ra sao cái xác kia, anh cũng không nói. Hẳn là vì cần giữ bí mật nghiệp vụ. Anh đã kể cho tôi biết ngần ấy chuyện đã là nhiều rồi.

Trưa hôm sau, tôi đang ăn cơm ở nhà ăn của công ty, vừa húp xong bát canh, đang định gọi điện cho Mông Nhân hỏi xem bao giờ anh ta về, thì một anh bảo vệ chạy vào nhà ăn gọi đúng tên tôi. Tôi đứng dậy, giờ tay nói: “Có việc gì à?” Anh ta nói có một người đứng ngoài cổng công ty muốn gặp tôi. Là nữ.

Là nữ? Tôi liền nghĩ ngay rằng có thể là Mễ Đầu, bèn lau mép, cùng anh bảo vệ đi ra. Ra đến cổng, nhìn thấy một phụ nữ mặc trang phục công sở đang ngồi trên ghế dài mở xem tệp tư liệu quảng cáo của công ty. Anh bảo vệ bước đến trước mặt người ấy, nói: “Cô tìm anh này phải không?” Giọng anh rất là... tôi thật khó diễn tả cho đúng.

Người phụ nữ ấy ngẩng đầu lên, lúc này tôi mới hiểu tại sao anh bảo vệ lại... lúng túng như vậy. Bình thường, nếu khách đến công ty tìm gặp ai đó thường gọi điện trước, ai không biết số điện thoại thì mới đăng ký vào sổ ở cổng công ty, sau đó bảo vệ sẽ phân cho người cần gặp, cũng tức là không có chuyện bảo vệ chạy vào tìm họ.

Người phụ nữ này rất xinh đẹp, nói rằng chim sa cá lặn cũng không có gì là quá lời. Cô có khuôn mặt trái xoan trông giống như đã được trang điểm rất tỉ mỉ tinh tế; tôi không dám nhìn cô quá lâu từ cô trở xuống, sợ cô ta cho mình cái tát thì đại... Chỉ tiếc rằng cô lại trang điểm sơ sơ, xưa nay tôi không mấy cảm tình với những cô gái thích trang điểm vì trang điểm sẽ che giấu đi nhiều điểm bất lợi của mình. Nếu tôi hóa trang rồi đi ra phố, chắc chắn sẽ khiến số người ngắm nhìn tôi tăng lên ít ra là 5%...

Cô đứng dậy chìa tay ra với tôi: “Chào anh! Tôi họ Thạch, ở công ty thám tử Thiên Nhai.”

Tôi cũng chìa tay ra bắt tay, cảm thấy tay cô giá lạnh khác thường, thậm chí hơi buồn buồn. Tôi gật đầu nói: “Chào cô. Tôi là Đường Tiểu Bạch. Cô tìm tôi có việc gì à?”

Công ty thám tử? Tựa như các phòng trình sát, làm những việc như kiểu trinh thám, tìm bằng chứng gian dâm hoặc gian lận tài chính...

Cô gái nhìn xung quanh, rồi mỉm cười: “Ồ đây nói chuyện e không tiện, chúng ta ra ngoài tìm một chỗ khác được không?”

Tôi lắc đầu nói là đang trong giờ làm việc, không thể nghỉ sớm, kéo sẽ chết dờ. Cô đưa tôi một tấm danh thiếp, nói là sau khi tan tầm thì gọi điện cho cô, sau đó cô chào ra về. Trở lại phòng làm việc, tôi xem tấm danh thiếp của cô, hơi là lạ, vì cái tên cô rất ít thấy: Thạch Bình Nhi. Sau đó tôi lên mạng tra công ty của cô, nhưng không thấy. Có lẽ đó chỉ là một công ty nhỏ không có tiếng tăm gì. Một công ty thám tử tìm gặp tôi để làm gì nhỉ?

Nhưng cũng tốt, tan tầm sẽ có người đi với mình, lại là một người đẹp, nếu dùng bữa thì tôi khỏi cần mở ví vì tôi chưa thuộc hạng đẳng cấp. Nghĩ thế rồi, tôi lại mở máy tính tiếp tục làm công việc của mình.

Sau khi tan tầm, tôi lên xe buýt đi thẳng về nhà, hoàn toàn không nhớ là còn có cái việc kia. Tôi hay nói mình có khả năng miễn dịch với người đẹp, là vì nguyên nhân này: đầu óc tôi cứ hay lướt đi, không sao nhớ nổi về một người như thế. Lão Phó nói rằng tôi và Mông Nhân cùng có cái tật này, thì chúng tôi bảo: đó là nỗi mệt nhọc của thẩm mỹ.

Về đến nhà đã thấy Thạch Bình Nhi đã đứng trước cửa mỉm cười với tôi, tôi giật mình, nói: “Sao cô lại biết tôi ở đây?”

Thạch Bình Nhi đáp: “Tôi làm về lĩnh vực này mà! Tra ra địa chỉ của anh, là chuyện dễ ợt.”

Tôi lắc đầu, mở cửa. “Làm thế là trái pháp luật, cô biết chứ?” Rồi tôi đưa tay ra làm động tác “mời vào”. “Vào ngồi chơi đi! Nhà chỉ có mình tôi, cậu bạn thân thì đang về quê. Ở đây rất dễ chịu, tôi không thích ra ngoài ồn ào...”

Thạch Bình Nhi vừa cởi giày, đi dép lê vào vừa nói: “Tôi nghĩ, mình tìm hiểu pháp luật nhiều hơn anh đấy!”

Thạch Bình Nhi ngồi xuống ghế rồi đưa tôi một chiếc phong bì to, chỉ tay vào nó, nói: “Anh Bạch ạ, tôi đến vì muốn tìm hiểu về chuyện tấm ảnh trong này, anh cứ xem đi đã!” Tôi cầm phong bì, thầm nghĩ, chắc không phải cô em nào đó đang thăm yêu tôi và lén chụp ảnh tôi? Cứ nói thẳng ra thì hơn, tính tôi vốn rất thoáng.

Tôi mở phong bì lấy ảnh ra xem, vừa nhìn thấy, người tôi đờ ra. Ảnh chụp một người tay cầm tờ giấy, trên tờ giấy vẽ một hình vẽ kỳ quái nhưng tôi đã rất quen với nó. Đó là một cái bùa, cái bùa mà ngày trước Dương Sạn, Vương Cường phát hiện ra trong cuốn sách Thiên thư của lão Phó. Tôi giật mình, nghĩ rằng cô gái này không phải tay vừa, tại sao cô ta lại biết những chuyện này, và đến tìm tôi? Chắc cô ta đã tìm gặp lão Phó rồi.

Lẽ nào cô ta là người của cái tổ chức mà ông Chung Sinh nói đến? Hay cô ta là người do tổ chức ấy thuê? Toàn thân tôi bỗng túa mồ hôi, tôi đã sớm biết cái chuyện này không thể đơn giản mà kết thúc được.

Tôi đặt tấm ảnh xuống, nói: “Xin lỗi, tôi không biết về cái bùa này, và càng không hiểu tại sao cô lại tìm gặp tôi.”

Thạch Bình Nhi mỉm cười. Tôi có cảm giác sắc mặt của mình lúc này rất không bình thường, bèn viện cớ muốn pha trà rồi đi vào bếp. Thạch Bình Nhi nói vọng vào: “Anh đừng nên giấu chuyện gì cả, mấy câu anh vừa nói chứng tỏ anh đã nhìn thấy cái này rồi.”

Tôi buột miệng nói luôn: “Tại sao?”

Vừa nói ra tôi lập tức hối hận, Thạch Bình Nhi thì bật cười: “Anh xem, nếu anh chưa từng nhìn thấy thì anh đã không hỏi lại tôi như thế. Anh nói mình không biết nó là bùa gì? Tại sao anh biết hình vẽ là cái bùa?”

Bị hớ thật rồi, tôi không thể giấu được nữa, tôi kín đáo lấy di động ra nhắn tin cho lão Phó rằng lát nữa tôi sẽ gọi điện cho hắn, lúc đó hắn chỉ việc nghe và đừng nói gì là được. Rồi tôi bấm số máy của lão Phó, đầu dây bên kia đã bật máy. Sau đó tôi bước trở ra phòng khách, đưa tách trà cho Thạch Bình Nhi, rồi đặt di động lên bàn.

Tôi lại cầm tấm ảnh lên giả vờ nhìn kỹ, nhưng lần này tôi nhận ra ngón tay cái của bàn tay cầm tờ giấy có vấn đề, dù nhìn nghiêng nhưng vẫn phát hiện ra

ngón cái có một vết sẹo trông quen quen, không nhớ là đã nhìn thấy ở đâu, nhưng chắc chắn là đã nhìn thấy.

Tôi vừa giả vờ nhìn ảnh vừa hỏi: “Ai thuê cô đến đây?”

Thạch Bình Nhi lắc đầu: “Xin lỗi, chúng tôi có nghĩa vụ giữ kín thông tin về khách hàng, phạm vi nói chuyện của tôi và anh không thể đề cập đến những điều này.”

Tôi cũng lắc đầu, cười nói: “Thế thì tôi cũng xin lỗi, nếu không biết đối phương thuê cô là ai thì những điều cô muốn biết cũng không nằm trong phạm vi nói chuyện giữa hai chúng ta.”

Thạch Bình Nhi gật đầu: “Thế thì, xin lỗi vì đã quấy quả anh Bạch. Nếu có điều gì cần nói với tôi, anh cứ gọi điện theo số phon ghi ở danh thiếp.” Rồi Thạch Bình Nhi đứng dậy bước ra cửa đi giày. Tôi nhìn theo, nói: “Cô đâu phải cảnh sát, sao cô lại nghĩ rằng tôi sẽ nói với cô?”

Thạch Bình Nhi ngẩng đầu nhìn tôi, rồi lại cúi xuống đi giày, nói: “Tôi cam đoan sẽ không hé lộ với cảnh sát những điều mà anh cho tôi biết. Xin chào!” Rồi cô ta phẩm phẩm bước đi, xuống cầu thang. Đường như cô ta cảm thấy tôi sớm muộn gì cũng nói với cô những điều mà tôi biết.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Mông Nhân trở về

Thạch Bình Nhi đi rồi, tôi đóng cửa lại, sau đó bước ra ban công, nhìn thấy Thạch Bình Nhi ra khỏi khu chung cư rồi lên tắc-xi. Tôi lại quay vào cầm di động lên gọi cho lão Phó: “Này ông bạn, tôi bật máy rất lâu như thế, cậu phải chi tiền điện thoại cho tôi nghe chưa?” Nhưng, chỉ nghe thấy tiếng ngáy vang như sấm của lão Phó. Chà! Thế mà thằng cha này lại ngủ say được!

Tôi tắt máy, rồi lại gọi lại, cậu ta nghe máy, giọng thì lè nhè ngái ngủ hỏi vặn tôi rằng có chuyện gì, tại sao lại nhắn mẩu tin kỳ quái như vậy, để rồi sau đó anh ta nghe mãi mà không hiểu là chuyện gì. Tôi muốn anh ta nghe tôi tán tỉnh người đẹp hay sao?

Không dài dòng phân trần, tôi kể luôn chuyện Thạch Bình Nhi đến và chuyện về tấm ảnh cho lão Phó nắm được. Anh ta lập tức phản chấn nói rằng sẽ đến chỗ tôi ngay, rồi dập máy.

Chưa đầy mười phút sau, lão Phó đã xuất hiện ở cửa nhà tôi, bước vào và hỏi luôn chuyện là thế nào. Tôi nói: “Những điều cần nói tôi đã cho cậu biết cả rồi, vì cuốn sách đó, đã có người tìm đến tận nơi. Bây giờ ta bàn tiếp theo nên xử trí ra sao?”

Lão Phó ngồi phịch xuống đi-văng bắt đầu hút thuốc, hút đến điếu thứ ba, cậu ta mới nói: “Tôi cho rằng chúng ta vẫn nên đến gặp giáo sư Chung Sênh, xem ông ta có thể gợi ý gì đó chăng?” Tôi lập tức xua tay, nói: “Cậu ầm đầu hay sao? Chung Sênh là người như thế nào, chúng ta đã tìm hiểu kỹ chưa? Nếu ông ta cũng có thâm ý gì đó, và ông ta giăng bẫy chúng ta thì sao?”

Lão Phó nghĩ ngợi, rồi nói: “Kể cũng phải. Nhưng bây giờ nên thế nào đây?”

Tôi đưa ra tấm danh thiếp của Thạch Bình Nhi, nói: “Chúng ta hoàn toàn không biết cô gái này đã nắm được những gì, cũng không biết rõ về cô ta, quá là rắc rối! Hay là, chúng ta cứ mạo hiểm một phen, hẹn cô ta đến gặp, xem xem có thể khai thác được gì ở cô ta không.”

Lão Phó lắc đầu, rồi ngẫm nghĩ hồi lâu, sau đó phát hiện ra một điểm mấu chốt: “Tôi lấy làm lạ, tại sao cô ta không đến tìm tôi mà lại đến tìm cậu? Cô ta cho rằng cuốn sách đang ở chỗ cậu hay sao? Không thể! Vì đã có không ít người biết tôi có cuốn sách ấy, tìm hiểu điều này quá dễ.”

Tôi gật đầu, rất tán thành ý kiến này của lão Phó. Tôi cũng cảm thấy kỳ lạ, tại sao cô ta lại tìm tôi? Tôi đâu có cuốn sách ấy? Tôi hỏi lão Phó hiện nay cất cuốn sách ở đâu, cậu ta nói vẫn gửi trong két của ngân hàng từ hồi nọ, đến giờ chưa lấy ra lần nào. Lúc này tôi nghĩ đến một vấn đề: “Cậu à! Hay là, cô ta thực chất không nhằm vào cuốn sách, mà cô ta chỉ quan tâm đến cái bùa?”

Lão Phó nhìn tôi. “Ý cậu là gì?”

Tôi đáp: “Tôi cho rằng, Thạch Bình Nhi không hề biết về cuốn sách, mà chỉ biết về chuyện cái bùa; cũng tức là, có ai đó nghe nói về cái bùa và một vài thứ khác có thể giúp người ta trường sinh bất tử. Họ đặt trọng tâm vào phương pháp để đạt đến trường sinh bất tử chứ không phải là cuốn sách.”

Lão Phó nói: “Cũng có khả năng này. Nhưng, những ai biết về phương pháp ấy đều biết rằng nó từ đâu mà ra chứ? Tại sao cô ta lại tìm đến cậu?”

Tôi im lặng, về điểm này thì tôi chịu không biết nói với lão Phó thế nào, vì sau khi xảy ra vụ việc Dương Sạn, tôi và Mông Nhân đã huy động mọi nguồn lực để giải mã cái bùa, tức là, những ai quen chúng tôi đều biết chúng tôi đang muốn khám phá điều gì, cho đến khi Chung Sênh cho chúng tôi biết chuyện về cuốn sách thì chúng tôi mới ngừng lại. Đương nhiên, hai chúng tôi đều giấu lão Phó việc đó, và do Mông Nhân “đầu têu” nói rằng lão Phó đang là “người trong cuộc”, nên sẽ không sáng suốt để nhìn ra nhiều khía cạnh khác, còn chúng tôi là người ngoài cuộc, không vướng bận những chuyện

liên quan đến ông bà cha mẹ, cho nên đầu óc sẽ bình tĩnh, dễ phân tích mở xẻ vấn đề, khi đi điều tra sẽ thuận lợi hơn hẳn lão Phó.

À, cô ta đã tìm đến tôi thì rất có thể sẽ tìm Mông Nhân nữa! Đúng thế!

Tôi đứng dậy, nói: “Tôi muốn gọi điện cho Mông Nhân.” Lão Phó chỉ im lặng. Tôi bèn cầm di động để bên dưới bàn lên, chuẩn bị ấn nút thì di động bỗng reo chuông. Một số máy để bàn gọi đến, là giọng Mông Nhân. Anh ta nói: “Cậu ra bến xe đón tôi đi! Tôi đã về đến đây. Việc gấp lắm!” Nghe cung cách này, tôi đoán chắc đến chín phần là về chuyện Thạch Bình Nhi đến tìm tôi rồi, nếu không anh ta đã chẳng phải vội trở về thế này.

Tôi và lão Phó cùng ra bến xe đón Mông Nhân. Mông Nhân tay xách túi lớn túi nhỏ, lên xe rồi hỏi tôi luôn: “Có ai đến tìm cậu không?”

Tôi nhìn anh, gật đầu. Mông Nhân châm điếu thuốc, ho lộ khụ một hồi, rồi nói: “Trên đường trở về, tôi bị cảm thì phải. Người đến gặp cậu là Thạch Bình Nhi phải không?” Tôi gật đầu. Xem ra, tôi đã đoán không sai, cô gái ấy đã tìm gặp Mông Nhân, gặp anh ta trước sau đó mới gặp tôi. Chắc Mông Nhân cũng không nói với cô ta điều gì hết.

Cả ba chúng tôi bàn bạc một lúc, rồi quyết định sẽ nhờ đến viện binh là Trần Trọng! Nhưng nếu Trần Trọng căn vặn thì sẽ nói sao đây? Chẳng lẽ sẽ “khai” ra hết mọi chuyện? Mông Nhân nói: “Đừng cho anh ta biết thì hơn. Dù sao anh ta vẫn là cảnh sát, để cho cảnh sát biết nhiều quá thì không hay.” Lão Phó gật đầu tán thành. Mông Nhân nói bây giờ chúng tôi nên bàn xem bước tiếp theo nên làm gì. Chúng tôi kiểm điểm lại từ đầu đến cuối về chuyện cái bùa, xem mình có sơ hở gì không, hoặc có phát hiện ra manh mối gì không.

Tôi đập tay lên màn hình đồng hồ của ô tô: “Chúng ta cứ ngồi ỳ ra đây chắc? Nên mau về nhà, về rồi tính sau. Ngồi trên xe ngọt ngào muốn chết.” Mông Nhân rất bức xúc, bức xúc hơn cả lão Phó, trên đường đi Mông Nhân kể cho chúng tôi chuyện Thạch Bình Nhi tìm gặp anh ra sao. Còn nói là cung cách ứng xử của cô ta rất kỳ quái, nhưng anh lại không phân tích được nó kỳ quái ra sao, chỉ nói là “cảm thấy kỳ quái”, anh nêu vài ví dụ và bảo chúng tôi đánh giá hộ. Tôi vừa nghe vừa ngẫm nghĩ, nhưng tôi vẫn phải nhắc lão Phó đừng trả lời Mông Nhân, cứ nên chú ý lái xe thì hơn. Lâu nay, câu chuyện này khiến tóc lão Phó đã bạc đi rất nhiều, nếu sơ ý gây ra tai nạn giao thông thì cả ba chúng tôi toi đời.

Phải vất vả lắm mới đi hết đoạn đường đang bị tắc xe rồi về đến nhà. Mông Nhân ném các túi hành lý lên đi-văng rồi ngồi phịch xuống, lấy bao thuốc lá ra châm hút. Lão Phó ngồi bên cạnh, đang mở di động ra chăm chú nhắn tin cho ai đó không biết. Tôi vào bếp để đun nước, vừa cảm đến cái ấm đun, lại nghĩ rằng cứ nên nhắn mẫu tin cho Trần Trọng mời anh ta đến ngay, và nhân thể nhờ anh tra giúp chúng tôi về cô gái Thạch Bình Nhi. Trần Trọng nhắn lại rằng chuyện về vụ án kia đã có bước tiến triển, e rằng chưa thể đi. Đọc tin nhắn xong, tôi hơi cuống, bèn nhắn lại “Mời anh đến ngay lập tức, nếu không sẽ xảy ra chuyện lớn”.

Tôi trở ra phòng khách, hỏi Mông Nhân: “Cậu dùng cà phê hay trà?” Mông Nhân nói cà phê. Tôi nói uống cà phê, cơ thể dễ mất nước, cậu uống trà thì hơn, Mông Nhân gật đầu. Tôi pha cho anh và lão Phó mỗi người một cốc, bung ra. Lão Phó vẫn im lặng không nói một câu. Mông Nhân hích anh ta một cái, hỏi: “Ít ra cậu cũng nói một câu đi chứ, bây giờ nên làm gì?”

Lão Phó nhìn Mông Nhân, đáp: “Tôi biết nói gì bây giờ? Tôi đang nghĩ, hay là sẽ...” Tôi ngắt lời anh ta: “Nếu bí quá thì cậu đem cái bùa ấy ra đây...”

Lão Phó nói: “Đem ra để làm gì? Nó cũng vậy thôi, chẳng qua vẫn là cái hình vẽ y hệt nhau, nó khác với thứ mà cậu nhìn thấy trong tấm ảnh hay sao? Cậu nhận ra được chắc?”

Lão Phó đang chờ đợi cái gì tôi không rõ, nhưng tôi rất biết mình đang đợi Trần Trọng..

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Mông Nhân giả

Tôi sốt ruột chờ đợi Trần Trọng nhưng anh không đến ngay. Tôi đang nghĩ, bảo lão Phó gọi Mễ Đầu đến, bảo anh ta đi tìm cô ấy để cho tâm trạng anh được khá hơn. Nhưng di động của Mễ Đầu lại tắt máy, mà lão Phó lại không hề tỏ ra sốt ruột; không giống như mọi lần, hễ Mễ Đầu tắt máy thì lão Phó cuống lên cứ như là cô ta bị mất tích, tiếp tục gọi dăm bảy lần, chỉ chưa báo cảnh sát mà thôi!

Lúc chúng tôi sắp đi ăn khuya thì Trần Trọng xuất hiện ở cửa nhà tôi, trán đầm đìa mồ hôi. Nhìn thấy anh đến, tôi suýt nữa chạy ra ôm chầm lấy anh. Trần Trọng nhìn chúng tôi một lượt rồi nói: “Có chuyện gì mà gấp thế?”

Tôi bước xuống cầu thang, đóng chặt cửa lại, rồi quay người nói với Mông Nhân: “Cậu nói với Trần Trọng xem, chuyện là thế nào.”

Mông Nhân nghi hoặc nhìn tôi, hỏi: “Chuyện gì là thế nào?”

Tôi không nén nổi nữa, sau mấy tiếng đồng hồ, sức chịu đựng của tôi đã đến mức cùng cực, tôi túm vai Mông Nhân hỏi: “Thực ra anh là ai?”

Động tác này của tôi khiến Trần Trọng và lão Phó kinh ngạc. Mông Nhân hất tay tôi ra, nói: “Cậu thần kinh à?” Rồi Mông Nhân đi từng bước từng

bước lên phía tầng trên, rất chậm, nhưng rõ ràng là có ý định bỏ chạy.

Tôi ôm chặt anh ta, gọi Trần Trọng và lão Phó: “Sao cả hai còn đứng đó? Giúp tôi tóm cổ hắn đi!” Tôi vừa ôm chặt Mông Nhân thì bị hắn thúc khuỷu tay vào mặt, cú đòn quá mạnh khiến tôi choáng váng, hắn định giết tôi chắc? Tôi bung mặt đứng tựa vào tường. Lão Phó đứng bên hét to: “Bắt lấy nó! Đồ khôn!”

Tôi hé mắt nhìn, thấy Trần Trọng và lão Phó đang chạy lên tầng trên truy bắt. Lên đến nóc tầng 6, thì thấy “Mông Nhân” đứng ở trên đỉnh ô thông gió, cười và nói: “Đường Tiểu Bạch, người khá lắm, ta đã không nhìn nhầm!” Nói xong hắn quay người nhảy xuống dưới kia. Chúng tôi chạy đến, nhìn thấy “Mông Nhân” đã nhảy xuống bên cửa lưới sắt của một căn hộ, hắn đang bám và trèo dần xuống rồi nhảy sang cửa một căn hộ đối diện. Chúng tôi nghe thấy người trong căn hộ đó kêu thét lên. Trần Trọng vút phăng cái mũ rồi định nhảy xuống theo, tôi và lão Phó ngăn lại: “Bây giờ xuống thì cũng muộn mất. Chúng ta xuống ngay tầng dưới thì hơn”.

Trần Trọng tròn mắt nhìn tôi: “Lát nữa, cậu không kể rõ chuyện là thế nào, tôi sẽ đập chết cậu!” Nói rồi anh chạy như bay xuống tầng dưới, tôi và lão Phó cũng chạy theo. Xuống đến nơi, thấy “Mông Nhân” đã nhảy lên chiếc xe bảy chỗ vừa phóng đến, tôi thoáng nhìn thấy trên xe đang có một phụ nữ, hình như là Thạch Bình Nhi, chỉ là hình như mà thôi. Chúng tôi định đuổi theo nữa nhưng Trần Trọng đã ngăn lại: “Đuổi kịp sao được? Đừng đuổi theo nữa. Chắc xe đó cũng gần biến số già.”

Chúng tôi lại trở về nhà. Trần Trọng vừa ngồi xuống ghế liền hỏi tôi chuyện là thế nào, Mông Nhân làm sao? Tôi vừa cầm cục nước đá chườm lên mặt vừa nói: “Các anh cũng nhìn thấy rồi đấy, thằng cha ấy không phải Mông Nhân, hắn đóng giả Mông Nhân.” Trần Trọng đập bàn: “Nói bừa! Không phải anh ta thì là ai? Tôi còn lạ gì Mông Nhân? Dù có người nào đó trông rất giống thì cũng không thể giống hệt như thế.”

Tôi thả cục nước đá vào cái cốc, rồi nói: “Đúng là không phải Mông Nhân. Lúc trước tôi vẫn còn ngờ ngợ, nhưng sau khi anh đến thì tôi đã khẳng định không phải Mông Nhân. Anh xem, liệu Mông Nhân có thể đánh tôi như thế không? Lại còn bỏ chạy! Chạy để làm gì?”

Lão Phó từ nãy vẫn ngồi im, bây giờ mới lên tiếng: “Tôi cũng phát hiện thấy hắn không bình thường.”

Tôi nhìn lão Phó: “Cậu phát hiện ra khi nào?”

Lão Phó nói: “Khi cậu hỏi hắn uống cà phê hay uống trà. Tôi còn lạ gì Mông Nhân? Tôi và cậu ấy quen nhau chục năm nay, có lẽ không lâu bằng cậu và anh ta quen nhau, cậu và Mông Nhân gần bó quá lâu như thế, anh ta không có thói quen uống cà phê thậm chí ghét cà phê, Mông Nhân coi cà phê chẳng khác gì một thứ độc hại.”

Tôi gật đầu, nói: “Mông Nhân khác với tôi, cậu ấy làm việc luôn có kế hoạch, cũng không cầm các thứ quăng bừa ra, và càng không vừa bước vào nhà đã cầm các thứ túi xách của mình ném lên ghế như thế. Còn tôi thì lại có thói quen đó, tôi từng bị Mông Nhân mắng mỏ mấy lần.” Nói đến cái túi, tôi chợt nhớ ra túi to túi nhỏ của “Mông Nhân” đựng những gì, bèn bước đến mở ra xem. Thấy bên trong toàn là giấy cũ và quần áo cũ. Tôi cầm mấy cái quần áo cũ đưa cho Trần Trọng, nhờ anh đem về “xét nghiệm” xem có chất gì bám ở đó không. Trần Trọng lừ mắt: “Cậu xem phim hành động của Mỹ nhiều quá thì phải? Vớ vẩn quá! Có thể xét nghiệm ra thứ gì ở đây?”

Trần Trọng nói tiếp: “Chỉ dựa vào mấy chi tiết không bình thường, mà cậu khẳng định hắn không phải là Mông Nhân à?”

Tôi gật đầu rồi lại lắc đầu: “Chủ yếu là do trực giác. Tôi sống với Mông Nhân bao năm trời, hề có điều gì khác lạ thì tôi cảm nhận ra ngay. Nếu là người khác, ví dụ Mễ Đầu, hoặc những người ở công ty, thì tôi chịu không nhận ra; và dù có cảm nhận thấy gì đó thì cũng không bận tâm nghĩ thêm, vì đâu có thể có người giống đến thế.”

Tôi lại nói thêm: “Còn điều này nữa: lúc ngồi trên xe, Mông Nhân bảo tôi phân tích giúp về Thạch Bình Nhi, tôi liền ngờ ngợ, vì anh ta vừa mới đến đã bày trò để chúng tôi tập trung chú ý vào Thạch Bình Nhi nhằm che đậy cái gì đó? Và, ngồi trên xe, anh ta bắt đầu hút thuốc, nhìn tư thế hút thuốc của anh ta, tức là cách kẹp ngón tay cầm đầu thuốc, là khác thường. Mông Nhân không kẹp một cách hồ hững như thế. Và nhất là, hề hơi bị cảm thì Mông Nhân tuyệt đối không hút thuốc. Gã này thì cứ leo leo hỏi rằng bây giờ nên làm gì về chuyện cái bùa kia. Nếu là mọi ngày thì tôi sẽ cho rằng Mông Nhân sốt ruột, trong tình thế hiện nay chắc chắn Mông Nhân sẽ nhắc đến cuốn sách, nhưng gã này thì chỉ nhắc đến cái bùa! Rõ ràng là gã có vấn đề!”

Lão Phó nghe và gật đầu. Trần Trọng lúc này mắt bỗng sáng lên: “Cậu nói về sách gì bùa gì thế?”

Tôi thấy không thể giấu được nữa, bèn nhìn lão Phó có ý thăm dò, lão Phó gật đầu, nói rằng trước đây tôi muốn giữ bí mật với Trần Trọng vì anh là cảnh sát... Trần Trọng liền hứa rằng anh rất trân trọng tình bạn với chúng tôi. Thế là tôi kể cho anh biết tất cả mọi chuyện từ đầu đến cuối liên quan đến cuốn sách và bùa chú.

Tôi nói mất gần hai tiếng đồng hồ, nói xong thì đã quá nửa đêm, chiếc gạt tàn trước mặt Trần Trọng đã ngập đầy đầu mẩu thuốc lá. Tôi cảm nó ra đổ vào thùng rác rồi lại ngồi xuống, im lặng. Trần Trọng vừa lắc đầu vừa nói: “Thật không sao tưởng tượng nổi!”

Lão Phó vốn nghĩ ngợi rất chậm chạp cứng nhắc, nếu hôm nay không đối mặt với “Mông Nhân” thì anh ta cũng không cảm nhận ra được điều gì. Bây giờ lão Phó mới nói ra một điều kinh thiên động địa: “Này cậu Bạch, liệu gã ấy có phải là Chung Sinh không?”

Tôi dờ ra, hỏi lại: “Sao cậu lại nói thế?”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Đi tìm Thạch Bình Nhi

Lão Phó nói, lần trước đến nhà Chung Sinh nghe ông ta nói về chuyện “dịch dung”, biết đâu, ông ta đã phát hiện ra phương pháp dịch dung từ cuốn “gia bản” kia, và cuốn sách ấy còn chứa những bí mật khác nữa, nhưng ông ta không nói hết cho chúng tôi biết và còn định dùng các thủ đoạn khác để nắm được các kỹ thuật, cho nên ông ta phải đóng giả Mông Nhân (ông ta cũng đã biết chuyện Mông Nhân đang về quê). Tóm lại là, có nhiều dấu hiệu chứng tỏ Chung Sinh rất đáng ngờ.

Lão Phó chưa nói xong thì đã bị Trần Trọng ngắt lời: “Khoan đã! Nói linh tinh bát nháo gì thế? Dịch dung mà có thể làm được như vậy? Các cậu đang soạn kịch bản phim chắc?”

Lão Phó vội nói: “Tôi đang phân tích vấn đề mà! Anh đừng sốt ruột.”

Tôi lắc đầu: “Tôi cảm thấy không phải Chung Sinh. Ông ta già như thế, mà có thể nhảy tung tung giữa các căn hộ như khi leo trèo hay sao? Nếu ngã xuống thì ông già sẽ chết nhăn răng! Và, giả sử ông ta biết cách dịch dung, nhưng chiều cao thì sao? Sẽ bị lộ ngay, vì chúng ta sẽ căn vặn Mông Nhân rằng sao cậu lại lùn thế này. Hắn sẽ cãi rằng đi qua công trường bị tẩm ván rơi trúng đầu nên biến thành thằng lùn à? Rõ là không ổn.”

“Thế thì có thể là ai?” Lão Phó lắc đầu về bản khoản khó hiểu. Tôi lại hỏi Trần Trọng: “Anh đã điều tra về con người Thạch Bình Nhi chưa? Có vấn đề gì không?” Trần Trọng lắc đầu. Hôm nay tôi nhìn mọi người lắc đầu tới tấp, cộng với chính tôi lắc đầu nữa, nhiều đến nỗi sắp ngang với số lần trái đất tự quay quanh trục của chính nó cũng nên. Trần Trọng nói: “Không điều tra thấy gì hết, cái tên mà cậu đưa ra, không hề có thông tin hoặc tư liệu gì. Tôi cũng thử tra trên mạng, trống trơn không có gì cả. Nhập ba chữ Thạch Bình Nhi vào máy thì chỉ toàn cho kết quả là các đồ thủ công mỹ nghệ chế tác từ đá!”[1]

[[1]] Chữ Thạch, nghĩa gốc là đá.

Rồi Trần Trọng “hừ” một tiếng, sau đó xọc bàn tay vào mái tóc, cau mày, nhìn vào cái bàn trà. “Chờ đã... tôi đang nghĩ thêm. Đầu óc đang chứa đủ thứ lộn xộn, phải phân loại thông tin đã... chỉ một lát thôi. Tôi ra ban công đứng một lát.” Nói rồi anh cầm điều thuốc lá bước ra ban công. Tôi và lão Phó nhìn nhau, im lặng, nhấp trà, rồi ngáp dài. Lão Phó nói gọi điện cho Mông Nhân thì thấy tắt máy. Kỳ lạ, kỳ lạ thật. Mông Nhân không có thói quen tắt đi động. Lúc này thì đã khuya, ngày mai sẽ gọi vào máy để bàn của gia đình Mông Nhân vậy.

Trần Trọng từ ban công bước vào, nói: “Cái vụ án kia... vụ án ở đài hòa táng mà tôi đã kể... còn nhớ chứ?” Tôi gật đầu, còn lão Phó thì ngo ngắc.

“Còn nhớ cái xác đó không?” Trần Trọng nhìn tôi, vẻ mặt anh nặng nề. Tôi chợt hiểu ra, nói: “Thế là rõ rồi, cũng na ná như chuyện hôm nay.”

Trần Trọng vỗ vai tôi. “Chú em ạ, không phải na ná mà là... tôi vừa phân tích rồi, vẫn là do một kẻ gây ra, tức là chỉ có một nghi phạm.”

Tôi hỏi: “Là ai?”

Trần Trọng lắc đầu: “Tôi không biết, nhưng trực giác mách bảo tôi rằng: thời gian xảy ra hai vụ việc gần nhau, thủ pháp cũng gần giống, nên khẳng định chỉ là một kẻ gây ra. Vụ ở đài hòa táng, cho rằng nghi phạm chính là Lý Cường, nhưng cho đến giờ vẫn chưa tìm ra anh ta nên không thể khẳng định chính là anh ta đã hành động. Và dù đúng là Lý Cường thì anh ta nhắm đến cuốn sách để làm gì?”

Chuyện về cuốn sách càng ngày càng phức tạp, tôi thấy hơi đau đầu. Bí mật nằm trong sách đó - những điều mà ông Chung Sinh đã nói, đâu chỉ có như thế là hết? Xem ra, những lời đồn đại quả là ghê gớm, đều cho rằng trong cuốn sách đó ẩn chứa bí mật về trường sinh bất tử thật?! Có vẻ như những mối nguy hiểm không chỉ là những chuyện hôm nay gặp phải, mà vẫn còn nữa, thậm chí còn nguy hiểm hơn nữa. Nếu hôm nay chúng tôi không phát giác ra, hoặc không gọi Trần Trọng đến, thì gã Mông Nhân giả kia sẽ ra tay hạ sát tôi và lão Phó; chúng tôi chết - không ai biết tại sao nhưng sẽ khiến Mông Nhân bị quy kết là kẻ sát nhân.

Còn về Thạch Bình Nhi? Lúc nãy nhìn thấy người trên ô tô đúng là Thạch Bình Nhi, nếu tôi không hoa mắt nhìn nhầm, chính cô ta lái xe. Hiện nay chỉ có thể bắt tay vào từ Thạch Bình Nhi và Lý Cường, tìm thấy một trong hai người này thì có thể tìm ra cốt lõi để giải mã chuyện này.

Tôi nói với Trần Trọng về cách nghĩ của mình, Trần Trọng gật đầu: “Tôi sẽ tiếp tục truy tìm Lý Cường thật nhanh chóng, và đương nhiên cũng cần phải phá án. Còn về Thạch Bình Nhi, tôi cũng sẽ lưu ý. Dù sao cô ta cũng chưa hề phạm tội, cảnh sát không thể dán ảnh khắp mọi nơi để truy nã. Cậu và lão Phó cũng nên lưu ý.” Tôi và lão Phó gật đầu, lão Phó ngáp liền mấy cái. Tôi bỗng đập tay thật mạnh vào Trần Trọng, khiến cả anh lẫn lão Phó đều giật mình, họ gần như đồng thanh hô lên: “Gi thế?”

Tôi nói: “Sao lại không thể truy nã? Có thể chứ! Anh tìm cách khác, ví dụ, không gọi là truy nã mà là tìm người.”

Tôi nêu ý kiến: cán bộ chuyên môn của cảnh sát sẽ vẽ chân dung Thạch Bình Nhi căn cứ vào lời miêu tả của chúng tôi về cô ta, sau đó tôi và lão Phó sẽ đi dán khắp các phố phường xóm ngõ, để lại số phone, viết thêm “sẽ hậu tạ”! Thạch Bình Nhi nhan sắc như thế, rất dễ bị người ta nhận ra, sẽ có khóai người gọi điện thông báo cho chúng ta.

Tôi vừa nói xong thì Trần Trọng và lão Phó đưa nhau ngời khen tôi có cái đầu linh hoạt khôn ngoan. Tôi thầm nghĩ, nếu có Mông Nhân ở đây thì anh ta đã nghĩ ra cách này từ sớm rồi.

Cả ba chúng tôi lăn ra ngủ ở ngay nhà tôi vài tiếng, thức dậy lúc 9 giờ sáng rồi cùng ra khỏi nhà, Trần Trọng dẫn chúng tôi đến gặp một vị chuyên gia. Người ấy dựa vào miêu tả của chúng tôi về ra bức chân dung của Thạch Bình Nhi, sau đó phôtô thành vô số bản. Rồi bảo lão Phó thuê một số thiếu niên đi dán khắp nơi, chủ yếu là bến tàu xe, các quảng trường, trung tâm thương mại... là những nơi đông người qua lại. Và còn dặn chúng dán lên các bảng quảng cáo chuyên dùng chứ đừng dán bừa ngoài phố, coi chừng sẽ bị phạt.

Lão Phó cũng khen tôi viết những câu chữ tìm người rất khéo...

Tôi đã cho in lên các tờ chân dung ấy nội dung như sau:

Thông báo tìm người

Chúng tôi muốn tìm một nữ, tên là Thạch Bình Nhi, 26 tuổi, cao 1,8 mét; mấy ngày trước đi khỏi bệnh viện ưu tiên chăm sóc của thành phố C, hiện không rõ đang ở đâu. Là bệnh nhân tâm thần phân liệt, thường tự nói linh tính “tôi từng bị tâm thần phân liệt nhưng đã chữa khỏi”. Thỉnh thoảng Thạch Bình Nhi vẫn bị tái phát và tấn công người khác, nhỏ nước bọt vào người lạ, thậm chí đại tiểu tiện bừa bãi. Nếu ai thấy Thạch Bình Nhi ở đâu, xin báo ngay cho chồng cô tên là Đường Tiểu Bạch, số điện thoại 13 XYZ. Xin cảm ơn và hậu tạ 3.000 nhân dân tệ.

Tôi vốn định viết “anh Đường Tiểu Bạch” nhưng lão Phó và Trần Trọng đề nghị cứ viết là chồng, sẽ càng thể hiện tâm trạng lo lắng, và tiền hậu tạ là 5.000 tệ, vì tiền này sẽ là lão Phó chi ra, thì lão Phó chữa thành 3.000, chữa rồi, lão Phó nói rất tự tin rằng: “Đến lúc đó, ta sẽ cho nhà người luôn 5.000 Yên Nhật, ta không tìm nữa!”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Tự dẫn xác đến

Lão Phó muốn cậu ta và tôi cùng ngồi nhà chờ điện thoại, nhưng vì không thể liên lạc với Mễ Đầu, cậu ta cuống lên, bèn bỏ mặc tôi ở nhà rồi chạy đi tìm Mễ Đầu. Trần Trọng đã đứng ra nói, xin công ty tôi cho tôi được nghỉ phép, anh “tuyên truyền tôi số” rằng tôi là một công dân rất tốt, cần tôi hỗ trợ cảnh sát phá án, mong quý công ty ủng hộ... Anh còn thủ sẵn trong túi một tờ giấy giới thiệu đóng dấu đỏ chói hằn hoi. Thế là tôi được nghỉ phép 5 ngày. Sếp còn nói, trở về rồi, sếp sẽ ra thông báo biểu dương tôi.

Lão Phó đi rồi, thì điện thoại bắt đầu reo chuông không ngừng. Luôn có người báo tin đã nhìn thấy Thạch Bình Nhi ở chỗ này, chỗ kia, nhưng đều không đáng tin cậy. Có người bảo nhìn thấy ở bờ sông, không rõ đã nhảy xuống sông chưa; có người nói đã thấy cô ta đang đi vãn vơ; thậm chí có người bảo đã nhìn thấy một phụ nữ trong tiệm mát-xa tắm gội rất giống cô ta. Toàn là những chuyện tào lao. Nói xong, họ bảo “tôi được nhân tiền hậu tạ chưa?” Tôi đáp là chưa thể, đối phương lại hỏi rằng “anh nói là hề cung cấp tin là được thưởng” kia mà? Tôi nói, liệu thông tin của anh đã chuẩn xác chưa? Họ nói “chuẩn xác”. Tôi bảo, nếu chuẩn xác rồi thì anh dẫn Thạch Bình Nhi đến đây, nếu đúng, thì tôi cho anh gấp đôi tiền.

Cứ thế hai ngày liền, tôi nghe điện thoại thông báo giới ới đất hời và đòi tiền thù lao. Trong thời gian đó, tôi chạy đến nhà ông Chung Sinh một lần và kể cho ông ta nghe câu chuyện mới xảy ra, nhờ ông ta phân tích đánh giá hộ. Nghe xong, Chung Sinh lắc đầu nói rằng khó có thể có chuyện như thế. Tôi không hiểu ý ông là gì. Ông không tin tôi nói, hay là vì đã nghiên cứu quá nhiều tư liệu cổ đại nên ông cho là như vậy. Nói là chuyện tôi kể, căn bản không thể xảy ra? Xem chừng không thể trông chờ ông giúp được gì, tôi bèn ra về.

Đến tối ngày thứ hai, tôi vừa chế nước sôi vào bát mỳ ăn liền, mắt đang nhìn ti-vi thì điện thoại bỗng đổ chuông. Tôi cầm lên nghe, là một giọng nữ nghe rất quen, người ấy vào đề luôn: “Tôi đến để nhận tiền thưởng đây!”

Tôi nói: “Cho biết tin đã! Không cần dài dòng.”

Người ấy nói: “Chính tôi sẽ đến mà!” Nói rồi dập máy luôn. Lúc này tôi mới kịp nghĩ ra, giọng nữ ấy chắc chắn là của Thạch Bình Nhi. Kỳ lạ quá! Cô ta tự lờ dò đến? Nhưng tôi lại nghĩ: không ổn! Nếu cô ta dẫn theo bọn đầu gấu, sát thủ gì đó, thì tôi tàn đời. Tôi vội gọi điện cho lão Phó, lão Phó nói: “Dù đem theo bao nhiêu đứa cũng không ngại, tôi sẽ đem vũ khí đến. Hai chúng ta thừa sức.” Lão Phó còn nói Mông Nhân đang trên đường trở về đây, anh ta đang tức điên, bảo rằng trở về sẽ tìm tên khốn đóng giả anh ta, đập chết hẳn.

May sao, trước khi lão Phó về đến nhà tôi thì Thạch Bình Nhi vẫn chưa đến. Khi thấy tiếng gõ cửa, tôi bước ra nhìn qua lỗ mắt thần, hỏi mấy câu về vài chuyện chỉ tôi và lão Phó biết, ví dụ sau khi uống bia rượu thì cậu thường làm gì... lão Phó trả lời rằng thường gọi tên người khác; tôi lại hỏi “gọi tên những ai”, anh ta liền nói ra; tôi lại hỏi thêm nữa... Ngay lão Phó cũng không yên tâm về tôi, anh ta hỏi tôi đủ các thứ linh tinh, ví dụ, sau lần thất tình gần đây thì anh ta cùng tôi đi đâu...

Rồi lão Phó bước vào nhà, cả hai chúng tôi cùng thờ phào sau đó kéo ghế ra cửa, mỗi người một ghế ngồi ngay ở cửa, mỗi người cầm một con dao nhà bếp. Chuyện về gã Mông Nhân giả khiến chúng tôi sợ hãi, nếu hiện giờ một trong hai chúng tôi cũng là “giả” thì rõ là chết đứ đừ! Lão Phó hỏi tôi Trần Trọng đi đâu rồi. Trước đó tôi đã gọi điện cho Trần Trọng, anh nói rằng vụ án kia có chút tiến triển, lúc này không thể đến, anh dặn chúng tôi yên tâm, và bảo chúng tôi cứ bảo thẳng cho cảnh sát.

Tôi cũng muốn báo cảnh sát, nhưng hiện nay có báo được không? Sự việc ngày càng trở nên to chuyện, chỉ e đến lúc đó sẽ rồi mù không biết đầu mà lần.

Đúng 10 giờ, tiếng gõ cửa vang lên. Tôi rùng mình sờn gai ốc. Tôi từ từ bước về phía cánh cửa, nhòm qua lỗ mắt thần. Là Mông Nhân!

Tôi chỉ vào mắt thần, bảo lão Phó thử nhòm xem. Lão Phó nhìn, rồi lắc đầu, khẽ nói: “Không thể biết là thật hay giả.”

Tôi nói: “Thử hỏi vài câu xem sao.” Trước mắt chỉ có cách này là trực tiếp nhất và cũng là cách thận trọng nhất...

Lão Phó bèn hỏi: “Anh có phải là họ Lại không? Đúng anh không?”

Bên ngoài, Mông Nhân đáp: “Không phải mẹ tôi cũng không phải bố tôi! Mà là tôi! Mau mở cửa đi! Tôi không cầm theo chìa khóa, chìa khóa để ở nhà.”

Tôi vỗ vào người lão Phó: “Không đúng! Mông Nhân không thể không cầm theo chìa khóa. Cậu hỏi nữa xem sao. Hỏi rằng “có phải anh ta không”, thì thằng ngu nào chẳng trả lời được? Đầu cậu là đầu đất à? Phải hỏi những điều riêng tư chứ!”

Lão Phó bèn ho một tiếng, rồi hỏi: “Này, cậu mất gin từ năm nào?”

Lúc này tôi nghe thấy ngoài cửa có tiếng bước chân bèn áp lại nhìn, thì thấy có một bác gái đang bước từ tầng trên xuống. Lão Phó tiếp tục hỏi dồn: “Trả lời đi chứ? Tôi hỏi cậu đấy! Mất gin từ năm nào?”

Mông Nhân đứng ngoài sốt ruột quá, gắt lên: “Đồ khi ợ! Cụ đây vẫn còn gin nguyên, chưa hề cùng ai!”

Tôi gật đầu với lão Phó: “Chắc đúng là hần rồi, chỉ có hần thì mới tro trên như vậy.”

Tôi lại nghe thấy tiếng chân bước của bác gái ấy càng nhanh hơn, chắc là bị Mông Nhân làm cho sợ quá...

Lão Phó hỏi: “Thế thì, hỏi chúng ta học trung học, năm lớp 10, khi cậu nhận được giấy báo lĩnh tiền nhuận bút, tại sao cậu cãi nhau với cụ già gác cổng trường?”

Mông Nhân đứng ngoài hỏi “gì cơ?”. Lão Phó bèn nhắc lại lần nữa. Mông Nhân tức quá mắng té tát: “Cút cha cậu đi! Gác cổng trường hỏi đó không phải cụ già mà là một trung niên. Mau mở cửa ra!”

Lão Phó gật đầu: “Đúng là một bác trung niên. Tôi cố ý bẫy cậu ta.”

Tôi vội hỏi: “Này Mông Nhân, có phải cậu dấm dúi với người yêu lần trước của cậu ở cổng nhà vệ sinh công cộng không?”

“Chết đi!” Mông Nhân điên tiết thật sự. “Mau mở cửa, nếu không tôi phá luôn! Cửa hỏng, thì các cậu đi mà sửa! Toàn hỏi những câu chửi cùn rở rách, có vẻ khoái trá lắm chứ gì?”

Tôi và lão Phó vội mở cửa ra, mở rồi lập tức kéo Mông Nhân vào ngay, liếc nhìn hai bên hành lang, rồi đóng chặt cửa lại. Tôi và lão Phó ôm chầm Mông Nhân, ôm rõ chặt và suýt nữa phát khóc, nói rằng chúng tôi rất nhớ cậu. Mông Nhân đẩy chúng tôi ra, rồi chỉ tay vào bàn trà, nói với tôi: “Thế này mà bảo là nhớ tôi? Quá đáng! Ở đây trông cứ như vừa có vụ nổ, không còn chỗ mà đứng nữa! Cậu muốn gọi tôi về để quét dọn cho cậu chứ gì? Tránh ra, biến đi! Có trà không, rót cho tôi một cốc!”

Rồi Mông Nhân mở cái tủ đựng giày dép, chỉ tay vào: “Chìa khóa nhà, tôi cất ở đây! Nhìn rõ chưa? Tôi là tôi, chứ không phải ai khác! Mẹ kiếp, tại sao lại loạn thế? Mới đi có mấy hôm mà đã xảy ra chuyện kinh hồn.”

Mông Nhân vẫn chưa nguôi giận, thì lại có tiếng gõ cửa. Tôi và lão Phó mỗi người cầm một con dao nhà bếp, đưa mắt cho nhau; lão Phó đưa cho Mông Nhân một quả dưa. Cả ba chúng tôi tiếp cận cánh cửa, nghe ngóng. Lại có tiếng gõ cửa, lần này gõ mạnh hơn, chúng tôi đều giật mình. Tôi nhòm qua lỗ mắt thần, thì thấy Thạch Bình Nhi đứng đó, mặt mũi hơi tái, tay bung miệng, và đang không ngớt ngoảnh sang một bên nhìn cái gì đó.

Tôi nhòm sang hướng ấy, lỗ mắt thần thì hẹp, chỉ thấy một chút không gian, chỗ xa hơn nữa thì không nhìn được, không biết bên đó có gì. Hình như Thạch Bình Nhi đang bị thương... Tôi nghĩ ngợi và định mở cửa ngay, nhưng bị lão Phó ngăn lại, nói: “Sao cậu ngớ ngẩn thế?” Mông Nhân bèn nhòm ra rồi nói vọng ra ngoài đó: “Cô lùi lại, lùi ba bước! Đứng sát vào cửa của căn hộ đối diện!”

Lúc này trên gác lại có tiếng bước chân, rồi một giọng hơi già vang lên: “Cô gái này làm sao thế? Đánh nhau với đàn ông à? Cánh trẻ ngày nay thật quá đáng! Cô có cần đi viện không?” Tôi vội nhòm qua mắt thần, thấy Thạch Bình Nhi đang ngượng nghịu lắc đầu, sau đó, vị cao tuổi kia vừa lăm bầm vừa bước ra cầu thang đi xuống nhà. Tôi quay lại nói với Mông Nhân và lão Phó: “Nghe vị có tuổi vừa đi xuống nói thế, chúng tôi bên cạnh cô ta không có ai khác. Chúng ta nên mở cửa chẳng? Cả ba gã đàn ông chúng ta không đối phó nổi một phụ nữ hay sao?”

Lão Phó phản đối: “Ba chúng ta có đánh nổi một vận động viên không? Ví dụ, đấu vật? Cậu đã xem cảnh giết chết gã Bill gì đó chưa? Mỗi nhát dao hạ một người, như thế gọi là một chó sói...” Tôi vội ngắt lời anh ta. Nếu cứ để anh ta nói tiếp thì sẽ biến thành cuộc hội thảo điện ảnh mất thôi. Mông Nhân nói: “Tôi không thèm xem cái thứ phim ảnh văn hóa giẻ rách ấy! Bây giờ không phải lúc bàn chuyện này. Cứ nghe cậu Bạch, mở cửa ra, chắc không sao đâu.”

Chúng tôi vừa mở cửa thì Thạch Bình Nhi chạy bổ vào luôn, à không đúng, nên nói là cô ta gục ngã nhào vào, và đổ vật lên đúng người tôi. Tôi vội đỡ cô ta lên, diu vào đi-văng. Đúng thế: cánh tay Thạch Bình Nhi bị thương.

Chương 30: Mạnh mẽ

Thạch Bình Nhi nằm lên đi-văng, miệng không ngớt lẩm bẩm: “Bảo cảnh sát đi... bảo cảnh sát...” Cả ba chúng tôi gật đầu, rồi lại lắc đầu. Nghĩ rằng Thạch Bình Nhi đang ở tình trạng này thì phải đưa đi viện đã, chuyện gì xảy ra trước đó, để sau hãy hay.

Lão Phó và Mông Nhân đều không muốn công cô ta, vì e, nếu cô ta bất ngờ “tặng” cho nhát dao vào lưng thì đời họ chấm hết. Bí quá, tôi đành bảo hai người đỡ cô ta lên để tôi công vậy.

Tôi công Thạch Bình Nhi xuống dưới sân, rồi lên tắc-xi, đến bệnh viện. Trên đường đi tôi gọi điện kể cho Trần Trọng biết về các sự việc ở đây; anh hỏi tên bệnh viện, rồi bảo lát nữa anh cũng sẽ đến. Vì có tình hình mới.

Bác sĩ khám xong, nói với chúng tôi rằng không có gì đáng lo, cánh tay Thạch Bình Nhi chỉ bị xây xát nhẹ, xử lý sát trùng, băng bó rồi uống thuốc kháng sinh, nghỉ ngơi là sẽ ổn. Mông Nhân và lão Phó thì đang bàn xem lúc nào sẽ tra khảo Thạch Bình Nhi, bắt cô ta khai ra cái chuyện Mông Nhân giả. Tôi kéo cả hai ra bên ngoài, nói: “Hiện giờ người ta đã tự đến với mình rồi, chứng tỏ chuyện này sẽ có kết quả. Cứ chờ bác sĩ băng bó xong, rồi Trần Trọng đến nữa, chúng ta sẽ cùng bàn. Các cậu thấy thế nào?”

Mông Nhân im lặng nhìn tôi, rồi đứng tựa vào tường nhắm mắt lại. Lão Phó thì ấn mạnh vào vai tôi, nói: “Cậu Bạch ạ, theo tôi thì cậu đã bị con bé ấy bỏ bùa mê rồi!”

Tôi gạt tay anh ta ra, nói: “Tôi luôn miễn dịch với người đẹp, cậu thừa biết rồi! Tôi chỉ nghĩ cho công việc chung, tình hình hiện nay chưa có gì là rõ ràng cả, đúng không?” Tôi và lão Phó tranh luận hồi lâu, ý lão Phó là lát nữa Thạch Bình Nhi đã tạm ổn thì kéo cô ta về nhà, bật sáng chiếc đèn bàn rồi thẳng vào mặt cô ta. Nếu cô ta không chịu khai thì sẽ trực tiếp xử lý bằng tương ớt, sắt nung đỏ... Đang nói, thì Trần Trọng mặt mũi lấm tấm mồ hôi chạy vào, gọi chúng tôi ra một góc, nói: “Đã có tiến triển. Đã tìm thấy Lý Cường... à, đã tìm thấy xác Lý Cường. Nhưng...”

Tôi vội hỏi: “Nhưng làm sao? Anh không thể nói luôn một lèo à?”

Trần Trọng nói: “Nhưng, sau khi gặp câu chuyện trước đó, thì cần phải khám nghiệm tử thi xem có đúng là xác Lý Cường không đã.”

Lão Phó nói với Trần Trọng: “Cái đầu anh đã sáng ra nhiều rồi đấy! À, Thạch Bình Nhi đang ở trong kia, anh có cần lôi cô ta về thẩm vấn không?”

Đúng lúc này thì Thạch Bình Nhi tay bung miệng, đang từ từ bước ra, và khẽ gọi tên tôi. Tôi vội chạy đến đỡ cô. Động tác của tôi khiến lão Phó không mấy dễ chịu, anh nói rằng tôi quá nhân từ với kẻ địch. Thạch Bình Nhi phớt lờ coi như không nghe thấy, cô hỏi tôi: “Anh báo cảnh sát chưa?” Tôi nhìn sang Trần Trọng, chỉ tay vào anh, và nói với Thạch Bình Nhi: “Bảo rồi! Đây là sĩ quan cảnh sát Trần Trọng.”

Trần Trọng vào phòng khám của bệnh viện nói ngắn gọn tình hình với bác sĩ, rồi nói muốn phiên ông mười phút. Bác sĩ gật đầu, đi ra khỏi phòng. Cả năm người chúng tôi bước vào phòng. Lão Phó quay người đóng cửa, khóa lại, sau đó kéo cái ghế đến bên cửa ngồi xuống. Và còn dặn Mông Nhân phải để ý cái cửa sổ. Mông Nhân nguyền anh ta một cái: “Cửa sổ đã có chân song rồi!”

Lão Phó nói: “Nếu cô ta có võ công ép dẹt người lại thì sao?” Vừa nói xong thì bị Mông Nhân cầm cái gối bông ném trúng.

Trần Trọng nhắc nhở cả hai đã “quậy” xong chưa để anh bắt đầu vào việc, lão Phó và Mông Nhân liền im re. Trần Trọng rút bao thuốc ra mời chúng tôi, sau đó anh buông một câu ngắn gọn với Thạch Bình Nhi: “Nói đi!”

Thạch Bình Nhi lắc đầu: “Em không biết nên bắt đầu từ đâu.”

Trần Trọng bổ sung: “Tùy ý! Cô có thể bắt đầu nói từ công ăn việc làm của mình.”

Thạch Bình Nhi hỏi xin thuốc lá. Lão Phó đang khẽ nói “Chỉ có các nữ đặc vụ thì mới có thói xấu hút thuốc...” thì bị Trần Trọng “e hèm” chặn lại.

Cái công ty thám tử Thiên Nhai mà Thạch Bình Nhi nói, không hề tồn tại. Chỉ có một công ty khác, khá nổi tiếng ở thành phố C. Công ty này làm rất tốt việc giữ kín bí mật trong công việc, họ hiểu rằng không thể làm quá giới hạn mà pháp luật cho phép, những đơn đặt hàng đi quá giới hạn ấy thì họ không bao giờ nhận. Thạch Bình Nhi đã đến công ty này làm được một năm, cô ta chủ yếu làm các việc mang tính kỹ thuật hỗ trợ lãnh đạo. Tuy cô vốn rất mong được ra ngoài làm việc như các nhân viên khác nhưng sếp nói cô không thích hợp với những việc đó, vì một cô gái rất xinh đẹp thì dễ gây ấn tượng cho người ta, đồng thời lại là bất lợi.

Cách đây chừng nửa tháng, có một nam giới đến công ty của Thạch Bình Nhi yêu cầu họ tìm giúp tung tích một lá bùa. Lúc đó đang ngày nghỉ của công ty, Thạch Bình Nhi ngẫu nhiên trở về nhiệm sở lấy mấy thứ đồ, trao đổi với khách hàng rồi, cô nảy ra ý định tiếp nhận đơn đặt hàng này, sau đó cô chụp ảnh lá bùa ấy. Nam giới ấy còn cho cô biết một số tư liệu, nói rằng có lẽ Đường Tiểu Bạch hoặc Mông Nhân biết về nó, cô có thể tìm họ để dò hỏi tình hình. Tuy nhiên, hai anh chàng này không phải tay vừa đâu, cô nên cẩn thận. Người ấy còn nói rằng Đường Tiểu Bạch và Mông Nhân đều có dính líu đến xã hội đen.

Người ấy cũng nêu ý này: khi cần thiết, người ấy có thể cùng hành động với Thạch Bình Nhi. Công ty vốn có quy định cấm làm việc kiểu này, tức là, sau khi khách hàng đã cung cấp tư liệu rồi thì phải cách ly các nhân viên hành động của công ty, cũng có thể nói là hai bên không được gặp nhau. Nhưng phi vụ này Thạch Bình Nhi nhận riêng cho mình, giấu công ty, cho nên cô đành phải kiêm nhiệm cả hai việc: điều tra và gặp gỡ khách hàng.

Trần Trọng yêu cầu Thạch Bình Nhi miêu tả về người khách hàng ấy. Cô ta ngẩng nhìn Mông Nhân, sau đó chỉ vào Mông Nhân nói: “Trông y hệt anh này. Cách nói năng cũng rất giống. Chỉ khác là người ấy có nước da trắng hơn nhiều.”

Lúc này lão Phó ngoảnh sang hỏi Mông Nhân: “Cậu còn có người anh em sinh đôi à? Tôi chưa từng nghe nói.”

Mông Nhân phản bác: “Cậu là đầu đất hay sao? Đừng nói leo!”

Người khách hàng ấy nói tên mình là Phó Thanh. Thạch Bình Nhi vừa nói đến đây thì lão Phó đứng bật dậy: “Nói linh tinh bát nháo gì thế? Sao lại ngoặc tôi vào đây?”

Chúng tôi vội bảo lão Phó ngồi xuống để Thạch Bình Nhi tiếp tục nói.

Gã giống hệt Mông Nhân nhưng lại xưng tên là Phó Thanh đã cho Thạch Bình Nhi địa chỉ của tôi và Mông Nhân, cũng để lại cho cô ta số điện thoại, số điện thoại thuộc khu vực ngoại thành. Gã còn bảo nhà gã ở đó, có tin tức gì thì Thạch Bình Nhi có thể gọi thẳng cho gã hoặc đến nhà gặp gã, nhưng Thạch Bình Nhi mới chỉ liên lạc với gã qua điện thoại.

Những điều Thạch Bình Nhi đã “khai” ra, đến lúc này vẫn chẳng đầu vào đâu, nhưng cũng không có quá nhiều điểm nghi vấn, vì cô ta căn bản không biết tôi và Mông Nhân; gã khách hàng kia thì nhấn mạnh với Thạch Bình Nhi rằng nên bắt đầu từ tôi chứ đừng đi tìm Mông Nhân vội. Gã còn đưa cho cô một bộ thiết bị nghe trộm.

Nghe đến đây, tôi thấy choáng váng, cái chuyện này chỉ thấy ở trong phim... Trần Trọng nói luôn: “Những thứ đó, hiện nay chỉ cần có tiền là mua được. Có điều, chất lượng sản phẩm mua chui kiểu ấy rất kém, thậm chí không bằng một phần mười chất lượng thiết bị của ngành tình báo sử dụng. Tuy nhiên cũng vẫn được việc.”

... Thế rồi Thạch Bình Nhi tìm đến tôi. Các sự việc xảy ra sau đó thì mọi người đã biết rồi. Thạch Bình Nhi còn nói cô đã thử dùng thiết bị nghe trộm đó, khi đến nhà tôi, cô đã gắn nó ở dưới mặt bàn uống trà. Lúc này Mông Nhân hỏi tôi: lúc đó tôi và lão Phó đang nói những chuyện gì, tôi bèn cố nhớ lại, rồi nói tóm tắt. Mông Nhân miệng ngâm thuốc lá, gật đầu: “Tức là, thẳng khi ấy ngay từ đầu đã biết tôi không có mặt ở thành phố, nên hẳn mới xui Thạch Bình Nhi bắt đầu khai thác từ cậu chứ đừng tìm tôi. Hẳn vừa đóng giả tôi, vừa bảo Thạch Bình Nhi gắn thiết bị để nghe trộm hai cậu nói chuyện. Khi hai cậu nhắc đến cuốn sách kia, thì tôi cho rằng có lẽ thẳng cha ấy không hề biết về chuyện cuốn sách, nhưng tôi nghĩ rằng hẳn đã biết được tên lão Phó thì chắc hẳn cũng biết rằng có cuốn sách như thế nhưng không biết cụ thể là gì. Cho nên, khi hai cậu nhắc đến cuốn sách rồi nghĩ đến tôi và gọi điện cho tôi, thì hẳn cũng biết và đã ra tay trước: hẳn đóng giả tôi để gọi điện cho hai cậu, hồng qua đó khai thác được nhiều chi tiết về cuốn sách. Xét từ cách thức hành động của hẳn, thì một khi đã biết sách đang nằm ở đâu và một số tình hình về cuốn sách, hẳn nhất định sẽ biết cách nên hành động như thế nào.”

Mông Nhân lại hỏi Thạch Bình Nhi: “Sao cô đại dốt thế? Hẳn đưa máy nghe trộm cho cô, cô cũng hành động luôn?”

Thạch Bình Nhi ngượng nghịu nói: “Lúc đó... tôi hơi xúc động... và tưởng rằng nó là để cho tôi dùng. Khi tôi cài thiết bị rồi thì mới nhớ ra là thiết bị thu không nằm trong tay tôi.”

Thạch Bình Nhi nói xong, cả căn phòng im lặng như tờ, tôi suýt nữa trượt ngã khỏi mép giường... cô gái này thật là khờ khạo!

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: 2 Mông Nhân

Gã quái dị kia đã sắp đặt sẵn sàng: khi Thạch Bình Nhi ra về, cô đi đến bãi đỗ xe ở trong khu chung cư, nhìn thấy một chiếc xe bảy chỗ ngồi, dùng chìa khóa mà gã đã đưa cho để mở cửa lên xe. Cô ngồi đó chờ điện thoại của gã. Còn gã thì đóng giả Mông Nhân, đi cùng tôi và lão Phó về nhà để “khai thác thông tin”, sau đó sự việc bại lộ, gã bỏ chạy. Xét sự việc gã bố trí Thạch Bình Nhi lái xe đến tiếp ứng cho gã, chứng tỏ gã không mấy tự tin vào hành động của mình, gã đã phải thiết kế cả cách thức chạy trốn.

Trần Trọng ngồi bên hút thuốc lá, anh nói: “Hẳn khá là thông minh, ngay từ đầu đã đóng giả người khác, và dù ở chỗ Thạch Bình Nhi có xảy ra chuyện rồi khai nhận với cảnh sát, thì cũng không bị lộ manh mối gì để truy lùng hẳn. À, này, tại sao cô lại bị đau tay? Và tại sao cô lại nghĩ đến việc báo cảnh sát?”

Thạch Bình Nhi thờ dãi: “Sau khi ra khỏi đó, hẳn ta nói rằng vụ việc này không thể không dừng lại, hẳn bảo em rằng vài hôm nữa em đến nhà hẳn mà nhận nốt tiền. Lúc đó em chẳng nghĩ gì xa xôi, chỉ cảm thấy phi vụ này quá đơn giản, ngon lành. Hôm nay em đã đến nhà hẳn, cầm tiền rồi và chuẩn bị ra về, nhưng em cảm thấy hẳn có vấn đề gì đó không bình thường. Nhất là sự việc xảy ra trước đó, em không sao hiểu nổi, cho nên em đứng ngoài nhà hẳn

để quan sát.”

Thạch Bình Nhi mai phục bên ngoài nhà khoảng một tiếng đồng hồ, thì nhìn thấy hai người đi ra khỏi nhà ấy (nhà ở nông thôn ngoại thành, thường là nhà tầng độc lập). Một người là chính hấn ta, giống hệt Mông Nhân, còn người kia thì lại giống hệt tôi - Đường Tiểu Bạch!

Thạch Bình Nhi nhìn tôi, nói: “Lúc đó tôi cũng không tin, nhưng đúng là anh; người ấy chỉ thấp hơn anh đáng kể, ngoài ra thì mặt mũi hoàn toàn giống anh. Lúc đó tôi giật nảy người, ý nghĩ đầu tiên của tôi là mình bị hấn ta bốn cột. Sau đó tôi lại nghĩ: làm gì có ai rõ đại bỏ tiền ra để bốn cột người khác? Sau đó tôi bí mật bám theo một trong hai người, tức là ‘anh Đường Tiểu Bạch’.”

Tôi lúc này tâm trạng rất bức xúc nhưng vẫn im lặng không nói gì, tiếp tục ngồi nghe Thạch Bình Nhi kể nốt câu chuyện.

Thạch Bình Nhi bám theo người ấy đi vòng ra phía sau ngôi nhà, thấy anh ta lái chiếc xe hòm nhỏ, đỗ xe ở bãi hoang, đưa mắt nhìn quanh, rồi lại lên gác xách một cái bao tải xuống, kiểu túi bao dứa rất to. Anh ta vác lên vai, đi ra chỗ cái xe hòm rồi xếp bao tải ấy vào xe, sau đó lại lên gác. Thạch Bình Nhi bước lại gần xe để nhìn, nhưng cửa xe đã khóa không thể mở ra, cô chỉ ngửi thấy mùi tanh như mùi máu, rất kỳ quái, lại hơi giống mùi cá tanh, và hình như còn có lẫn cả thứ gì đó...

Lúc đó Thạch Bình Nhi nhìn qua gương chiếu hậu của xe, thấy gã “Đường Tiểu Bạch” kia đang lặng lẽ bước về phía cô, cô quay phắt lại. Hấn liền xông vào và vung nắm đấm lên. Thạch Bình Nhi bỗng thấy cánh tay mình tê lạnh, nhưng cô lập tức phản ứng bằng động tác tựa như vô tư vệ của phái yếu: tung một cước vào hạ bộ hấn, hấn lập tức co rúm người, ngồi rũ xuống.

Lúc này tôi đưa mắt nhìn xuống đôi giày... không, là đôi ủng của Thạch Bình Nhi. Tôi bất giác đưa tay che “vùng bản mệnh” của mình, còn lão Phó ngồi bên thì bật cười: “Thế là gã họ Đường ấy biến thành thái giám rồi!”

Tôi nghĩ bụng, nếu thằng Mông Nhân róm ấy ra tay thì Thạch Bình Nhi không thể thoát, ngay cú hích của hấn dành cho tôi, đến giờ mặt tôi vẫn chưa hết sưng.

Sau đó Thạch Bình Nhi chạy ra, cũng không dám đi xe buýt nữa, cô lên một chiếc xe tắc-xi chui gần đèn già chạy thẳng về nội thành. Thạch Bình Nhi cho rằng lúc này mình phải chạy đến những nơi đông người, thì bọn chúng mới không dám trắng trợn truy đuổi và ra tay với cô. Cô bảo anh tài xế lái chiếc tắc-xi chui chạy đến tuyến phố đi bộ của nội thành, cô vừa xuống xe thì nhìn thấy tờ yết thị “thông báo tìm người”, vẽ chân dung cô giống hệt, cô đọc số phôn trên đó, và hiểu ngay vấn đề là gì. Tuy nhìn thấy tên Đường Tiểu Bạch thì cô giật mình nhưng cô hiểu ngay rằng gã tự xưng là Đường Tiểu Bạch lúc nãy tấn công cô chỉ là kẻ mạo danh; lúc này dù báo cảnh sát thì cũng sẽ khó ăn khó nói, cho nên Thạch Bình Nhi bèn gọi điện cho tôi.

Trần Trọng đứng dậy, nói: “Liệu hai tên kia đã chạy mất chưa? Cần phải lập tức truy bắt chúng!”

Mấy người chúng tôi đều đứng lên. Nhà dân ở vùng ngoại ô khá nhiều, nếu chỉ “nghe miêu tả” rồi đi tìm thì khó mà nhận ra là nhà nào cần tìm, cho nên Thạch Bình Nhi tuy vẫn còn sợ hãi nhưng cũng đi theo chúng tôi để tìm cái hang ổ kia của chúng. Còn Trần Trọng thì lại can ngăn chúng tôi, nói rằng chúng tôi đi thì chỉ tổ rách việc, cứ để cảnh sát đi là được. Chúng tôi cam đoan rằng nhất định sẽ hành động đúng mực, đối phương đã xâm hại quyền lợi của chúng tôi, quyền bảo vệ ngoại hình, họ tên của mình... Trần Trọng nghiêng rằng, nói: “Ừ thì đi! Nhưng các cậu phải ngồi yên trên xe mà chờ!”

Tất cả lên đường đi ra ngoại thành, phía sau xe chúng tôi là vài chiếc xe cảnh sát. Chúng tôi ngồi cùng xe với Trần Trọng, Thạch Bình Nhi ngồi bên anh vừa chỉ đường vừa niệm cầu Bỏ Tất phù hộ cho...

Ra đến ngoại thành, tôi nhìn khung cảnh và địa hình, thấy cứ như một mê cung, trăm thứ bà rần cái gì cũng có. Mấy năm nay, vùng này có tiếng là rối loạn bát nháo, vàng thau lẫn lộn với đủ các hạng người, hai tên kia chọn khu vực như thế này là có lý. Nhưng, tên thứ hai, tên đồng bọn ấy là kẻ nào nhỉ?

Đã chạy đến ngôi nhà của đối tượng. Trần Trọng bảo chúng tôi cứ ngồi lại trên xe, sau đó anh và vài cảnh sát xông vào. Tôi thầm nghĩ, các vị đi xe cảnh sát đến, hú còi từ xa, chúng đứng trên gác nhìn rõ cả, chúng đã chuẩn bị từ lâu rồi cũng nên. Tôi đoán không sai, chỉ lát sau Trần Trọng đã chạy ra, đứng bên ô tô nói: “Hóng bét! Chúng đã chạy mất, không để lại thứ gì hết! Các đồ vật trong nhà đều bị tưới acide sunfuric[1].”

[1] Coi như tiêu hủy, không thể khám phá ra vân tay chẳng hạn...

Nhưng cũng không hấn là đã bị xóa sạch dấu vết. Chỉ lát sau, một đồng nghiệp của Trần Trọng nói rằng phát hiện thấy một chiếc xe hòm ở phía sau nhà, trong xe đã được quét dọn rất kỹ nhưng cảnh sát vẫn tìm thấy vết máu trên mặt đất bên dưới thềm cửa giữa của xe, vết máu lẫn với bùn đất nên hơi khó nhận biết nhưng không thể lọt khỏi mắt cảnh sát. Trần Trọng bèn ra lệnh đào đám đất ấy lên để đem về xét nghiệm, sau đó anh lại bảo đồng đội kiểm tra kỹ xung quanh một lượt xem có phát hiện thêm điều gì khác không.

Mông Nhân ngồi trên xe nhìn ra ngoài, hỏi tôi: “Cậu Bạch, nếu cậu là hai tên đó, thì hiện giờ cậu trốn ở đâu?”

Tôi lắc đầu, nói là không biết. Mông Nhân mở cửa xe, bước xuống. “Nếu là tôi, thì tôi sẽ không bỏ trốn. Càng là nơi nguy hiểm thì lại càng an toàn.”

Tôi nói: “Ý cậu là hiện giờ chúng vẫn đang ở đây à?”

“Ở gần đây.” Mông Nhân nói gọn lỏn. Sau đó anh ngoảnh nhìn các ngôi nhà xung quanh. “Nếu đúng như Thạch Bình Nhi nói, thì chúng đang chuyển cái bao tải kia và xe thì vẫn còn đây; trước đó Thạch Bình Nhi cũng không nhìn thấy chiếc xe nào khác. Vậy thì những thứ đó chưa thể nhanh chóng bị đem đi đâu được. Cái của nợ có mùi máu tanh tươi, khuôn đi đâu cũng bị người ta nghi ngờ.”

“Thùng rác!” Tôi và Mông Nhân đồng thời kêu lên, sau đó tôi cũng xuống xe, cùng Mông Nhân chạy đến các thùng rác đặt quanh khu vực nhà dân này. Đi đến trước thùng rác, tôi thấy lúng túng, nên bới ra sao? Mông Nhân bèn nhặt hai thanh gỗ, đưa tôi một thanh: “Ta xới nó lên xem có thấy gì không.”

Trần Trọng bước đến nơi, rồi anh bảo một cảnh sát hỗ trợ chúng tôi bới rác. Chúng tôi xới tung lên, nhưng chỉ toàn là rác rưởi linh tinh, bao cao su hoặc lon đồ hộp...

Tôi và Mông Nhân bới tìm một lúc. Tôi lắc đầu, Mông Nhân thì vẫn tiếp tục lăm bẫm “Chắc chắn là chúng chưa đi, vẫn ở gần đây, ở quanh đây thôi...”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Tiếp cận sự thật

Mông Nhân đưa ra ý kiến phải lên gác xem sao, nhưng Trần Trọng phản đối, nói rằng lúc này cần bảo vệ hiện trường không được tùy tiện ra vào. Mông Nhân bèn hỏi có bao nhiêu chỗ bị tưới acide? Trần Trọng nói tất cả mọi thứ trong nhà đều bị tưới acide, ngoại trừ tường và mái nhà.

Mông Nhân lại nói với tôi: “Thế thì tôi càng khẳng định bọn chúng vẫn chưa đi xa. Ít nhất chúng vẫn để lại một tên.”

Tôi hỏi: “Tại sao?”

“Cậu có thể thoải mái cầm acide tưới khắp nơi không? Không! Lúc đó phải thận trọng, hết sức tỉ mỉ khéo tay. Và, đã tưới nhiều nơi như thế thì không thể làm trong thời gian ngắn được, acide có tính ăn mòn rất mạnh.” Mông Nhân nói rất có lý, nhưng vùng này nhà cửa đường đi rất phức tạp chẳng khác gì một khu rừng rậm, thì phải bắt đầu truy tìm từ đâu? Tôi cho rằng phải huy động ít ra là một trăm cảnh sát, phong tỏa rồi lùng sục từng nhà thì mới ăn thua. Và, hai tên đó... lại có thể cải trang thành người khác, dù điều tra loại trừ thì cũng phải mất mười mười lăm ngày, rất tốn thời gian để tìm chúng. Mặt khác, lại không thể phát lệnh truy nã, thông báo truy nã sẽ in ảnh tôi và Mông Nhân hay sao?

Lúc này đám người hiếu kỳ vây quanh ngôi nhà để xem càng lúc càng đông, chủ yếu là vì tò mò; cảnh sát lại phải phân công nhân lực để giữ trật tự. Tôi và Mông Nhân vội chui vào xe ngồi. Tôi bực mình nói: “Rất có thể, hai thằng khốn ấy lúc này đang trà trộn trong đám đông và cười thầm chúng ta.”

Mông Nhân bỗng hỏi: “Lão Phó đâu nhỉ?”

Lúc này tôi mới nhận ra, không thấy lão Phó và Thạch Bình Nhi đâu nữa. “Gay rồi! Thạch Bình Nhi đã biến mất!”

Không thể! Trước đó vẫn nhìn thấy cả hai ngồi trên xe kia mà? Đùng lúc này di động của tôi reo chuông. Một giọng rất quen... nhưng tôi lập tức nhận ra là giọng của tôi. Đúng là quái dị! Hấn nói: “Chào người anh em! Đã lâu không gặp!”

Tôi chỉ im lặng, vì tôi không biết nên nói gì đây. Mông Nhân nhận ra vẻ mặt tôi không bình thường, anh cũng hiểu là đã có chuyện, anh nín thở nhìn tôi chăm chăm.

“Tôi cho anh hai lựa chọn: một là, anh mặc kệ đám cảnh sát, đi lấy cuốn sách ấy cầm đến đây để đổi lấy bạn của anh về; hai là, anh coi như không nghe thấy cú phôn này, tôi sẽ tự đến lấy sách, sau đó các anh tự chuẩn bị quan tài đi!” Giọng hấn cực lạnh lùng, tôi không bao giờ có thể nói nổi những câu như thế.

Giọng tôi dường như run run: “Sách đang không ở chỗ tôi, anh thừa biết rồi.”

Hấn nói: “Một cuốn ở chỗ anh, còn cuốn kia tôi đã lấy được rồi.” Tôi rất kinh ngạc. Chẳng lẽ thằng cha này cũng biết cuốn Thiên thư của lão Phó còn có quyền hai? Không thể! Theo như ông Chung Sinh nói, thì điều này rất ít người biết. Tôi bí quá không biết nên nói sao, chỉ sợ lỡ lời nói ra thì hỏng việc. Nhưng nhìn thấy Mông Nhân gật đầu, tôi bèn nói: “Đổi như thế nào? Ở đâu?”

Hấn cười, rồi nói: “Bây giờ anh xuống xe, đi thẳng vào con ngõ đối diện, đi hết ngõ, nhìn thấy một tiệm làm đầu thì đi vào. Sau đó lên tầng hai, giao cuốn sách cho một phụ nữ mặc áo đỏ, là được!”

Mẹ kiếp! Đúng là chúng vẫn ở gần đây! Thằng khốn ấy thật to gan.

“Chắc tôi không cần nhắc anh rằng chớ nên báo cảnh sát chứ? Lúc này tôi nhìn thấy anh rất rõ. Không kể thằng bạn đang ngồi cạnh anh, nếu anh nói cho một người thứ ba biết chuyện, thì coi như anh đã chuẩn bị xong hương hoa vàng mã rồi đấy!” Nói xong hấn đập máy luôn.

Tôi cắt di động đi, rồi kể cho Mông Nhân biết toàn bộ cuộc đối thoại vừa rồi. Nghe xong, Mông Nhân nói: “Chắc là lão Phó nói rằng còn quyền sách nữa đang ở chỗ cậu. Xem ra, tên khốn này vẫn chưa biết hết chuyện về cuốn sách. Nếu đã biết rõ rồi thì hấn sẽ hiểu rằng sách không hề nằm trong tay chúng ta. Có lẽ chúng ta vẫn phải đi chuyện này.”

“Có báo cho Trần Trọng biết không?” Tôi nhìn ra ngoài xe. Mông Nhân lắc đầu, nói: “Không ổn! Nếu báo cho Trần Trọng thì lão Phó sẽ đi đòi nhà ma.”

Lúc này tôi cũng băn khoăn tại sao cũng không thấy Thạch Bình Nhi đâu? Hay là cô ta đã dẫn lão Phó... Chắc là không có chuyện đó. Chẳng lẽ cô ta diễn kịch giỏi đến thế? Thâm tâm tôi không tin là thế, nhưng sự thật đang ở ngay trước mắt, ngoài Thạch Bình Nhi ra thì không ai có thể dẫn dụ lão Phó.

Tôi cũng lại nhận ra một điều này: sao mình lại có thể có chút thiện cảm với Thạch Bình Nhi được? Cái đầu mình sao lại...

Mông Nhân mở cửa xe, nói: “Đi!” Rồi anh xuống xe chạy về phía con ngõ đối diện, tôi cũng xuống xe, chạy theo. Lúc này tôi nhận ra rằng xung quanh không có một người nào chú ý đến chúng tôi, họ phần nhiều đều đang nhìn dán mắt vào các cảnh sát, còn cảnh sát thì đang tập trung chú ý tìm kiếm, dù cảnh sát không hoàn toàn phong tỏa cả khu vực này nhưng cả con ngõ vẫn nằm trong phạm vi phong tỏa của cảnh sát, tên khốn kia quả là quá to gan.

Đi đến tiệm làm đầu, mấy cô gái đơn đã bước ra hỏi chúng tôi có nhu cầu chăm sóc sức khỏe không. Một cô trong số đó chỉ im lặng nhưng ra sức kéo tôi lên gác. OK, lên thì lên. Mông Nhân cũng lên theo luôn. Một cô gái đứng bên dưới lớn tiếng gọi lên: “Anh ơi, chúng em vẫn còn người, đồng lắm!”

“Tôi thích thế!” Mông Nhân buông một câu cộc lốc, rồi cùng tôi đi theo cô gái lên gác. Lên rồi, cô ta bỗng mở miệng, giọng đàn ông đặc sệt: “Sách đâu?”

Tôi và Mông Nhân đều giật mình. “Cô ta” đóng luôn cửa rồi hỏi lại tôi lần nữa. Tôi căng thẳng hỏi lại: “Sách gì?” “Con đàn ông” tỏ ra tức tối, gọi to vào trong căn phòng: “Hắn không đem sách đến!” Tôi và Mông Nhân hiểu ngay là trong đó vẫn còn người. Nó gọi xong thì cửa mở, một gã tay bùng cái cốc tay cầm điện thoại bước ra, trông hắn giống hệt Mông Nhân! Mông Nhân cũng vô cùng kinh ngạc, bước lại gần nhìn hắn hồi lâu. Hắn cười, rồi nói: “Chưa nhìn thấy tác phẩm nghệ thuật như thế này bao giờ hả? Rất đẹp phải không?”

Nói rồi hắn nói với con đàn ông: “Mày vẫn cứ là đồ đàn thối! Mày không biết gọi điện cho tao hay sao, mà cứ phải bắt tao phải lộ diện? Thôi được rồi!” Gã Mông Nhân giả vừa nói vừa bước về phía con đàn ông, rồi hắn tóm gáy ấn con đàn ông xuống, dùng cả hai tay xoay cổ con đàn ông một vòng, khiến nó chết lặng ngã lộn xuống đất trước mặt chúng tôi.

Tôi và Mông Nhân đều run rẩy, đây là lần thứ hai chúng tôi nhìn thấy người chết, nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy người vừa nãy còn sống bây giờ chết đứ đừ ngay trước mặt mình.

“Lão Phó đâu?” Mông Nhân đã trấn tĩnh ngay, còn tôi thì vẫn ngây nhìn cái xác chết.

Gã Mông Nhân giả hát hàm vào trong phòng, nói: “Vẫn còn sống, vẫn tươi nguyên! Sách đâu?”

Mông Nhân đáp: “Bọn tôi không có thời gian đi lấy sách.”

Mông Nhân giả nói: “Lý do này khá lắm! Tao chấp nhận.”

Tôi và Mông Nhân lặng thinh, tôi sắp tè ra quần đến nơi. Nhưng cảm giác sợ hãi cũng dần tan đi, và thay vào đó là cảm giác phấn chấn. Gã Mông Nhân giả nói với tôi: “Đường Tiểu Bạch, tao đánh giá cao hay đánh giá thấp mày?”

Tôi không trả lời. Hắn lại nói: “Lần trước mày nhận ra tao, tao cho rằng mình đã đánh giá thấp mày; lần này tao cảm thấy mình đã đánh giá mày cao mất rồi!”

“Phải không, Đường Tiểu Bạch?” Giọng gã Mông Nhân giả bỗng biến đổi, biến thành giọng nữ, mà là giọng Thạch Bình Nhi! Tôi nhìn hắn chăm chăm, rồi lại nhìn chiếc khăn lụa trong tay hắn, và đã hiểu rõ tất cả: con ranh Thạch Bình Nhi đến tìm tôi, là do gã này đóng giả.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: Sự thật

“Lúc đầu tao còn lo rằng vẫn là một trò nhưng diễn lần thứ hai trước mặt mày, mày sẽ nhanh chóng nhận ra ngay. Nhưng không ngờ mày ngu như vậy. Tao đã bịa ra một câu chuyện giời ơi, là có thể thu phục được chúng mày!” Gã Mông Nhân giả vẫn nói với chúng tôi bằng giọng của Thạch Bình Nhi. Tôi nghe rất điên tiết, và nhớ đến cái lần tôi can ngăn lão Phó, tôi đã cố quan tâm đến Thạch Bình Nhi! Bây giờ tôi chỉ muốn đâm chết thằng cha này sau đó tự sát luôn cho xong.

Thì ra, chúng tôi đến đây chính là tại gã Mông Nhân giả này giảng bầy...

Tôi túm cổ áo gã Mông Nhân giả, nhưng gã bất động, và cứ nhìn tôi bằng ánh mắt rất bình thản dường như không có một chút cảm giác gì trong đó. Hình như gã đã biết tôi sẽ làm thế này, thậm chí còn có nét tán thành hành động của tôi. Tôi đột nhiên không thể hành động gì thêm, từ từ thả tay ra. Gã Mông Nhân giả lùi lại một bước rồi ngồi xuống ghế, cầm cốc nước lên uống, rồi nói: “Tao thích uống nước trắng, rất dễ chịu, đơn giản, không có mùi vị gì trong đó cả. Rất thuần khiết trong sáng hơn bất cứ thứ gì. Nhưng làm người thì không thể như vậy. Nếu sống quá đơn thuần thì không thể sống nổi. Tao luôn muốn học được thật nhiều thứ, muốn biết rất nhiều thứ, tao muốn nhồi vào đầu tao tất cả những thứ nên biết trên đời này. Tao không muốn làm một người bình thường, tao muốn làm một vị thần!”

Giọng gã Mông Nhân giả dần dần vang hơn, rồi gã bắt đầu ho, ho rũ rượi. Ho xong, gã bỗng đứng dậy túm lấy tôi và Mông Nhân, nhấc lên một cách dễ dàng như nâng hai cái cốc. Tôi gần như nghẹt thở, chân tôi đập toẹt vào gã Mông Nhân giả. Gã lại tiếp tục nói: “Đưa cuốn sách ấy cho tao! Tao muốn

được trường sinh bất tử!”

Gã Mông Nhân giả cảm thấy hai chúng tôi không chịu đựng nổi nữa, bèn hạ chúng tôi xuống đất, gã khom người nhìn chúng tôi, nói: “Tao vất vả lắm mới tìm ra cách để trường sinh, kéo dài tuổi thọ. Hai chúng mày hãy coi như cứu giúp tao, được không? Đưa sách cho tao, tao cam đoan rằng dùng xong tao sẽ trả lại. Tao thề đấy!”

Mông Nhân hừ một tiếng. “Mày thề ư? Có tác dụng gì không?”

Mông Nhân giả ngoảnh sang nhìn Mông Nhân, nói: “Chúng mày thì biết gì?! Người như tao, từ bé đã trống rỗng không có gì hết, bộ não tao không chứa tao, toàn chứa người khác. Sinh tồn trên cõi đời này thật khó khăn biết mấy! Họ đều coi tao là quái vật!”

“Mày đúng là đồ quái vật!” Mông Nhân cười khẩy nhìn Mông Nhân giả. “Ngoài việc đóng giả người khác ra, chính mày là ai mày cũng không biết!”

“Mày tưởng hai đứa chúng mày rất hiểu tao thật ư? Hà, thằng phóng viên?” Mông Nhân giả bỗng đứng thẳng lên. Tội kinh ngạc. Phóng viên. Thế là sao? Lẽ nào gã biết chúng tôi trước kia đã từng làm phóng viên?

Mông Nhân giả ngồi trên ghế nhìn chúng tôi: “Lâu nay chúng mày vẫn muốn tìm tao đúng không?”

“Mày là ai?” Mông Nhân hỏi. Lúc này trong đầu tôi bỗng xuất hiện một cái tên, nhưng... quả là không thể hình dung và không sao tưởng tượng nổi, các thao tác phân tích xảy trong đầu tôi cứ chồng chéo hỗn độn, rất loạn.

“Trương Á Dân đây! Chúng mày quên rồi à?” Gã Mông Nhân giả, à không, gã Trương Á Dân đứng dậy, nói: “Tao không có nhiều thì giờ. Đưa sách ra đây! Tao nhắc lại, đưa sách cho tao, tao cần cuốn sách đó. Nếu chúng mày không đưa thì cũng được, nhưng phải cho tao biết phương pháp!”

Tôi và Mông Nhân đều lặng thinh. Trương Á Dân rút ra một con dao kẻ ngang vào cổ Mông Nhân, nói: “Tao cho mày mười giây suy nghĩ. Hãy cho tao biết câu chuyện cuốn sách, chúng mày cũng chẳng thiệt hại gì, còn tao, tao có thể chi tiền để trao đổi, rất nhiều tiền. Tiền có thể làm được khối việc, kể cả đàn bà cũng có. Gã đàn ông nào chẳng thích tiền và đàn bà? Có tiền sẽ có địa vị, sẽ có đủ thứ trên đời.”

Tôi nghiêng răng. Mông Nhân đứng bên không nói gì, tôi nhận ra anh rất sợ hãi. Ai mà chẳng sợ chết? Ai bảo mình không sợ chết chỉ là nói phét!

Trương Á Dân tung con dao lên cao rồi lại nhẹ nhàng đón lấy, sau đó hắn đặt mũi dao lên ngón tay mình, dựng đứng con dao, con dao khẽ rung đưa chao đi chao lại. Hắn nhìn hai chúng tôi bằng ánh mắt giễu cợt. Tôi và Mông Nhân vẫn im lặng. Trương Á Dân ngồi thụp xuống, đặt con dao sang một bên, áp hai bàn tay vào mặt, nói: “Giờ đây tao vẫn không phải là tao, nỗi đau khổ của tao, chúng mày không thể hiểu nổi. Tao không phải là ai, chỉ vì có người nhồi vào óc tao bảo tao phải đi tìm cái gì đó, cái gì mới là thứ tao cần, nếu không, tao sẽ không có mục tiêu nào cả, không có cái thứ mà chúng mày vẫn nói là... những mục tiêu của cuộc đời. Người ấy bảo tao rằng mục tiêu cuộc đời rất đơn giản, là kiếm cho ra rất nhiều tiền, hoặc có người chỉ theo đuổi cuộc sống đầy kích thích. Còn tao, tao không có mục tiêu cuộc đời, thậm chí tao cũng không biết mình là ai nữa.

Những thứ mà tao nhìn thấy, đều phản ánh vào bộ não của tao rồi hình thành một sự mô phỏng hoàn toàn có tính tiềm thức, mô phỏng 100%. Trong cái chuyến đi Úc ấy, tao học được cách thức điều tiết cơ năng của thân thể, cách làm cho cơ thể và ý thức thích ứng với địa điểm và thời gian của một môi trường cụ thể. Và tao bắt đầu hiểu rằng mình có thể làm rất nhiều việc, những việc mà người khác thích làm nhưng không thể làm nổi... Người ấy đã dạy tao những cách thức đó, nhưng lại nói đó không phải là dạy, mà chỉ là sự khơi dậy và gợi mở, để ta tự mình giải phóng những tiềm năng trong cơ thể chưa được khai thác. Tao luôn tự nhủ mình, tao phải học để nắm được rất nhiều thứ thì mới có thể thật sự tồn tại trên thế giới này, mới có thể trở thành con người đúng cách, con người đúng cách là con người giống như tao đây...

Nhưng tuổi thọ của con người là có hạn, tuy thân thể tao không như chúng mày nhưng dù sao tao vẫn ý thức được rằng tao là người, là người thì phải có ngày tận số. Tao không muốn chết, tao muốn sống mãi mãi, tao muốn học tất cả những thứ trên thế giới này, tao không muốn làm người, con người là quá bé nhỏ. Tao muốn trở thành thần!”

Nói đến đây, Trương Á Dân đứng dậy, gã rất hưng phấn đi đi lại lại trong phòng một hồi lâu, rồi bỗng dừng bước: “Tao bắt đầu đi khắp nơi bất cứ ở đâu, tao đi học các thứ của người khác... nhưng phải công nhận rằng mạng Internet là một thứ rất tuyệt, mạng có đủ thứ trên đời, và tao đã tìm thấy trên mạng nói về thuật trường sinh bất tử. Chúng mày biết không: đó là sự thật. Tao đã trải nghiệm rồi. Người ấy cũng nói với tao rằng có thuật trường sinh. Trên mạng, tao đã tìm thấy là bùa kia, cũng phát hiện thấy thuật trường sinh có từ thời cổ xưa nhưng tao lại không tìm thấy phương pháp thật sự. Phương pháp thật sự, đang nằm trong tay chúng mày.”

Trương Á Dân co chân đá vào cái xác “con đàn ông” đang nằm dưới đất. “Tao đã thông qua chính thân thể mình, khiến cho con người có thể thật sự nắm được phương pháp thay đổi ngoại hình tùy ý. Tên này có năng khiếu trời cho, còn tao thì tao có điều kiện; nhưng năng khiếu của tên này rất hạn chế, theo tao, nó chỉ là một đứa thiếu năng trí tuệ... Kể ra thì tao cũng nên cảm ơn nó, không có nó thì tao không nắm được phương pháp này, nhưng nếu cho nó đi theo tao thì sớm muộn gì tao cũng chết đứng, vì nó đã không chỉ một lần khiến tao phải lộ diện. Cho nên tên này phải chết!”

Mông Nhân đã nhắm tịt mắt. Nghe Trương Á Dân nói lắm quá, tôi có một cảm giác rất khó diễn tả, thậm chí là thấy có phần thương hại kẻ đang đứng trước mặt tôi - kẻ mà tôi không biết có nên gọi hắn là người hay không nữa? Hắn nói cũng không sai, nếu chúng tôi tiết lộ ra thì chúng tôi cũng chẳng hề hấn gì, trường sinh bất tử vốn là một cái bẫy, thế thì cứ để cho gã Trương Á Dân này trực tiếp rơi vào bẫy cho xong chuyện. Nhưng nếu khi đã nắm được rồi hắn vẫn sát hại chúng tôi thì sao? Tôi thấy rất mâu thuẫn, khó xử. Bỗng thấy trong căn phòng có bóng người loáng lên, một nhân vật xuất hiện phía sau Trương Á Dân. Trương Á Dân cũng phát hiện ra ngay, hắn xoay cổ tay một cái, một con dao khua lên khiến tôi sợ chết khiếp. Bàn tay Trương Á Dân ngoặt vòng ra sau lưng hắn, nhưng người đứng sau lưng đã tóm chặt cổ tay rồi quật hắn văng vào tường, tiếp đó người ấy cầm cái ghế bên cạnh ném theo. Trương Á Dân bị văng vào tường, hắn liền bật người ra rồi nhảy vọt sang bức tường bên kia.

Nhìn từ phía sau người vừa xông vào tấn công Trương Á Dân, tôi nhận ra đó là Thạch Bình Nhi...

Chương 34: Bí mật kinh khủng hơn

Trương Ái Dân ngồi xổm ở một góc tường, mép đang rỉ máu, nhưng tay hắn vẫn cầm chặt con dao. Hắn nói bằng giọng của mình: “Thực ra mày là ai?”

Thạch Bình Nhi thân nhiên đáp: “Điều này ngươi không cần biết.”

Trương Ái Dân mỉm cười: “Không sao. Tao còn có rất nhiều cơ hội.” Nói rồi hắn quay người nhảy vọt ra khỏi cửa sổ chạy đi. Tôi vội bảo Thạch Bình Nhi: “Đuổi theo!”

Thạch Bình Nhi cúi xuống nhìn tôi và Mông Nhân, rồi nói: “Hai anh cũng chưa bị thương gì, thôi đừng đuổi theo nữa! Tôi không muốn đuổi theo hắn. Và dù đuổi kịp thì hai anh cũng không phải đối thủ của hắn đâu.”

“Hắn là đồ quái thai gì thế?” Mông Nhân nhìn ra cửa sổ lẩm bẩm. Thạch Bình Nhi nói: “Đúng là đồ quái thai. Một quái thai hữu dụng.”

“Cô là ai?” Tôi hỏi Thạch Bình Nhi. “Thực ra cô là ai?”

Thạch Bình Nhi vẫn nói bằng cái giọng vừa nãy trả lời gã Trương Ái Dân: “Anh không cần biết.” Rồi Thạch Bình Nhi đi vào gian nhà trong diu lão Phó ra. Lão Phó bị đau khá nặng, mặt bị tát sưng vù. Bước ra rồi, lão Phó mới hét lên hỏi tên khốn kiếp kia đâu, anh muốn đập chết nó.

Tôi lấy di động ra định phôn cho Trần Trọng, thì Thạch Bình Nhi ngăn lại, nói là khoan đã, cô muốn nói với tôi vài chuyện. Tôi nhìn cô chăm chăm, có ý thúc giục. Thạch Bình Nhi mỉm cười: “Anh không cần nóng nảy thế đâu. Em không hề lừa tình cảm anh.”

“Các anh báo cảnh sát, thì đừng nói vòng vo gì nữa. Người đang nằm dưới mặt đất này chính là Lý Cường, nhân viên đài hóa tẩu. Lần này anh ta chết thật rồi. Còn về gã Trương Ái Dân, tại sao gã có thể thay hình đổi dạng, thì các anh cứ điều tra về Lý Cường này, rồi sẽ biết. Tuy nhiên, em mong các anh chỉ nên bí mật điều tra, bởi vì, có một số chuyện nếu đưa ra ánh sáng thì sẽ lật nhào quan điểm của đa số mọi người; nếu các anh không muốn mình trở thành tiêu điểm của người đời và bị người ta giám sát lâu dài, thì nên làm như em vừa gợi ý.” Thạch Bình Nhi nói thể với ba chúng tôi. Rồi cô bước đến trước mặt tôi, nói nhỏ: “Em cho rằng, nếu kẻ đến gặp anh không phải gã Trương Ái Dân, mà là chính em thật sự, thì em cũng hơi hơi cảm động đấy! Anh khờ ạ, tạm biệt! Chúng ta còn gặp lại nhau!”

Nói xong, Thạch Bình Nhi bước ra cửa. Lúc sắp khép cửa lại, cô nói thêm một câu: “Về cuốn sách kia, các anh cần giữ gìn cẩn thận, sẽ có người đến lấy.” Nói rồi cô đóng cửa lại, tiếp đó là tiếng chân bước xuống cầu thang. Ba chúng tôi vẫn dờ ra đứng nguyên tại chỗ, hoàn toàn chưa kịp có phản ứng gì, nhất là tôi, hình như mặt tôi vẫn còn vương làn hơi ấm của Thạch Bình Nhi lúc cô áp sát lại gần.

Lão Phó kêu ầm lên đòi đuổi theo Thạch Bình Nhi, tôi và Mông Nhân phải can ngăn rằng hãy tạm cho qua đã; cứ xem cô ấy ra đòn với Trương Ái Dân lúc này, đủ thấy cả ba chúng tôi không thể địch nổi cô ta.

Trần Trọng đã rất nhanh chóng đem quân đến nơi. Anh nói vừa nãy Thạch Bình Nhi gọi điện cho anh, cô ta cũng kể với anh về chuyện Lý Cường.

Sau đó mấy người chúng tôi cùng đi viện để kiểm tra sức khỏe. Mễ Đầu cũng đến, rồi cô gục vào ngực Mông Nhân khóc nức nở. Cảnh tượng này khiến tôi và lão Phó há hốc miệng không khép lại được; nhất là lão Phó, vẻ mặt rất kinh ngạc dần chuyển sang tức tối. Nhưng Mông Nhân thì vẫn lẳng lặng nhìn tôi, cố không nhìn lão Phó. Lão Phó gạt ông bác sĩ sang bên, căn vặn Mông Nhân; Mông Nhân im lặng không nói nửa lời, chỉ đứng hút thuốc lá. Mễ Đầu kéo lão Phó ra hành lang. Lát sau cô trở vào nói rằng lão Phó đã đi rồi.

Tôi vội phôn cho lão Phó, thì anh ta tắt máy. Lát sau, tôi nhận được tin nhắn của lão Phó nói rằng cậu ta cần bình tĩnh trở lại đã, không vấn đề gì, đừng đi tìm cậu ta, cậu ta chỉ đi dạo cho nhẹ nhõm, rồi sẽ quay lại.

Tôi thấy chuyện này thật kỳ lạ, lúc đầu là Mông Nhân đi, bây giờ anh ta đi, liệu có phải lần sau sẽ đến lượt tôi đi dạo một vòng cho nhẹ nhõm rồi quay lại không?

Thì ra, Mông Nhân và Mễ Đầu đã “ăn ý” với nhau từ lâu, chứ đâu phải là mới vài ba hôm nay. Mễ Đầu học ngành tâm lý, vốn dĩ rất thích đọc các loại tiểu thuyết trinh thám kỳ bí huyền ảo... Mông Nhân cũng mê thể loại này, cho nên hai người đã hút hồn nhau, nhất là thời gian Mông Nhân xa thành phố, ngày nào cậu ta cũng lên mạng trò chuyện với Mễ Đầu, cứ thế dần dần nảy sinh tình cảm lúc nào không biết, thậm chí họ đã thề thốt mãi mãi không bao giờ xa nhau.

Mông Nhân thở dài: “Mong sao lão Phó sẽ không hận tôi.” Nói rồi cậu ta ôm thật chặt Mễ Đầu. Chà chà, hai người đang đóng phim diễn tình ướt át chắc?

Đúng lúc này, đúng thế, đúng vào lúc này tôi bỗng nhớ đến Thạch Bình Nhi. Nhớ đến những câu Thạch Bình Nhi nói nhỏ bên tai tôi, tôi bỗng cảm thấy toàn thân nóng bừng, tôi bèn ngồi gọn bên góc giường, châm thuốc hút...

Hôm sau Trần Trọng gọi điện hỏi tôi có thể đi cùng anh để điều tra Lý Cường không, tôi từ chối, vì mấy hôm nay xảy ra những chuyện quá đột ngột, khiến đầu tôi nặng trĩu và rối tinh rối mù. Gã Trương Á Dân vốn đã là một bí mật, những tường thuật lại gã thì bí mật sẽ được giải tỏa, nhưng rồi bí mật lại chồng chất cao hơn. Lại còn chuyện cuốn sách kia nữa, có vẻ như nó chẳng đáng gì nhưng vẫn lại có vấn đề, nếu không, tại sao Thạch Bình Nhi phải nói thêm cái câu kia? Xem ra, Thạch Bình Nhi cũng đang tìm tòi cuốn sách, và dù không phải thế thì cô ta cũng có liên quan đến cuốn sách, then chốt của vấn đề vẫn là cuốn sách trong tay lão Phó. Lại còn sự việc Lý Cường và cả cái thuật dịch dung ngẫm mà sơn gai ốc kia nữa... Giờ đây tôi chỉ muốn ngủ một giấc thật đấy, tạm gác mọi chuyện lại để tính sau vậy.

Kể từ lúc chứng kiến Mông Nhân và Mễ Đầu tình cảm với nhau, lão Phó biến mất cứ như là đã bay hơi, không liên lạc được nữa. Tôi hàng ngày vẫn đi làm, cũng có lúc lẩn la hiệu sách tìm kiếm tư liệu để bổ trợ kiến thức phong phú hơn... tôi ngày càng nhận ra mình chẳng biết gì cả, còn có quá nhiều thứ tôi chưa biết, về vấn đề này, tôi thậm chí tán thành câu nói của gã Trương Á Dân, con người ta dần mất chính mình mà không hề hay biết.

Trần Trọng cho tôi biết, sau khi điều tra Lý Cường, thế giới quan của anh đã hoàn toàn thay đổi. Thì ra, thuật dịch dung là chuyện có thật trên đời. Lý Cường đã sử dụng dịch dung na ná như kiểu thời cổ truyền lại, kết hợp với kỹ thuật hiện đại để có được kết quả giống như thật. Ngày trước, Lý Cường đã theo học kỹ thuật hóa trang điện ảnh tốt nghiệp đại học rồi, rất khó tìm việc làm, nhưng lại rất khao khát gặt hái thành công. Ngôi nhà mãi chẳng có việc gì làm, quá sốt ruột, cho nên anh ta lại theo sư phụ học hóa trang từ thi. Sư phụ đưa cho Lý Cường một cuốn sách, sách ấy chép về phương pháp dịch dung.

Nghe Trần Trọng nói đến đây, tôi vội kêu lên “khoan đã”. Rồi hỏi: “Lý Cường đã chết rồi, anh ta báo mộng cho anh hay sao?”

Trần Trọng thờ dài, rồi nói: “Tất cả những thứ mà Thạch Bình Nhi để lại, đã nói lên điều này. Thực ra, tôi đâu có thể điều tra ra mọi tình tiết? Lý Cường chết, thế là hết, chỉ có thể gói gọn trong một câu: anh ta đã từng học ngành hóa trang điện ảnh.”

Trần Trọng nói “những thứ mà Thạch Bình Nhi để lại” khiến tôi rất háo hức, tôi cố kìm nén tâm trạng của mình, hỏi Trần Trọng: “Cô ấy để lại cho anh những thứ gì?” Trần Trọng lấy ra một tệp giấy khổ A4, nói: “Tất cả nằm ở đây, viết chẳng khác gì tiểu thuyết, có điều, không thể không tin nhưng cũng không thể tin tất cả.”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Bí mật và bức thư mời

Về cuốn sách viết về dịch dung, Thạch Bình Nhi nói rằng cô đã thông qua một phương thức X, cung cấp cho Trương Á Dân; từ đó dụ Trương Á Dân đi tìm một nhân vật là tổ tiên của Lý Cường, vì vậy là người sành sỏi môn nghệ thuật dịch dung (Thế hệ trước của Lý Cường lại có người biết về dịch dung, là điều mà chúng tôi không ngờ). Còn về cách thức hành động của Thạch Bình Nhi cụ thể là gì thì cô ta không hề nói đến, nhân đây tôi phải mở ngoặc một chi tiết này: thực ra, việc Trương Á Dân biết rằng có thuật trường sinh và lá bùa, cũng là do Thạch Bình Nhi bố trí. Cô ta nói: làm cho máy tính của Trương Á Dân bỗng xuất hiện một trang web IE mới, không phải chuyện gì khó khăn. Thạch Bình Nhi luôn luôn cung cấp các manh mối cho Trương Á Dân, khiến anh ta phải men theo hướng đó mà đi tiếp, cuối cùng anh ta phải tìm đến cô. Cô không muốn chúng tôi bị vướng vào sự việc, nhưng Trương Á Dân nắm được thông tin chúng tôi có trong tay phương pháp trường sinh bất tử, thế là đã lệch hướng mục tiêu ban đầu của Thạch Bình Nhi, cho nên, cuối cùng cô ta đành tạm gác lại kế hoạch của mình.

Đọc đến đây, tôi lẩm bẩm: “Mục đích ban đầu của Thạch Bình Nhi là gì?” Trần Trọng nhún vai, nhìn tôi.

Đoạn cuối cùng của tập tài liệu mà Thạch Bình Nhi để lại cho Trần Trọng, cô ta dặn dò phải bảo quản tốt cuốn sách kia, nội dung của thuật dịch dung là từ một quyển khác dịch ra. Phía sau đó không thấy viết gì khác. Ở trang cuối cùng, tôi nhìn thấy lời dặn Trần Trọng chuyển lời cô ta hỏi thăm tôi, và còn vẽ một hình trái tim khá to, rồi “in” son đôi môi mình lên đó. (Lúc nhìn thấy hình đôi môi này, tôi có cảm giác rất muốn áp ngay miệng mình lên; tôi vội tự tát cho mình một cái vì cái ý nghĩ rất viển vông rồi đại này).

Một buổi tối sau đó ít hôm, Trần Trọng bí mật dẫn tôi đến “tham quan” cái xác Lý Cường. Các nhân viên kỹ thuật “bóc tách” những thứ gắn trên xác Lý Cường ra, nói chuẩn xác hơn, những thứ đó là các bộ phận của cơ thể phụ nữ được gắn kết, đập vào Lý Cường. Các kỹ thuật viên đã đặt những cửa nơ ầy sang bên cạnh, và đeo biển bé xíu ghi các ký hiệu. Trần Trọng cho biết: sau khi lấy ra từ cơ thể nữ giới, các bộ phận này được dùng phương pháp đặc biệt để “dán” vào cơ thể Lý Cường, phương pháp đó cụ thể là gì thì các chuyên gia vẫn chưa khám phá ra, (chuyện này là thật hay không, có lẽ Trần Trọng biết, còn tôi, tôi cũng không hỏi thêm). Trước đó tôi cứ tưởng rằng cái mặt nạ làm bằng da người thật, dính chặt vào mặt Lý Cường; theo cách nói của Trần Trọng là “giống như mọc trên da mặt” anh ta; nhưng lúc này nhìn kỹ các dấu vết thì thấy rằng nó được “dán” lên, nhưng lại giống như đã gắn với da mặt anh ta làm một. Tại sao lại thế? Hiện giờ vẫn chưa điều tra ra, vẫn chưa có đáp án.

Trần Trọng nói đã báo cáo lên cấp trên toàn bộ sự việc này, cấp trên đã thành lập một tổ chuyên án để tìm hiểu vấn đề. Trương Á Dân đã bị cảnh sát ra thông báo truy nã toàn quốc. Tôi nghĩ, lúc này muốn bắt được gã Trương Á Dân thì quá khó, gã có kỹ thuật thay đổi dung mạo của mình, chỉ cần ít thời gian để mô phỏng một người nào đó, tiếp theo, gã lấy mạng người ấy, sau đó ung dung sống với danh nghĩa của người ta...

Trần Trọng nhắc đi nhắc lại rằng lần này anh dẫn tôi vào xem, tức là anh phải đánh liều mạo hiểm; nếu bị người ta biết thì nghề nghiệp sinh kế của anh coi

như chấm hết. Lúc tôi đã ra ngoài yên ổn cả rồi, anh lại dận dò cảm tôi không được hé răng tiết lộ ra, nếu có thể, thì cũng đừng cho Mông Nhân và lão Phó biết. Tôi cười thầm, nghĩ bụng, Mông Nhân hiện đang quan tâm đến chuyện giữa cậu ta và Mễ Đầu, thậm chí cả hai đang bàn bạc sau này nên sinh mấy đứa con, còn lão Phó thì đến giờ vẫn chưa thấy tăm hơi; tôi dầu muốn kể cho biết thì cũng chẳng tìm thấy họ.

Tôi lại đến nhà ông Chung Sênh, kể với ông chuyện đi “thăm quan” xác chết, ngoài ra cũng cho ông biết tất cả các chuyện đã xảy ra trong thời gian qua. Mục đích là thăm dò xem ông Chung Sênh đã biết chưa, và cũng muốn vị giáo sư này tư vấn giúp, xem nên nhìn nhận sự việc ra sao và chỉ dẫn cho đôi điều.

Ông vừa nghe tôi kể vừa cầm bút ghi chép gì đó. Tôi ghé đầu nhìn xem, thấy chữ ông viết rồi tỉnh rồi mù không thể đọc nổi ông viết những gì; chỉ thấy ông thỉnh thoảng ngẩng lên nhìn tôi hoặc là gảy tàn thuốc lá, nhấp trà... Sau khi tôi nói xong, ông nhìn mãi vào cuốn sổ tay của mình và lắc đầu rồi lại gật đầu. Cứ thế rất lâu, rồi ông mới ngẩng đầu lên nói với tôi: “Lúc này tôi thấy lý thú nhất là chuyện Thạch Bình Nhi nói về thuật dịch dung, đó là bản dịch từ một cuốn sách khác. Tôi thấy nghi hoặc.”

Tôi hỏi: “Nghi hoặc ra sao ạ?”

Ông Chung Sênh lắc đầu: “Trước đây tôi đã tìm hiểu, được biết Thiên thư gồm hai quyển thượng và hạ, nhưng Thạch Bình Nhi nói là từ một cuốn sách khác, cho nên, nếu Thiên thư không chỉ có hai quyển thì...” Nói đến đây ông nhìn tôi, tôi có cảm giác ông đang quan sát sắc mặt tôi, tôi bèn nở nụ cười: “Thầy Sênh ạ, Thiên thư gồm mấy quyển thì tôi chịu không biết, chỉ biết nó gồm hai quyển, là vì nghe thầy nói thế...”

“Thạch Bình Nhi... Thạch Bình Nhi...” Ông Chung Sênh lẩm bẩm mấy lần. “Cô gái này, thực ra làm về gì?” Ông tiếp tục lẩm bẩm như hỏi chính mình. Ý nghĩ của tôi lúc này là, Thạch Bình Nhi là cô gái có liên quan với cái tổ chức bí mật mà ông Chung Sênh nói với chúng tôi, nhưng cái tổ chức ấy có còn tồn tại hay không thì chính ông cũng không dám chắc. Những chuyện nghe được, không bao giờ chuẩn xác bằng chính mắt nhìn thấy, huống chi, ngay khi ta nhìn thấy cũng có thể là thứ giả tạo không đúng.

Còn về nhân vật mà gã Trương Ái Dân nhắc đến, nhân vật đã dạy gã rất nhiều thứ, là ai? Có phải là người họ hàng đã đưa gã đi Úc hồi trước không?

Tôi chào ông Chung Sênh ra về, trên đường tôi cứ nghĩ ngợi mãi về những vấn đề này, thế rồi tôi ngủ lịm đi. Lúc xuống xe, anh lái tắc-xi phải gọi tôi dậy. Tôi trả tiền và cảm ơn, rồi cứ thế lơ mơ đi về đến nhà. Bước vào, đã thấy lão Phó bấy lâu “mất tích” đang ngồi trên đi-văng phòng khách nhà tôi xem phim. Tưởng xem phim gì khác, thì ra cậu ta đang xem phim “Người khổng lồ xanh”...

Lão Phó của tôi ới, cậu “xanh” [1] vẫn chưa đủ hay sao?

[[1]] Tiếng Trung Quốc có từ “đội mũ xanh” nghĩa bóng là “bị cầm chừng”... Ở đây ngụ ý khôi hài.

Tôi vừa ngồi xuống thì lão Phó buống ngay một câu chẳng vu vơ tí nào: “Mông Nhân không có nhà nên tôi mới đến để bàn với cậu một việc.” Nói rồi cậu ta ném cho tôi một chiếc phong bì, bên trên viết: “Thư mời. Kính gửi Phó Thanh tiên sinh”. Tôi nhìn lão Phó, cậu ta ra hiệu tôi cứ mở mà đọc. Bên trong có một tờ kiểu như tờ thiệp mời, nhưng cũng không thật giống thiệp mời nghiêm chỉnh. Giấy màu đỏ thắm, lấm tấm nhũ vàng, hết như thiệp mời dự đám cưới. Nội dung rất đơn giản:

Kính gửi Phó Thanh tiên sinh,

Trân trọng kính mời tiên sinh tham gia hoạt động tìm kiếm báu vật trong hang động Ty Vân, do tập đoàn Mộc Lâm tổ chức. Mọi kinh phí dành cho hoạt động lần này đều do tập đoàn chúng tôi phụ trách, mã số thư mời của tiên sinh bao gồm hai chữ số cuối cùng của chứng minh thư kết hợp với ba chữ số cuối cùng của số di động của tiên sinh. Khi đến tham dự, mong tiên sinh cầm theo chứng minh thư bản chính và điện thoại di động, đến địa điểm là Phòng tiếp tân hoạt động sơn trang Thuyền Sơn của tập đoàn Mộc Lâm. Quý khách có thể đưa thêm một người đi cùng.

Bên dưới ghi số điện thoại liên hệ, người liên hệ và vài điều cần lưu ý... sau đó đương nhiên còn có thêm một câu: “Quyền giải thích cuối cùng về hoạt động lần này thuộc về công ty Mộc Lâm”. Đọc từ đầu đến cuối, thực ra tôi chỉ chờ cái câu này. Đọc xong, tôi đưa trả lão Phó, nói: “Không đáng tin.”

Lão Phó cau mày: “Tôi không hỏi cậu rằng có đáng tin hay không. Ý tôi muốn cậu cùng đi. Coi như đi cùng tôi cho đầu óc nhẹ nhõm. Được không?”

Tôi lắc đầu: “Nếu bị lừa thì sao? Đến lúc đó phải bỏ tiền ra mới được về à? Thế thì tốn kém lắm. Tôi không đi. Và lại, họ không nói là người đi cùng cũng được miễn phí. Lão Phó à, tôi không có ý trách cậu, cậu thăm yêu Mễ Đầu chứ gì? Nhưng chuyện đó chưa đâu vào đâu, chưa có dấu hiệu gì cả; còn Mông Nhân và Mễ Đầu là tự do yêu đương, điều ấy không ai có thể trách cứ gì họ.”

Nghe tôi nói xong, lão Phó phát cáu: “Tôi bảo cậu đi cùng, có đi thì đi không đi thì thôi, đừng dài dòng vớ vẩn nữa! Có đi không? Không đi thì tôi đi một mình!”

Tôi vội gật đầu, nhưng rồi lại lắc đầu: “Tiên sinh ới, tôi còn phải đi làm, còn phải ăn cơm, hiểu không?”

Lão Phó xùy ra một xấp tiền đặt lên bàn, nói: “Cậu xin nghỉ phép một tháng, và đi với tôi. Coi như tôi đền bù cho cậu đây, được chưa?” Tôi nhìn xấp tiền, nhìn hơi lâu, nhưng đại trưởng phu không khuất phục trước uy vũ, không sa ngã bởi phú quý... Vừa rồi tôi đã vượt lên uy vũ, bây giờ càng không thể... Tôi chuẩn bị từ chối thì bỗng có tiếng gõ cửa. Tôi đứng dậy bước ra mở cửa. Một người đưa thư chuyển phát nhanh, hỏi tôi có phải là Đường Tiểu Bạch không. Tôi nói “phải”. Sau đó anh ta đưa tôi hai cái phong bì. Một trong hai cái trông rất quen. Thì ra nó giống hệt cái phong bì của lão Phó, tâm trạng tôi cứ như bị thứ gì đó lên chặt. Tôi ký nhận thư, rồi vội cầm vào mở ra xem. Phong bì thứ nhất cũng là Thư mời, ghi rõ họ tên tôi, còn nội dung thì giống hệt thư mời của lão Phó. Lão Phó bỗng vui vẻ hẳn lên.

Tôi lại mở phong bì thứ hai. Không ghi tên tôi. Bên trong chỉ có mấy chữ ngắn gọn: Nhất định phải đến. Thạch Bình Nhi.

Nhìn thấy họ tên Thạch Bình Nhi, tôi hiểu ra rằng thế nào tôi cũng đi chứ không thể khác.

Việc chỉnh lý của tôi đối với “Dịch dung ký”

Khi chỉnh lý phần ghi chép này, tôi không dùng máy tính. Khi đêm đã khuya, tôi cầm cuốn sổ ghi chép dày nặng và cây bút máy, ra ngoài ban công kê một cái bàn nhỏ để làm việc. Lúc này thành phố vẫn chưa đi vào giấc ngủ, vẫn chưa yên tĩnh, nên tôi không thể tập trung đầu óc để chỉnh lý từng vấn đề sau đó đưa ra kết luận. Thậm chí tôi đang nghĩ có phải Thạch Bình Nhi xuất hiện đã khiến cái đầu tôi rối bời như thế này không? Tôi vẫn giấu kín tất cả mọi người một việc này: vào giây phút đầu tiên nhìn thấy Thạch Bình Nhi, tôi có cảm giác đã từng gặp cô ở đâu đó, rất quen, quen thân như người nhà, thậm chí có cảm giác muốn ôm choàng lấy Thạch Bình Nhi. Khi gặp Thạch Bình Nhi giả bị thương, tôi có cảm giác lo lắng và bất an khiến tôi không sao có thể bình tĩnh nổi. Tôi vốn tin rằng giác quan thứ sáu của mình rất mạnh, nghĩ bụng, mình đã có thể nhận ra gã Mông Nhân giả thì tại sao lại không phát hiện ra Thạch Bình Nhi giả này? Không! Chắc chắn không phải vì tôi đã ở bên Mông Nhân rất lâu, còn Thạch Bình Nhi thì mới chỉ quen gần đây; tôi tin chắc mình quen Thạch Bình Nhi hơn là quen Mông Nhân, tuy nói thế này thì có vẻ rất hão huyền vô lý. Tôi đã mất vài tiếng đồng hồ mới chỉnh lý được mọi tình tiết cho có đầu có đuôi.

Một là, chuyện dịch dung, thực chất là thế nào?

Tôi không muốn tự hỏi mình rằng có tin cái gọi là dịch dung không, vì những sự việc chính mắt tôi nhìn thấy khiến tôi không có lý do gì để phản bác nó cả. Tôi đoán rằng nếu gã Trương Á Dân không sốt ruột muốn có ngay cuốn sách kia, mà sẽ ngấm ngấm dùng một phương thức khác, ví dụ hán sấm với một người nào đó, một người lạ, để tiếp xúc với chúng tôi, thì rất có thể hắn đã đạt được mục đích. Nhưng hắn đã quá hấp tấp.

Trần Trọng hoàn toàn không hé lộ một chút tin tức nội bộ về chuyện Lý Cường dịch dung. Tôi nghĩ rằng, y học ngày nay rất tiến bộ, không có lý gì để không phát hiện nổi bọn người kia dùng phương pháp gì. Trước hết, tôi loại trừ phương pháp phẫu thuật quy mô lớn, vì Trương Á Dân và Lý Cường đều không có điều kiện để thực hiện; nếu chúng lên vào một bệnh viện nào đó để thực hiện thành công thì nhất định sẽ để lại dấu vết.

Tôi đã tra cứu đọc lại toàn bộ báo chí kể từ tháng đầu tiên xảy ra sự việc này cho đến nay, đều không có tin nào nói về các vụ trộm cắp hoặc có chuyện bất thường xảy ra ở các bệnh viện, kể cả các tin tức ngoài lề cũng không có. Thế thì sự việc tôi nhìn thấy ở nhà xác đặt các bộ phận cơ thể người, là thế nào vậy? Chẳng lẽ gã Trương Á Dân có thể trực tiếp cấy các bộ phận cơ thể đó lên người Lý Cường? Lúc chúng tôi nhìn thấy “Lý Cường”, thì hắn là bộ dạng một phụ nữ chứ không như gã Trương Á Dân vẫn là nam giới. Ông Chung Sinh nói cho tôi biết, các tư liệu rải rác viết về thuật dịch dung của cuốn gia bản nhà họ Tần mà ông đọc được, viết rằng buộc phải dùng khuôn để lấy được hình dạng khuôn mặt “đối tượng” mà người ta muốn mô phỏng, lẽ nào trước đó Trương Á Dân đã nhân lúc tôi và Mông Nhân ngủ say không biết gì (tôi công nhận rằng tôi và Mông Nhân hề ngủ là ngủ say như chết, dù nhà sập cũng không biết), để “lấy mẫu” hình dáng khuôn mặt hai chúng tôi rồi đem đi?

Tôi cho rằng có thể suy luận như sau: Trương Á Dân đã từng có ý định tiếp cận hai chúng tôi, nhưng vì lý do nào đó nên gã không thể tiếp tục thực thi kế hoạch; may gặp lúc Mông Nhân đi xa, gã bèn nghĩ cách dịch dung thành Mông Nhân để tiếp cận chúng tôi, nhằm tranh thủ thời gian sớm nhất có được phương pháp để trường sinh bất tử. Còn vấn đề tại sao gã không xuất hiện ngay sau khi Mông Nhân đi xa, thì một là, vì nếu gã xuất hiện ngay thì chúng tôi sẽ cho là kỳ lạ, nghi ngờ, tại sao Mông Nhân lại chóng quay về như vậy, tính cậu ta là hề được nghỉ phép thì tận dụng ngay, dù sấm sét giáng xuống cũng không lùi bước. Hai là, trong thời gian đó, gã Trương Á Dân có việc phải giải quyết, ví dụ gã và Lý Cường muốn sau đó chạy trốn cho dễ, đã chuẩn bị việc dịch dung khác - những chuẩn bị này phải tốn thời gian. Tôi tuyệt đối không tin gã có thể chuẩn bị trong thời gian rất ngắn. Thế thì chỉ có thể nói rằng một trong hai gã (Trương Á Dân và Lý Cường) đã có khả năng như tiểu thuyết khoa học viễn tưởng vẫn miêu tả: chỉ cần khẽ chạm vào đối phương là có thể biến thành đối phương tức thì. Nếu thế thì quá hão huyền không thể tin nổi.

Về cái xác mà tôi đã “thăm quan”, trước hết tôi loại trừ khả năng phẫu thuật để làm việc đó. Tuy các bộ phận cơ thể đã được bóc tách ra, nhưng chúng không hề dính máu me dầm dĩa gì hết, chúng như được dán dính vào cơ thể người bằng một chất gì đó. Ở phần đầu, cổ và xung quanh vai của cái xác, phải nhìn thật kỹ mới nhận ra hình như có thứ gì đó dính ở bề mặt, giống như chúng ta dùng một mảnh giấy nilon (bôi sẵn keo) dán phủ lên mặt bàn, dù niết cho phẳng phiu đến mấy thì vẫn phát hiện ra mép tờ nilon. Trần Trọng đã nói, hiện nay “cái chất đó” chẳng khác gì cùng mọc với da thịt trên mặt Lý Cường, điều này khiến tôi thấy sợ. Nếu đúng là thế thì sự việc này sẽ không đơn giản chỉ là dịch dung. Ngoài ra còn một chuyện mà trước đây tôi chưa viết ra, vì quá là nó rất... bây giờ tôi nghĩ rằng lúc đó mình đang hoa mắt còn hơn: tôi đã nhìn thấy hình như có một số chỗ trên hai tay hai chân Lý Cường đang từ từ tan chảy, chúng như được làm từ nước đá. Tôi không hỏi Trần Trọng, vì nhìn thấy ảnh mặt của anh, ảnh mặt ấy đã cho tôi biết anh sẽ không trả lời bất kỳ câu hỏi nào của tôi. Trần Trọng là cảnh sát, cảnh sát phải tuân thủ nguyên tắc của họ, dẫn tôi vào xem cái xác, đã là làm trái nguyên tắc rồi. Cho nên, có rất nhiều câu hỏi khác, tôi không thể mở miệng.

Hai là, Trương Á Dân đã trở về như thế nào?

Nếu đúng như gã nói, gã đã học được rất nhiều tri thức - tri thức về mô phỏng, nhưng hề là người thì đều sẽ phải chết; tuổi thọ thì có hạn, chỉ vài chục hoặc một trăm năm, vô số tri thức học được không thể chỉ trong một thời gian ngắn chuyển hóa thành những thứ của riêng mình, để mình trở thành thần, vậy thì phải tìm cách để mình sống mãi mãi. Nếu đúng là gã đã nắm được rất nhiều tri thức, thì tại sao gã lại dễ dàng tin vào cái “lý thuyết” trường sinh bất tử? Chẳng lẽ, có văn hóa càng cao thì lại càng dễ bị mê hoặc bởi những chuyện rất đơn giản? Giống như chuyện thế này: có một số trò lừa đảo, bà con nông dân hoặc miền núi văn hóa không cao nhưng không mắc lừa, người bị mắc lừa lại là những vị có trình độ đại học; tôi không rõ dùng ví dụ này để hình dung về gã Trương Á Dân có sát hay không, nhưng quả là tôi không thể tìm ra lý do nào khác. Còn một lý do nữa (lý do mà chính tôi cũng không tin), đó là, thuật trường sinh bất tử là có thật.

Từ những câu Trương Á Dân nói ra có thể phán đoán rằng: hiện nay, năng lực phục chế người khác của gã đã đạt đến trình độ có thể duy trì lâu dài thông qua một phương pháp nào đó; nói cách khác, có thể đạt đến vĩnh cửu. Cho nên gã mới đi tìm phương pháp trường sinh bất tử. Đương nhiên, tôi không loại trừ khả năng sự xuất hiện trở lại của Trương Á Dân là do có người ra lệnh, người ấy có thể là người đã đưa gã sang Úc, hoặc là Thạch Bình Nhi. Mọi khả năng đều có thể tồn tại, đúng thế. Kể cả khả năng hiểm hoi này: chính Thạch Bình Nhi là người đã đưa gã Trương Á Dân đi Úc, nếu không phải Thạch Bình Nhi thì là một người có liên quan đến cô ta do vô số những mối quan hệ đan xen chẳng chịt.

Ba là, Thạch Bình Nhi là ai?

Tôi cho rằng Trần Trọng thừa sức điều tra ra các tư liệu về Thạch Bình Nhi, rất có thể anh đã điều tra ra rồi, vì khi tôi hỏi Trần Trọng, ánh mắt anh đã “đề lộ” điều này. Ai cũng thế, khi nói dối, ánh mắt sẽ khác, sẽ hơi có nét xa xăm, hoặc đôi mắt sẽ hơi động đậy; hoặc, có người sẽ không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương - ánh mắt Trần Trọng thuộc loại này. Như phía trên đã nói, Trần Trọng phải giữ nguyên tắc của cảnh sát, tôi không có cách gì ép anh phải thay đổi nguyên tắc nghề nghiệp. Từ mẫu chuyện nhận được cái thư mời kia, tôi hiểu rằng chắc chắn Thạch Bình Nhi có mối quan hệ gắn kết với cái tập đoàn ấy, tôi không có cách để điều tra rõ cái tập đoàn của họ, việc đó nằm ngoài phạm vi khả năng của chúng tôi. Tập đoàn ấy hoạt động về nhà đất, dược phẩm, tiền tệ, ngư nghiệp, hải sản... họ là tập đoàn xuyên quốc gia. Muốn điều tra về họ thì phải được nhà nước trao quyền. Nếu Thạch Bình Nhi đúng là người của tập đoàn ấy, thế thì rất có thể Trương Ái Dân có dính dáng gắn kết với tập đoàn, vì Thạch Bình Nhi dường như hiểu rõ về Trương Ái Dân hơn hẳn chúng tôi tưởng tượng. Còn điều này nữa: thân thủ của Thạch Bình Nhi, cô ta có đủ năng lực để đánh ngã Trương Ái Dân “đẩy mình bản lĩnh”, cho nên tôi đoán rằng chuyện đi đến động Ty Văn lần này sẽ không hề đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Phục Thù Ký: Người đàn ông kỳ quái

Thù... với ý nghĩa thật sự của nó, “thù” thậm chí còn nặng hơn cả mối thù giết cha, mối hận cướp vợ. Dù ta nhìn thấy, nghe thấy trong cuộc sống thực tế, hay nhìn thấy trong phim ảnh, phim truyền hình, thông thường là người cần báo thù phải giết người, nhưng đôi khi không những không thể báo thù mà chính người ấy lại bị mất mạng, sau đó mối thù ấy sẽ được truyền lại cho bạn hoặc người thân tiếp nhận, giống như ý của câu “báo thù nhau mãi đến đời nào mới hết”. Nhưng trong một số tình huống đặc biệt, “thù” không thể tiếp tục kéo dài.

Trước khi tôi và lão Phó đi tham gia hoạt động do tập đoàn Mục Lâm tổ chức, lão Phó ngày nào cũng xem phim có nội dung về báo thù phục thù với các nội dung na ná nhau: hận vì bị cướp vợ, thù vì cha bị giết... Tôi biết lão Phó vẫn đang hậm hực khôn nguôi, tuy nhiên, từ đó tôi lại nhớ đến một sự việc, sự việc mà tôi và Mông Nhân đã trải qua hồi còn công tác ở đài truyền hình...

Tháng 8 một năm nọ, sau khi tan tầm, tôi và Mông Nhân vào một tiệm ăn bên ngoài đài truyền hình ăn tạm bát mì, sau đó bàn xem tối nay sẽ “giết thời gian” như thế nào, và cầu mong tối nay không bất ngờ bị giao nhiệm vụ phòng vẫn đột xuất gì đó.

Ăn mì xong, tôi và Mông Nhân vẫn ngồi lại, đã hút hết gần năm điếu thuốc lá mà vẫn chưa nghĩ ra tối nay nên đi đâu, làm gì. Cuối cùng, tôi nêu ý kiến sẽ vào quán Net, nếu có thể lên mạng chat QQ “câu” được một em nào đó... thì cũng vui. Nhưng lúc bước đến cửa quán Net, cả hai chúng tôi vết túi cũng chỉ còn chưa đến 5 nhân dân tệ, phải một tuần nữa mới đến ngày lĩnh lương; nếu câu được các em thì tối nay chẳng có tiền mà đi chơi... Tôi bèn nói: “Tôi và cậu đâu có thể làm cái việc rác rưởi, là đi chơi với các em trên mạng?”

Chúng tôi vào quán, sau đó nhanh chóng ngồi trước hai máy tính kê gần máy điều hòa nhất. Tôi bật máy tính. Ngay lúc này nhìn thấy một nam giới mặc áo jacket ngồi kê bên cạnh, trời nóng chảy mồ ra thế này mà lại mặc áo rét? Tôi bất giác chú ý đến anh ta, mái tóc trông có vẻ có được chú ý chải chuốt nhưng vẫn rất bù xù rối rắm. Trên màn hình trước mặt anh ta chỉ hiện lên cái khung trang chat QQ chứ không có gì khác, cũng không nghe nhạc nghe hát. Lúc này anh ta nhanh chóng đánh ba chữ lên ô đối thoại: Anh sắp chết.

Chà chà! Lại là cái chiều này! Năm đó đang rất thịnh hành gấp gờ trên mạng. Mấy năm qua, từ thời kỳ đầu là một “Lần đầu tiếp xúc thân mật” cho đến thời kỳ sau đó là một “Tình yêu sinh từ màu xanh” do làn sóng Hàn quốc tràn vào, gần như tất cả đều liên quan đến chữ “chết”. Những người suốt ngày ngồi thu lu sau màn hình máy tính, hôm nay nói tôi mắc bệnh đau móng do ung thư, ngày mai nói tôi bị trĩ mãn tính suốt ngày xuất huyết... tóm lại, họ chỉ toàn nói những câu mình đáng thương ra sao, sau đó sẽ gặp mặt đối phương, sẽ tung ra bùa mê và bất cứ thủ đoạn gì để lừa người ta lên giường. Tiếp đó ngâm điếu thuốc lá và tí tê ra về u buồn, nói với cô gái nằm bên rằng: “Thực ra đó chỉ là những câu nói dối đầy tình cảm đầy thiện chí của tình yêu mà anh dành cho em, em ạ...”

Tôi bỗng thấy hứng thú, muốn xem xem gã ngố này sẽ viết tiếp những gì. Sau khi đánh xong mấy chữ ấy, gã châm điếu thuốc lá rồi nhả các làn khói “chữ O” vào màn hình. Trên khung đối thoại, xuất hiện lời của đối phương: Chẳng lẽ em sẽ sống lâu hay sao?

Nhìn thấy dòng chữ ấy, tôi suýt nữa phì cười. Gã khốn kiếp đã gặp phải đối thủ, đối phương là một em mắc bệnh nan y không chữa nổi. Tôi nhìn thấy tên của đối phương ghi trên khung, nghĩ bụng: những cô em trên mạng đừng nên dùng cái nick name quá ư bay bướm thì hơn.

Nhưng nick name của em đó tên là: Nhẹ Nhàng Bay Qua!

Vào những năm tháng vừa mới thịnh hành chat video, rất nhiều quán Net vẫn chưa lắp đặt webcam rộng rãi để có thể phơi bày sự thật về các thứ “ngôn từ đầy thiện chí”, mọi người mới dừng lại ở giai đoạn tung ảnh lên mà thôi. Lúc đó tôi thầm nghĩ: nếu gã ngố này lại dốc bầu tâm sự với một nam nhân đang mắc bệnh nan y, thì thật là buồn cười.

Gã lại viết tiếp: Chúng ta đã không gặp nhau bao lâu rồi?

Đối phương lập tức trả lời: Mối hơn một tháng, chưa gọi là lâu.

À ra thế, tôi hiểu rằng chẳng có gì thú vị nữa...

Gã ngó: Anh muốn gặp em, ngay bây giờ, được không? Gặp mặt lần cuối cùng. Giờ đây anh không thiết gì cũng không muốn nhìn gì, chỉ muốn có em, muốn nhìn thấy em.

Cô gái trả lời ngay: Ha ha, bây giờ anh chỉ có thể muốn em, chỉ có thể nhìn em, đúng không?

Gã ngó nhanh chóng đặt lên khung một cái mặt cười, sau đó cả hai bắt đầu hẹn nhau địa điểm. lát sau anh ta tắt máy, ra khỏi quán Net. Tòì ngoảnh sang nhìn Mông Nhân vẫn đang vào diễn đàn của Thiên Nhai xem những tấm ảnh của bà phụ nữ đang làm mẹ và chỉ lát sau đã biến thành bà nội, sau đó anh chuẩn bị chơi trò chơi CS. Vừa mới vào game, anh đã đưa tay sang gõ tai nghe của tôi ra, nói: “Bây giờ chúng ta đi uống, chứ ngồi trong quán Net này nóng chết cha, mấy điều hòa coi như vô tác dụng, biến thành máy phun hơi ẩm ướt rồi.”

Tòì sờ lưng mình đã đầm mồ hôi, đồng ý với Mông Nhân, hai chúng tôi trả tiền phí rồi ra ngoài, nhả nha bước trên con phố san sát các quán bar trải dài về phía vịnh X, vừa đi vừa thông cảm với những cô gái ăn mặc quá kín đáo, không biết giữ sức khỏe, nếu bị cảm nóng thì gay...

Lúc đi đến cầu Hán, tôi và Mông Nhân vừa bước lên cầu thì nhìn thấy một người đang đứng trên cầu chuẩn bị nhảy xuống bên dưới. Hai chúng tôi thoát đầu đứng ngẩn ra, sau đó vội chạy về phía đó, lúc chạy gần đến nơi thì người ấy đã nhảy xuống mất rồi. Mông Nhân bèn lập tức nhảy xuống, tôi định kéo cậu ta lại nhưng không kịp. Tôi đứng trên thêm chò Mông Nhân lên, chưa đầy một phút sau anh đã trèo lên, về mặt khó khăn: “Mẹ kiếp, bên dưới là con đường nhỏ, còn cách sông rất xa.”

Thật chẳng ra sao. Hồi học đại học tôi rất hay đi qua tuyến đường này, nhảy từ trên cầu xuống con sông vớ vẩn bên dưới, hậu quả không phải là chết chìm mà là ngã bị thương nặng, sau đó uống no nước rồi mới chết, bởi vì nước sông chỉ sâu không quá nửa mét.

Lúc này tôi nhìn thấy người vừa nãy nhảy xuống đang đứng bên dưới cười tôi và Mông Nhân. Tôi nheo mắt nhìn kỹ, thì ra là gã ngó đã ngồi cạnh tôi trong quán Net! Sao hắn lại xuất hiện ở đây nhỉ?

Anh ta nhìn hai chúng tôi cười tít hời lâu, rồi lại đi lên, nói là cảm ơn hai chúng tôi. Mông Nhân cũng rất lịch sự trả lời: “Không có gì. Có điều, từ nay anh đừng làm thế để hù dọa người ta.”

Nhưng anh ta lại nói: “Thực ra tôi cũng không biết dưới kia là con đường nhỏ. Tôi thật sự muốn nhảy xuống để chết đuối mà!”

Tòì và Mông Nhân sững sốt, thì ra gã này định tự tử? Rồi anh ta lại nói: “Nhưng vào lúc nhảy xuống thì tôi lại thấy hối hận, vì tôi biết bơi, bản năng sinh tồn của người biết bơi sẽ khiến người ấy nổi lên.”

Ồi chào! Đại ca này còn hài hước hơn tôi! Anh nhảy từ đây xuống, nước nông như thế, bản năng sinh tồn sẽ khiến xác anh ta nổi lên?!

Anh ta rút bao thuốc lá ra nhưng chẳng còn điều nào, bèn hỏi xin tôi và Mông Nhân. Tôi mời anh ta thuốc lá, anh ta cảm điều thuốc, rồi nói: “Cảm ơn! Hiện giờ mà vẫn còn có người hút thuốc Ashima?”

Tòì gật đầu: “Tôi thường hay hút thuốc Góa Phụ.”

Nghe tôi nói thế, anh ta nhìn vào điều thuốc rồi lầm bầm một câu: “Bây giờ cô ấy cũng đã thành góa phụ rồi.”

Khoảng mười phút sau, tôi, Mông Nhân và anh ta vào một quán giải khát ở bên sông, gọi mỗi người một chai bia Tuyết Hoa. Anh ta uống hồi lâu, rồi mới bật ra một câu: “Tôi tên là Lỗ Sam.”

Lỗ Sam vừa nói xong, Mông Nhân tiếp lời: “Cái tên của anh không hay gặp, nghe hơi kỳ cục.”

Tòì nhìn Mông Nhân, trầm nghĩ, cậu tưởng rằng tên cậu và tôi, Mông Nhân và Đường Tiểu Bạch, là thường gặp, không kỳ cục chút?

Lỗ Sam cười khặc khặc mấy tiếng, rồi nói: “Đúng là ít gặp, đây là bút danh của tôi, tên thật của tôi không phải thế, nhưng tôi không muốn cho hai anh biết tên thật của tôi là gì.”

Bút danh? Gã ngó này kiếm sống bằng nghề viết lách? Vậy thì gần như đồng nghiệp với chúng tôi. Lỗ Sam còn nói mình là nhà văn, điều này khiến hai chúng tôi sững sốt, đưa mắt nhìn nhau và cùng cảm thấy hơi xúc động. Vì nguyện vọng to lớn của hai chúng tôi lâu nay vẫn là muốn trở thành nhà văn - nhà văn nổi tiếng khi còn sống với những tác phẩm bán chạy, chứ không phải dạng nhà văn chết rồi mới nổi tiếng. Không ngờ hôm nay lại gặp được một nhà văn vẫn đang sống sờ sờ và đang mạnh mẽ ngồi trước mặt hai chúng tôi.

Không đợi tôi và Mông Nhân hết xúc động, Lỗ Sam lại tung ra một câu càng có sức mạnh hơn nữa: “Tôi đã giết người.”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chuyện cũ về Lỗ Sam

Tôi và Mông Nhân chưa kịp phản ứng ra sao, thì Lỗ Sam lại nói tiếp: “Nhưng tôi lại không xác định được có phải người ấy bị tôi giết hay không. Thật là nhục cười, phải không?”

Sau đó Lỗ Sam bắt đầu kể chuyện về mình. Tôi và Mông Nhân ngồi hút thuốc lá hết điếu này đến điếu khác, nghe anh ta kể chuyện. Tôi thậm chí tính toán, nếu gã này có vấn đề bất ổn thật, tôi sẽ viện cớ đi vệ sinh rồi gọi điện báo cho 110...

Lỗ Sam là một người làm việc tự do. Nhiều năm về trước ở thành phố C này, “người làm việc tự do” vẫn còn là một từ xa lạ, đa số mọi người không hiểu nổi những con người này hàng ngày đang làm những việc gì, thậm chí có một số người cho rằng người làm việc tự do như Lỗ Sam làm những công việc rất đơn giản, đó là ngồi nhà viết lách để kiếm tiền. Lỗ Sam có một căn nhà khoảng 90 mét vuông ở ngoại thành. Anh ta xin thôi việc cơ quan cũ đã được ba năm, sau đó anh ta đã làm rất nhiều loại công việc, cuối cùng, người bạn gái đồng viên anh vừa làm một chân bảo vệ vừa viết bài, trong đó có cả tản văn và thơ ca, rồi gửi cho các tòa báo, tạp chí... Không ngờ, hành động gửi bài như thế đã chỉ cho Lỗ Sam một con đường mới; nói theo cách nói của anh, có lẽ do anh từ bé đã tốt số, ông trời đã rất thương anh, chỉ sau một năm rưỡi, anh đã gây dựng được cho mình một số lượng độc giả ổn định, trong tập hợp ấy là những người thích đọc văn chương của anh và vui vẻ bỏ tiền ra mua báo, tạp chí. Lỗ Sam hồi ấy không phải lo cơm áo gạo tiền, thậm chí đã có ý định mua ô tô. Cũng vì mấy cuốn tiểu thuyết của anh lần lượt được xuất bản, cho nên các fan hâm mộ cũng khá đông, có lẽ một nửa trong đó là nữ giới.

Trong một lần họp mặt với các bạn trên mạng, Lỗ Sam làm quen với một cô gái sống ở thành phố D. Theo cách diễn tả của anh, cô gái ấy có nhan sắc và thân hình nổi trội, gặp gỡ qua lại ít lâu, Lỗ Sam và cô gái đã gắn kết với nhau. Cái kim trong bọc cũng có ngày lòi ra, chỉ ít lâu sau, mối quan hệ giữa anh và cô gái kia đã bị bạn gái của anh phát hiện ra, cô bạn gái phần uất bỏ đi. Và rất nhanh sau đó, Lỗ Sam biết bạn gái cũ đã có người yêu mới, người ấy có xe BMW, ngày ngày ra vào những nơi chốn cao cấp. Cảm giác cắn rứt của Lỗ Sam bỗng tan biến, anh chuyển sang phần nộ, và cũng trong thời kỳ này anh bắt đầu xuống dốc, tiểu thuyết dài 20 ngàn chữ đã thỏa thuận với nhà xuất bản, anh không viết ra nổi một chữ, thời hạn nộp bản thảo đã sắp đến, mà Lỗ Sam chỉ suốt đêm dờ dẩn ngồi trước máy tính hút thuốc, cuối cùng anh nảy ra một ý nghĩ này: kẻ tội phạm đích thực đẩy anh đến tình trạng này chẳng phải ai khác, mà chính là cô bạn gái ngày trước của mình - Lý Phuong.

Lỗ Sam bắt đầu chú ý đến mối quan hệ giữa bạn gái cũ Lý Phuong và bạn trai của cô hiện nay, thông qua mọi kênh thông tin. Rồi một ngày kia Lỗ Sam biết Lý Phuong và anh ta sắp cưới nhau, thì anh tìm cách “ngẫu nhiên” tiếp xúc với Lý Phuong.

Lỗ Sam kể đến đây, tôi và Mông Nhân có thể căn bản cảm nhận anh ta ngoài bản lĩnh “bán chữ lấy tiền” ra, còn có biệt tài về “gái giữ” nữa. Và, thù đoạn của anh ta cũng rất độc. Anh ta tung ra các chiêu, khiến cho Lý Phuong lại lên giường với anh. Nhân lúc Lý Phuong ngủ, Lỗ Sam bố trí máy ảnh chụp cảnh cô và anh gần như khỏa thân nằm trên giường, rồi gửi chúng cho người bạn trai của Lý Phuong...

“Tôi cho rằng kẻ hoạch phục thù của tôi đến đây là hoàn thành, thực ra lúc đầu tôi định làm xong việc đó thì đi khỏi thành phố C. Nghề viết lách của tôi, sống ở đâu cũng thế thôi. Nhưng tính tôi vốn lười nhác, chờ hai tháng trời không thấy chuyện gì xảy ra, Lý Phuong cũng không đến tìm tôi và dường như cũng không có động tĩnh gì. Tôi cho rằng sự việc này thật sự kết thúc rồi, nên lại gạt bỏ ý nghĩ đi khỏi thành phố. Nào ngờ...” Nói đến đây, Lỗ Sam rít một hơi thuốc thật dài, rồi uống một hơi hết nửa chai bia.

Rồi một buổi tối nọ, sau khi tiễn cô gái người thành phố D vừa cùng anh làm xong công việc nhưng vẫn rất lưu luyến, Lỗ Sam trở về đến nhà thì đã 11 giờ đêm. Đối diện với căn nhà lạnh lẽo trống vắng, Lỗ Sam cảm thấy hối hận vì đã không giữ cô gái ấy ở lại qua đêm. Lúc anh định đóng cửa thì có một bàn tay gõ ra ngăn lại, tiếp đó là chủ nhân của bàn tay ấy đẩy cửa bước vào. Nhìn thấy người ấy, toàn thân Lỗ Sam cảm thấy ớn lạnh. Người ấy chẳng phải ai khác, anh chính là bạn trai bấy lâu nay của Lý Phuong.

Người ấy vào nhà rồi, Lỗ Sam có ý cảnh giác đề phòng, anh nhìn ra ngoài cửa không thấy ai khác, mới thở phào. Anh ta đến một mình, thì dù có đánh nhau thì Lỗ Sam cũng không đến nỗi bị lép vế, chứ nếu anh ta có thêm lực lượng thì sẽ phiền hà to.

Bước vào rồi, người ấy chỉ mỉm cười và tự giới thiệu mình tên là Trương Kha, phó tổng giám đốc một công ty nhà đất ở thành phố C.

Lỗ Sam cảm thấy sự hiện diện của Trương Kha không có ý căng thẳng đối địch, nhưng Lỗ Sam cũng không rõ anh ta đến để làm gì, bèn mời anh ta ngồi ở phòng khách. Trương Kha ngồi xuống ghế, bắt đầu khen ngợi Lỗ Sam rất có óc thẩm mỹ trong trang trí phòng khách và lựa chọn đồ dùng, cuối cùng anh còn nhắc đến tiểu thuyết của Lỗ Sam nữa.

Lỗ Sam hơi ngạc nhiên: “Anh đã đọc tiểu thuyết của tôi à?”

Trương Kha vẫn mỉm cười, nói: “Tiểu thuyết của anh rất dễ tìm, vào bất cứ hiệu sách nào hơi lớn một chút ở thành phố, đều có thể tìm thấy. Trước đây tôi cho rằng tiểu thuyết của anh chẳng hay ho gì, không ngờ, mới đọc đã nhận ra ngay là rất thú vị, nó đã giúp tôi giết thời gian trong rất nhiều đêm không ngủ. Tôi rất cảm ơn anh.”

Lỗ Sam không hiểu mấy câu nói này của Trương Kha có ngụ ý gì. Có lẽ tại mình hơi cả nghĩ quá. Nhưng câu “đã giúp tôi giết thời gian trong rất nhiều đêm không ngủ” của Trương Kha... Lúc này Lỗ Sam bỗng như kẻ mất hồn, không biết Trương Kha gọi mình mấy câu. Khi Lỗ Sam đã “hoàn hồn” rồi, Trương Kha có vẻ ngần ngại nói: “Có gì uống không? Cô họang tôi khô quá. Chắc là tại hôm nay hút nhiều thuốc lá.”

Lỗ Sam mở tủ lạnh lấy ra hai lon cô-ca, lúc bật lon của mình, anh mới nhận ra trên bàn vẫn còn một lon khi trước anh đang uống dở. Trương Kha vừa uống cô-ca vừa nói với Lỗ Sam những chuyện bình thường không có gì hệ trọng. Lỗ Sam băn khoăn: lẽ nào hôm nay Trương Kha đến chỉ là để nói chuyện về tiểu thuyết của mình?

Khi đối thoại với Trương Kha, Lỗ Sam nhiều lúc trở nên lơ đãng... rồi Trương Kha bỗng hỏi một câu: “Những tấm ảnh đó, là anh gửi đến phải không?”

Lỗ Sam sùng sốt, nhưng cũng rất nhanh trở lại bộ dạng giả vờ trấn tĩnh như trước, một cao thủ gái giữ, sở trường về nói dối như anh không đến nỗi dễ bị hoang mang.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: May mắn hay là đen đủi

“Ảnh nào?” Lỗ Sam hỏi lại.

Trương Kha mở ví lấy ra một tấm ảnh đặt xuống trước mặt Lỗ Sam, và im lặng không bảo sao. Lỗ Sam đã lường trước Trương Kha sẽ đưa tấm ảnh ra, bèn cầm ảnh lên giả vờ nhìn một lúc lâu, sau đó anh bỗng đứng dậy hỏi Trương Kha: “Ảnh là ai?”

Trương Kha bình tĩnh đáp: “Tôi là chồng của Lý Phương, chúng tôi mới đi đăng ký kết hôn cách đây nửa tháng, hiện đã là vợ chồng hợp pháp. Hôm nay tôi đến đây nhằm xác định một chuyện rất đơn giản: anh có phải là bạn trai trước kia, tức là người tình đầu tiên của Lý Phương không?”

Lỗ Sam ngồi phịch xuống đi-văng, đưa hai bàn tay lên bưng lấy mặt. Hồi lâu sau anh mới khẽ run run nói: “Xin lỗi... tôi... tôi không biết...”

Đương nhiên, đây chỉ là động tác diễn kịch của Lỗ Sam. Sự việc tiếp theo, khiến Lỗ Sam nhớ lại thì toàn thân anh toát mồ hôi lạnh.

Lúc này Trương Kha đứng dậy, bước ra ban công, rồi lại quay trở vào phòng khách, nói: “Tôi đến chỉ là nhằm xác định việc này mà thôi, không vấn đề gì khác. Anh không cần phải thế này. Tôi đã biết anh là bạn trai cũ của Lý Phương, thì chuyện này không có gì là phức tạp nữa.” Nói rồi Trương Kha cười hề hề, cười rất chân thành.

Không đợi Lỗ Sam mở miệng, Trương Kha lại đứng dậy nhìn về phía thư phòng, hỏi Lỗ Sam: “Máy tính của anh đang bật à? Tôi dùng một lát được không? Tôi muốn xem hộp thư của mình. Hôm nay tôi vừa mới về đến thành phố.”

Lỗ Sam nói: “Cứ dùng đi, không vấn đề gì. Máy tính của tôi hiếm khi tắt máy.”

Trương Kha lại ngần ngại nói: “Thực ra tôi rất ló ngó về máy tính. Khi tôi và Lý Phương ở nhà, toàn là cô ấy phụ trách máy tính, còn tôi nhiều nhất là chỉ biết xem hộp thư của mình.”

Lỗ Sam bèn bước lại chỗ máy tính, giúp Trương Kha mở hộp thư. Lúc này Trương Kha lại nói muốn vào toa-lét một lát, sau đó anh cầm lon cô-ca đi về phía toa-lét. Khi Trương Kha trở ra, thì hộp thư đã được mở, Lỗ Sam lại cùng Trương Kha trở ra phòng khách ngồi, tiếp tục nói các chuyện lan man, về xây dựng thành phố, về cô phiếu, về khai thác đất đai...

“Việc tôi cần làm hôm nay, đã làm xong, tâm trạng cũng bình tĩnh nhiều rồi, bây giờ nên ra về. Lúc này cũng không còn sớm nữa. Nào, ta uống cạn lon cô-ca. Các chuyện cũ, coi như chưa từng xảy ra. Chúng ta đều là đàn ông cả, đàn ông nên coi sự nghiệp là trên hết. Nào!” Hai người uống xong, Trương Kha chào ra về, rồi đi xuống tầng dưới.

Sau khi Trương Kha đi xuống rồi, Lỗ Sam đứng trên ban công nhìn theo Trương Kha lái xe ra cổng khu chung cư. Ngay sau đó di động của Lỗ Sam bỗng đổ chuông. Anh nhìn di động. Là một số máy lạ, nhưng anh vẫn nghe. Đầu bên kia là giọng của Trương Kha: “Thế nào rồi, người anh em? Đã có cảm giác khó chịu gì chưa? Hương vị của cô-ca ngon đấy chứ? Tôi đã cho thêm một thứ vào đó, một sản phẩm mới của ngoại quốc. Anh sẽ không đau đốn lăm và cũng không thể chết nhanh. Từ giờ đến lúc chết vẫn còn khoảng nửa giờ nữa, anh có thể lựa chọn đi bệnh viện.” Nói xong Trương Kha cúp máy.

Lỗ Sam dờ dẩn đứng trên ban công. Lúc này anh mới hiểu ra tại sao vừa rồi Trương Kha bảo anh mở máy tính, sau đó lại đi vệ sinh. Thực ra anh ta không phải thế, muốn vào toa-lét thì phải đi qua phòng khách, anh ta sẽ bỏ thuốc độc vào lon cô-ca đặt ở phòng khách... Nghĩ đến đây, Lỗ Sam bỗng cảm thấy bụng mình hơi đau, anh trở vào phòng khách, ngồi xuống ghế và định gọi điện thoại cho xe cấp cứu, nhưng anh lại nhìn thấy lon cô-ca trên bàn. Anh bỗng mỉm cười...

Lúc Trương Kha bước ra ban công, thì Lỗ Sam đặt lon cô-ca mới bật nắp xuống bên dưới bàn và cầm lon cô-ca chưa uống hết (đặt bên dưới) lên nhấp một hớp; lúc Trương Kha vừa vào toa-lét một hai phút thì Lỗ Sam lại ra phòng khách, vì anh cảm thấy hương vị lon cô-ca cũ chẳng ra sao, nên anh lại nhấc lon cô-ca dưới bàn lên để đổi, cho nên, thực ra anh chưa hề uống cô-ca đã bị Trương Kha thả thuốc độc vào...

Kể đến đây, Lỗ Sam hít thở thật sâu, rồi nhìn tôi và Mông Nhân, nói: “Tôi không thông minh cũng không đàn độn, chủ yếu là tôi gặp may; có lúc tôi rất may mắn, nhưng cũng có lúc vận tôi lại rất đen.”

“Thế à?” Tôi mỉm cười, thầm nghĩ gã Lỗ Sam này bản mệnh vững thật. Anh chàng Trương Kha kia cũng thật táo tợn, dám đầu độc giết người! Nghĩ đến đây, tôi hỏi dồn: “Còn Trương Kha thì sao?”

Lỗ Sam gượng cười: “Tự sát rồi.”

Tôi và Mông Nhân kinh ngạc: “Sợ bị kết tội nên tự sát à? Chẳng lẽ anh ta không biết rằng anh vẫn còn sống?”

Lỗ Sam nói: “Không phải tại chuyện này mà tự sát. Anh ta tự sát, khởi nguồn là tại tôi, nhưng cũng có thể nói là tôi đã giết anh ta.”

Câu nói này của Lỗ Sam khiến tôi và Mông Nhân không sao hiểu nổi. .

Anh ta nói tiếp: “Bởi vì, anh ta mắc bệnh nan y, bệnh hiểm nghèo.”

Tôi nói: “Có đến nỗi phải thế không? Có thể nói Trương Kha thuộc tầng lớp rất giàu có, dù mắc bệnh hiểm nghèo thì cũng không đến nỗi nghĩ đến tự sát mới phải?”

Lỗ Sam rút một hơi thuốc lá, rồi nói tiếp: “Có một số bệnh dù lắm tiền cũng không chữa nổi, rất nhiều căn bệnh như thế, nhất là căn bệnh này.”

Lỗ Sam thấy tôi và Mông Nhân vẫn tỏ ra không hiểu, bèn sờ túi áo lấy ra một tờ phiếu, tôi đưa tay ra định cầm thì anh ta lừ mắt, tôi đành rút tay về. Sau đó anh ta đặt tờ phiếu ấy xuống bàn, ngón tay ấn chặt xuống hai góc tờ giấy, ngụ ý bảo chúng tôi cứ thế này mà đọc là được rồi.

Dưới ánh đèn không đủ sáng của cửa hàng, chúng tôi vẫn đọc thấy đó là một tờ phiếu xét nghiệm của Trung tâm điều trị bệnh AIDS thuộc bệnh viện X, bên dưới phía sau chữ HIV là con dấu đỏ chói, in hai chữ: dương tính.

Lúc này tôi và Mông Nhân ngỡ ngàng, chẳng khác gì bị điện giật, cùng ngã người tựa vào lưng ghế. Lỗ Sam cười ha hả: “Tôi biết, các anh sẽ thế này mà!”

Anh ta đứng lên bước ra quầy thanh toán tiền bìa, rồi trở lại nói với chúng tôi: “Tôi đã trả thù, Trương Kha lại đến trả thù tôi, nhưng anh ta không trả được thù, còn tôi thì đã trả thù quá ghê gớm, quá đà... và không còn chỗ để cứu vãn gì được nữa.”

Nói rồi, Lỗ Sam xin tôi bao thuốc lá Ashima, sau đó ra khỏi quán giải khát. Kể từ đó, tôi và Mông Nhân không bao giờ nhìn thấy bóng dáng Lỗ Sam ở quán này nữa. Tuy nhiên, tôi và Mông Nhân chỉ là người bình thường như ai, hôm sau chúng tôi đến bệnh viện. . .

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Kết thúc

Câu chuyện này có quá nhiều dấu hỏi, tôi và Mông Nhân mới chỉ biết về ba người là Lỗ Sam, Trương Kha và Lý Phương. Theo Lỗ Sam nói, thì cả ba đều là người mang nguồn lây nhiễm bệnh AIDS. Lý Phương bị Lỗ Sam truyền bệnh cho, Trương Kha là chồng Lý Phương thì tất nhiên cũng bị lây nhiễm, trước đây ai đã truyền bệnh cho Lỗ Sam?

Mông Nhân thì cho rằng: cứ nhìn cung cách ăn nói hoặc vài hành vi khác của một gã như Lỗ Sam, thì có thể nhận định rằng, tạm coi anh ta là một gã trẻ tuổi có tài viết lách, sở trường của dân viết lách là gì? Là phỉnh phờ con gái lên giường hoặc lừa để mình lên giường người ta; hậu quả của tình dục bừa bãi là gì? Là không thể không sinh bệnh, hoặc là... trực tiếp thăng hoa thành bệnh AIDS.

Còn tôi thì cảm nhận điều này: khi Lỗ Sam kể với chúng tôi câu chuyện đó, anh ta đã mấy lần nhắc đến cô gái ở thành phố D. . .

Không lâu sau đó, tôi nhìn thấy một mẩu tin trên báo: một cô gái, phần uất vì trước đó bị bạn trai truyền bệnh AIDS cho, cô đã đi làm gái mại dâm để trả thù đời. Ngoài ra cô còn viết thư báo cho cảnh sát biết sự thật. Chuyện này đã gây ra nỗi hoảng loạn cho cả thành phố trong một thời gian dài. . .

Đọc xong mẩu tin này, tôi ngẫm nghĩ: cô gái ấy cố ý đi trả thù thế giới, còn Lỗ Sam thì sao? Chẳng lẽ anh ta lựa chọn một cách rất khó bị người ta phát hiện ra để đi trả thù hay sao? Anh ta trả thù ai? Lý Phương, hay là cả thế giới này?

Đôi khi, một số người muốn trả thù nhưng không trả thù được, còn chính mình thì phải bỏ mạng. Trương Kha là như thế, và Lỗ Sam cũng như vậy. . . Người trả thù thường nhắm vào một ai đó cụ thể chứ không phải toàn thể người đời; hành động trả thù của một người đã gây ra phản ứng dây chuyền là điều người ấy không hề lường trước. . .

Sau khi tôi kể cho lão Phó nghe câu chuyện này, lão Phó trầm ngâm không nói gì, hồi lâu sau cậu ta bỗng bật ra một câu: “Cậu nói kể cũng phải, lỡ mà Mễ Đầu bị AIDS rồi thì sao?” Nghe xong câu này tôi suýt ngã nhào xuống đất. Đầu óc lão Phó toàn chứa những thứ láo nháo như bã đậu, không thích nạp những điều đáng nạp chứ gì?

Lão Phó đứng dậy bước ra ban công, vron vai duỗi tay, rồi nói: “Cậu Bạch à, cậu đừng kể với tôi những thứ này nữa, thâm tâm tôi không hận thù ai, không hề, thật thế! Thực ra, nó là chuyện tự nguyện của mọi người với nhau. Mễ Đầu chưa từng nói với tôi rằng cô ấy muốn gắn bó với tôi, tôi đã nói với cô ấy, nhưng cô ấy chỉ im lặng; tôi hiểu rằng cô ấy không muốn tôi bị tổn thương. Thực ra, tôi có là gì đâu? Tôi là đồ bỏ đi, tôi sống nhờ vào tiền bạc của cha tôi để lại. Không thiếu ăn thiếu mặc nhưng lại không có cha, không có ông nội, cả gia đình tôi công chênh bát ổn.”

Nghe lão Phó nói những lời này, tuy có cảm giác hơi bi ai nhưng vẫn thể hiện cậu ta đã ra khỏi quỹ đạo có phần lệch lạc trước đây.

“Hiện giờ tôi thiếu một niềm hy vọng. Trước đây tôi không hy vọng sẽ tìm thấy cha tôi, nên tôi gửi gắm niềm hy vọng vào Mễ Đầu, nghĩ rằng mình có thể có một gia đình, gia đình hoàn chỉnh. Nay tôi lại nhìn thấy một tia hy vọng, có lẽ bức thư mời này có thể đem lại cho tôi một thứ gì đó. Cậu xem, có phải thế không?” Nói xong, lão Phó nhoen miệng cười với tôi, cười rất đôn hậu chân thành. Đã khá lâu rồi, đây là lần đầu tiên lão Phó cười hết sức tự nhiên.

“Lão Phó à, thực ra tôi cảm thấy, con người ta sống trên đời có nơi để ngủ có cái để ăn đã đành, nhưng hy vọng và nguyện vọng sẽ nâng đỡ con người rất nhiều.” Rồi tôi lấy ra bức thư mời và mẫu giấy mà Thạch Bình Nhi viết cho tôi, đọc đi đọc lại, ngẫm nghĩ hồi lâu. Cuối cùng tôi lại cất vào túi áo.

Việc chỉnh lý của tôi đối với “Phục thù ký”

Thực ra, tôi vốn định đặt phần Ghi chép này lên trước tất cả các phần Ghi chép khác, tôi không rõ làm thế có được coi là kỳ lạ không. Mấy năm trước chưa chỉnh lý phần ghi chép này, tôi cùng Mông Nhân và Chó Bự (nhân vật Chó Bự, được ghi chép trong cuốn “Nhật ký Mông Nhân” do Mông Nhân viết, và trong cuốn “Tuổi xuân lướt nhanh” do tôi viết) đã liên kết viết ba câu chuyện nhỏ “Ba canh” na ná như kiểu điện ảnh Hồng Công. Kể cũng khéo làm sao, ba chúng tôi viết xong phần của mình thì đem ra xem, nào ngờ cả ba câu chuyện đều có một đoạn viết về cái ban công. Câu chuyện do Mông Nhân kể, là cái biên từ lời của một bạn trên mạng QQ thuật lại về những trải nghiệm của mình. Còn Chó Bự thì cái biên từ những lời đồn đại kỳ quái của khu chung cư cậu ta ở. Tuy nhiên chúng tôi đều biết, nội dung chân thực nhất vẫn là “Phục thù ký” này của tôi (vốn dĩ trong câu chuyện này tôi dùng ngôi thứ nhất “tôi” để kể chuyện). Còn về anh chàng Lỗ Sam, đương nhiên là tôi đã đổi tên, nếu không, người ta lên mạng sẽ tra cứu ra ngay con người này - dù đã nhiều năm nay anh ta không có tác phẩm nào nữa. Nghe đồn rằng anh ta đã ẩn cư, tuy nhiên, về độ chân thực của câu chuyện này vẫn có thể khảo chứng, nếu anh ta kể đều là chuyện bịa, mà tôi lại viết ra, lỡ anh ta đứng ra kiện tôi về tội bôi nhọ anh ta thì gay! Tôi thậm chí vẫn thấy lo lo, rằng đây là chuyện anh ta bịa ra hoàn toàn, nếu có ngày người ta cải biên nó rồi quay thành phim truyền hình hoặc phim nhựa, anh ta sẽ kiện vì xâm phạm bản quyền, sao chép thì chết dờ.

Tuy nhiên, mẫu tin thời sự về cô gái bị bạn trai truyền vi-rút HIV... là có thật. Bạn nào rỗi rảnh có thể cứ tra cứu lại thì biết. Tôi không tiện nói rõ mẫu tin ấy do khu vực nào phát ra, vì tôi thật sự lo rằng sẽ gây xôn xao dư luận, và sẽ có người đứng ra chỉ trích tôi kỳ thị địa phương.

Vào những năm tháng mà việc giải phóng tình dục có phần quá trớn, thì hình như khoái cảm xác thịt đã chiến thắng cả nỗi sợ hãi bệnh tật, hình như trên đời chưa từng có thời đại một người có một bạn tình. Sự tiếp xúc giữa nam và nữ có thể từ gặp mặt, bắt tay, dắt tay, ôm nhau, hôn nhau, cuối cùng phát triển thành lên giường; có rất nhiều người tiếp xúc với đối phương chỉ đơn thuần vì khoái cảm xác thịt, giống như mẫu truyện cười: có đứa trẻ con chỉ vào bố mẹ và nói “các vị sinh ra tôi, nuôi tôi thật, nhưng ban đầu không phải là các vị vì muốn hưởng thụ cái quá trình sản xuất ra tôi hay sao?” Tôi không muốn đi sâu nghiên cứu căn bệnh này hoặc các vấn đề về nhân tính hay giá trị quan, thế giới quan, tôi chỉ đơn giản là ghi chép lại sự việc chứ không quan sát đạo đức hoặc định tố cáo cái gì cả...

Thoạt đầu tôi định coi phần này là chương một của bài bút ký, nhưng nghĩ đi nghĩ lại mãi, thấy rằng làm thế e có phần quá nặng nề, và nó sẽ hơi vênh về mặt thời điểm tôi kể chuyện này cho lão Phó nghe. Cho nên tôi vẫn trình bày theo thứ tự thời gian để đặt nó ở đây, mong rằng sự “nặng nề” này không gây cho mọi người những cảm giác không vui.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 40: Thiên Nhai Ký: Sơn động Ty Vân

Thuyền Sơn là một trong những điểm du lịch nổi tiếng của thành phố J, vì quả núi này trông giống hình một con thuyền, nên nó được đặt tên như vậy. Thuyền Sơn là nơi hiếm có trong toàn quốc song song tồn tại cả Phật giáo lẫn Đạo giáo. Phong cách kiến trúc ở đây rất kỳ quái. Kiến trúc ở ngay cổng chính đều mang phong cách Đạo giáo, điện chính ở giữa sườn núi thì mang phong cách Phật giáo; bên cạnh điện chính còn có một gian điện nhỏ, bên trong đặt “Cửu thiên huyền tạng[1]” - hiện nay được coi là văn vật trọng điểm cấp quốc gia. Đây là một trong những nét đặc sắc của Thuyền Sơn. Một nét đặc sắc khác là trên đỉnh Thuyền Sơn có hai đỉnh núi độc lập với nhau, gọi là hai “cô phong”; trên đó có hai ngôi miếu nhỏ: một miếu của Đạo giáo, một miếu của Phật giáo. Đi lại giữa hai cô phong và đỉnh núi chính bằng hệ thống cáp treo, đây cũng là cách “giao thông” duy nhất. Cho nên, việc người xưa xây miếu trên hai cô phong đương nhiên là cực kỳ khó khăn, cho đến nay vẫn chưa nghiên cứu ra người xưa đã dùng cách gì để xây cất trên hai đỉnh cô phong này. Tư liệu về địa phương (gọi là huyện chí) để lại chỉ ghi chép kể từ cuối đời Thanh, các tư liệu cũ trước đó chỉ là một tập hợp thiếu hụt, rời rạc và chấp vả.

[1] Tượng nhà sư Huyền Trang

Động Ty Vân mà tờ Thư mời nhắc đến, liên quan đến một truyền thuyết có từ cuối đời Thanh, nói rằng đây là nơi Đẩu Tử Minh tu luyện thành tiên, nhưng có tài liệu cho biết động này có từ đời Hàm Thông nhà Đường (năm 873), tương truyền địa phương này có một vị đạo sĩ nổi tiếng đã vào động Ty Vân luyện đan tu tiên. Vị trí cụ thể của động thì không được ghi cụ thể, ghi chép của người đời sau chủ yếu là suy đoán, có người nói động này ở dưới đỉnh cô phong, có người bảo động này “tối đến thì ẩn khuất, ban ngày thì hiện ra”... Thực ra, những truyền thuyết ấy không hấp dẫn du khách, điều khiến người ta thật sự quan tâm chú ý là: động Ty Vân là nơi Bạch Liên giáo (nổi dậy chống triều đình nhà Thanh trong thời kỳ Càn Long) cất giấu châu báu thu thập được trong dân gian; sau khi họ thất bại trong chiến dịch Mã Đề Cương (hiện thuộc địa phận thành phố J) vào năm thứ 5 đời vua Gia Khánh, Bạch Liên

giáo đã cất giấu vô số vàng bạc châu báu trong động Ty Vân, họ lại dùng thuốc nổ đánh sập hang động, tất cả bị vùi dưới thảo mộc; đến năm thứ 6 Gia Khánh thì cuộc khởi nghĩa Bạch Liên giáo hoàn toàn thất bại, kể từ đó câu chuyện kho báu trong động Ty Vân được lưu truyền mãi về sau này.

Nghe đồn rằng, số châu báu ấy tương đương với nửa năm tài chính của triều đình nhà Thanh thời đó. Về sau, triều đình nhà Thanh sai người đến tìm kiếm khắp Thuyền Sơn suốt hai năm trời nhưng vẫn không tìm ra vị trí cụ thể của động Ty Vân là ở đâu, họ đành bỏ cuộc. Về sau nữa, đến thời Trung Hoa dân quốc (từ 1911 trở đi), bọn quân phiệt (Tứ Xuyên) Hùng Khắc Vũ cũng đã từng sai quân đi tìm động giấu của, kết quả cũng là tay trắng trở về. Các trùm quân phiệt khác như Dương Sâm, Lưu Văn Huy... sai quân đi tìm, cũng thất bại.

Một buổi tối trước khi xuất phát đi Thuyền Sơn, tôi và lão Phó đã đến nhà ông Chung Sênh hỏi ông ta đã biết những gì về Thuyền Sơn và các truyền thuyết về động Ty Vân. Chung Sênh nói ông cũng na ná như tôi, biết rất ít về núi ấy, nhưng ông và vài người bạn đã từng nghiên cứu các truyền thuyết về động Ty Vân (phần lớn các học giả đều cho rằng động Ty Vân không hề tồn tại, không có tư liệu nào ghi chép chính xác về nó, cũng không có các chứng cứ lịch sử khác chứng minh rằng nó từng tồn tại), các ông chỉ căn cứ vào một số ghi chép rai rác về hang động này để đưa ra hai kết luận. Một là, trên thực tế, không hề tồn tại cái động này. Đây chỉ là một thủ đoạn của Bạch Liên giáo thời đó tung ra để cho triều đình nhà Thanh hiểu rằng Bạch Liên giáo chưa bị đào tận gốc trốc tận rễ, họ có thể dựa vào nguồn tài chính này để trỗi dậy bất cứ lúc nào. Hai là, động này vốn dĩ có thật, và rất có thể trong đó có châu báu của Bạch Liên giáo cất giữ nhưng không nhiều như người ta vẫn đồn đại, và cũng không loại trừ khả năng trong đó còn cất giấu cả vật tư binh khí nữa. Bạch Liên Giáo xuất hiện từ thời Bắc Tống, họ vốn theo phái Tịnh thổ của Phật giáo, thời kỳ đầu lấy tên là Bạch Liên giáo. Sau thời Nam Tống, Bạch Liên giáo bị coi là tà giáo, thậm chí có một số tư liệu chép rằng tôn chỉ của Bạch Liên giáo sau này là mê hoặc dân chúng để dễ bề sai khiến họ. Bạch Liên giáo đã cho xây dựng hàng nghìn đàn tế ở khắp toàn quốc, nhưng những đàn tế tương đối lớn đã bị phá hủy hết trong các cuộc chiến loạn, rất có thể động Ty Vân là một đàn tế khá lớn thời đó.

Trên đường lái xe đi về hướng thành phố J, lão Phó cứ lẩm bẩm ba chữ “động Ty Vân”... nói nhanh một chút, nói thành “động Pi-uy-n”, rồi lão Phó bảo rằng chúng ta đã hiểu lầm ý của người thời xưa. Thực ra ở đó không cất giữ châu báu gì cả, mà là vì thời ấy nhân khẩu đông quá, mỗi nhà có đến bảy tám đứa con, sống đói rách nhếch nhác; nhưng có người phát hiện ra rằng về hang động ấy ở một ít hôm thì sẽ thôi không sinh đẻ gì được nữa, cho nên tên thật của nó là “động Pi-uy-n[2]”, chỉ tại người đời sau đã nghe nhầm!

[2] Cả hai từ đều là tiếng Trung Quốc, nghĩa đen: ty vân = tránh mây, pi-uy-n = tránh thai. Hai từ này gần như đồng âm. Ở đây, lão Phó nói hài hước.

Tôi nói: “Lão Phó à, các địa danh và tên hang động được đặt ra để cho cậu có ý bẻ cong hay sao? Cậu ăn nói chẳng đứng đắn gì cả!”

Lão Phó còn lẫu bẫu trách tôi tại sao hề có việc gì cũng đi gặp ông Chung Sênh. Tôi biết cậu ta vẫn ầm ức vì một điều sâu xa: Mễ Đầu vốn là học trò của Chung Sênh, hai thầy trò thân thiết như cha con; lão Phó sau khi chung hũm “bị tuột mắt” Mễ Đầu, hề nhắc đến Chung Sênh thì lão Phó cũng không mấy dễ chịu. Tôi định châm chọc lão Phó mấy câu, nhưng lại nhớ ra rằng lần này mình đi cùng là để lão Phó được thư giãn giải tỏa tâm trạng, nên tôi ngậm miệng, nhắm mắt lại để ngủ một giấc. Đi từ đây đến thành phố J cũng phải mất một tiếng rưỡi đồng hồ, đến nơi rồi, nếu có thể thì tôi sẽ tranh thủ về thăm cha mẹ. Đã khá lâu không gặp, về nhà, chắc chắn tôi sẽ bị cha mẹ trách móc, nhưng không sao, lâu nay không được nghe mắng, tôi lại thấy nhớ...

Cái mồm lão Phó cứ không chịu ngừng lời, cậu ta liến thoắng nói chuyện về động Ty Vân xong xuôi, lại hỏi tôi về các món ăn ngon của thành phố J. Tôi nói hiện nay Thuyền Sơn đã được người ta bao thầu, ông chủ khá thân với cha tôi. Nghe nói trên núi có các món dê nướng, thỏ quay, gà quay gì đó, rất ngon. Lão Phó nghe xong, mắt sáng hẳn lên, cậu ta nhấn ga tăng tốc, tôi vội nhắc cậu ta hãy lái xe cho cẩn thận, các món nướng món quay ấy vẫn đang chờ chúng ta, có tiền là xong ngay, muốn ăn thịt gấu nướng cũng có.

Lúc đến thành phố J thì đã gần trưa, tôi đưa lão Phó về nhà mình. Cha mẹ tôi đều đang đi vắng. Tôi bèn lục lọi trong nhà tìm những tư liệu viết về Thuyền Sơn, thấy còn sót cả những mảnh cuộn vé vào cửa tham quan thắng cảnh Thuyền Sơn. Sau đó lại tìm đồ ăn còn sót trong nhà để tôi và lão Phó ăn cho qua bữa. Sau đó hai chúng tôi lại lên xe phóng về phía Thuyền Sơn.

Trên xe, lão Phó lại than thở rằng đã nói là bữa trưa sẽ ăn món dê nướng, nhưng rốt cuộc chỉ ăn qua quýt như vậy, nên không thấy thoải mái. Tôi đành ngậm miệng phớt lờ. Đàn ông đàn ông sao lại hay dối như thế chứ?

Vậy là phải đi hơn một giờ nữa mới đến sơn trang Thuyền Sơn. Lúc vào cổng, thì bị mấy anh chàng cao to mặc âu phục vây lại đòi xem Thư mời của chúng tôi. Tôi và lão Phó vội đưa ra mã số đi động và chứng minh thư. Họ đứng sang bên hội ý một lúc lâu, rồi kết luận là đúng, không vấn đề gì; sau đó phát cho mỗi chúng tôi một tấm thẻ đeo vào cổ, bảo chúng tôi có thể vào. Chúng tôi đỗ xe vào bãi, rồi bước vào đại sảnh của sơn trang. Lúc này mới nhận ra ở đây vắng tanh, ngoài hai chúng tôi và mấy phục vụ viên ra, không thấy có sự “sôi động” nào cả. Tôi hơi ngờ ngợ, chắc đây không đến nỗi là một trò lừa bịp gì đó chứ?

Tôi và lão Phó đang ngồi ngệt ra thì một nữ phục vụ viên bước lại, nhiệt tình hỏi có phải chúng tôi đến để tham gia hoạt động không. Hai chúng tôi vội gật đầu. Cô ta cầm tấm thẻ đeo cổ lên nhìn kỹ, rồi dẫn chúng tôi lên gác, dẫn chúng tôi sau khi thu xếp xong các thứ, thì có thể sang nhà ăn để dùng bữa trưa, chúng tôi nói mình đã ăn rồi. Cô ta mỉm cười, rồi nói rằng trước bữa cơm tối nay, những người đến tham gia hoạt động có thể tự do làm gì thì làm, nhưng không được ra khỏi sơn trang, kéo sẽ khó liên lạc khi có việc, vì sóng di động ở đây không tốt lắm; ăn tối xong, sẽ giới thiệu tí mĩ về hoạt động lần này, chúng tôi đừng bỏ lỡ.

Tôi vội hỏi có bao nhiêu người tham gia hoạt động lần này, cô ta chỉ tủm tỉm cười, nói rằng cô không rõ, hoạt động này do tập đoàn Mộc Lâm tổ chức, các cô chỉ phụ trách tiếp tân. Tôi lại hỏi, người của tập đoàn đâu? Cô đáp tối nay các anh sẽ gặp họ. Nói xong, cô rất lễ phép chào tạm biệt chúng tôi, đi ra và khép cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 41: Người quen

Cô phục vụ viên đi rồi, lão Phó luôn miệng tẩm tặc, nói rằng chúng tôi đến tham gia là phải, nữ nhân viên ở đây cô nào cũng đẹp như tiên, lão Phó ngấm nhìn mê mẩn sắp phát khóc. Tôi lắc đầu, rồi bật ti-vi. Tôi nhớ đến Mông Nhân, bèn hỏi lão Phó xem có nên nói với Mông Nhân một câu không. Chúng tôi đã giữ bí mật quá lâu. Lão Phó bảo: Mông Nhân suốt ngày đi làm, đầu óc chỉ nghĩ đến Mễ Đầu, tan tầm trở về lại có Mễ Đầu ở bên cạnh, ngay Đường Tiểu Bạch là tôi xin nghỉ phép lâu như thế cũng chẳng hỏi thăm một câu... cho nên, đừng gọi cậu ta làm gì!

Nhưng sau đó lão Phó lại kín đáo viết tin nhắn, tôi liếc mắt nhìn trộm, thấy cậu ta gửi tin cho Mễ Đầu “Chúc Mễ Đầu hạnh phúc, lúc này anh đã đi xa, đến một nơi khác để tìm một sự bắt đầu mới mẻ...” khiến tôi cảm thấy... quá ngán! Lão Phó ngoảnh sang nhìn tôi, tôi tưởng mình đã bị cậu ta phát hiện ra bèn vội ngồi xuống giả vờ xem ti-vi. Lão Phó hỏi tôi: “Này cậu, ngày trước cậu viết truyện ngắn gì đó đã khiến cho bao cô gái đọc mà phải rơi lệ... trong đó có một đoạn rất xúc động?”

Tôi lắc đầu: “Tôi chưa hiểu cậu đang nói gì.”

Lão Phó tiếp tục lăm nhăm một lúc, sau đó gấp di động lại, ngồi ngây ra, tôi biết cậu ta lại đang nghĩ ngợi lung tung. Tôi phải đi tắm đã, rồi hãy hay. Vừa đi đến cửa nhà tắm thì nghe thấy tiếng gõ cửa bên ngoài. Tôi bước ra mở cửa, thấy một nam giới mặc bộ đồ rằn ri đứng ngoài hành lang, tay cầm điều thuốc lá, miệng mỉm cười. Tôi hỏi: “Anh cần gặp ai?”

“Chắc anh cũng đến tham gia hoạt động hả? Tôi cũng thế, tôi có thể vào trò chuyện một lúc không?” Anh chàng rằn ri hỏi tôi. Không đợi tôi trả lời, anh ta đã bước vào, bắt tay tôi, rồi nói: “Tôi là Lưu Siêu. Chúng ta lần đầu gặp nhau.”

Vào rồi, Lưu Siêu mời tôi và lão Phó hút thuốc. Xưa nay tôi không hút thuốc của người khác, vì phép lịch sự tôi cũng nhận điều thuốc nhưng không châm lửa. Lão Phó thì bất chấp, cầm thuốc rồi châm hút luôn. Lưu Siêu ngay từ đầu đã hỏi chúng tôi làm công tác gì, anh ta nói luôn miệng, lại rất thích kể chuyện hài hước, những chuyện cười nhẹ nhõm.

Lưu Siêu là người yêu thích khảo cổ, anh luôn nhấn mạnh mình không phải nhà nghệ, chỉ là dân nghiệp dư mà thôi. Một hôm anh bỗng nhận được Thư mời tham gia hoạt động, nghĩ rằng đang rỗi rãi chẳng vướng bận gì, việc kinh doanh ở nhà đã có vợ coi sóc, nên anh thu xếp đến đây tham gia. Lưu Siêu là người thành phố J này, anh vốn rất hiếu kỳ đối với những truyền thuyết về động Ty Văn, nên càng không muốn bỏ qua cơ hội rất tốt này.

Tôi thì đang bận khoản, anh chàng này hơi sỗ sàng cứ thế xông vào phòng, không hỏi người ta có bằng lòng nói chuyện không? Lưu Siêu còn nói mình là người đến đây trước tiên, đã đi quanh sơn trang một lượt, các căn phòng dành cho khách đều đóng im ỉm, chỉ có anh và ba chúng tôi, còn những người khác thì chưa thấy đến.

Tôi bèn hỏi: “Có bao nhiêu người tham gia hoạt động này, anh có biết không?”

Lưu Siêu lắc đầu, và nói lúc này anh nhìn thấy ở bãi đỗ xe phía sau sơn trang có hai chiếc xe tải bên trên đặt công-ten-nơ cỡ nhỏ, công-ten-nơ in lô-gô của tập đoàn Mộc Lâm, không rõ bên trong chứa gì. Theo anh ta quan sát, có nhiều bảo vệ đứng xung quanh xe tải, chắc bên trong chứa cùng một thứ gì đó rất đáng giá.

Ba chúng tôi ngồi tán chuyện một lúc, cảm thấy ngán ngẫm, bèn bảo nhau cùng ra ngoài phơi nắng cho sáng sủa, đi uống trà... Ra ngoài nhìn, đúng thế, ngoài một số phục vụ viên ra thì không thấy ai khác; hoặc cũng thấy vài anh chàng cao lớn mặc âu phục, tay cầm máy bộ đàm đi đi lại lại. Chúng tôi thầm nghĩ: chắc không phải mình bị bắt cóc? Tập đoàn Mộc Lâm bề thế như vậy, có đến nổi tổ chức hoạt động leo tèo thế này không? Các công ty khác nếu tổ chức hoạt động họ sẽ cờ giông trống mở. Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy một “hoạt động” có vẻ bí hiểm kiểu này.

Chúng tôi đến một quán trà đặt ở tầng thượng, vừa bước vào, nhân viên phục vụ đã nhiệt tình hỏi han chúng tôi muốn uống gì, cô ta giới thiệu một lò các loại trà, có những thứ trà tôi chưa từng nghe nói bao giờ. Lão Phó yêu cầu rất quái: trà Thước Thiết trộn lẫn trà Hoa Tuyết, Lưu Siêu gọi trà Bích La Xuân, tôi còn oái oăm hơn cả lão Phó, tôi uống một cốc trà hoa vắt thêm nước chanh. Cô phục vụ nghe xong nghệt ra, nhưng vẫn “xin vâng”. Chọn xong, chúng tôi cố ý hỏi giá cả bao nhiêu, cô ta vội nói “toàn là miễn phí ạ”, rồi bước đi.

Tôi và lão Phó đưa mắt nhìn nhau, Lưu Siêu thì cầm cuốn Thuyết minh về sơn trang lên xem. Tôi đưa mắt nhìn xung quanh, thấy ba bàn có đặt cuốn Thuyết minh, các bàn khác thì trống trơn. Tôi lại để ý rằng, mỗi bàn dành cho bốn người, ba bàn tức là dành cho 12 người, chỉ ba bàn này có đặt tài liệu Thuyết minh. Như thế tức là có 12 người tham gia hoạt động lần này, có phải thế chăng?

Nếu không, họ bày như vậy thì có ý nghĩa gì?

Ngồi uống chưa đến một tiếng đồng hồ, thì cửa phòng trà mở ra, có hai người bước vào, một nam một nữ. Nhìn thấy họ, tôi và lão Phó lập tức đứng dậy. Tôi chỉ tay vào người đàn ông hỏi lâu không nói được một câu. Người ấy cũng rất ngạc nhiên, rồi đưa tay kéo người phụ nữ. Người phụ nữ cũng sững sốt, rồi ngượng ngịu mỉm cười, sau đó họ ngồi vào bộ bàn ghế bên cạnh chúng tôi.

Lão Phó khẽ lăm bảm: “Trai gái dan díu bản thiêu chó má...”

Nào phải ai xa lạ, hai người ấy chính là Mông Nhân và Mễ Đầu. Điều này khiến tôi rất kinh ngạc, nhưng kinh ngạc hơn nữa là người tiếp theo bước vào lại là ông Chung Sinh! Chung Sinh tùm tùm cười nhìn chúng tôi, rồi ông gật đầu với Mông Nhân, Mễ Đầu, sau đó ông ngồi vào bàn chúng tôi.

Ba người bắt chọt đến toàn là người quen, tôi không biết nên nói gì bây giờ, đầu óc tôi bỗng đơ ra, hình như bị thứ gì đó lên chặt, bất động, không nghĩ gì được. Cả hai bàn đều không có ai lên tiếng, ngay cô phục vụ bước đến định hỏi ông Chung Sinh và Mông Nhân, Mễ Đầu... cũng cảm thấy chùng hững.

Thực ra, tôi thấy mình quá lúng túng, tôi bị kẹt ở giữa Mông Nhân, Mễ Đầu và lão Phó. Tôi chẳng biết nói gì với lão Phó, bèn ngoảnh sang phía Mông Nhân nhưng tôi lại sợ anh chàng “hẹp hòi” lão Phó này nghĩ ngợi xa xôi. Nhưng, nếu không nói với Mông Nhân thì tôi lại lo cậu ta cho rằng tôi có ý “cắt đứt quan hệ” với cậu ta. Bí quá, tôi đành xoay người lại, cười hề hề, rồi nói: “Mọi người cũng nhận được thư mời à?”

Mông Nhân “hừ” một tiếng, coi như có trả lời tôi. Mễ Đầu thì mỉm cười nhìn tôi, định nói gì đó nhưng lại bị Mông Nhân lừ mắt chặn lại. Tôi đứng dậy, vỗ vai Mông Nhân rồi nói: “Cậu ra đây một lát, tôi muốn nói với cậu mấy câu.”

Ra ngoài quán trà, tôi chưa kịp mở miệng thì Mông Nhân đã nói luôn: “Các cậu nhận được thư mời mà không thêm cho tôi biết, không coi tôi là anh em thân thiết nữa chứ gì?” Tôi chỉ lẳng thình, cố nén nhịn... nhưng vẫn không nén nổi, bèn nói: “Cậu cũng nhận được, nhưng cậu có cho tôi và lão Phó biết không? Chuyện giữa cậu và Mễ Đầu, cậu có cho lão Phó biết không? Cậu mặc kệ chúng tôi mù tịt, rồi bỗng tung ra niềm vui bất ngờ và một kết cục tròn trịa chứ gì?”

Mông Nhân phản bác, nói: “Sau khi về quê quay ra, tôi vốn định lựa dịp để nói với các cậu, nhưng tình hình lúc đó ra sao, đâu phải các cậu không biết, thì tôi sẽ nói ra sao đây? Nhất là đối diện với lão Phó... Còn chuyện về thư mời, thì cho qua... tôi không muốn nói. Và, lần này tôi vốn không định đưa Mễ Đầu cùng đến nhưng cô ấy cũng nhận được thư mời, cho nên tôi chỉ còn cách đi cùng cô ấy...”

Tôi lấy làm lạ: “Mễ Đầu cũng nhận được à?” Mông Nhân gật đầu. Lúc này ở phía đầu hành lang có tiếng thang máy mở cửa, rồi tôi nghe thấy tiếng giày cao gót vọng lại. Lát sau, chủ nhân của đôi giày cao gót xuất hiện trước mặt chúng tôi. Lúc nghe thấy tiếng thang máy mở cửa, tôi gần như đã linh cảm thấy người bước ra sẽ là ai. Thạch Bình Nhi!

Thạch Bình Nhi mặc bộ đồng phục “nghiep vụ” màu đen tuyền, bộ tóc được búi dựng lên cao, tay cô cầm một kẹp văn bản, cô còn đeo một cặp kính gọng đồ nữa. Bước đến chỗ chúng tôi, Thạch Bình Nhi dừng lại nhìn tôi và Mông Nhân chừng một hai giây, rồi gật đầu chào. Nhưng tôi nhận ra ánh mắt cô không nhìn vào hai chúng tôi, tôi bỗng cảm thấy hẫng hụt. Đồng thời với hẫng hụt là hơi căng thẳng. Sau sự việc “dịch dung” hồi nọ, Trương Á Dân và Thạch Bình Nhi một người biến thành tội phạm bị truy nã, một người biến thành đối tượng trọng điểm bị điều tra. Trần Trọng thì nói rằng cảnh sát không sao tra cứu nổi các tư liệu về cả hai nhân vật này.

Rồi Thạch Bình Nhi mở cửa, bước vào phòng trà, tôi và Mông Nhân cùng vội vào ngay rồi ngồi xuống vị trí lúc trước. Tôi biết, lúc này dù hỏi Thạch Bình Nhi bất cứ điều gì, cô ta cũng sẽ không trả lời. Thạch Bình Nhi đứng tựa vào quầy của quán trà, hai tay đang chia tách các giấy tờ trong cái kẹp văn bản ra, cầm lên xem một lượt, sau đó lấy ra một tệp giấy rồi bắt đầu điểm danh chúng tôi. Xong xuôi, cô nói: “Người của tổ A các vị đã đến đủ, mời các vị sau 30 phút nữa tập hợp tại nhà ăn để cùng dùng bữa. Sau đó sẽ bàn vào việc chính.”

Thạch Bình Nhi đi ra rồi, Lưu Siêu là người đầu tiên đứng dậy rời quán trà, không chào bất cứ ai, anh ta cầm túi đi thẳng ra. Tôi đưa mắt cho lão Phó, rồi cũng đứng lên, sau đó là ông Chung Sinh. Ba người chúng tôi cùng rời quán trà. Bước đến cửa, tôi ngoảnh lại nhìn Mông Nhân. Cậu ta vẫn ngồi trước bàn, tay bung tách trà. Lão Phó kéo tôi, nói: “Đi thôi!”

Trong 30 phút trước khi sang nhà ăn, tôi gần như chỉ cùng ông Chung Sinh bàn bạc về đợt hoạt động này. Ông Chung Sinh nhấn mạnh rằng thể lực của ông e không kham nổi; nếu phải vận động nhiều thì ông sẽ không tham gia nữa. Và nhiều nhất là ông sẽ chi viện gì đó hỗ trợ tôi và lão Phó. Tôi gật đầu, tán thành ý kiến của ông.

Khi bước vào nhà ăn, thì Mông Nhân và Mễ Đầu đã ngồi bên bàn rồi. Bộ bàn ghế duy nhất kê giữa nhà ăn, trên bàn đặt một tấm biển bằng kim loại màu vàng, viết hai chữ “tổ A”. Tôi ngồi xuống ghế, nghĩ bụng, Thạch Bình Nhi nói chúng tôi thuộc tổ A thì chắc là còn có các tổ viên khác nữa mới phải, nhưng tại sao chẳng thấy ai cả?

Chúng tôi ổn định chỗ ngồi rồi, các phục vụ viên bắt đầu bung các món ăn ra; họ nói, thời gian ăn không bị hạn chế, nhưng nếu không ăn xong trước 7 giờ 50 phút rồi sang phòng họp thì e sẽ lỡ mất một số nội dung. Cô ta vừa nói xong thì mọi người ai nấy đều ăn rào rào rõ nhanh. Tôi chỉ gấp ăn vài miếng rồi buông bát đĩa xuống, nhìn sang thấy Mông Nhân cũng đã ngừng ăn, hai chúng tôi đành tùm tùm cười.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Những tư liệu quái dị

Đúng như tôi dự đoán, phòng họp chỉ kê 6 cái ghế, trước mỗi cái ghế đặt một cái bàn nhỏ. Thạch Bình Nhi ngồi phía sau cùng, bên cạnh cô là một chiếc máy tính xách tay. Đứng ở hai bên phải và trái phía sau cô là hai nam giới, một anh đang cầm cái cắt móng tay lúi húi sửa móng tay, còn anh kia thì mắt nhìn thẳng về phía trước. Thạch Bình Nhi đang mài chỉnh đồn thứ gì đó. Ba người bọn họ có một điểm duy nhất giống nhau là cùng mặc trang phục công tác màu đen. Tình huống thật! Cảnh sát đặc vụ mặc đồ đen? Các người gọi bọn tôi đến để “bắt người ngoài hành tinh” chắc?[1]

[1] Ý của mấy câu này, xuất phát từ nội dung bộ phim hành động (nhiều tập) của Mỹ “Men in Black” công chiếu trước và sau năm 2000

Sau khi mọi người chúng tôi ngồi yên vị, một anh áo đen đóng cửa lại rồi đứng ngay bên cửa, Thạch Bình Nhi bước lên phía trước mỉm cười, nói: “Chắc hẳn mọi người đều đã biết mục đích đến đây là gì rồi?”

Thạch Bình Nhi hỏi xong, chỉ có Lưu Siêu gật đầu, có lẽ anh ta không hề biết các sự việc chúng tôi và Thạch Bình Nhi trải qua trước đây, nên anh ta cho rằng mình đã hiểu rõ cả rồi. Kể từ lúc nhận được tờ thư mời, và nhận được mấy chữ Thạch Bình Nhi viết, tôi biết ngay là sự việc sẽ không hề đơn giản.

Thạch Bình Nhi mở laptop, sau đó cô cho chiếu ảnh lên phòng trên tường. Đầu tiên là ảnh một quả núi. Cô nói: “Ảnh các vị đang nhìn, là ảnh Thuyền Sơn vào cuối thời nhà Thanh, sau đây sẽ là ảnh Thuyền Sơn hiện nay. Các vị có thể so sánh.”

Thạch Bình Nhi “mở máy nói” khiến tôi nghe mà ù cả tai, tôi ngoảnh nhìn khắp lượt, hình như ngoài tôi ra, ai cũng đang rất chăm chú nhìn lên màn hình. Tôi ngao ngán ngoảnh lại nhìn lên màn hình đã chiếu tấm ảnh thứ hai. Thạch Bình Nhi nói: “Đây là ảnh ngày nay, các vị nhìn xem có sự khác biệt gì không.”

Tôi nhìn kỹ, không nhận ra có điểm nào khác biệt cả. Lưu Siêu ngồi bên, một tay chống cằm, tay kia đang chỉ trỏ cái gì đó. Rồi anh ta lẩm bẩm: “Hình như núi dịch chuyển, có phải không nhỉ?” Tuy nói nhỏ nhưng vẫn bị Thạch Bình Nhi nghe thấy. Cô mỉm cười tán thưởng và nhìn Lưu Siêu: “Đúng! Núi đã dịch chuyển. Theo như công ty chúng tôi quan sát đo đạc nhiều năm, nhận ra quả núi này luôn không ngừng dịch chuyển, mỗi năm nhích về phía đông gần một centimet. Một centimet là quá ngắn, mắt thường không dễ nhận ra.”

Thạch Bình Nhi nói đến đây, hình như ông Chung Sênh định phát biểu gì đó nhưng lại thôi. Tôi bèn giơ tay hỏi: “Tôi muốn hỏi cô Thạch điều này được không: công ty các vị làm về gì? Tại sao lại nghiên cứu chuyện này?”

Tôi vừa nói xong thì Lưu Siêu ngạc nhiên nhìn tôi, cả ông Chung Sênh cũng thế. Họ ngạc nhiên vì tại sao tôi lại biết cô ấy họ gì; tuy tôi đã kể với ông Chung Sênh câu chuyện về Thạch Bình Nhi nhưng tôi chưa nói với ông rằng cô gái lúc này gặp ở ngoài quán trà chính là Thạch Bình Nhi.

Thạch Bình Nhi không trả lời thẳng vào câu hỏi của tôi, cô chỉ nói lát nữa sẽ cho mọi người biết, hiện giờ cần tranh thủ thời gian để nói về mọi tình hình và về các tư liệu mà chúng tôi cần biết.

Tôi tạm lược bỏ một số tư liệu mà trước đó chúng tôi đã biết, tôi chỉnh lý các tư liệu mà Thạch Bình Nhi vừa cho biết trong cuộc họp này, như sau:

Công ty Mục Lâm đã tiến hành quan sát lâu dài, phát hiện thấy núi Thuyền Sơn dịch chuyển về phía đông với tốc độ một centimet mỗi năm, nhưng cứ cách 30 năm thì Thuyền Sơn lại lùi trở về 5 centimet. Tại sao lại như thế thì họ cũng không giải thích được. Thạch Bình Nhi còn cho chiếu ảnh do Phòng văn hóa địa phương chụp cách đây 30 năm cho mọi người xem, ghi rõ năm 1974 có một lão nông đang chăn bò ở trên núi, ngẫu nhiên phát hiện ra một son động ở mạn phía tây Thuyền Sơn; cửa động không lớn nhưng đủ để ba con bò đồng thời đi vào, cửa cao ngang lưng người. Bấy giờ ông ta rất sợ, vì ông hàng ngày vẫn thường xuyên đến nơi này thả bò mà không hề thấy hang động gì hết. Ông vội trở về thôn báo cho lãnh đạo biết. Lãnh đạo thôn đến tận nơi xem xét, cảm thấy khác thường: vì hình như có vụ nổ đã mở ra cái cửa hang này, họ lo rằng bọn đặc vụ nước ngoài chọn đây làm nơi ẩn nấp, bèn phản ánh lên các cấp trên. Cấp trên cũng rất quan tâm chuyện này, bèn cử dân quân đến bao vây quanh động và chờ cấp trên nữa cử người xuống. Nhưng hai ngày sau thì cái động ấy bỗng biến mất một cách chớp nhoáng. Các dân quân có mặt ở đó đều nói, lúc chập tối của hôm thứ nhất, họ cảm thấy mặt đất rung chuyển, lúc đó họ tưởng bọn đặc vụ bên trong sắp chạy ra, dân quân lập tức tổ chức quan sát nhưng không phát hiện thấy gì lạ, cái động ấy vẫn “nghiêm chỉnh” như trước. Nhưng sang ngày thứ hai thì họ không trông thấy cửa động đâu nữa.

Công ty mà Thạch Bình Nhi làm việc nắm được sự kiện mà thời gian đó coi là “bí mật” này, họ nhận định rằng động ấy chính là động Tỵ Vân. Sau một thời gian dài quan sát, họ lại nhận ra có hiện tượng quả núi dịch chuyển, họ bèn tiếp tục thu thập các tư liệu từ trước năm 1974. Họ đặc biệt chú ý sự kiện này: năm 1944 ở đó cũng đã xảy ra hiện tượng tương tự. Nhưng năm 1944 là cuối thời kỳ chiến tranh kháng Nhật, các hoạt động nghiên cứu của chính phủ Dân Quốc hoặc của dân gian đều ngừng lại từ lâu, không có tư liệu có giá trị nào để lại. Công ty chỉ có thể tra cứu ra những nét văn hóa tập tục của dân chúng xung quanh núi Thuyền Sơn.

Năm 2003, có vị lãnh đạo công ty Mục Lâm ra ngoại quốc tham dự một hoạt động đấu giá, nhìn thấy một bức tranh sơn thủy của họa sĩ Thạch Đào sống ở cuối thời nhà Minh, do một nhà sưu tập người Anh đưa ra bán đấu giá. Bức tranh ấy xuất hiện, thì bị một chuyên gia giám định kết luận đó là tranh giả chứ tuyệt đối không phải tác phẩm của Thạch Đào. Ông ta căn cứ vào bài thơ đề trên bức tranh, suy ra rằng khung cảnh mà bức tranh thể hiện là miền đất Thục, cũng tức là Tứ Xuyên ngày nay, các tài liệu khảo cứu cho biết Thạch Đào chưa từng đến Tứ Xuyên bao giờ. Mặt khác, bài thơ trên đó câu chữ rất tầm thường vô vị chẳng khác gì thơ con cóc. Trong tranh còn vẽ cả rừng thông cùng tồn tại bên rừng hoa đào, là chuyện không thể có... Khi đó, bức tranh sơn thủy “của Thạch Đào” lập tức bị rút khỏi danh mục đem bán đấu giá. Sau đó vị lãnh đạo công ty Mục Lâm nhờ người tìm gặp nhà sưu tầm người Anh đó, nói mình sẵn sàng mua lại bức tranh giả ấy với giá cao, nhưng kèm theo điều kiện là đối phương phải cho biết nguồn gốc bức tranh ở đâu ra. Nhà sưu tầm người Anh thấy có người chấp nhận mua bức tranh với giá cao, đương nhiên rất mừng, ông lập tức mời vị lãnh đạo Mục Lâm đến nhà chơi, và sẽ cho biết toàn bộ lai lịch của bức tranh.

Nhà sưu tầm người Anh đó nói rằng, phụ thân ông ta đã được một người bạn Mỹ biếu bức tranh này, nếu không vì công ty của mình đang đứng bên bờ vực phá sản thì ông cũng không đem nó ra bán, ông cũng không ngờ nó lại là tranh giả. Người bạn của phụ thân ông vốn là một sĩ quan quân đội Mỹ, từng giữ chức tham mưu trong đoàn cố vấn quân sự Mỹ sang Trung Quốc giúp đỡ chính phủ Dân Quốc trong thời kỳ chiến tranh kháng Nhật và thời nội chiến sau đó. Vị lãnh đạo Mục Lâm hỏi tên của vị sĩ quan ấy, thì nhà sưu tầm nói ông không biết, chỉ nghe lại câu chuyện do người bạn của phụ thân ông kể là như vậy. Hồi đó, vị sĩ quan ấy đang phụ trách dàn xếp vấn đề quân Nhật đầu hàng, chính phủ Trung Hoa Dân Quốc với tư thế của bên thắng trận cử một toán quân sang nơi đóng quân của Nhật để bàn việc, vị sĩ quan Mỹ ấy cũng là một thành viên trong đó. Phụ thân ông và vị sĩ quan ấy duy trì quan hệ và tình cảm lâu dài tốt đẹp. Nhưng vì ở Trung Quốc lại xảy ra nội chiến, nên chính phủ Dân Quốc cũng không cử sư đoàn 67 tinh nhuệ nhất của mình thời đó sang Nhật nữa, vị sĩ quan Mỹ cũng được điều động trở về Mỹ. Khi ông sắp lên đường, thì vị chỉ huy sư đoàn 67 biếu vị sĩ quan Mỹ bức tranh này làm quà kỷ niệm. Trở về Mỹ rồi, vị sĩ quan không may mắc bệnh hiểm nghèo, trước khi ra đi, ông đã tặng lại bức tranh này cho phụ thân của nhà sưu tầm.

Qua câu chuyện với nhà sưu tầm, vị lãnh đạo Mục Lâm chỉ biết viên sĩ quan Trung Quốc tặng tranh đã từng phục vụ trong sư đoàn 67 Quốc dân Đảng, các tình hình khác thì không biết. Mua lại được bức tranh rồi, vị lãnh đạo Mục Lâm đem về nước, mời nhiều chuyên gia danh tiếng đến nghiên cứu bức tranh, họ đều khẳng định nó không phải tác phẩm của danh họa Thạch Đào. Đầu năm nay, năm 2004, vị lãnh đạo Mục Lâm đã tiếp một người tự xưng là học giả được một nhà khảo cổ X ủy thác. Đến rồi, ông ta trải bức tranh lên bàn, và nói với vị lãnh đạo Mục Lâm rằng: sau ba ngày nữa, vào buổi chiều, ông sẽ được biết trong bức tranh này ẩn chứa điều gì. Vị lãnh đạo Mục Lâm rất lấy làm ngạc nhiên, vì lâu nay ông mời các chuyên gia đến là nhằm muốn biết tác giả của bức tranh là ai, chứ không hề nói rằng mình muốn biết trong bức tranh ẩn chứa bí mật gì. Tại sao người này lại biết?

Thực ra, vị lãnh đạo Mục Lâm đã sớm nhận ra bức tranh này vẽ cảnh núi Thuyền Sơn. . . bên dưới Thuyền Sơn lâu nay luôn là rừng hoa đào phủ kín, điều mà ông nghi hoặc là tại sao trong bức tranh lại vẽ cả rừng trúc? Chẳng lẽ, khi sáng tác, tác giả có nhìn thấy rừng trúc thật?

Ba ngày sau, trời mưa to, nhưng người này lại treo bức tranh ra cửa sổ mặc cho nước mưa xối vào, sau đó ông ta nhanh chóng hạ xuống, đặt lên mặt bàn bằng kính, lại bảo vị lãnh đạo Mục Lâm gọi người chuẩn bị sẵn máy ảnh. Sau đó ông ta úp mặt chính của bức tranh lên mặt kính, cầm một mảnh gỗ đã chuẩn bị sẵn đè lên bức tranh. Cuối cùng, ông ta nhấc bức tranh ra. Trên tấm kính mặt bàn, dần dần hiện ra bức tranh “y hệt” nguyên bản, tuy nhiên, có thể nhận ra ở phía đông núi Thuyền Sơn có một cửa hang, hình như trước cửa hang có một tấm bia đá. . . còn bài thơ đề trên bức tranh nguyên bản, lúc này biến thành hình dáng một con cá. Vị lãnh đạo Mục Lâm vô cùng kinh ngạc, vội cho chụp ảnh ngay lập tức. . .

Thạch Bình Nhi chỉ lên tấm ảnh đang chiếu trên phong, nói: “Đây là ảnh chụp lúc đó, chúng tôi kết hợp với các tư liệu đã tra cứu được, suy ra rằng đúng là ở Thuyền Sơn có một hang động, nhưng trong động có cất giấu châu báu không thì chưa thể biết.”

Tôi đang ngẫm nghĩ tại sao bức tranh kia dính nước rồi lại xuất hiện một thứ khác, miệng tôi lẩm bẩm thành tiếng, ông Chung Sinh ngồi bên nghe thấy bèn nói: những bức tranh như vậy không chỉ có một, ông từng nhìn thấy một bức tranh về thất tinh, hề bị dính nước thì bảy ngôi sao ấy dần dần ẩn khuất và hiện ra hình ảnh một nhân vật. Nhưng buộc phải dùng nước mưa, chứ không dùng nước bình thường, sẽ không có tác dụng. Tôi hỏi tại sao, Chung Sinh nói đã từng có người nghiên cứu nhưng không tìm ra nguyên nhân, họ chỉ đoán rằng có lẽ trong nước mưa có hợp chất chứa Ni-tơ, khiến cho bức tranh hiện lên các chi tiết khác. Và còn điều này nữa: phải là nước mưa trong khi có sấm sét, chứ nước mưa thông thường cũng không thể làm hiện lên các chi tiết ngầm ấy.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Những điểm chung

Thạch Bình Nhi nói xong, cả phòng họp bỗng yên tĩnh khác thường, tôi đoán rằng mọi người cũng đang nghĩ như tôi: Tại sao công ty này lại tìm những “khách mời” không chuyên nghiệp như chúng tôi đến sơn động? Tại sao lại chọn dịp này? Tôi định giơ tay hỏi Thạch Bình Nhi thì cô ấy đã tắt thiết bị đèn chiếu, rồi nói: “Trước tiên, tôi muốn nói với các vị hai sự việc mà các vị muốn biết nhất. Một là, tại sao lại mời các vị đến: tại vì mọi người ở đây đều đã từng tiếp xúc với cuốn sách kia; hai là, chúng tôi suy đoán rằng sơn động này cứ cách 30 năm lại xuất hiện một lần, và ngày mai chính là ngày nó xuất hiện. 6 giờ 30 sáng mai, chúng ta sẽ tập hợp tại bãi đỗ xe phía sau núi, lúc đó chúng tôi sẽ phát cho mọi người các thứ trang bị - đều là trang bị mà công ty chúng tôi đặt mua từ nước ngoài, cách sử dụng tương đối đơn giản. Như thế, sẽ đảm bảo an toàn tốt nhất cho các vị.”

Nói xong, Thạch Bình Nhi bước xuống, lúc đi ra đến cửa, cô ngoảnh lại bổ sung một câu: “À, tôi là tổ trưởng tổ A của các vị. Tôi họ Thạch.” Sau đó cô quay người, cùng hai anh chàng “hắc y” bước ra khỏi phòng họp.

Cô ta đi rồi, tôi im lặng chưa nói gì thì Lưu Siêu đã hỏi tôi: “Các. . . các vị cũng đã nhìn thấy cuốn sách Thiên thư đó à?” Tôi đưa mắt cho lão Phó, Mông Nhân và Mễ Đầu quay lại nhìn Lưu Siêu, mọi người cùng gật đầu. Ông Chung Sinh thì đứng bên châm điếu thuốc lá. Tôi hỏi Lưu Siêu: “Tại sao anh lại có thể nhìn thấy cuốn Thiên thư?”

Lưu Siêu hỏi vặn tôi: “Tại sao tôi lại không thể nhìn thấy cuốn sách đó? Tôi lấy làm lạ, sao có nhiều người như thế này đã nhìn thấy nó?”

Tôi không muốn quá nhiều người biết cuốn Thiên thư đang nằm trong tay lão Phó, bèn nói: “Tôi luôn giữ nó trong người, chưa từng rời xa. Anh hiểu ý tôi chứ?”

Ánh mắt Lưu Siêu bỗng sáng lên, anh ta gần như đứng bật dậy, hỏi tôi: “Sách ở chỗ anh? Ở đây, thật không?” Tôi gật đầu, và cũng không ngờ Lưu Siêu phản ứng thế này khi nhắc đến cuốn sách.

Tôi vỗ vào ghế bảo anh ta ngồi xuống, và hỏi anh đã nhìn thấy cuốn sách như thế nào. Lưu Siêu lắc đầu: “Thực ra tôi chưa nhìn thấy bản gốc, chỉ nhìn thấy bản phôi-tô, do một người bạn đưa tôi xem.”

Cách đây không lâu, Lưu Siêu nhìn thấy bản phôi-tô cuốn sách; người bạn của anh dặn dò rất kỹ rằng không được nói với ai rằng mình đã nhìn thấy, và còn nói nhân vật đưa cho người bạn Lưu Siêu bản phôi-tô ấy muốn anh ta dựa vào nó để chế tác ra một bản nguyên tạo, phải làm cho thật giống sách cổ. Người bạn của Lưu Siêu chuyên nghề làm nhái, tạo dựng lại các văn vật cổ. Lưu Siêu còn nói, các “văn vật giả cổ” trưng bày trong phần lớn các danh thắng ở vùng xung quanh đây đều là do người bạn anh làm ra; người bạn này từ gần hai chục năm trước đã từng theo học môn nghệ thuật này từ một đại sư phụ ở miền bắc.

Luru Siêu nói đến đây, mấy người chúng tôi đều sùng sốt. Tôi quay sang nhìn ông Chung Sinh, ông nhìn tôi gật đầu. Chúng tôi đều hiểu rằng nhân vật nhờ người bạn của Luru Siêu ngụy tạo cuốn sách giả, chắc chắn là Vương Cường chứ không thể là ai khác.

Tôi hỏi Luru Siêu: “Nếu... theo như cách nói của cô Thạch: Những người đã từng nhìn thấy cuốn sách ấy đều tham gia hoạt động lần này, vậy tại sao người bạn của anh lại không đến?”

Luru Siêu lắc đầu thờ dãi: “Người bạn ấy của tôi, chỉ ít lâu sau khi cầm cuốn sách phô-tô ấy đến cho tôi xem, đã chết bởi tai nạn xe cộ. Sau đó tôi còn gặp một người nữa...” Luru Siêu nhìn tôi, rồi quay sang nhìn Mông Nhân, rồi nín lặng không nói nữa. Tôi băn khoăn, gắng hỏi Luru Siêu về người này. Luru Siêu tiếp tục nói: “Người ấy, chính là... anh này, bạn của anh.”

Nói rồi Luru Siêu chỉ vào Mông Nhân, Mông Nhân bỗng ngớ ra, rồi ngoảnh lại nhìn Mễ Đầu. Tôi gần như túm áo Luru Siêu giật thật mạnh và hỏi sự việc đó xảy ra khi nào, anh ta nói là dịp X hồi nọ. Tôi nhấm nhấm, đó là khi gã Trương Ái Dân xuất hiện trở lại. Thế là rõ rồi: khi đó Trương Ái Dân không chỉ tìm gặp chúng tôi mà còn tìm đến cả Luru Siêu nữa. Tôi lại hỏi Luru Siêu: “Có phải hẳn đã lấy cuốn sách phô-tô đó không?” Luru Siêu gật đầu, nói: “Đúng. Tôi đã đưa cho anh ta... vì anh ta cho tôi một món tiền khá lớn. Nói thực tình... những người như tôi, tuy nói là dân hâm mộ khảo cổ, hoặc gọi là nhà sưu tầm cổ vật... thực ra cũng vì muốn kiếm tiền, phát nhanh.”

Tôi thì đang nghĩ rằng, gã Trương Ái Dân đã cầm được bản phô-tô cuốn sách rồi, tại sao gã lại giả vờ nói rằng không biết gì về cuốn sách và còn hỏi chúng tôi về chuyện lá bùa? Đầu óc tôi bỗng chông chênh vô số dấu hỏi, dấu chấm than và dấu chấm lửng...

Lúc chúng tôi ra khỏi phòng họp thì đã gần 10 giờ tối, mọi người đi về khu nhà ở, lão Phó đi phía sau tôi và ông Chung Sinh, cậu ta nhìn thấy Mông Nhân và Mễ Đầu bước vào một căn phòng, bỗng cảm thấy bức xúc bất an. Tôi vội kéo lão Phó rảo bước về phòng ở. Ông Chung Sinh hình như cũng nhận ra... bèn khề báo tôi nên dẫn lão Phó đi dạo, nhưng cậu ta quyết không đi, lại còn nói rằng mình chỉ muốn uống rượu. Chúng tôi khuyên giải hồi lâu, lão Phó mới tạm nguôi ngoai, nhưng cứ ngồi xuống ghế châm thuốc hút hết điếu này đến điếu khác, không nói một câu. Tôi và ông Chung Sinh ngồi một góc, cùng Luru Siêu bàn về hoạt động lần này, và nói ra những thắc mắc của mình. Thắc mắc chủ yếu vẫn là: thực ra tập đoàn Mục Lâm này làm về gì? Hình như không phải là công ty thương mại đa lĩnh vực, hình như họ còn liên quan đến những thứ khác. Thắc mắc của tôi là Thạch Bình Nhi làm gì ở công ty này? Tại sao cô ta lại có thân thủ khác thường như thế?

Lúc gần 12 giờ đêm, ông Chung Sinh nói nên đi nghỉ, đề ngày mai cần dậy sớm; nếu đúng là có thể vào động, trong động sẽ xảy ra những chuyện gì thì không ai có thể biết được... Ông cầm di động lên định gọi về gia đình, thì nhận ra ở đây hoàn toàn không có sóng di động. Điện thoại của phòng ở thì không gọi được. Tôi bỗng thấy hơi căng thẳng, bèn đi ra gọi phục vụ viên. Cô ta trả lời rằng mình chịu, không biết gì cả. lát sau, anh chàng “hắc y” đứng sửa móng tay trong phòng họp, gõ cửa phòng, bước vào rồi anh ta nói rằng hoạt động lần này cần giữ bí mật hoàn toàn, kể từ sau cuộc họp trở đi chúng tôi phải cắt đứt liên lạc với bên ngoài, không ai được liên lạc với bên ngoài cho đến khi hoạt động kết thúc.

Lúc này tôi bỗng nhớ đến Trần Trọng, đã sớm đoán ra chuyến đi này không hề đơn giản thì tại sao tôi lại không gọi anh đi cùng? Thực ra, nguyên nhân cũng đơn giản, vì Trần Trọng là cảnh sát, cảnh sát không thích hợp tham dự những hoạt động kiểu này; nghiêm khắc mà nói, thì những hoạt động như thế này là trái pháp luật. Hiện giờ dù chúng tôi muốn rút lui thì cũng không thể thực hiện được nữa.

Ông Chung Sinh an ủi tôi, nói rằng đã trót đến thì đành vậy thôi, ngày mai xảy ra chuyện gì chúng tôi đều không biết, đi được bước nào thì hay bước ấy vậy. Và, xem ra, những con người ở đây đều không có ý làm hại chúng ta, họ đã tra được vô số tài liệu về động Ty Văn, đủ thấy họ có thực lực mạnh, phủ khắp các phương diện. Nếu họ định làm gì chúng ta thật, thì họ đã sớm ra tay rồi.

Bốn người chúng tôi bàn bạc một hồi nhưng không đưa ra được một kết luận nào, đành đi ngủ vậy. Lão Phó nói mình muốn ngủ một gian riêng, cậu ta bèn đi gặp quản lý để mượn chìa khóa rồi đi ngủ. Tôi và ông Chung Sinh nằm với nhau. Còn Luru Siêu thì nói là rất sợ, muốn ở cùng chúng tôi, nằm dưới sàn cũng xong. Tôi và ông Chung Sinh thấy thế cũng vui vẻ chiều ý anh ta.

Chúng tôi đi nằm không lâu, thì di động của tôi nhận được một tin nhắn, nhưng không hiện lên số máy của đối phương, bên dưới có ba chữ “Thạch Bình Nhi”. Nội dung rất đơn giản: 2 giờ sáng, gặp nhau ở bãi đỗ xe.

Đọc xong tin nhắn, tôi thấy ông Chung Sinh đã đi vào giấc ngủ, Luru Siêu thì chưa nhưng miệng đang lẩm bẩm gì đó không biết. Tôi nghĩ một lát, rồi xem đồng hồ. Còn 30 phút nữa mới đến giờ...

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 44: Cuộc gặp riêng trước khi xuất phát

Lúc 2 giờ kém 10, tôi lẳng lặng đi ra bãi đỗ xe, nhìn bốn bề xung quanh, ngoài ba chiếc xe việt dã Mitsubishi ra, không thấy một bóng người. Tôi lững thững đi một vòng, rồi đứng tựa cửa nhà xe định châm thuốc hút, bỗng có một bàn tay thò ra lấy điếu thuốc trên môi tôi, rồi kéo tôi vào trong nhà xe. Tôi vội quay người lại thì bóng đen ấy nhảy ra phía sau lưng tôi và bẻ ngoặt tay tôi lại. Tiếp đó là một giọng nói quen thuộc: “Nam nhi mà chẳng có chút sức vóc gì cả à?”

Tôi thờ dãi: “Đừng đùa nữa, cô Thạch, cô dọa tôi sợ muốn chết!”

Thạch Bình Nhi bước vòng lại trước mặt tôi, nói: “Nhất gan như anh mà còn đến tham gia hoạt động này, lỡ xảy ra chuyện gì đó thì anh sợ chết ngắt chứ gì?”

Tôi lắc đầu: “Cô, tôi còn không sợ, thì tôi sợ có gì những thứ khác?”

“Thì ra anh vẫn đến thật!” Thạch Bình Nhi kéo tôi vào trong một chiếc xe việt dã, rồi trả lại tôi điều thuốc. Tôi châm thuốc, rồi nói: “Sao nói là vẫn đến thật? Cô bảo tôi phải đến kia mà?”

Thạch Bình Nhi nhìn tôi, nói: “Em bảo anh đến, nhưng anh có thể lựa chọn không đến, chứ em đâu có kẻ dao vào cổ anh bắt anh phải đến?”

Tôi bỗng nhớ đến chuyện nhắn tin, bèn hỏi: “Không có sóng di động, mà cô vẫn nhắn tin được à? Tàì thật! Tập đoàn các cô làm về gì, chắc không phải là một tổ chức đặc vụ gián điệp đấy chứ?” Thạch Bình Nhi vuốt mái tóc, nhìn sang chỗ khác, nói: “Anh Bạch xem quá nhiều phim ảnh, và cũng nghĩ quá xa xôi rồi! Sự việc không phức tạp như anh tưởng đâu. Rồi sau đây anh sẽ biết thôi mà!”

Tôi gật đầu: “Thế thì nói đi, gọi tôi đến để làm gì? Khẩn trương lên, để tôi về đi ngủ, tờ mờ sáng mai đã phải dậy rồi.”

Thạch Bình Nhi nói: “Em bảo anh đến, chỉ vì... đêm không ngủ được, em muốn tìm người để trò chuyện. Lý do này nghe được chưa?”

Tôi bật cười, gật đầu nói: “Lý do này tôi không thể phản bác. Đêm khuya, một cô gái nhắn nam giới ra gặp, hẳn là phải có trò vui. Cứ nói ra đi, tôi xin chiều cô.”

Thạch Bình Nhi lắc đầu, nhìn tôi: “Không có gì cả, em chỉ muốn... muốn nói với anh rằng... ngày mai anh luôn phải cẩn thận mọi bề. Thế thôi! Em phải về đây. Tạm biệt!”

Nói xong cô quay người, xuống xe. Tôi vội kéo lại, vì trực giác mách bảo tôi sự việc sẽ không đơn giản như thế. Thạch Bình Nhi nghĩ một lúc, rồi lại nói: “Trong sơn động ấy có thứ gì đó thật, nhưng cụ thể là gì thì chưa biết. Cho nên em bảo anh rất nên cẩn thận...”

Tôi hỏi Thạch Bình Nhi tại sao lại gọi những người không chuyên nghiệp như chúng tôi đến, cô mỉm cười, bình thản nói: “Đến lúc đó các anh sẽ biết, chứ bây giờ thì không thể nói gì. Tổ B toàn là người do các tổ chức nổi tiếng châu Á về săn tìm báu vật, chúng tôi mời họ đến. Một tổ chuyên nghiệp và một tổ không chuyên. Thế thôi.”

Tôi nghĩ ngợi, rồi hỏi: “Có nghĩa là tổ chuyên nghiệp ấy đã từng vào sơn động đó, nếu không, tại sao các cô lại biết trong động có các thứ gì đó?”

Thạch Bình Nhi lắc đầu nói họ chưa từng vào, mà đây chỉ là kết luận của công ty sau nhiều năm dùng các phương pháp thăm dò điện từ (một cách thăm dò của ngành khảo cổ, phát sóng điện từ hoặc cảm ứng điện từ xuống lòng đất, căn cứ vào tính chất của sóng phản hồi để nhận biết vật thể nằm bên dưới), dùng sóng ra-đa (dựa vào sự khác biệt của tính dẫn điện của các tầng đất ngầm, tìm hiểu các di vật của các di tích). Từ đó, công ty khẳng định bên dưới có hang động, trong hang có vật thể.

Nói xong Thạch Bình Nhi xuống xe, tôi cũng lập tức xuống xe, nhưng chẳng nhìn thấy bóng cô ta đâu nữa. Tôi rít mạnh mấy hơi hút hết điều thuốc, rồi quay trở về phòng ngủ.

Lúc 6 giờ sáng, tôi bị ông Chung Sinh đánh thức dậy, nhìn thấy ông và Lưu Siêu đang thu xếp các thứ. Lưu Siêu đang đeo lên người đủ các thứ gì đó, trông như sắp đi đánh trận, ông Chung Sinh thì mặc bộ quần áo Tôn Trung Sơn, vai khoác túi, ngồi bên giường; tôi vội tranh thủ đi tắm. Sau đó tiếng điện thoại đánh thức vang lên. Một nữ phục vụ viên bước vào nói rằng chúng tôi có thể sang phòng ăn để ăn sáng. Ba chúng tôi cùng ra khỏi phòng, vừa khéo nhìn thấy Mông Nhân và Mễ Đầu, trông có vẻ như hai người đêm qua thiếu ngủ. Tôi bảo hai người cứ lên thang máy, tôi sẽ đi gọi lão Phó, nhưng Mông Nhân ngăn lại, nói: “Cậu ấy đã đến nhà ăn rồi. Ba chúng tôi nói chuyện với nhau suốt đêm qua.” Nói rồi Mông Nhân mỉm cười với tôi. “Cậu Bạch à, chúng ta vẫn là anh em thân thiết chứ?”

Tôi gật đầu, nói: “Đương nhiên! Chúng ta mãi mãi là anh em.” Mông Nhân mỉm cười, Mễ Đầu cũng bẽn lẽn tùm tùm cười.

Vào nhà ăn ăn sáng qua loa, sau đó chúng tôi đi đến bãi đỗ xe. Đến nơi, nhìn thấy Thạch Bình Nhi và hai anh “hắc y” đứng đó, nhưng họ đều thay trang phục kỳ lạ màu xám đen, tựa như bộ đồ leo núi. Thạch Bình Nhi nhìn và đếm số lượng người, nói: “Người đã đến đủ cả, lát nữa sẽ phát trang bị rồi xuất phát. Tổ B đã đi trước chúng ta một tiếng đồng hồ rồi. Nhưng họ đi khác hướng với chúng ta.” Nói xong cô bước lại phía chiếc xe tải kiểu công-ten-nơ cỡ nhỏ. Đêm qua tôi không nhìn thấy chiếc xe này.

Thạch Bình Nhi mở cửa công-ten-nơ, bảo hai anh hắc y vào khiêng thùng ra. Cả thấy bảy cái thùng được đặt xuống đất, Thạch Bình Nhi chỉ những cái hòm sơn đen này, nói: “Trang bị quân dụng, vất vả lắm mới kiếm được, chủ yếu là để đảm bảo an toàn tính mạng cho mọi người. Mỗi hòm đều có ổ khóa mật mã, mật mã là mã số Thư mời của các vị. Đường Tiểu Bạch hòm số 1, Mông Nhân hòm số 2. Phó Thanh số 3, Chung Sinh số 4, Mễ Đầu số 5, Lưu Siêu số 6, tôi số 7. Mọi người lấy các thứ ra đi! Thời gian không có nhiều, sau 10 phút nữa chúng ta xuất phát. Cứ cầm các trang bị lên xe, rồi chỉnh đốn sau.”

Thạch Bình Nhi nói xong ngồi sụp xuống bên thùng số 7 nạp mật mã, sau đó cái hòm từ từ mở ra bốn phía, từng tầng từng tầng tựa như ngăn kéo. Cô nhanh chóng lấy các vật dụng ra, cầm đi. Chúng tôi cũng làm theo Thạch Bình Nhi, mở hòm lấy các thứ ra rồi đem lên xe, chính là chiếc xe tải này. Trong xe, Thạch Bình Nhi bảo chúng tôi cởi áo ngoài ra, rồi mặc bộ quần áo chèn bé tẹo vừa cầm lên xe. Lưu Siêu cầu nhàu: “Sao chật thế này? Cho đừa cháu tôi mặc cũng vẫn chật.”

Thạch Bình Nhi cầm bộ quần áo của cô giơ lên, nói: “Đây là trang phục thể hệ mới nhất, do Israen sản xuất, nghe nói họ cùng người Mỹ nghiên cứu ra, có độ đàn hồi rất tốt, có thể kéo căng ra hai mét cũng không đứt, có thể duy trì nhiệt độ bình thường của thân nhiệt suốt 24 giờ, ta luôn cảm thấy không

nóng cũng không lạnh. Giá chợ đen hiện giờ khoảng 500 ngàn nhân dân tệ. Các vị có mặc hay không thì tùy.”

Lão Phó nuốt nước bọt, cầm bộ đồ lên ngắm nghía hồi lâu, rồi lẳng lặng trút quần áo cũ ra mặc bộ đồ này vào. Tiếp đó là chúng tôi, đều thay quần áo. Ông Chung Sênh chậm rãi thay đồ, miệng lẩm bẩm gì đó.

Thay quần áo xong xuôi, Thạch Bình Nhi lại bảo chúng tôi mặc bộ đồ leo núi đã treo sẵn trong xe, sau đó Thạch Bình Nhi giới thiệu về các trang bị khác: một đồng hồ chạy pin, chữ số dạ quang, có chức năng la bàn, chống nước, chống va đập, hiện số hoặc đủ kim giờ phút giây; một đèn pin chống nước, có dây quàng cổ, cắm điện nạp pin, có thể sáng liên tục ba giờ, kèm theo hai pin sơ-cua; một dao găm. Các thứ khác gồm thức ăn khô và lương khô, bình ô-xy mi-ni, chụp hô hấp, mặt nạ phòng độc, thiết bị thông tin...

Lão Phó đeo tất cả các thứ lên người, rồi hỏi Thạch Bình Nhi: “Không có súng à?”

Thạch Bình Nhi nhìn cậu ta, nói: “Anh cho là đi đánh trận ư? Cần súng để làm gì chứ? Dùng súng là phạm pháp.”

Lão Phó nói: “Những thứ này các cô còn kiếm ra được, sao không thể kiếm được súng? Một con dao vớ vẩn thì có ích gì?”

Thạch Bình Nhi không trả lời, cô tiếp tục hướng dẫn chúng tôi dùng các trang bị này. Sau đó dặn dò chúng tôi rằng, vào động rồi thì đừng tự ý đi tách khỏi đội ngũ, phải cố định đội hình là: Thạch Bình Nhi đi đầu, tôi đi cuối cùng; cứ sau vài phút thì tôi và cô ấy phải đếm lại quân số để bảo đảm không thiếu ai.

Ngồi trong cái thùng xe này không thể nhìn thấy gì bên ngoài, xe chỉ có một ô cửa sổ bé tẹo có thể nhòm lên ca-bin phía trước, nhưng cửa lại đang đóng chặt. Tôi cố đoán tốc độ xe đang chạy và tình trạng mặt đường, tôi nhận ra đường hơi xấu, xe bị rung lắc khá mạnh. Tôi tin rằng nếu hỏi Thạch Bình Nhi đường này là đường gì thì cô ta sẽ không trả lời, tôi cứ thầm ghi nhớ theo cảm nhận của mình vậy. Tôi xem đồng hồ, xe đã chạy được hơn nửa giờ. Căn cứ vào tấm ảnh đèn chiếu hôm qua xem, thì cửa động sẽ xuất hiện ở chỗ cách đập nước dưới chân núi Thuyền Sơn không xa. Bình thường, đi từ son trang đến đập nước chỉ mất mười mấy phút, nhưng xe này đã chạy lâu hơn thế, tốc độ xe thì vào khoảng 70 km/giờ; nhưng, cảm giác vẫn chỉ là cảm giác, cách “áng chừng” của tôi là không chính xác.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 45: Vào động

7 giờ 40 phút, xe dừng lại, rồi cửa sau của xe từ từ mở ra. Ánh mặt trời tràn vào, sáng lóa cả mắt, tôi vội đeo kính bảo hộ lên, làm theo cách trước đó Thạch Bình Nhi đã hướng dẫn điều chỉnh kính sao cho đạt độ sáng cho phù hợp; thấy tạm ổn rồi, tôi xuống xe.

Xuống xe rồi, tôi nhìn xung quanh, chỉ thấy toàn núi là núi, trông lạ hoắc, cảnh vật xung quanh đều chưa nhìn thấy bao giờ, chỗ xe đỗ, có vẻ như là một thung lũng hẹp. Khi tôi còn đang lầy lăm lăm trước đây mình không biết danh thắng nổi tiếng Thuyền Sơn lại có một chỗ như thế này, thì Thạch Bình Nhi bỗng gọi mọi người tập hợp lại, chỉnh đốn lần cuối các trang bị đeo trên người để chuẩn bị xuất phát.

Ông Chung Sênh hỏi Thạch Bình Nhi, ông không muốn tham gia nữa vì tuổi tác thế này e không kham nổi, được không? Nhưng cô ta nói: cả tổ này có thể thiếu bất cứ ai nhưng không thể thiếu giáo sư Chung Sênh. Không rõ câu này có khiến ông cảm thấy mình rất được trọng dụng không, ông không nói gì, vẫn lặng lẽ kiểm tra các trang bị theo lời Thạch Bình Nhi dặn dò.

Sau khi tất cả đã ổn, Thạch Bình Nhi bảo chiếc xe đó quay về, rồi cô dẫn chúng tôi đi vào núi. Tôi vội rảo bước lên hỏi Thạch Bình Nhi xem còn phải đi bao lâu nữa, cô cầm la bàn ra xem, rồi nói: “Còn một quãng nữa.” Tôi ngạc nhiên, vì la bàn cô ta dùng là la bàn gấp kiểu cổ lỗ sĩ. Cô nói mình thích dùng đồ cũ, nó đáng tin cậy hơn.

Tôi đi cuối cùng toán người, nhìn theo chiếc xe đang từ từ lặn bánh đi trở lại con đường lúc nãy rồi khuất hẳn trong tầm mắt, tôi cảm thấy có phần bất an, nhưng sự hưng phấn về chuyến đi này đã xua tan tâm trạng thấp thỏm. Tôi chỉnh đốn các thứ đeo trên người, nắn vai, rồi bước theo mọi người tiến vào trong núi.

Càng đi vào sâu càng cảm thấy âm u, cứ như trời sắp tối. Tôi ngẩng nhìn trời, rồi nhìn thấy vô số thực vật mọc trên núi dường như phủ kín trên đầu mình. Tôi kéo áo ông Chung Sênh đi phía trước, hỏi ông đây là nơi nào mà trông kỳ lạ thế này, xưa nay chưa từng nghe nói xung quanh núi này có thung lũng.

Ông Chung Sênh lắc đầu, mỉm cười, nói rằng ông không làm về địa lý, chỉ biết cảnh tượng này là thuộc về địa mạo Karst, vì xung quanh thành phố J cũng đều thế này cả. Tôi lắc đầu, tiếp tục bước theo đội ngũ. Cứ thế, chúng tôi đi gần 40 phút trong một vùng tựa như cái thung lũng hẹp, sau đó đi đến trước một quả núi nhỏ, xung quanh nó toàn là rừng trúc. Tôi thấy khung cảnh này rất quen, vội trèo lên một khối đá nhỏ, đứng bên trên lập tức nhìn thấy đập nước ở ngay bên cạnh núi Thuyền Sơn, và còn nhìn thấy cả nhà dân nữa. Kỳ lạ nhỉ? Thế này là đi quanh một vòng tròn hay sao? Nếu đi men theo đập nước để đến đây, thì chỉ mất khoảng mười phút.

Tôi nhảy xuống khỏi mỏm đá rồi hỏi Thạch Bình Nhi, thì cô ta mỉm cười chỉ vào tuyến đường ấy, nói: “Anh thử quay trở lại mà đi theo lối ấy, xem có đi nổi không? Nếu anh đi được thì em xin làm vợ anh luôn!”

Tôi liền bước trở lại lối đi ở thung lũng vừa nãy, vừa đi được mấy bước thì cảm thấy không ổn: lối đi vừa nãy đã biến mất, chỉ toàn thấy rừng trúc và cỏ dại mọc um tùm. Thạch Bình Nhi vẫy tay gọi tôi: “Bây giờ tranh thủ thời gian nghỉ ngơi đã, để chờ thời gian đến.” Sau đó cô cầm một thứ ra đặt xuống đất. Thứ đó na ná như chiếc máy laptop nhưng kèm theo một cục gì đó giống như vệ tinh bé xíu. Cô sắp đặt xong xuôi, rồi lại lấy ra vài thanh kim loại cắm xuống mặt đất. Đã hoàn tất rồi, cô nhắc thiết bị thông tin đeo trên người xuống, lấy chiếc máy di động ra đặt áp vào nhau, rồi cô ngồi bên cạnh.

Lúc này Mông Nhân cũng đang nhìn ngó xung quanh, nhưng tâm trí của anh phần nhiều vẫn dành cho Mễ Đầu. Lão Phó thì nằm ngửa mặt lên nhìn trời, miệng phì phèo thuốc lá. Lưu Siêu đang sờ vào vách núi trước mặt xem xét gì đó không biết. Còn ông Chung Sinh thì ngồi thụp xuống, tay vân vê các nắm đất, ngắm nghía và đưa lên mũi ngửi. Ông lầm bầm: “Nếu cầm theo cái xẻng Lạc Dương[1] thì tốt.”

[1] Có dạng ống thuôn để khoan hoặc lấy mẫu đất

Thạch Bình Nhi đứng bên mỉm cười, nói: “Thứ đó lạc hậu rồi!”

Tôi có nghe nói về xẻng Lạc Dương nhưng chưa bao giờ nhìn thấy, chỉ biết rằng giới khảo cổ hay dùng, bèn hỏi ông Chung Sinh nó dùng để làm gì. Ông nói, thứ đó bọn đào trộm mộ ở Lạc Dương dùng trước tiên, cho nên mới có cái tên ấy. Không ai biết người nào đã phát minh ra nó. Dùng xẻng Lạc Dương để khoét lỗ, từ đó nhận ra các văn vật chôn bên dưới rất chuẩn xác, độ sai lệch rất nhỏ; nhưng nhược điểm của nó là hiệu suất quá thấp, dễ làm hỏng các văn vật, không thể khoan sâu, khi khoan nếu gặp đá, nước ngầm hoặc tầng sỏi cát thì bó tay; việc sử dụng nó cũng cần tay nghề rất cao. Nó gồm ba bộ phận cơ bản là que thăm dò, cán sắt và lưỡi tròn. Công tác khảo cổ trước kia rất thiếu dụng cụ thiết bị để sử dụng, cho nên, ngoài bọn đào trộm mộ hay dùng ra, xẻng Lạc Dương cũng được dùng trong khảo cổ.

Nghe ông nói vậy, tôi bật cười: “Thế thì dân khảo cổ có khác gì bọn đào trộm mộ?” Ông Chung Sinh lắc đầu, mỉm cười không nói gì, và tiếp tục “chơi” với đám đất đá. Tôi cũng lắc đầu. Xem ra, chuyện đó vẫn chuẩn xác với cái câu lâu nay tôi thích nói: chôn nhân gian, mọi thời đại đều có cao thủ!

Khoảng gần một giờ sau, máy thông tin của Thạch Bình Nhi bỗng tít tít kêu lên, cô vội chớp tai nghe lên đeo vào tai. Rồi cô nói với chúng tôi: “Chuẩn bị! Mọi người tập trung ở chỗ tôi! Mau lên! Thời gian đã đến!” Tất cả chúng tôi liền vây quanh Thạch Bình Nhi. Đúng lúc này mặt đất bỗng rung lên, ai cũng cảm thấy đứng không vững nữa, tôi suýt ngã nhào, và có cảm giác chóng mặt mất một lúc. Sau khi mặt đất hết rung, quả núi nhỏ trước mặt chúng tôi bắt đầu nứt, có cảm giác nó bị dâng lên cao, à không, nó tụt xuống... tôi nói không đúng, tôi bị hoa mắt. Nhìn quả núi tôi cảm thấy chóng mặt, tôi vội nhắm mắt lại, cúi đầu xuống. Chờ khi các chấn động đã hết, tôi mới ngẩng đầu lên thì trước mặt tôi đã xuất hiện một sơn động!

Cảnh tượng này khiến cho tất cả mọi người, kể cả Thạch Bình Nhi, phải sửng sốt kinh ngạc. Ông Chung Sinh lắp bắp “ơ kia...” và không thể nói tiếp được nữa, toàn thân ông run bần. Hồi lâu sau ông mới nói được: “Ồ! Thật không sao tưởng tượng nổi! Sao lại có cái chuyện như thế này? Không thể!”

Tôi đập vào vai ông, nói: “Có gì không thể? Chúng ta đang nhìn thấy đây còn gì?” Lúc này Thạch Bình Nhi mới “hoàn hồn”, cô vội gọi mọi người đi vào, và nói rằng nếu để muộn quá thì sẽ không vào nổi. Tôi bỗng nghĩ đến một vấn đề nhưng lại thôi không nghĩ tiếp nữa, tôi giúp Thạch Bình Nhi thu xếp các thứ rồi chạy về phía cửa động. Chạy đến nơi, tôi bỗng giật mình: bên trong tối om hầu như không nhìn thấy gì cả. Thạch Bình Nhi nhanh chóng mở túi đeo lấy ra mấy thanh huỳnh quang ném vào[2], chúng tôi nhìn thấy một thứ tựa như dốc trượt, bên dưới nó là đất bằng. Thạch Bình Nhi trượt xuống trước tiên, rồi hô lên với tôi: “Anh Bạch phải xuống sau cùng.”

[2] Ống nhựa đặc biệt gồm hai lớp, chứa hóa chất khác nhau, khi đập, vụn nứt, sẽ xảy ra phản ứng hóa học rồi phát sáng. Làm đồ chơi hoặc làm “đèn soi”.

Mọi người hầu như không hề do dự như tôi lúc này, tất cả đều trượt ào xuống dốc, tôi định kéo họ cũng không được, đành nghiêng răng, và cũng trượt xuống nốt.

Xuống đến nơi rồi, tôi nhận ra mọi người đều đang nhìn về một hướng, đó là cửa động, chỉ có Thạch Bình Nhi đang cầm đèn pin lia vào trong động quan sát tỉ mỉ. Vấn đề mà tôi đang nghĩ là: nếu cửa động đóng lại thì chúng tôi sẽ trở ra như thế nào?

Có vẻ như lúc này mọi người đều nghĩ như thế. Lão Phó vừa định trèo lên để quay ra thì cửa động đã khép lại với tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt, không ai trong chúng tôi kịp phản ứng gì.

Cửa động khép kín, khiến chúng tôi lại cảm thấy sừng sờ, Mễ Đầu kêu thét lên một tiếng, mới khiến chúng tôi bình tĩnh. Mông Nhân túm chặt Thạch Bình Nhi, hỏi: “Chúng tôi sẽ ra kiểu gì đây?”

Thạch Bình Nhi nói: “Tôi cũng đi cùng mọi người mà! Mọi người nghĩ sao?” Mông Nhân buông tay Thạch Bình Nhi ra, anh vỗ vai Mễ Đầu. Lão Phó thì thờ dãi, rút thuốc lá ra hút. Vừa định châm thuốc thì bị Thạch Bình Nhi kéo giật lại: “Trong hang động ở bất kỳ điểm du lịch nào, cũng cấm không được hút thuốc, đúng không?”

Lão Phó lâu bầu nguyên rửa rồi cất thuốc lá đi, bật lửa thì bị Thạch Bình Nhi vứt xuống đất. Cô nói: “Tôi xin nhắc lại lần nữa: không được hút thuốc, không được tự ý tách khỏi hàng ngũ; muốn đi vệ sinh cũng phải đi cùng mọi người!”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Tổ B

Thạch Bình Nhi tiếp tục đi về phía trước, vừa đi vừa nhắc mọi người lấy ra một thanh huyền quang, khi cần thiết thì tôi và cô ấy một đi đầu một đi cuối soi đèn pin là đủ sáng, mọi người khỏi cần bật đèn pin, cứ thế đi theo là được.

Đi được một chập, Thạch Bình Nhi và tôi dùng máy thông tin để báo cho nhau biết số. Thạch Bình Nhi ở phía trước nói: “Có lẽ chỉ lát nữa chúng ta sẽ gặp tổ B.” Tôi ngạc nhiên. Tổ B đã vào rồi à? Vào bằng cách nào? Nghĩ một lát, tôi cho rằng cái động này không chỉ có một cửa vào, nếu không, tổ B sẽ vào kiểu gì?

Kể từ lúc đi vào, tôi đã chú ý đến cái động này, và thỉnh thoảng nhặt vài viên đá nhét vào túi đeo. Có vẻ như đây là động thạch nhũ nhưng lại thiếu một thứ: nước. Động thạch nhũ mà lại không có nước! Tôi sờ vào vài chỗ giống thạch nhũ buông xuống, thấy khô cong, bộp hơi mạnh một chút, chúng tã ra thành cát rơi xuống. Mặt đất bên dưới những sợi thạch nhũ cũng có những vấu lồi hình nấm, tuy có đeo găng tay nhưng tôi không dám sờ vào chúng, vì không biết chúng có an toàn hay không, lỡ bị dính chất gì dơ vào găng tay cũng không hay, nếu là chất ăn mòn thì lại càng đáng sợ.

Cái hang này sâu kinh khủng, đi hơn nửa giờ rồi mà vẫn chưa nhìn thấy gì, và cũng tuyệt đối không le lói một tia sáng; thỉnh thoảng có nhìn thấy chút ánh sáng thì chỉ là do các sợi thạch nhũ phản quang từ ánh đèn pin mà thôi. Lúc này Mễ Đầu bỗng kêu lên một tiếng, cả tổ đều dừng lại. Tôi nhìn thấy Mông Nhân bước đến ôm lấy Mễ Đầu, lão Phó cũng bước lại, ông Chung Sinh thì lùi một bước về phía tôi. Thạch Bình Nhi đi đầu, dùng máy thông tin hỏi tôi rằng có chuyện gì. Tôi nói không biết. Cô bảo tôi cứ chờ, cô sẽ quay lại xem sao. Tôi thấy ánh đèn pin của Thạch Bình Nhi hắt về phía sau, rồi cô dần tiếp cận. Tôi đang đứng rất gần Mông Nhân và Mễ Đầu nhưng lối đi quá hẹp, chỉ có thể một người lách qua, vì cả đoạn đường này na ná như bậc cầu thang, hai bên lại mọc đầy thạch nhũ to nhỏ các cỡ... có vẻ như Thạch Bình Nhi bước đi cũng không dễ gì.

Cô bước đến gần Mễ Đầu, hỏi có chuyện gì thế? Mễ Đầu nói chân cô giẫm phải thứ gì đó mềm mềm, hình như có lông. Lão Phó liền buông một câu: “Đưa phụ nữ đi theo làm gì? Chỉ tổ rách việc!” Vừa dứt lời thì Mông Nhân “hừm...” một tiếng rõ to, lão Phó nín lặng. Thạch Bình Nhi bảo mọi người hãy lùi lại, đứng ở chỗ hơi rộng một chút, để cho tôi đi lên.

Mọi người lùi về chỗ bắt đầu vào đoạn đường này, tôi từ từ bước lên, đi đến chỗ Thạch Bình Nhi đang đứng. Cô chỉ tay xuống bên dưới. Tôi nhìn xuống, thấy mặt đất có một chiếc găng tay rất dày. Tôi nhặt chiếc găng tay lên, nói với Thạch Bình Nhi: “Găng của ai thế? Cô đánh rơi à?”

Thạch Bình Nhi cầm chiếc găng tay ấy hươ lên trước mặt tôi, nói: “Tôi không đánh rơi. Nó cũng không phải găng tay của chúng ta đánh rơi.” Tôi bỗng ngẩn ra, ngẫm nghĩ rồi nói: “Chắc là của tổ B đánh rơi cũng nên?”

Thạch Bình Nhi gật đầu, rồi nhìn về phía sau tôi, khẽ nói: “Có một điều này tôi buộc phải nói với anh: dù sao chúng ta cũng vào đây rồi... nhưng anh phải hứa là không nói lại với người khác... Khoan đã, để tôi bảo họ cứ đứng nguyên tại chỗ nghỉ một lúc, anh cứ đi lên phía trước đợi tôi, rồi tôi sẽ nói cho anh biết, kéo đứng đây nói thì họ sẽ nghe thấy.”

Nói rồi Thạch Bình Nhi đi về phía mọi người đang đứng, còn tôi thì từ từ đi lên phía trước, chỗ lúc này Thạch Bình Nhi dừng lại. Vừa đi tôi vừa chú ý mặt đất, nhận ra mặt đất ở đây rất khác thường, lúc thì là bùn, lúc thì là đất cục, rồi lại toàn cát là cát. Đi một chập, có lẽ đã đến vị trí cần thiết, tôi bỗng phát hiện ra phía trước có những dấu chân nhưng hoàn toàn không phải dấu chân của chúng tôi. Vì chúng tôi đều đi giày leo núi cùng một kiểu, khi bước trên đất mềm thì luôn để lại hai cái lỗ khá sâu trên mặt đất chứ không giống như các dấu chân phía trước luôn kéo dài ra, để giày của chúng tôi cũng không có hoa văn. Dấu chân này rất sâu, chứng tỏ chủ nhân của nó có trọng lượng rất nặng hoặc là phải đeo vác những vật nặng.

Tôi đang mải nhìn thì bỗng có một bàn tay vỗ mạnh vào tôi, tôi giật mình, run bần bật suýt nữa thì quỵ sụp xuống. Giọng Thạch Bình Nhi: “Nói anh là già nhất như cây, anh còn không chịu công nhận kia đây!”

Cô ngoảnh nhìn lại phía sau, rồi nói: “Anh đã nhìn thấy dấu chân ấy rồi à?” Tôi gật đầu. Cô nói tiếp: “Dấu chân ấy không hẳn là do tổ B để lại. Anh chú ý nhìn bên cạnh dấu chân ấy mà xem.” Tôi nhìn vào chỗ Thạch Bình Nhi chiếu đèn pin. Bên cạnh một dấu chân ở giữa, còn có một chuỗi dấu chân khác, giống như những dấu giày của tổ chúng tôi. Thạch Bình Nhi nói đó mới là dấu chân do tổ B để lại.

Cô mím môi nhìn tôi, định nói gì đó nhưng rồi lại thôi. Thấy vậy, tôi định giẫm lên, bước qua. Một lát sau Thạch Bình Nhi mới nói, câu nói của cô khiến tôi suýt ngã phệt xuống đất vì quá bất ngờ.

“Tổ B đã vào đây... từ ba năm trước.” Cô nói.

Tôi chưa kịp mở miệng hỏi thì Thạch Bình Nhi đã nói tiếp: “Nói cách khác, họ là tổ A, chúng ta mới là tổ B. Chúng ta là nhóm người thứ hai vào đây, họ là nhóm người thứ nhất.”

Tôi lắc đầu, không hiểu. Thạch Bình Nhi bảo tôi ngồi xuống, tựa lưng vào đám thạch nhũ, cô nói thật nhỏ vì không muốn các vị kia nghe thấy. Nhóm người đã vào động này, do công ty Mục Lâm chuẩn bị từ 5 năm trước đây, khi mọi công tác chuẩn bị đã hoàn tất thì cách đây 3 năm, tổ chức cho họ vào bằng cách dùng thuốc nổ để mở cửa vào động, chứ không chờ cửa hang cứ 30 năm một lần tự mở.

Tổ B gồm bốn người, một người trong đó là của tập đoàn Mục Lâm, người ấy là chị gái của Thạch Bình Nhi tên là Thạch Mai. Trong ba người kia có một người đến từ Thái Lan, là trợ giảng cho giáo sư tại một trường đại học lớn, và cũng là nhà tổ chức của Tổ chức thám hiểm tìm báu vật có tên là “Bayca”. Hai người còn lại, một người đến từ Hàn Quốc, một người đến từ Cam-pu-chia. Phụ thân của người Hàn Quốc này năm 1985 từng đi cùng một người Anh tên là Michel Hartcher trục vớt một con tàu chìm dưới biển phía nam Trung Quốc, và kiếm được một khoản tiền kếp xù. Sự kiện này khiến giới khảo cổ Trung Quốc quan tâm và bắt đầu chú ý đến công tác khảo cổ dưới biển, rồi năm 1987 họ phát hiện ra con tàu chìm mang tên “Nam Hải - 1” nổi tiếng. Về người đến từ Cam-pu-chia, nghe nói đã có tuổi, cũng là thành viên của tổ chức thám hiểm Bayca, vốn là một quân nhân phục viên - nói cách khác, ông ta là “lính đánh thuê” cho chuyến thám hiểm ấy.

Tốp bốn người do Thạch Mai dẫn đầu tiến vào động, và chưa đầy 24 giờ sau đã hoàn toàn mất liên lạc với thế giới bên ngoài. Nửa tháng sau, tập đoàn Mục Lâm nhận định rằng tốp người này đã bỏ mạng, nhưng lãnh đạo cao nhất của Mục Lâm vẫn không từ bỏ quyết tâm khám phá động Tỵ Vân. Hành động khám phá động Tỵ Vân của họ vốn không được nhà nước cho phép, họ luôn phải tiến hành một cách bí mật. Lãnh đạo tập đoàn Mục Lâm dự định 5 năm sau mới tổ chức tiến vào động, nhưng cũng trong thời kỳ này họ phát hiện ra rằng cứ 30 năm một lần cửa động sẽ tự mở, và hiện tượng tự mở cửa lần này xảy ra trong năm nay. Họ bèn chuẩn bị tổ chức đội ngũ để tiến vào động. Đương nhiên, đội ngũ ấy không phải những người hiện giờ. Nhưng, vì xảy ra một sự việc đột xuất, họ phải cho giải tán đội ngũ ấy, rồi lại tập hợp một đội ngũ mới, chính là những người không chuyên nghiệp chúng tôi hiện giờ.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Một tổ chức bí hiểm

Tôi hỏi Thạch Bình Nhi, có phải vì chị gái cô đã mất tích ở đây nên cô mới tham gia hành động lần này không. Thạch Bình Nhi gật đầu, nói: “Sau khi xảy ra vụ việc, lãnh đạo cho rằng đội ngũ này không đáng tin cậy, nên tổ chức lại, chính là đội ngũ các anh hiện giờ.”

“Đã xảy ra chuyện gì à?” Tôi hỏi, đồng thời nhìn về phía các thành viên của tổ đang ở phía sau. Tôi đang lo rằng nếu chúng tôi không thể ra khỏi động này, thì sẽ thế nào? Đường tiền sinh tôi đây chưa lấy vợ, nếu sớm lường trước được thì tôi phải để lại kẻ nối dõi cho mình đã, rồi hãy tham gia...”

Khi Trương Á Dân xuất hiện trở lại, thì tập đoàn Mục Lâm nhận được tin từ tổ B; tuy Mục Lâm đã tuyên bố toàn bộ tổ B đã bỏ mạng nhưng lãnh đạo vẫn không bỏ cuộc, vẫn ngầm tìm kiếm họ và cử người đồn trú ở xung quanh Thuyền Sơn, thường xuyên duy trì hoạt động của các thiết bị thông tin. Chuyện thần kỳ đã xuất hiện: máy thông tin vang lên giọng nói của Thạch Mai, rất bình tĩnh, nói rằng họ đã mất gần 5 tiếng đồng hồ để đi đến nơi sâu nhất của hang động, đã phát hiện ra một số thứ rất kỳ lạ, không rõ chúng là gì, cần phải nghiên cứu xem xét ngay tại chỗ; nếu có thể, họ sẽ đem một số thứ ra để nghiên cứu.

Nhận được tin của Thạch Mai, lãnh đạo Mục Lâm vô cùng kinh ngạc, và lập tức hỏi tình hình của họ lâu nay ra sao nhưng nhóm Thạch Mai lại không trả lời. Lãnh đạo Mục Lâm nghiên cứu băng ghi âm, cảm thấy dường như Thạch Mai rất kiên định cho rằng “từ lúc vào động đến giờ mới chỉ là 5 giờ đồng hồ, và không có chuyện gì bất ổn cả”. Một ngày sau đó Mục Lâm lại nhận được tin của Thạch Mai, nói rằng họ đã quyết định đem một số thứ quan trọng ra về, có lẽ cần đến trực thăng. Kể từ sau đó không có tin tức gì khác.

“Lãnh đạo tập đoàn chúng tôi quyết định cử nhóm thứ hai vào động, nhưng lúc sắp tổ chức lên đường thì đơn vị tư vấn cho chúng tôi nhận được tin báo cuốn sách trong tay các anh đã xuất hiện!” Nói đến đây, Thạch Bình Nhi đứng lên phui đất cát trên quần áo, nói: “Những ghi chép tỉ mỉ về động này, thực chất... là được dịch từ cuốn sách đó ra.”

Tôi bỗng dờ dẩn, trong đầu xuất hiện vô số hình ảnh: kể từ khi biết về chuyện cuốn sách gia truyền của nhà lão Phó, cho đến cái chết của Dương San sau đó, rồi đến chuyện về Vương Cường, sự xuất hiện của giáo sư Chung Sinh, ông kể về lai lịch cuốn sách... một lô sự việc chồng chất, đè nặng trong đầu tôi. Tôi lắc đầu thật mạnh, rồi hỏi Thạch Bình Nhi: “Lúc trước cô nói là đội ngũ này đều có liên quan đến cuốn sách kia... nhưng tôi không hiểu có liên quan ra sao. Hoặc nói cách khác: cuốn sách ấy liên quan gì đến cái động này?”

Thạch Bình Nhi lại ngồi xuống, chậm rãi nói: “Sáng tạo ra cuốn sách ấy là một tổ chức có tên là Thiên Nhai, cũng tức là tiền thân của tập đoàn Mục Lâm ngày nay.”

Nghe Thạch Bình Nhi nói câu này, toàn thân tôi run bắn. Loạn quá! Loạn rồi! Lần này thực sự là loạn rồi!

Thạch Bình Nhi thở dài, nói: “Em có thể cho anh biết thêm, biết về lúc ban đầu thành lập tổ chức Thiên Nhai: những lãnh đạo hàng đầu của Thiên Nhai đều tuân theo chế độ thế tập, tức cha truyền con nối, đời này sang đời khác giữ kín những bí mật này cho đến thời đại ngày nay.”

Tôi nhìn Thạch Bình Nhi, nói: “Tức là... cô cũng thế?”

Thạch Bình Nhi gật đầu: “Đúng, em cũng thế. Năm em 18 tuổi thì cha em cho em biết các câu chuyện này, sau đó em mới hiểu ra tại sao mình từ bé toàn theo học các trường nổi tiếng, ngay vào đại học, em cũng học trường công lập có danh, tuy em đều dựa vào năng lực học tập của mình, nhưng học phí và các tiêu pha khác thì vẫn do tập đoàn chi trả. Sau khi tốt nghiệp đại học, em vào tập đoàn này công tác và được giáo dục huấn luyện nhiều phương diện khác nữa.”

Tôi mỉm cười: “Kể cả các kỹ năng đánh nhau chứ gì?”

“Đó là quyền Anh.” Thạch Bình Nhi nhìn tôi, nói. “Không gọi là kỹ năng đánh nhau.”

Tôi nhún vai: “Thì cũng như nhau cả thôi.”

Nhưng trong thời Dân Quốc, nội bộ Thiên Nhai có một tên phản bội đã đánh cắp cuốn sách đó mang đi, hấn thuê một tiêu cục[1] hộ tống hấn và cuốn sách đi Thượng Hải, định từ đó trốn ra nước ngoài, chờ thời cuộc ổn định thì hấn lại về nước rồi sẽ tìm cách lấy trộm kho báu ghi chép trong cuốn sách.

Nhưng tên phản bội ấy không ngờ hành vi trộm sách của hắn đã bị người của tổ chức Thiên Nhai phát hiện ra, họ không cử người đi bắt hắn về vì biết rằng bộ sách ấy còn có quyền hai, họ thật sự cho rằng quyền sách bị lấy trộm có ghi chép phương pháp trường sinh bất tử. Thiên Nhai vốn có kế hoạch đưa hai quyển sách ấy ra giảng hồ, cho nên lúc đó các vị lãnh đạo bàn nhau rằng: chỉ bằng chúng ta sẽ tương kế tựu kế, cứ để cho những kẻ có tâm địa xấu ấy đầu đá lẫn nhau, mình chỉ cần theo dõi chặt. Nào ngờ, trên đường đi lại bị cụ nội của lão Phó chỉ huy thuộc hạ cướp mất...

[1] Tiêu cục: chỉ các nhóm làm dịch vụ bảo vệ, áp tải hàng quý; nhân viên của tiêu cục gọi là tiêu sư.

Sách bị cướp rồi, Thiên Nhai vốn định truy tìm lấy lại, nhưng họ lại nghĩ: cứ để thế cũng tốt, tên phản bội đã chết, sách cũng nghiễm nhiên trôi dạt trên giảng hồ, mình chỉ cần cử người giám sát nhà họ Phó là được, miễn là không để sách rơi vào tay người ngoại quốc hoặc bọn bán nước, bọn Hán gian; nếu không, Thiên Nhai nhất định sẽ đòi lại sách về, dù phải trả giá lớn đến mấy.

Cũng may, quyển một của bộ sách vẫn nằm trong tay nhà họ Phó. Trong thời kháng Nhật và thời nội chiến, người của Thiên Nhai luôn tìm mọi cách để bảo vệ các thể hệ nhà họ Phó và người nhà, chính vì thế mà cả gia đình lão Phó mới được bình an sống đến tận ngày nay.

Tôi vội hỏi luôn: “Thế thì, cụ nội, ông nội và người cha của lão Phó đã đi đâu? Chắc chắn công ty các cô phải biết chứ?”

Thạch Bình Nhi lắc đầu, nói: “Em nói mình không biết chắc anh sẽ không tin; nhưng sự thật là bọn em không biết họ đã đi đâu.”

Tôi nghi ngờ nhìn Thạch Bình Nhi, nhưng tôi cũng biết rằng với năng lực của cô ta thì dù dùng máy kiểm tra nói dối cũng không thể làm gì nổi cô ta. Có lẽ vì những nguyên nhân nào đó nên cô không muốn cho tôi biết, tôi cũng đành chịu vậy.

Trong nội bộ Thiên Nhai, ngoài 25 người sáng tạo và tổ chức biên soạn bộ sách ấy ra, không một ai khác đã thật sự đến tận địa điểm và những ngôi mộ cỏ cây giấu báu vật; về sau này, cũng không có ai truyền lại phương pháp phiên dịch giải mã cho thế hệ sau, người ta chỉ nói phải vĩnh viễn để chúng bị chôn vùi trong lòng đất, vì triều đình nhà Thanh đã không còn nữa, thiên hạ đã trở về tay người Hán rồi. Nhưng những người kế tục Thiên Nhai lại cho rằng, những thứ đó tuy nên chôn vùi trong quên lãng nhưng những giá trị của chúng và những bí mật trong đó nên được dùng để phục vụ lợi ích con người ngày nay, cho nên họ bèn nghĩ đủ mọi cách để giải mã những địa điểm giấu báu vật mà cuốn sách đã ghi chép.

“Khoan đã. Thế thì rất kỳ lạ: sách vẫn nằm trong tay nhà họ Phó, công ty của cô dù sao cũng cần giải mã cả hai quyển thượng, quyển hạ mới phải chứ?” Tôi ngắt lời Thạch Bình Nhi.

Thạch Bình Nhi trả lời rằng, đúng là nên như thế. Nhưng 25 người ngày trước biên soạn, ai cũng tự lưu giữ phần của mình đã viết để đề phòng bất trắc; trong đó, phần tư liệu do nhà họ Thạch giữ lại, là nguyên vẹn nhất, chúng được khắc trên một tấm bình phong bằng đá mà các cụ nhà họ Thạch truyền lại. Các cụ ấy dùng phương pháp toán học đặc biệt để ghi chép lại, ghi rõ ràng cụ thể địa điểm cất giấu báu vật ở núi Thuyền Sơn, còn phương pháp để giải mã lại chính là... cách để đạt được trường sinh bất tử - tức mấy vị thuốc bắc và lá bùa. Trên thực tế, mấy vị thuốc bắc ấy là do người ta thêm vào sau này nhằm đánh lạc hướng người khác, chỉ có vị thuốc Khô đậu thảo có liên quan đến việc giải mã. Lá bùa, chính là một tấm bản đồ, còn Khô đậu thảo thì thể hiện thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Năm người biến mất

Nói đến đây, Thạch Bình Nhi mỉm cười: “Em cảm thấy đầu óc con người hiện đại kém xa người xưa. Nếu không biết cách giải mã thì cô lẽ không bao giờ khám phá ra nổi. Nói ngay về cái địa điểm này: lá bùa chính là bản đồ, có thể được giải mã ra, nhưng tìm được đến đây đã không hề đơn giản; anh cũng thấy rồi đấy, sau khi đã vào được động, chúng ta vẫn chưa thể nhìn thấy cái vị trí ấy, đúng không?”

Tôi nhớ lại các sự việc trước khi đi vào động này, rồi gật đầu nói: “Thế là sao?”

“Tôi sẽ nói đơn giản thôi, nếu nói phức tạp quá thì anh không hiểu được. Tìm được đúng chỗ sẽ xuất hiện cửa động, là điều rất khó khăn, ấy là chưa kể đến thời điểm mà cửa động sẽ mở ra. Cái thung lũng hẹp mà chúng ta đã đi qua, thực ra nó không tồn tại. Anh có biết thuật “Kỳ môn độn giáp” là gì không?”

Tôi gật đầu, tò ý có biết. Những thứ này “trần đến” sớm nhất là từ các phim điện ảnh Hồng Kông. Tôi cho rằng nó na ná như các thứ pháp thuật đọc thấy trong “Tây du ký”; đọc “Tam quốc diễn nghĩa” cũng có tình tiết Gia Cát Lượng chỉ bày một đồng đá học cũng có thể mê hoặc tướng lĩnh của Đông Ngô, cũng là một cách của thuật Kỳ môn độn giáp. Sau khi tốt nghiệp đại học, tôi đã đọc rất nhiều sách, cũng đã hỏi rất nhiều người, xem ra cơ bản có hai cách quan niệm: một là, cho rằng có Kỳ môn độn giáp nhưng đã thất truyền, ngày nay không ai biết; hai là, đó là chuyện mê tín từ thời phong kiến, căn bản không có chuyện đó, tất cả chỉ là trò lừa, chỉ những kẻ ngốc mới tin là thật.

Tuy nhiên, một người luôn rất hiếu kỳ tò mò như tôi, tôi tin rằng nó có thật.

“Nơi này thoát đầu bị người ta dùng cách gì đó phong tỏa... tạm dùng từ ‘kết giới’ mà chúng ta vẫn đọc thấy trong truyện tranh Nhật Bản để hình dung vậy. Anh có thể nhìn thấy nơi này nhưng những thứ mà anh nhìn thấy chưa chắc đã là những thứ chúng ta nhìn thấy sau khi đã vào đây. Anh phải đi từ bên ngoài vào, và chỉ có thể vận dụng đúng phương pháp, nếu không sẽ không bao giờ vào nổi; kể cả khi anh đã xác định đúng thời điểm cửa động sẽ

mở ra, cũng không thể vào nổi bên trong. Sau khi công ty đã giải mã được địa điểm, từng nghĩ đến cách dùng trực thăng để thả người xuống, nhưng cuối cùng đã phải thôi, vì, một là, nếu thành phố J này bỗng nhiên xuất hiện trực thăng, lại là trực thăng dân dụng, thì sẽ gây ra rất nhiều phiền hà; hai là, công ty không có cách để bảo đảm rằng sẽ hạ cánh xuống đúng khu vực xung quanh cửa động.

“Cho nên mọi người mới phải gấp tìm cách phiên dịch giải mã ra cách thức đi vào động, và đã tìm thấy các phép tính khắc trên tấm bình phong gia truyền của nhà em. Trước hết, phải thông qua Phong thủy học để suy đoán các chữ số, sau đó dùng toán học tính ra thời gian và phương vị. Cho nên, đội ngũ mới vào được. Trước tiên là tổ B, tuy đã biết cách vào động nhưng họ dùng bộc phá chứ không chờ ngày cửa tự mở ra.”

Nói xong, Thạch Bình Nhi đứng dậy. “Vừa rồi em đã cho anh biết tất cả những điều cần biết, bây giờ chúng ta lại đi tiếp.”

Tôi nín thở nhìn Thạch Bình Nhi lại, hỏi: “Còn một vấn đề lớn nữa, bà chị của tôi ơi, tại sao mọi người chúng tôi lại được triệu tập đến? Nói đi?”

Thạch Bình Nhi thở dài, nói: “Anh giả vờ ngó hay anh ngó thật vậy? Đã nói thế rồi mà anh vẫn chưa hiểu à? Anh phải biết mục đích biên soạn bộ sách ấy ban đầu là gì chứ?”

Tôi nói: “Nhằm chống nhà Thanh, khôi phục nhà Minh.”

Thạch Bình Nhi tiếp tục: “Đúng! Nhưng nhà Thanh đã chẳng còn, khôi phục nhà Thanh nữa. Sau đó người ta đã nói: những người giàu trí tuệ, có duyên, thì mới tìm đến được nơi này, cũng tức là người có duyên với quyển sách, hiểu chưa?”

Tôi gật đầu, nhưng chẳng hiểu cái cóc khô gì. Tôi chỉ biết, ý của Thạch Bình Nhi đại khái là chúng tôi vào động này là ý trời. Lòe bịp ai vậy? Đầu tôi chưa mọc dưới mông đâu! Nhưng thôi, cho qua vậy, dấu hỏi này sớm muộn gì cũng biến thành dấu chấm câu, thậm chí biến thành dấu chấm than; đến lúc đó hãy hay, dù sao cũng đã vào đây rồi.

Thạch Bình Nhi đứng lên, rồi đi gọi mọi người tiếp tục lên đường. Lát sau lại nghe thấy cô dùng máy thông tin gọi tôi. Tôi vội bước đến, rồi tôi đứng ngắn ra: tại vị trí Mông Nhân và mọi người đứng nghỉ lúc này, bây giờ không một bóng người, cứ như họ chưa từng tồn tại!

Thạch Bình Nhi vội gọi âm lên, tôi can cô ta đừng gọi nữa, nói: “Ở đây chỉ có một lối đi, hoặc đi tiếp lên chỗ hai chúng ta vừa nãy hội ý, hoặc quay trở ra, cô có gọi cũng vô ích. Nên dùng máy thông tin gọi xem sao. Họ không thể đi lên phía trước, nếu đi, thì chúng ta đã gặp họ rồi.”

Tuy nói vậy, nhưng tôi và Thạch Bình Nhi vẫn tìm kỹ xung quanh xem có hang nhỏ nào hoặc lối rẽ nào không; xác định là không có, hai chúng tôi đành đi trở lại, đi về phía cửa động, và không hề thấy một ai cả. Lúc này sống lưng tôi đã toát mồ hôi lạnh. Quái dị thật! Lẽ nào cả năm người bỗng nhiên biến mất?

Thạch Bình Nhi dùng máy thông tin lần lượt gọi cho từng người, không có ai trả lời. Máy thông tin chỉ có tiếng tạp âm xè xè, không thấy bất cứ âm thanh nào khác. Cô bỗng nói với tôi, giọng căng thẳng: “Gay rồi! Ngay tổng bộ cũng không liên lạc được nữa.”

Tôi vội cầm máy thông tin lên, nói: “Đừng hù dọa nhau! Cô thừa biết là tôi rất nhát gan.”

Thạch Bình Nhi không nói gì. Cô mở túi lấy ra mấy thứ, trong đó có cả chiếc máy na ná như chiếc laptop. Lúc này cô mới cho tôi biết, đây là một chiếc máy mẹ, dùng để khuếch đại tín hiệu, có cả chức năng định vị, tiền mua nó có thể mua mấy ngôi nhà.

Thạch Bình Nhi làm một số thao tác, nhưng không thấy có bất cứ hồi âm gì. Tôi ngồi phịch xuống đất, dờ dẩn, nghĩ bụng phen này thì chấm hết thật rồi, sẽ bị chết khô ở đây, các thành viên khác thì chưa rõ sinh tử ra sao... Tôi thấy mình ngồi phải một thứ gì đó, bèn sờ xem sao, thì ra là một cái bật lửa, bèn nhớ ra rằng lúc đầu Thạch Bình Nhi cầm bật lửa của lão Phó vứt đi. Tôi thử bật mấy lần nhưng nó không cháy. Có phải tại trong này thiếu không khí không, nhưng tôi cảm thấy mình vẫn thở hít bình thường, tôi bèn chiếu đèn pin xem bật lửa có còn gas hay không. Nhưng tôi lại giật mình.

Vì thân bật lửa này là nhựa cứng và cả kim loại, lúc lão Phó mua bia, được họ khuyến mại, tôi cũng nhìn thấy. Tôi cũng từng có một cái nhưng không nhớ đã để ở đâu, còn lão Phó thì luôn mang theo người. Chiếc bật lửa này trông cũng đẹp, và còn có thể nạp lại gas dùng tiếp.

Ánh đèn pin cho thấy, phần kim loại của bật lửa vẫn còn nhưng phần nhựa thì co lại như đã bị cháy; phần kim loại đã bị gỉ, cứ như cái bật này nằm đây đã mấy năm...

Tôi bèn đưa nó cho Thạch Bình Nhi xem, cô xem đi xem lại, rồi cau mày nói: “Lúc này... em đang suy đoán... không biết có đúng không, tuy chính em cũng không tin.”

Tôi vội nói: “Cô cứ nói xem?”

Thạch Bình Nhi chỉ tay vào cái bật lửa: “Anh nhìn chỗ gì này mà xem. Nói chung, kim loại gì là do môi trường ẩm thấp, hoặc ít ra là bị nằm ở nơi ẩm ướt 24 giờ thì mới bị gỉ. Chúng ta vào đây cho đến lúc này chưa đầy 24 giờ, phần nhựa thì như bị đốt cháy, không khí trong động thì rất khô, nhựa có thể bị biến dạng nhưng cũng phải mất một năm trời trở lên... Cho nên, em cảm thấy...”

Tôi điên tiết chỉ muốn đá cho Thạch Bình Nhi một phát: “Cảm thấy gì? Cô rất thích ăn nói lấp lửng nửa vời phải không?”

“Cảm thấy động này có vấn đề.”

“Nói vớ vẩn quá! Ai chẳng biết động này có vấn đề? Cô nói thế cũng như không!” Tôi phát cáu.

Thạch Bình Nhi nói: “Ý em là, thời gian trong động này có vấn đề.” Tôi gật đầu tỏ ý đồng ý Thạch Bình Nhi tiếp tục nói.

“Anh còn nhớ chuyện em đã nói với anh về tổ B chứ? Khi chị em nói với tổng bộ qua máy thông tin thì thời gian đã trôi đi 3 năm trời, nhưng chị ấy không cảm nhận rằng đã 3 năm trôi qua, mà chỉ cho rằng cả tổ đã vào động 5 tiếng đồng hồ mà thôi. Còn chúng ta, sau khi vào động thì em đã bắt đầu chú ý đến thời gian; tuy kim đồng hồ đeo tay vẫn chạy như thường nhưng em có cảm giác thời gian có gì đó không ổn... Không biết anh có cảm giác này không: sau khi vào động, lúc thì chúng ta thấy mình tỉnh táo, lúc thì lại thấy rất buồn ngủ, dip cả mắt!”

Tôi gật đầu, đúng là lúc này tôi có cảm giác này. Hay là thời gian ở trong động này có vấn đề thật?

Thạch Bình Nhi cắt máy khuếch đại tín hiệu vào túi đeo, rồi nói: “Lúc này em cho rằng thời gian có vấn đề, nhưng cụ thể là thế nào thì em không nghĩ ra. Bây giờ chỉ còn cách tiếp tục đi về phía trước, xem xem rốt cuộc trong đó có những thứ gì, để rồi... dù phải chết ở đây thì cũng được chết một cách rõ ràng. Đúng không?”

Tôi lắc đầu, nói: “Tôi cứ tưởng công ty các cô đã biết cách vào động và cũng biết cách đi ra. Không ngờ... Thế này thì khác nào hại nhau? Mặt khác, phía trước sẽ có những gì còn chưa rõ. Chi bằng, tôi sẽ đi vào còn cô ở lại đây; hoặc cô đi vào, tôi ở lại. Chọn một trong hai cách!”

Thạch Bình Nhi nhất quyết phản đối: “Dù ai trong hai chúng ta ở lại đây cũng có 50% khả năng sẽ biến mất, nếu cùng ở lại, ai cũng có thêm sức mạnh, và có hai cái đầu để cùng suy nghĩ, hy vọng sinh tồn sẽ lớn hơn rất nhiều... Quả thật là ban đầu công ty không nghĩ đến vấn đề ra khỏi động như thế nào, và cho rằng đã có lối vào thì nhất định sẽ có lối ra, và nếu bí quá thì truyền tin ra ngoài, sẽ dùng thuốc nổ để tạo lối ra, bởi lẽ ngày nay công ty đã trang bị cho toàn đội tốt hơn hẳn cách đây ba năm. Nhưng không ngờ lại không thể liên lạc được nữa.”

Tôi cảm thấy Thạch Bình Nhi nói cũng đúng, bây giờ nếu tôi ở lại đây thì cũng không thể biết trước sẽ xảy ra chuyện gì thì nguy, chi bằng cứ đi tiếp vào sâu, rất có thể sẽ tìm được cách ra và cũng biết cái động này rốt cuộc là thế nào.

Thế là tôi cùng Thạch Bình Nhi tiếp tục đi lên, chúng tôi cũng thận trọng cảnh giác hơn, dùng một sợi dây buộc nhau lại, người đi trước người đi sau cách nhau một khoảng cách 2 mét, ở giữa thắt một cái nút; dao găm thì giắt ở bên giày, thống nhất rằng nếu xảy ra chuyện gì thì một trong hai người cứ cắt phăng sợi dây, một người còn sống thì vẫn có hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 49: Động trứng gà

Trên đường đi, Thạch Bình Nhi kể với tôi nhiều chuyện về hồi cô còn bé và về người chị gái. Các chuyện linh tinh ấy tôi chẳng mấy để ý nghe, tôi chỉ chú ý xem xung quanh có gì lạ hoặc có gì biến đổi không. Thậm chí tôi vừa đi vừa lấy cuộn giấy vệ sinh trong túi đeo ra xé thành mảnh nhỏ rắc xuống đường đi. Hai chúng tôi đi chừng gần chừng một cây số thì Thạch Bình Nhi bỗng dừng lại, tôi cũng dừng bước và còn khẽ đẩy cô ta một cái, hỏi tại sao phải dừng lại. Thạch Bình Nhi chỉ chiếu đèn pin xuống phía dưới, tôi nhìn theo. Thấy bên dưới chân cô là một cái hố sâu hoặc là một cái vực sâu cũng nên, vì ánh đèn pin không thể rọi xuống tận đáy. Tôi vội tựa lưng nép sát vào vách đá bên cạnh, rồi Thạch Bình Nhi cũng đứng tựa vách đá ngay sát bên tôi, cô nói: “Hết đường đi rồi!”

Tôi lia đèn pin khắp xung quanh. Phía trước mặt chúng tôi là một tuyến hang động tựa như một con sông sâu, bên trên toàn là thạch nhũ buông rũ xuống, bên dưới là một khoảng tối đen không nhìn thấy gì hết. Nói cho đúng hơn, trước mặt chúng tôi là một hang động thành thang, không gian của nó là hình tròn, trông như hình quả trứng gà mà hai đầu có hai hốc cửa, phía trước mặt chúng tôi chính là “lòng” quả trứng gà khổng lồ ấy. Tôi điều chỉnh tăng độ sáng của đèn pin, rồi chiếu thẳng về phía trước, có thể thấy rõ ở đầu bên kia có một cửa động cũng to na ná như cửa bên này, hai cửa cách nhau chừng một chục mét. Cự ly này, dù tôi lùi lại hàng trăm mét để lấy đà cũng không thể nhảy sang.

Tôi quay lại nhìn Thạch Bình Nhi, nói: “Muốn sang được bên kia, chúng ta phải tìm cách đi xuống dưới đáy, sau đó lại trèo lên. Như thế sẽ an toàn nhất.” Nghe tôi nói xong, Thạch Bình Nhi cài đèn pin lên vai, sau đó áp sát người xuống mép vực, quan sát bên dưới, rồi cô ngẩng đầu nói: “Anh nhìn xuống mà xem!”

Nói rồi cô đứng lên. Tôi cũng cài đèn pin lên vai, nằm rạp xuống nhìn, chỉ thấy dưới đó tối om, nhưng có thể nhận ra ở gần mép vực có thứ gì đó giống như một lớp sương mù đang bồng bênh lên xuống. Phía dưới nó là những mảng đá nhon hoắt chìa lên, nếu chúng tôi đi xuống thì cũng không có chỗ nào mà đứng; nếu liều lĩnh nhảy xuống thì sẽ bị mảng đá đâm vào người, nhiễm trùng rồi phát sốt.

Tôi đứng lên nhìn phía trước mặt, rồi hỏi Thạch Bình Nhi: “Cô có đem cái thứ gì đó không... cái thứ vẫn nhìn thấy trong phim, trông tựa như cung nỏ. Mũi nỏ được buộc sẵn dây, chúng ta sẽ bắn sang bên kia, sau đó chúng ta buộc dây vào người rồi bám theo dây mà sang?”

Thạch Bình Nhi lắc đầu: “Không. Có thùng và có cả móc nữa, nhưng anh nhìn xem, hình như bên kia không có chỗ để móc câu bám chặt, bên này thì toàn là thạch nhũ hề đụng vào là gãy vụn thành cát, dù chúng ta có thùng quăng sang được bên kia nhưng hề hơi căng thì cũng tuột ra, không chịu nổi trọng lượng.”

Thạch Bình Nhi nói thế, hóa ra lại gợi ý cho tôi. Nếu thạch nhũ bên này rất dễ vỡ thì những mảng đá dưới kia cũng thế chứ gì? Nghĩ đến đây, tôi mở túi lấy dây thùng ra, rồi bảo Thạch Bình Nhi đưa tôi cái móc câu, tôi buộc dây vào móc câu và ném xuống thật mạnh. Cú ném này lại phát ra tiếng “tôm”

bên dưới, thì ra dưới đó là nước. Thế là rõ rồi. Tôi rút móc câu lên, sờ vào, đúng là bị dính nước. Tôi mỉm cười, nói: “Chúng ta mắc lừa rồi, tôi nhớ ngày xưa đi chơi động thạch nhũ, từng nhìn thấy những chỗ rất sâu, bên dưới toàn là măng đá trông như hình nấm lộn ngược.” Tôi chỉ tay lên phía trên đầu. Thạch Bình Nhi nhìn theo, đưa tay lau mồ hôi trán, rồi nói: “Đơn giản là thế, mà tôi lại quên bống! Thảo nào nhìn thấy bên dưới có hơi nước bồng bênh.”

Chả trách lúc bắt đầu soi đèn pin xuống, tôi nhìn thấy bóng mình hắt lên... À, không! Tôi vội can Thạch Bình Nhi đang định bước xuống dưới đó, tôi nói: “Cô soi đèn pin lần nữa xem sao?” Thạch Bình Nhi soi đèn xuống, rồi ngẩng nhìn tôi. Tôi nói: “Cô không phát hiện ra điều gì lạ à?” Cô ta lắc đầu. Tôi chỉ xuống bên dưới, nói: “Nếu dưới kia toàn là nước thật, thì nó nhất định phải phản quang, và chúng ta phải nhìn thấy bóng mình chứ? Nhưng lúc này thì không thấy gì hết.”

Thạch Bình Nhi nhìn xuống, rồi cô vội đứng thẳng lên, mặc bộ đồ leo núi, sau đó cầm bình nước uống một hớp, và hỏi tôi: “Vậy bây giờ ta phải thế nào? Chắc sẽ không quay trở lại đường cũ chứ? Dầu quay lại cũng vẫn là tử lộ.”

Tôi lắc đầu, tôi cũng chịu không biết. Rồi tôi ngồi xuống tựa lưng vào vách đá. Lúc trước thì không sao vì vẫn còn đường để mà đi, tuy không biết phía trước sẽ là gì, dù sao chúng tôi vẫn cứ là hoạt động, đầu óc cũng bớt nghĩ ngợi lung tung. Bây giờ bỗng dừng lại, trong đầu toàn hiện ra đủ các thứ chẳng đầu vào đâu, càng nghĩ lại càng thấy sợ. Tôi đang ra sức cốc vào đầu mình thật mạnh thì Thạch Bình Nhi nói: “Hay là chúng ta cứ thử đi xuống xem sao? Em cảm nhận rằng nước ở dưới đó không có chất ăn mòn, nếu có, thì cái móc sắt đã có vấn đề ngay rồi. Và, dù nó có chất độc, chúng ta chỉ cần giữ không bị dính vào người là được. Bộ quần áo mặc bên trong là bộ đồ chống nước tuyệt đối, có thể lặn dưới nước an toàn, chắc sẽ không vấn đề gì hết.”

Tôi lắc đầu, không muốn mạo hiểm kiểu này. Còn chưa rõ nước nông sâu ra sao, và nếu nước có độc tố, người bị chìm trong đó thì khó tránh khỏi phải uống vài hớp nước vào bụng, chết luôn dưới nước và không biết gì nữa.

Thấy tôi do dự chưa quyết định, Thạch Bình Nhi lại cởi bộ đồ leo núi ra, định đi xuống dưới kia. Tôi kéo ngay cô ta lại. Sắc mặt Thạch Bình Nhi bỗng tỏ ra rất vui, chắc cô đoán rằng tôi muốn cùng đi xuống với cô. Tôi nói: “Chúng ta biết nhau chưa lâu nhưng cũng có thể gọi là có duyên với nhau. Cô hãy cho tôi biết địa chỉ gia đình, đưa cho tôi cả chìa khóa nhà cô nữa. Cô chết rồi, khi nào rồi tôi sẽ rẽ qua quét dọn nhà cửa cho, và ngày này sang năm tôi sẽ thắp hương, đốt nhiều tiền giấy, vàng mã cho cô. Ở thế giới bên kia, cô hãy phù hộ cho tôi được khỏe mạnh và sống lâu muôn tuổi là được!”

Thạch Bình Nhi hất tay tôi ra, nói: “Anh có thể đứng đắn một chút không đấy? Lúc này mà vẫn còn đùa được?”

Tôi nói: “Thì tôi đang khuyên cô mà! Mọi ngày cô luôn rất bình tĩnh, sao bây giờ lại nôn nóng đi tìm cái chết thế này?”

Thạch Bình Nhi ngồi luôn xuống đất, nói: “Vậy theo anh thì nên làm gì? Bây giờ tiến không được, lùi không xong, chẳng lẽ cứ ngồi đây mà chết khô à?”

Tôi ngả đầu vào vách đá, nhắm mắt, nhưng một luồng sáng đã rơi ngay vào mắt tôi, tôi vội đưa tay lên che mắt, nói: “Kìa, đừng chiếu đèn vào mắt người ta! Mù mắt như chơi đấy!”

Thạch Bình Nhi: “Chiếu cho anh mù mắt mới phải! Đàn ông mà chẳng có đầu óc, can đảm cũng không... À khoan đã, anh tránh ra!” Bị Thạch Bình Nhi đẩy mạnh, tôi bèn ngồi nhích sang bên. Thạch Bình Nhi soi đèn pin vào chỗ tôi vừa tỳ đầu lên và xem xét cái gì đó, tôi vội ngoảnh sang nhìn, thấy chỗ vách đá ấy có một số hình vẽ và chữ viết, nhưng chúng có màu ô vàng, không thể nhận ra là gì.

Thạch Bình Nhi quan sát rất kỹ, miệng thì lầm bầm gì đó. Tôi hỏi cô trên đó là những gì, cô ta cứ phớt lờ. Tôi đành ngồi sang bên chờ cô ta xem xong. Một lúc lâu sau, Thạch Bình Nhi mở túi đeo lấy giấy bút ra, bảo tôi cầm đèn soi lên vị trí đó để cô ghi chép. lát sau, cô ngẩng đầu lên, nói: “Trên đó khắc Nhị thập bát tú của thiên văn cổ đại, trên dưới phải trái hợp lại trông hơi giống bùa chú của Đạo giáo. Em đã từng nhìn thấy những thứ này, nó cũng nằm trong quyển hạ của bộ sách kia. Bùa chú in lại từ cuốn “Đạo tạng” thời cổ mà quyển hạ có ghi chép, rất giống bùa chú này. Chỉ khác ở chỗ, 28 vì sao ở đây bố trí bên trên 14 bên dưới 14, tức là ngược với bùa chú mà em đã nhìn thấy.”

Nói rồi Thạch Bình Nhi chỉ tay lên hình vẽ trên vách đá: “Anh nhìn chỗ này này, bên cạnh còn khắc một số chữ, hoàn toàn không phải chữ Hán.” Tôi áp lại nhìn, nói: “Có vẻ như là tiếng Anh?” Thạch Bình Nhi lắc đầu: “Không, không phải tiếng Anh, mà là hơi giống các ký tự tiếng La Mã.”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Đảo ngược

Tôi bật cười: “Cô hay đùa nhì? Cô còn hài hước hơn cả Đậu Nga [1]. Các thứ thuộc về Đạo giáo mà lại liên quan đến ký tự La Mã à? Chỉ nói liêu!”

[1] Đậu Nga: nhân vật nữ chính trong vở hý kịch của Quan Hán Khanh thời Nguyên. Ở đây ngụ ý “lạ kỳ”, “vô lý”.

Thạch Bình Nhi nhìn tôi, thản nhiên nói: “Có vẻ như anh chẳng hiểu gì về phương diện này. Phương tây đã từng có những thứ trông na ná như bùa chú của Trung Quốc, họ gọi là “phong ấn”. Nổi tiếng nhất là một thứ phong ấn do vị giáo sư chuyên nghiên cứu ma thuật, sống ở thời kỳ trước cách mạng công nghiệp Anh quốc, ông ta thiết kế ra; ông nói mình được một thiên sứ truyền dạy cho. Phong ấn này chuyên dùng để đóng chặt cửa ra của địa ngục. Nó được vẽ bằng các ký tự La Mã và chữ viết Enoch, và một số hình vẽ mà không mấy người hiểu. Chữ viết Enoch thì lại càng không thể hiểu nổi, vì nó là văn tự chuyên dùng của các thiên sứ, theo quan niệm của tôn giáo phương tây, người trần gian sẽ mù tịt. Ngày trước em đã may mắn nhìn thấy một lần trong thư viện quốc gia Anh quốc, sách nguyên bản, đó là một cuốn sách của vị giáo sư nọ. Tuy hình vẽ đã bị cắt xén bớt nhưng em vẫn nhận ra. Những

hình vẽ mà người thường không hiểu, trông chúng na ná như Nhị thập bát tú của thiên văn cổ đại Trung Quốc. Anh có thấy là hết sức lạ lùng không?”

Tôi gật đầu: “Không phải hết sức lạ lùng, mà là không sao tưởng tượng nổi! Tôi cảm thấy những thứ gọi là bùa chú hay phong ấn... quá u huyền bí, xa vời, và cũng chưa nhìn thấy nó trấn yểm bịt chặt thứ gì. Ngày trước có mẩu chuyện vui: một nhà nọ có rất nhiều muối, họ bèn tìm đến đạo sĩ để giúp trừ muối; vị đạo sĩ đưa cho họ một lá bùa, bảo đem về mà dán là sẽ ổn. Người nhà ấy hỏi dán ở đâu, đạo sĩ nói dán vào vôi con con muối!”

Thạch Bình Nhi lắc đầu, chẳng thiết nhìn tôi, cô tiếp tục xem các thứ trên vách đá. lát sau nghe thấy cô lầm bầm: “Ngược! Đều là ngược! Tại sao lại ngược nhỉ?” Nói rồi cô nghiêng hẳn đầu xuống để nhìn các hình vẽ trên vách đá. Tôi nói: “Coi chừng bị sái đốt sống cổ thì sẽ đau muốn chết đấy!” Thạch Bình Nhi nguyệt tôi một cái, sau đó lấy máy ảnh ra, điều chỉnh ánh sáng đèn pin, sau đó cô dừng lại và chụp ảnh. Tôi nhìn cô, nói: “Cô là Doraemon chắc? Một cái túi có thể chứa vô số thứ, cô liên lạc với không gian song song à?”

Thạch Bình Nhi chụp xong, quay ngược máy ảnh lại để xem ảnh, rồi cô nhìn khắp xung quanh và cầm đèn pin lia một lượt, miệng cô vẫn lầm bầm mấy tiếng: bị ngược, ngược rồi!

Một lát sau cô lại co chân giẫm xuống đất, rồi lại giẫm lên vách động, sau đó soi đèn pin nhìn, cô xua tay tỏ ý “không sao tưởng tượng nổi”. Cô bỗng nhảy bật người co chân giẫm lên vách động, cú nhảy này nếu bị rớt xuống đất thì e chính cô sẽ bị chấn thương sọ não, tôi vội chạy đến đưa tay ra đỡ nhưng chân Thạch Bình Nhi đã bám chặt vào vách động, còn tay cô thì áp vào nóc động, áp vào chứ không phải là bám vào!

Tôi tròn tròn mắt nhìn cảnh tượng này: một nữ hiệp đang treo người trên kia, ngay trước mắt tôi! Thạch Bình Nhi không nói gì, cô chỉ từ từ di chuyển lên nóc động. Chân cô đặt lên nóc động, thả người lộn ngược xuống, nhìn tôi và nói: “Tôi hiểu ra rồi, ở đây tất cả đều ngược lại! Nơi tôi đang đứng lúc này, mới là bên dưới, chỗ anh đang đứng là bên trên, tức là nóc động!”

Tôi nhìn xung quanh và cảm thấy dường như đất trời quay tròn và cả thế giới đã sụp đổ... đây gọi là... ra khỏi sức hút của trái đất hay sao?

Thạch Bình Nhi chìa tay cho tôi, nói: “Em sẽ kéo anh, để anh đứng lên đây. Mau lên! lát nữa chúng ta đi, em sẽ giải thích với anh chuyện này là thế nào.”

Tôi giơ tay lên, Thạch Bình Nhi kéo tôi lại, và kéo cả sợi thừng vẫn buộc vào người tôi từ trước. Cô giật mạnh. Cả người tôi dâng lên và treo ngược. Tiếp đó, người tôi quay tròn rồi tôi cũng đứng bên cạnh Thạch Bình Nhi. Lúc này nhìn vị trí mà tôi vừa đứng, tôi không rõ mình đang ngẩng để nhìn hay là mình đang nhìn ngược, tôi thấy rõ cả dấu chân của mình. Tôi nuốt nước bọt, nói: “Nữ hiệp ơi, hiện giờ thật sự là trái ngược hoàn toàn những kiến thức tôi đã được học ngày trước...”

Tôi và Thạch Bình Nhi nắm tay nhau, từ vị trí mà lúc này gọi là nóc động - tức vị trí mọc đầy thạch nhũ, chúng tôi chậm chậm bước đi, đi đến cửa động bên kia. Thạch Bình Nhi lại nhìn thấy thứ gì đó trên vách động, tôi định xáp lại để xem thì cô ta lại nói: “Quay ngược lại!” Nói rồi cô ta tự quay người lại, tôi chưa kịp nói gì thì cô liền lật người tôi trở lại. Tôi đứng cho vững, mắt nhắm tịt lại, hỏi Thạch Bình Nhi: “Cô nói là ngược kia mà, sao lại quay lại? Đừng hành hạ nhau mãi thế này, tôi chóng mặt lắm!”

Thạch Bình Nhi nói: “Anh không chóng mặt mà là anh nhát gan! Anh bước lại đây mà nhìn!” Tôi bước lại, nhìn thấy những hình vẽ tựa như lúc này khắc trên vách động, nhưng hơi khác chút ít. Thạch Bình Nhi chỉ vào hình vẽ, nói: “Đây mới là đúng. Vừa này là mặt trái. Ở đây chắc chắn là mặt phải. Tôi đã mở ra nhìn rồi, quả nhiên là thế.”

“Ở đây tuy cũng là bùa chú na ná chỗ đối diện nhưng đối chiếu với bùa chú lúc này tôi chép lại, thì thấy rằng không phải bùa chú này có từ khi động này xuất hiện.”

Nghe cô ta nói thế, tôi trầm nghĩ, nói thế cũng bằng thừa, son động này rõ ràng không phải động nhân tạo, động do thiên nhiên tạo ra thì tất nhiên không thể đồng thời có chữ viết.

“Chắc là những người đầu tiên của tổ chức Thiên Nhai vào đây đã phát hiện ra bí mật này, nhưng họ lại không biết cách tìm hiểu các hình kia về gì, họ bèn khắc ngược tất cả các hình vẽ đó sang chỗ này; và, sau đó trở về rồi, khi biên soạn bộ sách kia họ mới chèn toàn bộ hình vẽ vào sách. Đó là một cách ám thị không rõ ràng. Dù thấy những người đã vào đây không sáng dạ gì cả.” Nói rồi Thạch Bình Nhi nhìn tôi, và bổ sung một câu: “Nhưng em thì khác!”

Tôi nhìn cô ta bằng ánh mắt đầy nghi ngờ, cô ta xua tay nói: “Thôi nào, đừng nhìn người ta như thế! Nói thật nhé, khi nhìn cái hình vẽ này lúc nó ngược, em cũng chỉ hơi ngờ ngợ chứ chưa khẳng định được, nhưng rồi nhìn lên nóc động thấy có dấu chân người trên đó, dấu chân bước đi chứ không bước trở lại, thì em đoán ra ngay. Anh hiểu rồi chứ?”

Tôi “ừ” một tiếng. Thạch Bình Nhi phui quần áo, rồi khẽ lầm bầm: “Mấy khi có dịp lòe anh mấy câu, anh cũng nên giả vờ tỏ ra rất nể em mới phải chứ?”

Chúng tôi ngồi xuống nghỉ một lúc, lấy chút đồ ăn ra ăn. Thạch Bình Nhi lại tranh thủ giờ máy ảnh ra chụp hình vẽ bên cạnh. Tất cả xong xuôi, chúng tôi lại tiếp tục đi về phía trước. Trước khi đi khỏi cửa động, Thạch Bình Nhi lại nhìn những hình vẽ ấy rồi nói: “Tại sao ở đây lại có thứ này nhỉ?”

Cô quay đầu lại rồi, tôi cũng ngoái nhìn hình vẽ ấy một lần nữa và nhìn vị trí vừa này chúng tôi đã đứng. Tôi cắn mạnh vào tay mình một cái, xác định rằng không phải mình đang nằm mơ. Tôi lắc đầu thật mạnh, và vẫn không thể tin nổi các sự việc vừa trải ra.

Lúc này tôi nhìn thấy ở cửa động phía trước hình như có một thứ gì đó vừa lướt qua, tôi vội kéo tay Thạch Bình Nhi, rồi giơ đèn pin soi thẳng về phía trước. Không nhìn thấy gì cả, có lẽ vừa rồi tôi hơi hoa mắt. Nhưng khi vừa hạ đèn pin xuống thì tôi lại nhìn thấy có cái gì đó thoáng lướt qua cửa động. Tôi rung mình. Lúc này Thạch Bình Nhi ở phía trước kéo giật dây thừng, nói: “Sao lại đứng ngệt ra thế?”

Tôi định kể lại sự việc, nhưng lại nghĩ có lẽ cô ta sẽ châm biếm tôi nhất như cáy. Có lẽ tại tôi một quả nèn hoa mắt cũng nên. Tôi lắc đầu, rồi tiếp tục bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Thông đạo lát đá

Tôi đi sau Thạch Bình Nhi, tôi chợt nhớ đến lần đầu gặp cô ta, nhớ đến lần Trương Ái Dân đóng giả Thạch Bình Nhi đang bị thương, rồi tôi đưa “cô ta” đi viện. . . tôi bỗng bật cười. Rồi tôi lại nhớ đến nhóm Mông Nhân, lão Phó. . . chưa rõ họ sinh tử ra sao, thấy rất lo lắng, tôi bèn rảo bước nhanh hơn, thậm chí định bước lên trước cả Thạch Bình Nhi. Cô ta vội hãm tôi lại, hỏi tại sao. Tôi nói mình đang rất lo cho sự an toàn của nhóm Mông Nhân. . .

Thạch Bình Nhi lau mồ hôi trán, nói: “Anh đừng cuống lên, sẽ không có tác dụng gì đâu. Hiện giờ chúng ta cứ đi đã rồi tính sau. À này, anh có cảm thấy càng đi vào thì không khí càng nóng hơn không?”

Nghe Thạch Bình Nhi nói thế, tôi mới nhận ra toàn thân mình cũng nhớp mồ hôi. Tôi kéo phéc-mơ-tuya mở bộ quần áo leo núi, sờ vào bộ quần áo bó bên trong (họ bảo là trị giá 500 ngàn tệ), nói: “Bộ đồ này có thể giữ ổn định thân nhiệt kia mà, sao lại nóng thế này nhỉ?”

Thạch Bình Nhi cũng kéo phéc-mơ-tuya ra, nói: “Tôi không biết nữa, bộ đồ này do cấp trên mua về, tôi cũng lần đầu mặc nó.”

“500 ngàn?” Tôi cười nhạt. “Coi chừng, chỉ là bộ quần áo bơi bình thường. Áo lót giữ ấm của tôi cũng có thể co giãn thoải mái.”

Chúng tôi tiếp tục đi một lúc, thấy đường càng lúc càng rộng, sơn động cũng càng thênh thang hơn, thạch nhũ cũng bắt đầu thưa dần. Đi thêm một chập nữa, thì không gian tròn của sơn động dần biến thành một thông đạo hình vuông. Tôi và Thạch Bình Nhi đứng ở cửa thông đạo, tôi bước lên một bước, giẫm lên những phiến đá lát mặt đường, rồi bước lùi lại giẫm chân lên đất mềm bên ngoài đá lát, nói: “Có vẻ như do con người làm nên.” Thạch Bình Nhi gật đầu, cầm đèn pin soi khắp xung quanh một lượt, rồi nói: “Anh xem, tất cả đều là công trình nhân tạo, xung quanh còn có cả trụ đá, trên đỉnh động cũng ốp đá, hình như trên đá lát sàn còn khắc chữ nữa.

“Lại là bùa, cộng với thần chú gì đó, không rõ có tác dụng gì nhỉ?” Thạch Bình Nhi ngồi xuống nhìn kỹ, rồi lại đứng lên nói.

Tôi nhìn xung quanh, rồi sờ vào mặt đá lát, nói: “Ngày trước tôi đã xem rất nhiều phim, đã chơi rất nhiều game. . . cứ nhìn khung cảnh này thì biết, ở đây có phong ấn một quái vật gì đó, hoặc đến từ địa ngục hoặc là một con thần thú đến từ thời cổ đại.”

Thạch Bình Nhi lắc đầu: “Không có vẻ như vậy! Những nơi được xây dựng tinh xảo như thế này đâu phải nơi dùng để phong ấn thứ gì? Ngày trước em đã từng đến một nơi, có tài liệu chép rằng đó là nơi chôn cất một ông vua của tộc Khurong ở đất Thục. Nhưng thực ra nơi đó không phải lăng mộ gì cả. Bấy giờ em rất ngạc nhiên, tại sao nơi mai táng mà lại rất giống như một cái hầm trong lòng đất, và cũng rất thô sơ xấu xí, chẳng khác gì cái nhà tạm trên phố do mấy anh thợ xây vụng về xây nên. Bọn em bước vào, thấy một cánh cửa đá nhưng dùng đủ mọi cách cũng không sao mở nổi cánh cửa dị thường ấy, và cũng không dám dùng thuốc nổ để phá, vì bọn em không phải hạng người đào trộm mộ. Sau khi lau sạch bụi đất trên cánh cửa, thấy hiện ra những hàng chữ có nội dung giới thiệu rằng, ông vua Khurong này đã vận hết sức mình dẫn dụ một con quái vật vào trong, rồi lấp cánh cửa dị thường này và dùng tiết của chim phượng hoàng gắn chặt lại, như vậy mới có thể vĩnh viễn nhốt con quái vật ở trong. Hiểu ra những chuyện này rồi, bọn em chỉ chụp ảnh, rồi lui ra và từ đó không bao giờ nghĩ đến chuyện mở cánh cửa đá ấy nữa. Những chuyện tương tự như vậy, thà cứ tin rằng có thật còn hơn là không tin, vì, lẽ trong đó có quái vật thật thì sao?” Thạch Bình Nhi nói xong, mỉm cười nhìn tôi. Tôi rùng mình, rồi lại cúi xuống nhìn các tấm đá lát.

Tôi nhìn hồi lâu và ngẫm nghĩ những lời Thạch Bình Nhi vừa nãy, tôi nói: “Liệu có phải nơi này cũng là một hầm ngầm? Tức là. . . gì nhỉ. . . là mộ cổ?”

Thạch Bình Nhi lắc đầu: “Tuyệt đối không phải.”

Tôi hỏi: “Tại sao?”

Thạch Bình Nhi: “Mộ cổ, sẽ không xây dựng ở nơi như thế này; nếu xây ở trong này thật, và, trong cái động phía trước lại có chuyện kỳ quái gì đó xảy ra, thì hóa ra là không muốn để cho ai vào nữa à? Anh nên phân biệt rõ giữa lăng và mộ. Có mộ thì phải có lăng; lăng là chỗ để cúng bái, còn mộ là để. . . em nói cho dễ hiểu, lăng là chỗ để đốt tiền giấy vàng mã, còn mộ là nơi chôn người chết. Hiểu chưa? Nơi này có độ an toàn rất cao, nếu là mộ cổ, thì người đã chết ít ra là hạng thân vương, thế thì, lẽ nào người ta không xây lăng để người đời sau cúng tế? Nếu là mộ của bậc đế vương[1], kể từ thời Thương - Chu cho đến thời Hán, trong lăng mộ đế vương thường có bốn lối đi. Các triều đại về sau cũng thực hiện theo quy tắc ấy. Giả sử nơi này là lăng mộ, mà lại chỉ có một thông đạo thì e không hợp logic.”

[1] Đế = vua của các vua (vương); vương = vua chư hầu, hoặc người được Đế phong là vương.

Tôi nghe Thạch Bình Nhi nói bao la bát ngát, chẳng hiểu ra sao, và cũng không tiện hỏi thêm, kéo lại bị cô ta chế nhạo là hạng đàn ông nhất gan, vô dụng.

Chúng tôi ngồi ở thông đạo nghỉ một lúc, sau đó lại đi tiếp. Mới đi được một đoạn thì nhìn thấy phía trước xuất hiện một cái cửa đồ sộ, hai bên cửa còn có hai cửa ngách. Cửa chính đang mở, hoặc nói cách khác là chỉ có một lối vào, cửa không có cánh cửa. Hình như hai cửa ngách chủ yếu là để điều

khắc, trang trí cho bề thế. Thạch Bình Nhi lại chụp ảnh, rồi đi đi lại lại quan sát xung quanh bộ cửa đá, cô lúc thì lắc đầu lúc thì mỉm cười nghĩ ngợi gì đó. Tôi thấy cửa này na ná như cửa ở các điểm di tích đã từng đến thăm, tôi không nhận thấy có điểm gì lạ. Thạch Bình Nhi ngắm nhìn xong, nói: “Xem ra, động này gần đúng với bọn em trước đây đã suy đoán, nó không phải kiến trúc do Bạch Liên giáo thời nhà Thanh xây dựng; niên đại cụ thể thì em chưa thể biết nhưng ít ra nó cũng được xây từ thời Đường trở về trước. Có một điều này có thể khẳng định: mỗi triều đại, đều có người đến đây tu sửa định kỳ, và họ căn cứ vào phong cách của triều đại đương thời để trùng tu. Anh xem các hoa văn trên cửa, có thể nhận ra một số chỗ đã được điêu khắc lại, rất khác với phong cách của các chỗ khác; các hoa văn điêu khắc lại không thể hiện long phượng hoặc kỳ lân... mà toàn là khắc các cảnh trong dân gian, na ná như trong bức tranh ‘Thanh minh thượng hà đồ’ [2] vậy.”

[2] “Thanh minh thượng hà đồ”: một trong những bức tranh cổ nổi tiếng, của danh họa Trương Trạch Đoan, thời Tống.

Tôi nhìn vào phía trong cửa, hình như có ánh sáng, nhưng không có Thạch Bình Nhi đi cùng thì tôi không dám bước vào nửa bước. Lúc này Thạch Bình Nhi bước vào cửa, nhìn hai bên, cô lấy bật lửa ra châm vào cây đèn gần như gắn chìm vào vách đá. Tôi rất kinh ngạc. Cô ta vừa nói kiến trúc này ít ra được xây cất từ thời nhà Đường, tại sao đèn vẫn có thể thắp sáng?

Thạch Bình Nhi châm nốt cây đèn phía đối diện, rồi nói: “Trong đó có lẽ là thạch du, nhà kho của trụ sở công ty em có thứ này. Danh từ ‘thạch du’ ngày nay nghĩa là dầu mỏ, nhưng thạch du thời xưa không phải dầu mỏ chúng ta vẫn dùng ngày nay. Từ khá lâu đã có ghi chép về thạch du, trong một số tư liệu về Ban quân cơ của triều đình nhà Thanh có chép rằng, vào cuối thời nhà Minh, quân Minh bị quân Thanh đánh bại ở Ninh Viễn, hoàng đế Vạn Lịch (nhà Minh) tức giận, ra lệnh cho quân đội tiến đánh Phòng Sơn ở ngoại ô kinh thành, đặt thuốc nổ và đốt sạch các lăng mộ của mấy đời vua nhà Kim, nói rằng làm thế sẽ phá được long mạch của nhà Mãn Thanh. Thạch du thời ấy chỉ hoàng cung mới được dùng, quân Minh đã đem ra một lượng lớn thạch du thấp ngàn năm cũng không hết để đốt lăng, sẽ cháy âm ỷ rất lâu. Nhà Thanh biết chuyện, cảm thấy bị sỉ nhục [3] và phẫn nộ, nhưng đồng thời họ cũng cho rằng thạch du là thứ rất có giá trị, bèn sai người tìm hiểu xem nó ở đâu ra. Kết quả là: dùng một thứ thiết thạch ở Tuyết Sơn trộn lẫn xác cá có tên là “tiêu”, để lâu trên một trăm năm, hai thứ ấy kết hợp với nhau, sau đó đặt vào vạc đồng đun lên sẽ được thạch du, là thứ rất quý. Một vạc thạch du có thể cháy liên tục hàng năm trời, thạch du có thể cất giữ mãi mãi không biến chất. Thạch du trong kho công ty chúng tôi, nghe nói đã được chế tạo từ hơn trăm năm trước, vẫn có thể đốt cháy, chỉ hiểm vẫn chưa biết thiết thạch ở Tuyết Sơn và cá “tiêu” mất mùi ra sao.”

[3] Triều đình Kim vốn là bộ tộc ít người ở phía đông bắc Trung Quốc, đã thống trị gần nửa Trung Quốc thế kỷ 12 - 13 (thời Bắc Tống). Nhà Thanh (1636 - 1909), vốn là nước Thanh (thành lập năm 616) ở phía đông bắc Trung Quốc, đánh bại nhà Minh rồi cai trị Trung Quốc. Nước Kim và nước Thanh vốn cùng một bộ tộc; nói cách khác, vua Kim là tổ tiên của vua Thanh, dân nước Kim và dân nước Thanh đều là người Mãn, là “người nhà” của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Thạch trụ bí hiểm

Nghe Thạch Bình Nhi kể xong, tôi đổ bỏ nước trong chai, định mang một ít thạch du về xem sao. Có thể cháy cả năm, nghĩa là thế nào? Tôi sẽ tiết kiệm được một năm tiền đun ga! Và rất có thể sẽ dùng để chạy máy phát điện, thì khỏi phải trả tiền điện!

Khi tôi chuẩn bị lấy thạch du vào chai thì Thạch Bình Nhi ngăn lại, và ôn tồn nói: “Mục đích của chúng ta là đi tìm chứ không lấy về, anh hiểu chứ?”

Tôi nói: “Chỉ lấy một ít thôi, không được à? Tôi sẽ không đem bán và cũng không dùng vào những việc phi pháp.”

Thạch Bình Nhi vẫn lắc đầu: “Tuyệt đối không được! Các thứ ở đây không thuộc về bất cứ ai. Có lẽ anh không thật hiểu cái đạo lý này nhưng anh đừng quên tôn chỉ của Thiên Nhai.”

Tôi đành gật đầu, nghĩ bụng, lát nữa nhân lúc cô không chú ý, tôi sẽ lấy vào chai thì chẳng ma quỷ thần thánh nào biết đâu mà lần nữa là cô! Cho nên tôi tạm cất chai đi, giả vờ nhìn ngó xung quanh, chờ Thạch Bình Nhi lơ đãng tôi sẽ hành động.

Thạch Bình Nhi vừa đi vào bên trong vừa thấp sáng nốt tất cả các đèn thạch du. Tôi rất xót ruột nếu đèn thấp sáng cả thì lát nữa tôi sẽ lấy thạch du bằng cách nào? Thìa múỗng thì không có...

Chúng tôi đi khoảng hai chục mét, thì trước mặt xuất hiện một trụ đá, trụ này vươn lên tận vòm động, nó chống một khối lập phương, chân trụ cắm xuống một cái ao thì phải, nhưng ao không có nước. Chỗ chân trụ gần tiếp xúc với ao, có mấy cái lỗ nhỏ hình như là để cho một thứ gì đó chảy ra.

Chúng tôi đi quanh thạch trụ một vòng, đang băn khoăn vì không thấy có lối ra vào nào nữa thì bỗng nghe thấy một tiếng “bụp” nghe chừng đục. Tôi ngạc nhiên hỏi Thạch Bình Nhi: “Chắc cô vừa xì hơi phải không?” Thạch Bình Nhi lờm tôi, ra hiệu im lặng, rồi cô chỉ vào thạch trụ. Tiếp đó cô ghé tai lại gần, không dám áp sát nó.

Thạch Bình Nhi vừa bước đến gần thêm thì tiếng ỉ ảm ấy lại vang lên, lần này chúng tôi nghe rõ là âm thanh từ thạch trụ phát ra. Tôi lập tức nhảy lùi lại đồng thời kéo Thạch Bình Nhi ra, nói: “Cô muốn chết à? Nếu nó nổ thì sao?”

Thạch Bình Nhi khẽ gạt tôi ra, rồi cô đặt tay vào gờ xây quanh ao cạn, sau đó cô tháo găng tay ra để sờ, rồi cô ngoảnh lại nói: “Có cảm giác nóng.” Tiếp theo, cô đưa tay về phía thạch trụ, đưa tay gần thêm nữa... cô bỗng rút tay lại như bị điện giật, rồi giơ tay lên miệng thổi phù phù, nói: “Nóng bỏng!”

Nhiệt độ quá cao!”

Đúng lúc này, âm thanh từ thạch trụ phát ra càng vang rền, rồi toàn thân nó rung chuyển chao đi chao lại. Lẽ ra, biên độ dao động lớn như thế thì đỉnh và chân thạch trụ sẽ bị rạn nứt, nhưng tôi quan sát chân trụ tiếp giáp với đáy áo cặn không hề có vết rạn nào, cứ như thạch trụ và cái ao là liền một khối, giống như bàn tay gắn liền với cổ tay vậy.

Tôi cho rằng có chuyện không bình thường, bèn kéo Thạch Bình Nhi chạy ra phía ngoài. Cô dừng bước và kéo tôi lại: “Nhìn kia, có một thứ đang ra...”

Tôi đang rất cuống nhưng cũng dừng bước và ngoảnh đầu lại, nhìn thấy hai cái lỗ đối diện với chúng tôi đang chảy ra một thứ chất lỏng màu đỏ, rất đậm đặc. Nó vừa chảy vừa bốc hơi nóng và phát ra âm thanh lục súc lục súc như nước đun sôi. Tôi sợ quá kêu lên: “Chạy thôi!” Rồi tôi kéo Thạch Bình Nhi chạy vụt ra ngoài.

Thạch Bình Nhi vừa chạy vừa hỏi có phải tôi đã nhìn rõ chất lỏng đó là gì không, tôi vừa chạy vừa trả lời: “Chắc chắn là nham thạch.”

Vừa nói ra câu này, tôi bị Thạch Bình Nhi giật một cái thật mạnh, suýt ngã. Cô ta nói: “Nham... nham thạch? Anh tâm thần hay sao? Nơi này không có núi lửa thì lấy đâu ra nham thạch?”

Tôi nói: “Ai bảo chỉ nơi có núi lửa thì mới có nham thạch? Trong lòng đất luôn có nham thạch vận động!”

Thạch Bình Nhi ngoảnh lại nhìn, nói: “Nhưng hình như nó chảy từ trên xuống, chứ đâu phải phun từ dưới đất lên? Cho nên chúng ta phải quay lại xem cho kỹ.” Tôi vội kéo cô ta lại, nói: “Ồi nữ hiệp của tôi ơi, tôi xin cô đấy! Tham gia hoạt động này, tôi đã quá hối hận rồi, bây giờ nhìn thấy cả nham thạch nữa, tôi đã được mở mắt ra thật rồi! Đừng quay lại nữa, để giữ lấy mạng sống mà tìm cách trở ra. Cái trụ đá ấy gắn liền xuống đất, rất có thể nó mọc từ dưới đất chui lên.”

Thạch Bình Nhi gạt tôi ra, nói: “Khê mồm thôi! Hình như nó ngừng rồi. Ta quay lại xem sao. Đi nào!” Nói rồi cô ta mặc kệ tôi, một mình xầm xầm bước trở lại cây thạch trụ. Tôi lùi cũng đỡ, đi theo cũng không hay, tôi giậm chân thỉnh thoảng thăm nguyên rủa, thôi thì đánh liều, chết thì chết, chết cùng người đẹp thì cũng đáng để chết!

Tôi quay người lại đi theo Thạch Bình Nhi. Lúc đi gần đến nơi, thấy nham thạch ở cái lỗ chân trụ đã ngừng chảy thật. Thạch Bình Nhi nói: “Anh thử người xem có phải là nham thạch không?”

Tôi cau mày: “Tôi người thế nào được? Trước đây chưa từng người bao giờ. Nếu cô bảo tôi người người hoa xức trên người cô hôm qua là thứ nước hoa gì thì tôi nhất định sẽ có câu trả lời, chứ bảo tôi người nham thạch thì khác nào bắt tôi người rượu trắng để đoán nồng độ của nó nặng nhẹ bao nhiêu?”

Thạch Bình Nhi đứng tựa vào thành ao nhìn kỹ thứ chất lỏng màu đỏ ối bên dưới đó, chúng đang “lục đục” sủi bọt, còn tôi thì toàn thân đang nổi da gà. Tôi mệt mỏi lấy trong túi ra mảnh giấy vệ sinh vo lại, rồi ném xuống, thấy bên dưới không sủi bọt nữa, biến mất. Tôi chỉ tay xuống, nói: “Không phải nham thạch là gì? Giấy vừa ném xuống là mất hút luôn.”

Thạch Bình Nhi nhìn tôi, lắc đầu. “Anh nên có chút kiến thức mới phải chứ? Giấy vệ sinh ném xuống, nhất định phải cháy, thì mới là nham thạch. Nếu anh bảo dưới kia là acid sunfuric thì may ra tôi còn tin được.”

Đúng vào lúc này tôi nghe thấy phía sau có tiếng bước chân, vội quay đầu lại, thấp thoáng nhìn thấy mấy bóng người đang bước đến, trông hơi mờ mờ nhưng vẫn nhận ra họ có bốn người; bốn người ấy đều nói tiếng phổ thông, tuy không chuẩn lắm. Thạch Bình Nhi cũng đã nghe thấy tiếng bước chân, cô quay người về hướng đó.

Một giọng nữ vang lên: “Thử xem xem đèn gắn ở hai bên có thể thấp sáng không. Nếu thấp sáng được thì chúng ta có thể tắt đèn pin cho đỡ tốn pin.” Sau đó tôi nhìn thấy một bóng mờ mờ bước lại chỗ gắn đèn, động đậy gì đó, rồi nói: “Bên trong có một thứ, chưa rõ có thể thấp sáng không. Tôi sẽ thử.”

Lại có một giọng nam trung niên: “Cẩn thận đấy!” Người phụ nữ “vâng”, sau đó lấy ra một vật... rồi reo lên: “Cháy rồi! Trời ạ! Thật là kỳ lạ! Giống như chuyện lúc này chúng ta gặp, à không, điều này còn kỳ lạ hơn thế!”

Lúc này tôi nghe thấy Thạch Bình Nhi đứng bên cạnh đang lăm bắm: “Chị ấy ư?”

Nghe Thạch Bình Nhi nói câu này, tim tôi như ngừng đập. Bây giờ có thể nghe rõ họ nói gì nhưng không nhìn thấy người, nói đúng ra là không nhìn thấy “người sống”, chỉ nhìn thấy bóng họ lơ mờ chơi vơi ở phía không xa, và hình như họ không nhận ra rằng đèn đã thấp sáng từ trước, nên họ chăm lura lẫn lẩn. Cứ như câu nói vừa rồi của Thạch Bình Nhi thì một người trong số đó là chị gái của cô. Là tổ B cách đây ba năm ư? Trời đất ơi!

Bây giờ chỉ có một cách giải thích duy nhất tạm chấp nhận được: ma hiện hình.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Bóng ma

Từ câu nói của người “thấp đèn” ấy, có thể suy ra: chắc chắn họ đã đi qua cái son động buộc phải đi ngược kia! Thạch Bình Nhi khẽ kéo tôi đứng ra phía sau thạch trụ. Hai chúng tôi cố nép sát bên nhau để ẩn mình trong bóng tối.

Bốn người ấy từ từ bước về phía đằng này, họ cũng lần lượt thấp sáng các ngọn đèn gắn trên vách đá, giống như Thạch Bình Nhi đã làm. Lúc sắp bước đến chỗ thạch trụ, người nam trung niên kinh ngạc thốt lên: “Trời đất ơi, cái gì thế kia?” Vừa dứt lời, cả bốn người cùng rảo bước đến bên thạch trụ. Một người thứ ba từ nãy vẫn im lặng, bây giờ bắt đầu lẩm bẩm một thôi một hồi, nhưng không phải tiếng Trung Quốc. Người phụ nữ vừa nãy, nói: “Anh nói cái trụ kia là hoa biểu[1], cái này thì không phải. Vậy cái trụ này là để làm gì?”

[1] Hoa biểu: trụ dựng trước cung điện hoặc lăng tẩm, chạm khắc công phu, ghi các thành tích công trạng...

Giọng nữ vừa nói xong thì Thạch Bình Nhi khẽ rí tai tôi: “Đúng là chị ấy, chị gái em!”

Lúc này cả bốn người đã đứng rất gần tôi và Thạch Bình Nhi, nhưng mắt tôi vẫn chỉ nhìn thấy mấy cái bóng rất mờ, là hình người nhưng không thấy rõ mặt mũi họ và trang phục của họ ra sao; đôi khi cũng nhìn rõ hơn một chút nhưng chỉ là loáng một cái cực nhanh, chỉ e dấu dưng mấy ảnh tốc độ cao cũng không chụp nổi.

Tôi nhô người ra ngoài một chút, định cố nhìn bốn người ấy cho rõ hơn vì bốn cái bóng ấy đứng trước mặt chúng tôi rất lâu như vậy; trí tò mò đã thay thế cảm giác sợ hãi lúc ban đầu của tôi.

Tôi nhích người ra và căng mắt nhìn, tôi thấy mình có thể nhìn xuyên qua một trong bốn cái bóng ấy trông thấy mấy cái đèn trên vách đá đang sáng! Người tôi bỗng run bắn. Ngày trước nghe các cụ già nói rằng có một số người đã chết nhưng họ rất âm ỉc không chấp nhận. Ba hồn bảy vía của họ đã tan đi một nửa, nhưng nửa còn lại vẫn di chuyển giữa nhân gian và không biết rằng mình đã chết rồi, họ vẫn làm một số việc giống như ngày trước đã làm... và rất nhiều khi ta không thể nhìn rõ hình hài của ma ra sao, chỉ khi ở vào tình huống đặc biệt nào đó hoặc phải có thị lực âm dương thấu thị thì mới nhìn rõ. Bóng ma phần nhiều ở trạng thái nửa đục nửa trong.

Bốn người ấy đứng quanh thạch trụ bàn bạc một hồi. Lúc thì nói tiếng Trung Quốc, lúc thì nói tiếng Anh và còn nói một thứ tiếng gì đó khác nữa, nên tôi không thể hiểu họ đang bàn tán những gì. Tôi ngoảnh sang Thạch Bình Nhi, thấy cô ấy đang dán mắt nhìn bốn cái bóng ấy và tập trung tinh thần lắng nghe.

Giọng nữ bỗng nói: “Sao cái trụ này lại rung lên thế kia?”

Giọng nam trung niên: “Hay là tại chúng ta đã lỡ đụng vào thiết bị gì đó của nó? Nó sắp đổ sập đến nơi!”

Hai người còn lại thì không nói gì, bọn họ không có ai co căng bỏ chạy như tôi lúc nãy, tất cả đều đứng dựa lưng vào vách đá. Còn tôi thì lại không có cảm giác thạch trụ đang chấn động gì hết. Thật đáng ngạc nhiên.

Giọng nữ lại nói: “Có thứ đang cháy ra kia!”

Cả bốn người bọn họ đều từ từ bước đến, vây quanh cái ao cạn. Bóng người phụ nữ bỗng ẩn vai một người bên cạnh, nhắc nhở: “Nói khẽ thôi. Hình như có âm thanh gì đó.”

Sau đó cả bốn cái bóng dường như cùng quay lại nhìn về phía cửa vào. Giọng nam trung niên nói: “Đã có người vào đây, chúng ta mau nấp đi!” Người ấy vừa dứt lời thì cả bọn họ chẳng ai bảo ai cùng chạy về phía tôi. Nhìn thấy họ đang chạy đến, tôi thầm nghĩ: thế là hết, lần này chết là cái chắc! Khoảnh khắc mà bốn cái bóng chạy đến trước mặt tôi, tôi nhắm nghiền mắt lại... một lúc sau vẫn không thấy động tĩnh gì, tôi bèn từ từ mở mắt ra, thì thấy một bóng người đã ngồi xôm bên cạnh tôi, và một bóng người nữa cũng ngồi bên Thạch Bình Nhi. Cả hai hình như không nhìn thấy chúng tôi. Tôi đang nghĩ xem liệu hai người này định đi đâu thì nhìn thấy từ trong người tôi thò ra một bàn tay, bàn tay rất mờ và trong suốt, ẩn xuống vai người ngồi bên cạnh tôi.

Tôi giật nảy mình, suýt nữa đứng bật dậy. Tôi ngoảnh sang bên, thì thấy ở vị trí lúc trước tôi ngồi lại có một cái bóng đang ngồi, còn Thạch Bình Nhi thì cũng trùng khít với một cái bóng khác. Thạch Bình Nhi đang nhìn vào vị trí tôi ngồi lúc nãy nhìn cái bóng ấy, sắc mặt cô rất kỳ lạ.

Chết dở rồi! Chắc là ma nhập, vừa nãy chắc chắn là ma chuẩn bị nhập vào tôi, may mà tôi chạy thoát... Thạch Bình Nhi nhìn cái bóng ấy, rồi cô bỗng kêu lên: “Chị ơi! Em đây mà! Chị! Em là Bình Nhi đây, chị ơi!”

Nhưng hình như cả bốn cái bóng đều không nghe thấy giọng nói của Thạch Bình Nhi, họ chỉ nhìn nhau và ra hiệu bằng các thế tay, rồi ra sức lách vào trong bóng tối. Tôi đánh liều bật đèn pin lên chiếu vào cái bóng vừa rồi nhưng không nhìn thấy gì cả, hình như cái bóng cũng không có cảm nhận về ánh sáng đang rọi vào mình. Tôi tắt đèn pin, thì nhìn thấy rất rõ một cái bóng lùm xùm gần như trong suốt đang ngồi thu mình ở một góc.

Tôi đứng đờ ra trước mặt Thạch Bình Nhi và bốn cái bóng. Lúc này Thạch Bình Nhi đã có phản ứng, cô cũng đứng dậy và đứng bên cạnh tôi, nói: “Hình như họ không nhìn thấy em. Bây giờ dường như em có thể khẳng định bốn người này chính là tổ B. Nhưng tại sao họ lại biến thành thế này nhỉ?” Tôi lắc đầu.

Lúc này người nam trung niên lên tiếng: “Sao có lăm người vào đây thế này?” Ba người còn lại không nói gì nhưng họ đều ngoảnh đầu nhìn về phía cửa đá. Người nam trung niên lại nói: “Nhưng, thế là chuyện gì... tại sao... tại sao đều không nhìn thấy gì? Hình như toàn là những cái bóng?”

Nghe người ấy nói thế, tôi và Thạch Bình Nhi đều ngớ ra, và nhìn về phía cửa đá. Nhưng ngoài ánh sáng yếu ớt rung rinh của những ngọn đèn ra, không nhìn thấy thứ gì khác. Tôi và Thạch Bình Nhi đưa mắt cho nhau, Thạch Bình Nhi từ từ đi về phía bốn cái bóng, lúc đã bước đến rất gần, cô đưa tay ra trước mặt họ khua thật mạnh một chập, nhưng cả bốn cái bóng vẫn không hề có phản ứng gì.

Lúc này, một trong bốn cái bóng bỗng đứng dậy rồi đi về phía cửa đá, người nam trung niên lo lắng nói: “Cô Thạch, quay lại đi! Cô làm gì thế?”

Nhưng cái bóng kia chỉ đơn giản đưa tay ra vẫy một cái. Thạch Bình Nhi nhìn theo cái bóng ấy và gọi “chị ơi”, nhưng cái bóng ấy không có biểu hiện gì, Thạch Bình Nhi bèn từ từ đi theo, tôi cũng bám sát phía sau. Cái bóng kia gần đến cửa đá, thì lại từ từ rẽ vòng sang mọi phía, hình như nó muốn lẩn tránh thứ gì đó. Đứng nấp một lúc, nó lại bước đi thẳng, lát sau nó ngồi xổm xuống rồi lại đứng lên, vẫy tay gọi âm lên, gọi một chập, nó quay lại phía sau gọi: “Mau ra đây mà xem!”

Tôi ngoái lại nhìn, thấy ba cái bóng còn lại đang chậm chậm bước lên, nhưng hình như rất chậm, một trong số họ nói: “Ôi trời! Những cái gì thế này? Hồn ma ư?”

Cái bóng đi đầu cầm thứ gì đó bỏ vào mồm, rồi nói: “Báo cáo tổng bộ, đây là tổ C Mộc Lâm, chúng tôi đã mất 5 tiếng đồng hồ để tiến vào chỗ sâu nhất trong động, chắc đây là nơi sâu nhất, vì chúng tôi thấy không còn lối đi nào nữa. Chúng tôi nhìn thấy một số thứ rất kỳ quái, lúc này chưa xác định chúng là thứ gì; chúng tôi cần xem xét đã, mong tổng bộ sau khi nhận được tin sẽ nhanh chóng cử thêm người đến chỗ chúng tôi. Hết!”

Cái bóng ấy nói xong, tôi định kéo Thạch Bình Nhi đi ra phía cửa đá nhưng cô ngăn tôi lại, gật đầu, tỏ ý đã hiểu rồi.

Mấy câu nói đó của cái bóng khiến tôi nhớ đến những điều trước đây Thạch Bình Nhi nói với tôi: tổ của chị gái cô vào động, ba năm sau tổng bộ Thiên Nhai mới nhận được thông tin gọi về, chuyện đó nhất trí với mấy câu nói này của cái bóng. Vậy thì cái bóng đó chính là chị gái của Thạch Bình Nhi tên là Thạch Mai? Nhưng tại sao cô ta lại xưng tổ của mình là tổ C? Thạch Bình Nhi nói thực ra chúng tôi mới là tổ B, chị cô ta thuộc về tổ A. Vừa rồi Thạch Mai nói mình là tổ C, chẳng lẽ trước đó tập đoàn Mộc Lâm đã cử cả thấy hai tổ vào sơn động?

Tôi nảy ra ý định lát nữa sẽ hỏi Thạch Bình Nhi cho rõ, cô ta vẫn còn giấu tôi không ít sự việc. Chắc hẳn sơn động này không hề đơn giản chỉ là một cái hang giấu châu báu của cái, nó nhất định còn ẩn chứa những điều gì đó.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Có một tổ nữa?

Ba cái bóng còn lại xúm xít bên nhau, Thạch Bình Nhi chỉ một cái bóng hơi cao hơn hai bóng kia, nói: “Người nói giọng trung niên ấy, có lẽ là người lãnh đạo của tổ chức Bayca của Thái Lan” Cô lại chỉ cái bóng đứng gần vách đá, nói: “Người kia, chắc là quân nhân Cam-pu-chia phục viên mà họ thuê.” Còn cái bóng cuối cùng thì đang ngồi xổm cúi xem cái gì đó trên mặt đất, Thạch Bình Nhi bước đến phía sau người ấy, nói: “Chắc hẳn anh ta là người Hàn quốc, còn cái bóng phía trước là chị gái em.”

Tôi nhìn bốn cái bóng, rồi hỏi Thạch Bình Nhi: “Cô có thể giải thích cho tôi biết tại sao họ lại biến thành như thế không?”

Thạch Bình Nhi lắc đầu, nói: “Em cũng chịu không biết tại sao. Hiện nay họ là gì, em không rõ, em cũng mù tịt.”

Khi tôi đang định hỏi tại sao Thạch Mai nói mình là tổ C, thì thấy Thạch Mai đứng dậy nói với người Thái Lan: “Không liên lạc được với tổng bộ nữa. Thông tin đứt hẳn rồi.”

“Thế là sao? Vừa nãy cô còn liên lạc được mà?” Người Thái Lan hỏi.

Thạch Mai lắc đầu: “Không rõ nữa. Bỗng nhiên đứt liên lạc.”

Người Thái Lan gật đầu: “Tiếp tục liên lạc xem sao. Tôi sẽ nghĩ cách lưu các thứ này lại, tốt nhất là dùng băng hình - tiếng.”

Thạch Mai tiếp tục cảm thiết bị lên gọi: “Tổng bộ! Đây là tổ C, có nghe thấy không? Nếu nghe rõ, đề nghị nghe tôi nói hết đã, lúc này chúng tôi sẽ vừa gọi cho các vị vừa ghi lại, nếu chúng tôi gặp bất trắc... nếu các vị tìm thấy xác chúng tôi... thì nên nhớ tìm băng ghi hình cất trong túi áo thứ ba của tôi...”

Nói xong, Thạch Mai quay sang phía người Thái Lan, ông ta gật đầu. Thạch Mai bèn nói tiếp: “Sau khi vào động, chúng tôi tiến hành theo kế hoạch, đi theo đường thẳng, dọc đường đi qua một nơi rất kỳ lạ, tất cả đều ngược với quy tắc thông thường; rồi chúng tôi đi căn cứ vào các dấu và ký hiệu trước đó để lại, tổng bộ có thể nhìn thấy trong băng ghi hình của giáo sư, lúc này tôi không nói tỉ mỉ nữa. Chúng tôi vào đến nơi sâu nhất của sơn động, phát hiện ra một thông đạo, kiến trúc của thông đạo gần giống như lối đi trong hầm mộ nhưng chưa từng thấy hầm mộ nào xây dựng giống ở đây, phong cách kiến trúc rất kỳ quái, là sự pha trộn phong cách kiến trúc của nhiều triều đại Trung Quốc, và toàn dùng vật liệu rất đắt tiền. Ở đây chúng tôi phát hiện ra “thạch du”, hầu như các cây đèn ở đây đều chứa thạch du. Nơi này còn có một cái cửa, phong cách kiến trúc giống với thông đạo, rất rối mắt; đi vào

phía trong cùng thấy có một thạch trụ dựng trên một cái ao. Khi chúng tôi bước lại gần thì thạch trụ rung lên, chưa rõ tại sao nó lại rung lên như thế. Sau con chấn động thì nghe thấy những âm thanh, chúng tôi bèn nấp sang bên, tiếp đó lại nghe thấy tiếng bước chân...”

Nói đến đây Thạch Mai ngừng lại, cầm chai nước lên uống một hớp, rồi cô ngồi xuống vừa quan sát thứ gì đó trên mặt đất vừa nói tiếp: “Chúng tôi ẩn nấp một lúc, thì thấy một tốp người đi vào, khoảng trên hai chục người, nhưng kỳ lạ ở chỗ trông họ đều gần như những cái bóng trong suốt...” Thạch Mai nói đến đây lại khiến tôi và Thạch Bình Nhi giật mình, họ cũng nhìn thấy những bóng người giống như hai chúng tôi nhìn thấy?!

“Chúng tôi bèn bước lại gần họ, nhận ra hình như họ không hề nhìn thấy chúng tôi, chúng tôi nói với họ, họ cũng không nghe thấy. Bọn họ mỗi người đều vác một cái hòm to, nhìn hình dáng hòm, có lẽ là đồ vật từ cuối đời nhà Thanh. Tuy trông họ rất mờ ảo nhưng thỉnh thoảng cũng thoáng thấy hình dáng họ, quần áo họ mặc rất giống trang phục của các tín đồ Bạch Liên giáo. Tôi không thể xác định họ có phải Bạch Liên giáo không... vì chúng ta là người của thế kỷ 21. Chuyện này quả là không sao tưởng tượng nổi.

“Những người ấy luôn tắt bật chuyển những cái hòm to vào, điều kỳ lạ là chỉ khi nào tay họ chạm vào hòm thì chúng tôi mới nhìn rõ cái hòm nhưng cũng không thể nhìn thấy trong hòm chứa những thứ gì. Những người ấy... cứ tạm gọi họ là người, cũng không mở hòm ra, họ chỉ chuyển vào, đặt xuống rồi đi ra... Lúc này chỉ còn lại vài người trước mắt chúng tôi, cụ thể là 5 người. Hình như họ là thủ lĩnh của đám người kia, năm người đang bàn bạc gì đó, chúng tôi không nghe rõ, mà chỉ nhìn thấy mồm họ nhấp nháy. Chán thật! Nếu có giáo sư Diêu ở đây thì tốt quá, ông ấy nắm được ngôn ngữ khẩu hình và sẽ hiểu được. Nhưng không sao, bây giờ giáo sư này đã ghi lại tất cả, nếu tổng bộ cảm được băng này, mở xem thì sẽ biết họ nói những gì. Lúc này 5 người cuối cùng cũng đã đi ra... thế là chuyện gì? Sao lại có một cái cửa?” Thạch Mai nói đến đây thì im bặt.

Bốn cái bóng lúc này cùng chạy ra ngoài, tôi và Thạch Bình Nhi liền bám theo sau, lúc đi đến cửa, bốn cái bóng đồng thời chạy ào vào giữa cửa, lúc đó hình như họ “lách người” qua. Hai chúng tôi chạy đến nơi, vừa đi qua cửa thì bốn cái bóng ấy đã biến mất...

Tôi và Thạch Bình Nhi đứng ở cửa, nhìn nhau. Khung cảnh bên ngoài cửa vẫn như lúc hai chúng tôi mới vào, không hề có dấu vết thể hiện có người vừa vào cửa. Chỉ có bóng tôi và tiếng thở hít của chúng tôi vang vọng trong không gian của sơn động, thật là đáng sợ.

Đúng lúc tôi và Thạch Bình Nhi nhìn nhau và đều không biết nên làm gì bây giờ, thì cả sơn động bắt đầu rung lên. Thạch Bình Nhi kéo tay tôi, nói: “Lần này có vẻ như nó sắp đổ sập đến nơi, chúng ta mau chạy ra thôi.”

Chúng tôi bắt đầu co cẳng chạy. Thạch Bình Nhi vừa chạy vừa bảo tôi hãy vứt bớt những thứ không cần thiết, để chạy cho nhanh. Tôi nghĩ, dù chạy cũng vô ích vì chúng tôi đã bị sơn động này nhốt chặt rồi, dù chạy đến chỗ khác thì cũng thế; tuy nhiên, tia hy vọng cuối cùng trong tôi vẫn thôi thúc tôi chạy thật nhanh. Lúc chạy đến cửa động trúng gà, hai chúng tôi cùng dừng lại. Và, tròn tròn mắt!

Động trúng gà đã biến thành cực to, khoảng cách từ nóc xuống đáy đã cao gấp chục lần, đặc biệt là thạch nhũ ở khắp nơi trong động lại phát ra vô số sắc màu lung linh khiến cả không gian sáng rực. Chỗ chúng tôi đang đứng, khi trước có một cửa động thì giờ đây có hơn chục cửa, và từng cửa đều có thể nhìn rất rõ. Kỳ lạ hơn nữa là các cửa đều giống nhau y hệt - hình dáng thạch nhũ và hình vẽ với các hoa văn kia cũng hệt như nhau.

Hai chúng tôi đứng tại chỗ, không biết nên làm gì bây giờ. Tôi bước lên một bước định nhìn xem bên dưới có gì khác lạ không, để nếu có thể thì sẽ xuống đó mà đi qua. Nhưng lúc nhìn xuống, tôi lại phát hiện ra bên dưới cũng có một cửa động, và một cái đầu nhỏ ra khỏi cửa động, cái đầu đang cúi xuống nhìn. Trông cái đầu ấy rất quen thuộc... cái áo và mái tóc thì... Chết tiệt! Đó chính là tôi!

Tôi vội rút đầu lùi lại, và đúng lúc này tôi cảm thấy có điều gì đó bất ổn nên tôi lại từ từ nhô đầu ra nhìn quanh bốn phía. Lúc này mới nhận ra rằng trên dưới phải trái sơn động này đều có cửa, mỗi cửa đều thò ra một cái đầu... chính là đầu tôi!

Tôi ngồi phịch xuống đất, đưa tay ra làm các động tác với Thạch Bình Nhi nhưng lại không thể diễn tả cho cô ấy hiểu được ý tôi là gì. Thạch Bình Nhi thấy tôi không nói nổi câu nào đành nhô đầu ra nhìn, rồi lại lùi vào, giống như tôi vừa rồi, sau đó Thạch Bình Nhi tựa vào cửa động thờ ơ, chỉ tay ra ngoài. Tôi gật đầu.

“Có chuyện gì thế?” Một lúc sau cô mới nói được một câu. Tôi ra sức lắc đầu. Nếu hình ảnh tôi vừa nhìn thấy chẳng qua chỉ là ảo giác, thì cả hai chúng tôi cùng bị ảo giác à? Vậy nên giải thích ra sao?

Phía trước mặt chúng tôi rất giống như một tổ ong, và bên chúng tôi đang ngồi cũng tương tự. Nếu nói phía trước mặt là tấm gương thì bên đó sẽ xuất hiện bóng hai chúng tôi mới phải, nhưng tại sao ở đó chỉ xuất hiện một gã giống hệt tôi?

Hay lại là gặp tà ma? Lúc này gặp ma đã đành, bây giờ là người gặp ma, ma lại gặp ma, và ma gặp con ma khác, tự nó không biết mình là ma? Rối loạn, bát nháo hết mức rồi! Tôi lộn ruột quá, hét thật to về phía cửa động, không ngờ tiếng hét của tôi vô cùng vang dội, như có rất nhiều người đồng thanh hét lên.

Lúc này, cả sơn động bỗng ngừng chấn động, tôi nhìn ra cửa động, lâu bầu: “Mày khiến người ta sợ phát điên lên rồi mới thôi hay sao? Tao đã sợ phát ốm rồi đây! Các người là những của nợ gì, có giỏi thì ra đây! Ra đi!!”

Nguyên rủa xong, tôi thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, nhưng nỗi sợ hãi và tuyệt vọng vẫn cứ đeo bám tôi không dứt. Tôi và Thạch Bình Nhi bàn bạc, rồi quyết định chỉ bằng bây giờ quay trở lại cái động lúc này, vì cô ấy nói mình nhìn thấy chị gái hoặc nên nói là hồn của chị ấy ở đó, vẫn đang liên lạc lần cuối với tổng bộ... thế thì chúng tôi cũng đến đó để liên lạc với tổng bộ, nếu liên lạc được thì họ sẽ có cách để định vị hai chúng tôi, sau đó mở một cửa hang để chúng tôi chui ra.

Tôi ngẫm nghĩ, hiện giờ cũng chỉ còn cách này.

Trên đường quay trở lại, tôi vừa đi vừa oán trách công ty của Thạch Bình Nhi quá kém cỏi, chưa nắm vững lối ra đã liều lĩnh để cho chúng tôi tiến vào,

khiến hai chúng tôi lúc này chết dở và năm người kia còn chưa rõ sinh tử ra sao. Thạch Bình Nhi thì lẳng lặng bước đi, kệ tôi thoải mái nguyên rùa. Ra khỏi động này rồi, lúc bước vào thông đạo thì hai chúng tôi lại phải trọn tròn mắt.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Không còn lối thoát

Ở ngay cửa vào lúc này, xuất hiện một thạch môn, tôi thử sờ vào thạch môn, nó là cửa đá thật sự chứ không phải ảo giác. Tay tôi lần sờ sang phía bên phải, được nửa chừng thì chân bỗng bị vướng vào cái gì đó, tôi vội kêu to rồi nhảy bật lên. Thạch Bình Nhi bèn soi đèn pin vào dưới đó, tôi cúi nhìn, thì thấy một chiếc ba-lô to nhưng chắc chắn không phải của tôi và Thạch Bình Nhi đánh rơi; vì ba-lô của chúng tôi còn to hơn nữa, lại may bằng vải bạt rắn ri. Tôi liền soi đèn khắp xung quanh, thấy ba chiếc ba-lô nữa nhỏ hơn một chút và một vài thứ khác vương vãi gần đó.

Thạch Bình Nhi đi đến xem xét rồi nói: “Là các thứ của tổ trong đó có chị gái em bỏ lại. Khi cấp phát những thứ này, công ty có đánh mã số và lưu vào hồ sơ. Anh xem, chiếc ba-lô to nhất đánh số 4, trong hồ sơ ghi lại là cấp cho người Cam-pu-chia đi cùng.”

Tôi nhìn chiếc ba-lô này còn rất mới, không có vẻ gì là dùng vài năm, cứ như ai đó vừa mới đánh rơi ở đây. Thạch Bình Nhi cầm một vài thứ lật vật lên xem, nhưng cũng không kết luận được điều gì, cô lại tập hợp chúng vào một chỗ, sau đó cô đứng tựa vào thạch môn, lấy chút thực phẩm ra nhấm nháp. Tôi cũng lấy mấy mẩu lương khô ra ăn, cảm thấy khó mà nuốt nổi, chẳng rõ ai sản xuất ra thứ lương khô ướp tinh dầu cam thể này? Thạch Bình Nhi lại lục ba-lô lấy ra một thứ đồ hộp, lấy dao găm cạy nắp ra rồi ném cho tôi. Tôi mở ra ăn, thấy nó vẫn còn nóng. Là đồ hộp tự hâm nóng à? Quả là thứ sản phẩm tiên tiến. Tôi từng đọc tạp chí thấy họ nói về nó.

Thạch Bình Nhi vừa ăn vừa thử liên lạc với tổng bộ, sau một lúc thao tác, cô ngẩng đầu lên nói: “Quái lạ! Màn hình hiển thị sóng ở đây rất mạnh, nhưng phát tín hiệu mãi mà không thấy ai trả lời.”

Tôi ngán ngẩm gượng cười: “Chắc là tại mấy người chúng ta mất tích mà không hề báo tin về, sau đó cảnh sát truy ra công ty các cô, và họ đã bao vây toàn bộ công ty rồi!”

Thạch Bình Nhi lườm tôi, rồi nói: “Chúng ta chỉ đi tìm, chứ không phá hoại và không lấy thứ gì cả; không bị coi là phạm pháp.”

Tôi đập tay vào má mình, nói: “Bà chị ơi, tôi là người đang sống nhưng sắp chết đến nơi; gây chết người, mà còn không phạm pháp à? Lỗi bọn người ở công ty cô ra xử bắn hai mươi lần vẫn là đúng! Cùng chẳng rõ lúc này bọn lão Phó, Mông Nhân ra sao rồi? Rất có thể đã gãy đành đạch và thăng thiên rồi! Cùng một lúc chết mấy người, gọi là sát hại tập thể, phen này công ty các cô đi đòi nhà ma! Cứ với tính cách của lão Phó, nếu sống mà ra thoát được, hẳn sẽ mời một đoàn luật sư để kiện các cô đến chết!”

“Em đoán rằng thạch môn này vốn dĩ đã có, lúc chúng ta mới vào đây thì nó chưa hoạt động, chắc là khi chúng ta trở ra đã đụng phải cái gì đó gây chấn động và kích thích nó đóng lại!” Thạch Bình Nhi nói.

Tôi nhắm mắt chẳng thiết nghe cô ta lý sự, no bụng rồi, bây giờ phải ngủ một giấc đã. Kể từ lúc vào động, chắc đã một ngày trôi qua, chưa được ăn uống từ tẻ đã đành, lại còn phải sống trong sợ hãi. Lúc này tôi da diết nhớ đến cái giường thân yêu và chăn đệm êm ái của mình ở nhà - dù chăn đệm cả tháng trời mới giặt một lần thì nó vẫn là... mùi của tôi; tôi quá nhớ mấy tính của mình, mạng chat QQ của mình... Nếu tôi chết thì QQ của tôi sẽ ra sao? MSN của tôi sẽ thế nào? Và, cả diễn đàn của tôi nữa, tôi là chủ trang web. Thôi, thế là hết, thế là hết! Đòi tôi coi như tuyệt đối bị hủy diệt. Nay tôi bị chết ở đây, rồi đây người nhà nhà tôi cũng không xác định nổi ngày giờ ra đi của tôi để mà đốt tiền giấy vàng mã cho tôi...

Đang nhắm mắt nghĩ ngợi lung tung thì tôi bỗng nghe thấy tiếng máy thông tin vang lên, tôi choàng ngay dậy. Thấy Thạch Bình Nhi đang cầm máy nói hét to. Trong máy vọng ra một giọng nam: “Tổ C, tổ C! Đây là tổng bộ. Hãy thông báo tình hình của các vị. Hiện giờ chúng tôi không thể xác định vị trí của cả tổ ở đâu, không có cách gì xác định tọa độ của các vị. Các vị đã biến mất trên hệ thống định vị. Hãy báo cáo phương vị của tổ!”

Tổ C? Tôi chờ người ra. Nhưng Thạch Bình Nhi không ngần ngại gì hết, cô báo cáo luôn vị trí đại khái của hai chúng tôi, sau đó yêu cầu tổng bộ gia tăng cường độ của tín hiệu máy thông tin; cô còn nói ác-quy đã sắp cận, nếu trong nửa giờ nữa tổng bộ vẫn không định vị được chúng tôi thì chúng tôi sẽ hết hy vọng, yêu cầu họ thao tác nhanh lên...

Chỉ lát sau, đầu bên kia lại hét to: “Thạch Mai? Có phải Thạch Mai không? Giáo sư và các vị khác thế nào rồi? Chúng tôi đang khẩn trương thu xếp một tổ đi tìm các vị.”

Thạch Mai ư? Tôi lại chờ người ra. Thạch Bình Nhi cũng hơi thần thờ nhưng ngay sau đó cô vội nói: “Tôi là Thạch Bình Nhi, tổ chúng tôi lúc này chỉ còn tôi và anh Đường Tiểu Bạch. Những người khác đã biến mất đi đâu, không rõ sinh tử ra sao. Các anh mau xác định vị trí của chúng tôi và có biện pháp cứu chúng tôi ra ngay! Tôi đã nắm được tư liệu rất chi tiết và cực kỳ có giá trị...”

Đầu bên kia im lặng một lúc, rồi giọng nam ấy lại vang lên đầy vẻ hoài nghi: “Thạch Bình Nhi? Thạch Mai, cô đang nói gì thế?”

Một ý nghĩ bỗng lóe lên trong đầu tôi, tôi bèn chặn ống nói của Thạch Bình Nhi, hỏi: “Ba năm trước, tổ của chị gái cô vào đây rồi, thì khi nào công ty các cô mất liên lạc với họ?”

Thạch Bình Nhi hơi ngó ra, đáp: “Em từng nói rồi: sau 24 giờ đã mất liên lạc.”

Tôi mỉm cười: “Sau 24 giờ thì mất liên lạc? Lần trước cô nói là sau ba năm, chị gái cô gọi vào máy thông tin rằng họ đã vào động được 5 tiếng đồng hồ, xem ra có vẻ không khớp nhau? Tôi không giỏi toán nhưng cộng trừ nhân chia thì vẫn biết làm. 24 giờ và 5 giờ là khác nhau đáng kể đấy chứ? Sau 24 giờ không liên lạc với các cô nữa, ba năm sau chị gái cô lại nói là đã vào động 5 tiếng đồng hồ, trước đó cô nói 24 tiếng đồng hồ. Lẽ nào chị gái cô không có khái niệm về thời gian và cho rằng mới có 5 tiếng đồng hồ trôi qua? Cho dù thời gian của họ ở trong son động có sai lệch với bên ngoài chút ít, thì các cô ở bên ngoài cũng phải biết chứ?”

Thạch Bình Nhi lặng thinh. Tôi nói tiếp: “Cô bịa chuyện, nhưng lại có cơ sở nghiêm trọng. Thảo nào tôi vẫn có cảm giác những chuyện cô kể trước đó có vấn đề. Thì ra vấn đề nằm ở thời gian. Sau khi tổ của chị gái cô vào động, về lý mà nói, cứ một giờ họ phải thông báo về tổng bộ một lần, trong khi thời gian của các cô trôi đi 5 tiếng đồng hồ, chị cô đã nói những gì với các cô?”

Thạch Bình Nhi vẫn im lặng. Tôi bèn đặt máy thông tin xuống bên cạnh thạch môn rồi nói: “Tôi nên gọi cô là Thạch Bình Nhi hay nên gọi cô là Thạch Mai đây?”

Tôi vừa nói xong thì Thạch Bình Nhi ngẩng đầu nhìn tôi, hỏi: “Anh đang nói gì thế?”

Tôi mỉm cười: “Đã đến nước này rồi, cô vẫn chưa chịu nói thật ư?”

Thạch Bình Nhi hứ một tiếng, rồi nói: “Chỉ tại mấy gã đàn thôi ở tổng bộ... Nhưng.. tại sao anh lại phát hiện ra được?”

“Lúc đầu cô cho tôi biết cô có một người chị gái, tôi không nghĩ gì nhiều; sau đó tôi nhận ra cô rất hay nhắc đến người chị ấy, và còn kể chuyện hai chị em hồi nhỏ ra sao, kể tương đối sinh động nhưng lại không có chút tình cảm gì trong đó, cô nói cứ như kể chuyện giời ơi đất hỡi, vừa kể vừa bổ sung những tình tiết còn thiếu... Cô nên biết tôi là người rất thích viết văn, bất cứ câu chuyện nào cũng phải có logic của nó. Những điều cô vừa nói chẳng có logic gì hết, chẳng khác nào một gã viết truyện, vừa viết vừa tùy hứng bịa ra, cuối cùng mới nhận thấy các đoạn trên đoạn dưới không ăn nhập gì hết, gã bèn đánh liều nhét thêm vào một số tình tiết rất gượng gạo. Cô đã mắc sai lầm về logic; cô nói sau 24 giờ thì mất liên lạc với tổng bộ, về sau cô lại bảo Thạch Mai nói cả tổ đã vào động được 5 tiếng đồng hồ! Trừ phi bọn họ đều đã mất trí nhớ, nếu không, họ không thể quên sau khi vào động 5 tiếng đồng hồ, mình đã liên lạc với tổng bộ rồi.”

Nói xong, tôi loay hoay lần túi áo lấy thuốc lá ra châm hút. “Dù không biết có thể sống mà ra khỏi đây không, cứ phải hút thuốc đã rồi tính sau. Nếu ở trong động này lâu hơn nữa, có lẽ tôi sẽ cai được thuốc lá cũng nên.”

“Anh còn định nói thêm gì nữa thì nói nốt đi!” Giọng Thạch Bình Nhi có vẻ ngăn ngắt.

“Nếu trước đó cô chưa từng gặp mấy gã người Thái Lan, Hàn quốc và Cam-pu-chia thì cô không thể biết chính xác họ là ai. Mấy cái bóng mờ ảo ấy nhìn rất mơ hồ mà cô có thể nhận ra hay sao? Lúc này cô gọi ầm lên chị ơi chị Thạch Mai ơi, cô nên biết lúc đó trông cô có vẻ rất kinh ngạc nhưng không phải kinh ngạc vì nhìn thấy chị gái, mà là vì cô nhìn thấy chính mình! Lúc trước cô nói với tôi rằng hai chị em rất thân thiết với nhau, thế thì lẽ ra khi nhìn thấy chị gái - dù là người hay ma, cô phải chạy bổ đến mới đúng? Nhưng cô vẫn cứ bình tĩnh, bình tĩnh hơn cả tôi. Qua các tình tiết vừa rồi và cả những câu đầy nghi ngờ khi cô liên lạc với tổng bộ vừa nãy, tôi suy luận ra rằng không hề có Thạch Mai nào hết, Thạch Bình Nhi và Thạch Mai chỉ là một!”

“Tập đoàn của các cô không đại đột như vậy, chỉ đơn giản vì đi tìm chị gái cô mà phải cử cả một tập người không chuyên nghiệp vào động này, có thể như thế không? Lúc bước vào động trúng gà, cô có thể nhanh chóng tìm ra cách đi, thì tôi đã rất nghi ngờ rồi.”

Tôi xua tay: “Còn rất nhiều điểm đáng ngờ khác nữa, tôi không cần nói hết ra làm gì nữa. Rõ ràng là cô đã từng ra vào nơi đây và cô phải biết cách ra. Mau làm đi! Nếu cô muốn tôi chết ở đây thì cô cứ nói toạc ra. Tôi nhát gan thật nhưng tôi không sợ chết. Ai mà chẳng phải chết? Cứ thoải mái đi!” Tôi nói mạnh mẽ thế thôi nhưng thâm tâm tôi rất thấp thòm, rất sợ cô ta xông đến xử lý tôi chết luôn, sau đó ngênh ngang bỏ đi. Cô ta với thân thủ cao siêu như thế, có thể giết tôi dễ dàng như bóp chết một con kiến!

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Dối trá hay là nói thật?

Thạch Bình Nhi cười ngao ngán, lắc đầu: “Nếu em nói rằng khi vào đến đây em mới vỡ lẽ ra tất cả, liệu anh có tin không?”

Tôi gật đầu: “Tôi tin. Cô nói gì tôi cũng tin. Thật đấy!”

“Anh đừng nói giọng trẻ con như vậy. Em đã nói rất thật với anh.” Thạch Bình Nhi lắc đầu. “Ba năm trước, công ty em tổ chức một tổ, em dẫn đầu, gọi là tổ C, đi vào son động này. Mục đích chủ yếu là đi tìm tổ A và tổ B. Hai tổ đó đã vào trước bọn em nửa tháng, họ vào rồi thì mất liên lạc. Thực ra hồi

đó bọn em vẫn chưa biết son động này có ý nghĩa đặc biệt gì đối với công ty, chỉ cho rằng đây là một son động có giá trị lịch sử rất lớn. Khi đó bọn em cũng chưa biết cách mở cửa động ra sao, nên phải dùng thuốc nổ để mở lối vào. Cấp trên chỉ thị rằng chúng em vào động tìm hai tổ kia, lấy các tư liệu, và có thể tiến hành khảo sát nếu có đủ điều kiện an toàn; nếu thấy nguy hiểm thì phải rút ra ngay. Khi đó bọn em còn mang theo vô số thuốc nổ để dự phòng nếu không còn đường ra thì cho nổ để mở lối...”

Khi đó tổ C của Thạch Bình Nhi đã rút kinh nghiệm từ những người đi trước, đem theo máy khuếch đại tín hiệu thông tin, có thể khuếch đại mạnh gấp hơn 200 lần. Tổ chức của họ còn chi khoản tiền lớn để thuê vệ tinh thu phát tín hiệu, họ đã ký kết hợp đồng ngắn hạn với một công ty thông tin trong nước. Tất cả các sự việc này đều tiến hành bí mật, khép kín.

Tổ C vào động rồi, cũng xảy ra các sự việc na ná như chúng tôi vừa trải qua, chỉ khác ở chỗ: họ đi qua động trúng gà phải tốn thời gian gấp mười lần chúng tôi. Đi qua được rồi, họ cũng gặp hiện tượng na ná như chúng tôi nhìn thấy bốn bóng mờ lúc này. Thạch Bình Nhi nói, khi đó họ nhìn thấy các bóng người mặc trang phục tựa như của Bạch Liên giáo, tình hình này cũng hết như lúc này hai chúng tôi nhìn thấy tổ C của họ năm xưa. Sau đó họ bỗng thấy xuất hiện một thạch môn đang từ từ khép lại, họ bèn vứt bỏ các đồ đạc rồi chạy thục mạng, rốt cuộc đã kịp chạy thoát ra ngoài trước khi cửa đá khép lại. Thoát khỏi cửa đá rồi, họ tiếp tục chạy ra ngoài, nhưng khi ra khỏi thông đạo thì thấy cửa động đã bị đá học chất chồng bịt kín, họ đành quay lại tìm thuốc nổ để phá hủy. Khi tìm lại được thuốc nổ và quay lại đầu thông đạo thì đồng đá học ấy đã biến mất. Lúc này, vị giáo sư người Thái Lan bỗng dung hóa điên, cả tổ đánh đánh ông ta ngất lịm, sau đó khiêng ông ta lên, cả tổ tiếp tục đi. Lúc họ trở về đến động trúng gà thì trông thấy những bóng trắng khi trước nhìn thấy đang tàn sát lẫn nhau, mỗi bóng trắng ngã xuống thì dưới đáy động trúng gà lại có thêm một thi thể. Tiếp đó, họ nhìn thấy những bóng trắng này dần dần biến thành những cái xác rất rõ nét, sau đó chúng từ từ mục rữa và biến thành bộ xương trắng hếu, những bộ xương ấy lại từ từ hòa nhập vào đám măng đá dưới đó. Trước những tình cảnh này, người Hàn quốc gần như suy sụp tinh thần, mọi người đành phải tiêm thuốc an thần cho ông ta.

Khi tất cả vừa tạm ổn, thì động trúng gà bất ngờ biến mất hoàn toàn ngay trước mắt họ, chẳng khác gì một ảo ảnh tuyệt đối không có thật, chỉ còn lại bóng tối. Mọi người đành quay trở lại lần nữa, giống như tôi và Thạch Bình Nhi, định trở lại thông đạo để liên lạc với tổng bộ, yêu cầu họ ở bên ngoài nghĩ cách cứu ra.

Khi trở lại rồi, họ thấy thạch môn đã biến mất, ở vị trí đó xuất hiện mười hai thi thể. Thạch Bình Nhi lập tức xem xét, mười hai thi thể đó là người của hai tổ A và B trước đó được cử vào son động, những thi thể này chưa bị phân hủy, trông có vẻ như vừa mới chết xong. Người Cam-pu-chia và Thạch Bình Nhi cùng dọn dẹp các thi thể, cũng không phát hiện thấy bất cứ thứ gì có giá trị, máy quay phim và máy ghi âm cũng không tìm thấy, không rõ nguyên nhân tử vong. Chắc là họ chết vì quá sợ hãi. Sau đó, vị giáo sư và người Hàn quốc cũng tỉnh lại. Nhìn thấy mọi cảnh tượng, vị giáo sư ngồi tựa vào vách đá, miệng lẩm bẩm gì đó một lúc... rồi ông ta bỗng rút dao găm ở thắt lưng ra đâm cho mình một nhát. Đâm rồi, ông cười ha ha một hồi một hồi, sau đó đứng lên lần mò bước ra ngoài. Mọi người định can ngăn nhưng giáo sư cương quyết đẩy họ ra, và nói “các người cũng nên tự đâm mình đi”. Nói xong ông ta co cẳng chạy như điên và biến mất trước mắt mọi người.

Nghe Thạch Bình Nhi kể đến đây, trước mắt tôi bỗng hiện lên hình ảnh: một nam trung niên mặc bộ quần áo thể thao, bị nhát dao đâm thùng bụng, vừa xi xô những câu điên rồ vừa chạy thục mạng...

Vị giáo sư đã đi mất, ba người còn lại càng thấy kinh hãi. Người Hàn quốc nghĩ ngợi một lúc, rồi rút dao ra đâm cho mình một nhát, nhát dao quá sâu, quá mạnh, ông ta chưa kịp đứng lên thì đã gục xuống tắt thở. Còn lại Thạch Bình Nhi và người Cam-pu-chia, đương nhiên cả hai không dám có hành động gì khác, vì họ đều có tố chất tâm lý vững vàng.

Sau đó cả hai người đều thử rất nhiều cách, nhưng tiến không nổi, lui không xong, đồ ăn thì đã hết sạch, đành chấp nhận chờ chết vậy. Vào phút cuối cùng, mắt Thạch Bình Nhi đang nhắm nghiền bỗng cảm thấy có ánh sáng loáng lên, cô bèn choàng tỉnh ngồi dậy, thì thấy mình đang nằm trên giường trong bệnh viện...

“Khoan đã, khoan đã!” Tôi giơ tay ra hiệu cho cô ta ngừng lời. “Tại sao cô lại xuất hiện trên giường ở bệnh viện?”

Thạch Bình Nhi gượng cười, lắc đầu, nói: “Nếu em nói rằng, sau khi vào động lần này, em mới dần dần nhớ lại mọi sự việc, thì anh có tin không?”

Tôi rất nghi ngờ nhìn Thạch Bình Nhi nhưng tôi chỉ im lặng. Cô ta nói tiếp: “Sau khi tỉnh lại trong bệnh viện, em thấy mình đã mất một phần trí nhớ về quãng thời gian ở trong son động, chỉ nhớ được các tình tiết từ lúc vào động cho đến khi nhìn thấy thạch trụ; các tình tiết khác, khi em và anh đi vào đây, lúc đi đến cái cửa động này, em mới dần nhớ ra.”

Tôi gật đầu, ra hiệu cho cô ta tiếp tục nói. Thạch Bình Nhi cầm chai nước lên uống nốt tý nước còn lại, lắc lắc cái chai, rồi nói: “Nếu chúng ta không thể ra nổi, thì e sẽ phải chết ở đây, không nước uống, không đồ ăn.” Tôi lục ba-lô lấy chai nước ra xem. “Ồ đây vẫn còn nước, vẫn tạm chống đỡ được ít lâu nữa.”

Thạch Bình Nhi tiếp tục nói. Khi đó cô ta nhắm mắt lại và ngỡ mình đã chết rồi. Chẳng rõ sau đó bao lâu, có người lay cô ta thật mạnh, cô lại từ từ mở mắt ra, thấy bên mép mình dính nước bèn đưa tay ra sờ... thì thấy một chai nước, bèn cầm lấy và uống ừng ực. Người kia bèn giằng lại, nói: “Không được uống nhiều quá.” Lúc này cô mới nhìn rõ người ấy, thì ra là vị giáo sư trước đó đã biến mất. Cô còn nhận ra vết dao đâm ở bụng ông ta, tuy có vết máu, áo thì bị rách nhưng không thấy máu chảy ra nữa. Bản năng thôi thúc cô ngồi dậy rồi lùi lại, sau đó cô cầm dao để phòng thân. Vị giáo sư vội ra hiệu cho cô đừng sợ, và nói rằng mình đã biết sự thật trong cái động ấy là gì rồi.

Thạch Bình Nhi nói cô bỗng thấy phấn chấn, tâm trạng cũng khá hơn lúc trước: vì đã biết rõ về son động thì chắc chắn phải biết cách thoát ra.

Giáo sư liền cầm cuốn sổ tay ra, vẽ lên giấy vài hình vẽ, rồi chỉ vào đó, nói: “Cô nhìn chỗ này, một hình tròn, một hình chữ nhật và một hình vuông.” Thạch Bình Nhi gật đầu nhưng không hiểu ý ông ta là gì.

Giáo sư nói tiếp: “Hình tròn là chỗ chúng ta vào son động, hình chữ nhật là con đường rất hẹp chúng ta tiến vào trong, còn hình vuông này là nơi chúng ta

nhìn thấy cây thạch trụ. Nếu đứng từ trên nhìn xuống cái son động này, thì thấy nó được tổ hợp bởi ba hình vẽ này, nhưng ở giữa vẫn còn thiếu một thứ.”

Nghe giáo sư nói thế, Thạch Bình Nhi bỗng hiểu ra. Nghe cô kể đến đây, tôi cũng cảm nhận rằng sơ đồ ấy còn thiếu một thứ, tức là cái động hình quả trứng gà.

Giáo sư nói: “Lúc tôi chạy ra ngoài vừa nãy, thực ra tôi đã hoàn toàn thất vọng, tôi cứ thế chạy đi, lúc chạy đến động trứng gà tôi mới bình tĩnh trở lại được nhưng vẫn thấy rất sợ, nên tôi lại chạy trở về. Lúc về đến nơi thì không thấy cô và mọi người nữa, cũng không thấy xung quanh có dấu vết gì chứng tỏ đã từng có người ngồi đây. Tôi ngờ mình đã gặp ma, nhưng bỗng phát hiện ra vết thương của tôi không chảy máu và cũng không hề thấy đau đớn gì nữa. Tôi lại thử trở lại động trứng gà rồi quay lại, nhận ra xung quanh thạch môn lại có thay đổi khác lạ!”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Diệt khẩu

Giáo sư nhận ra rằng sau mỗi vòng chạy đi rồi trở lại, thì thạch môn và xung quanh nó có sự biến đổi: từ như cũ biến thành mới, từ mới trở lại như cũ, nhưng có hai lần sau khi ông trở lại thì thạch môn và quanh nó không có gì thay đổi cả. Ông bèn xem đồng hồ để tính thời gian một lượt chạy đi rồi chạy về, và nhận ra một quy luật: cứ 12 phút thì thạch môn và quanh nó lại biến đổi một lần, động trứng gà cũng thay đổi một lần đồng bộ như vậy. Ông tiếp tục chạy như thế, để thường đến 15 vòng, cuối cùng, lúc trở lại thì nhìn thấy Thạch Bình Nhi và người Hàn quốc, người này đã nằm lăn ra chết.

Khi Thạch Bình Nhi kể thì tôi lấy sổ tay ra vẽ lại sơ đồ và ghi thời gian.

Vị giáo sư nọ sau khi cứu Thạch Bình Nhi tỉnh lại, ông bỗng đưa tay ôm vết thương và kêu thét lên. Thạch Bình Nhi nhìn vào, thấy vết thương của ông lại chảy máu xối xả. Giáo sư vừa thờ dốc vừa nói “cô dùng tìm cách gì khác để cứu tôi, ngoài cách cống tôi đến động trứng gà...”

Thạch Bình Nhi hiểu ý giáo sư, cô vội công ông lên nhưng sức vóc phụ nữ có hạn, dù đã từng được rèn luyện không ít, cô vẫn không công nổi một người nặng hơn 150 kg: cô đành rạch chiếc ba-lô, trải ra thành tấm vải bạt, đặt giáo sư lên rồi kéo lê về phía động trứng gà. Kéo đến nơi rồi, Thạch Bình Nhi nhìn đồng hồ và lại định kéo giáo sư quay trở về, thì ông nắm tay cô, nói: “Cứ như suy đoán của tôi lúc này, cách để chúng ta thoát ra bên ngoài cũng giống hệt, bây giờ tôi tự quay về, cô cứ kệ tôi; chờ khi tôi tỉnh xong thời gian, khi trở về đúng thời gian ấy, thì tôi sẽ đuổi kịp để tìm cô, cô cứ ngồi chờ ở cửa động này, chờ đến khi phía đối diện biến hóa trở thành giống như lúc đầu chúng ta đến, thì cô trở về bằng cách thức như trước.”

Nói xong, giáo sư lần theo vách động chậm chậm bước trở lại... Thạch Bình Nhi ngồi tại chỗ chờ thời gian trôi đi, chờ đến phút thứ 84, phía đối diện của động trứng gà lại biến thành hình dạng như khi trước họ mới đến. Thạch Bình Nhi lại dùng cách cũ: đi ngược lên nóc động để trở ra; sau đó cô mím môi chạy một hơi đến chỗ lối vào động. Lúc chạy đến chỗ lối vào, cô phát hiện thấy có năm người đang đứng đó, nhưng hình như cả năm người đều không nhìn thấy cô. Cô thì nhìn thấy họ rất rõ, và còn nghe rõ cả tiếng nói của họ. Đúng lúc này mấy thông tin của Thạch Bình Nhi có tín hiệu, tiếp đó, vách động bên phải chỗ lối vào động bị bộc phá nổ tung, mở ra một cái cửa nhỏ đủ cho một người đi qua. Thạch Bình Nhi bước thấp bước cao đi về phía đó. Lúc bước đến nơi, cô nhìn thấy một nam giới mặc đồ đen đang đứng đó, chìa tay ra đón cô. Cô đưa tay ra, và ngay sau đó cô ngã lăn, bất tỉnh.

Nghe Thạch Bình Nhi kể xong, một tia chớp bỗng lóe lên trong đầu tôi, đúng là lóe sáng. Còn nhớ lúc trước Thạch Bình Nhi nhận ra chiếc bật lửa của lão Phó, và vừa nãy cô ta nói nhìn thấy nhóm năm người, nếu tôi đoán không nhầm thì năm người đó chính là nhóm Mông Nhân.

Đúng vào lúc này nghe thấy những tiếng bước chân vọng lại từ phía động trứng gà, những tiếng bước chân lộn xộn đan xen, chắc phải có ít nhất ba người đang bước về phía chúng tôi. Thạch Bình Nhi vụt đứng dậy rồi cô đứng chắn phía trước tôi, ngoảnh lại nói: “Anh nấp ngay đi, đừng để họ nhìn thấy anh.” Khi Thạch Bình Nhi vừa dứt lời thì mấy bóng đen đã xuất hiện trước mặt hai chúng tôi.

Bốn người. Họ đều mặc quần áo rằn ri, đầu chụp mặt nạ phòng độc, toàn thân kín mít cứ như là xác ướp Ai Cập, họ được trang bị đầy đủ từ đầu đến chân, tay lăm lăm vũ khí nóng. Khi họ bước lại gần, tôi thấy sống lưng ớn lạnh. Chẳng khác gì trong phim hành động, các người đều cầm súng bắn tia!

Bốn người bọn họ bước lại gần, gã chỉ huy hất tay ra hiệu, ba gã phía sau hạ súng xuống; hai trong số đó bước lên khám người tôi và Thạch Bình Nhi. Tôi hiểu có lẽ họ là người của tập đoàn Mục Lâm. Kiểm tra xong, họ lùi về đứng bên gã chỉ huy. Gã ấy giờ thiết bị ra khua lên xem, sau đó tháo mặt nạ phòng độc ra. Thạch Bình Nhi cúi chào người ấy: “Chào sếp Thiết!”

Người được gọi là “sếp Thiết” có khuôn mặt chữ điền, đeo kính gọng đen, bên mép có một vết sẹo có lẽ là vết dao gây ra, dưới cằm có một chòm râu. Sếp Thiết nhìn tôi một hồi, rồi hỏi Thạch Bình Nhi: “Năm người kia đâu?”

“Chắc vẫn ở chỗ cửa vào động. Nếu lúc các anh vào mà không thấy họ thì có lẽ là tại thời gian chưa luân chuyển đúng lúc; chờ thời gian đến, thì chắc chắn chúng ta sẽ nhìn thấy họ.” Thạch Bình Nhi nói rất lễ độ, rồi cô đứng nhích lại gần tôi, có ý che chắn cho tôi thì phải.

“Đã thu thập đủ số liệu chưa?”

Thạch Bình Nhi gật đầu: “Đã thu thập đủ cả. Anh phán đoán rất chính xác, nơi này đúng là một kho ký ức. Em còn tìm thấy...” Thạch Bình Nhi nói đến

đây thì sếp Thiết xoa tay, ngụ ý “khỏi cần nói nữa”, sau đó anh ta gọi một trong ba người kia lại, rì tai thì thầm gì đó. Người ấy gật đầu, rồi lại lùi về. Tôi thấy Thạch Bình Nhi mỉm cười. Sếp Thiết nhìn Thạch Bình Nhi, nói: “Cô biết nên làm gì rồi đấy, trở về tổng bộ rồi, cô viết bản báo cáo tí mi rồi đưa tôi.” Nói xong sếp Thiết dẫn hai người đi theo, để một người còn lại đứng bên tôi và Thạch Bình Nhi, anh ta đứng im bất động như một pho tượng. Thạch Bình Nhi thờ dài, hình như cô đang phải đưa ra quyết định gì đó. Cô nói với gã này: “Ra tay đi!”

Gã ấy nhanh chóng mở chốt an toàn rồi giương súng lên nhắm vào tôi. Tôi lùi lại một bước. Súng nổ. Nhưng đồng thời với tiếng súng nổ, tôi nhìn thấy Thạch Bình Nhi đá khẩu súng của gã văng sang bên, rồi cô chạy lên bẻ ngoặt tay hai gã ra sau lưng. Hai tiếng xương gãy khục khục nghe rất rõ. Gã ấy chao người đi rồi ngã gục xuống đất. Cũng gần như ngay tức khắc, Thạch Bình Nhi tóm lấy đầu gã từ phía sau rồi mạnh tay vặn một vòng...

Phải một lúc sau tôi mới “hoàn hồn”, chưa kịp nuốt ực nước bọt trong miệng, thì Thạch Bình Nhi đã giật mặt nạ phòng độc của gã ấy rồi đưa cho tôi, nói: “Đánh tráo ngay đi!” Tôi nhìn gã ấy, thì ra là một người ngoại quốc! Thạch Bình Nhi còi trang phục của người đó ra rồi ném cho tôi, bảo tôi mặc vào cho nhanh. Tôi định hỏi cô nhưng lại không biết nên hỏi ra sao, nhưng rõ ràng là Thạch Bình Nhi vừa cứu mạng tôi, chắc bây giờ cô lại tiếp tục tìm cách giúp tôi, cho nên tôi răm rắp làm theo lời cô.

Tất cả đã xong xuôi, Thạch Bình Nhi cầm khẩu súng của gã kia lên, rút băng đạn ra kiểm tra rồi lại nhét vào, sau đó cô lia cho gã ngoại quốc mấy phát đạn, rồi kéo xác gã đến bên thạch môn. Cô lục áo răn rì trên người tôi lấy ra một cái chai chất lỏng dốc lên cái xác, rồi cô mơn tôi cái bật lửa, châm vào một tờ giấy. “Anh tránh xa ra một chút.” Sau đó cô ném mồi lửa lên cái xác gã ngoại quốc. Cái xác bùng cháy, và chỉ một phút sau đã bị biến dạng hoàn toàn. Không khí xung quanh khét mùi thịt cháy đáng sợ, tôi vội chụp cái mặt nạ phòng độc lên đầu rồi đứng nghệt ra nhìn cảnh tượng trước mắt. Thạch Bình Nhi vỗ vai tôi, nói: “Nếu muốn sống, thì bây giờ anh theo em đi ra!”

Tôi vội theo sau Thạch Bình Nhi chạy về phía động trứng gà, lúc chạy đến cửa động, Thạch Bình Nhi xem đồng hồ rồi nói: “Còn ít phút nữa, chúng ta đợi một lát. Em cần dặn dò anh vài điều.”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Gặp nhau

“Kể từ bây giờ đến lúc ra được, tất cả do em sắp đặt. Trước khi anh được bình an, anh không được hỏi em bất cứ điều gì, dù hỏi, em cũng không trả lời. Cũng kể từ giờ, dù trả lời bất cứ ai, anh đều phải dùng tiếng Anh.” Thạch Bình Nhi nói.

Tôi đang định bảo là tiếng Anh của tôi rất tồi, chẳng hiểu sao tôi vẫn học xong bốn năm đại học... nhưng Thạch Bình Nhi đã tiếp tục nói: “Chỉ cần anh trả lời ‘Yes’ hoặc ‘No’ là được, còn lại, em sẽ ứng phó hộ anh. Đừng hoang mang lúng túng. Khi anh không biết nên làm gì thì anh cứ đứng yên giống như lúc này là được. Hiểu chưa?”

Tôi gật đầu, rồi lại lắc đầu, nói: “Thực ra là thế nào vậy?” Tôi vội tháo mặt nạ phòng độc ra, vì cảm thấy đội nó rất khó chịu. Tôi hỏi Thạch Bình Nhi: “Thực ra là chuyện gì?”

Thạch Bình Nhi không trả lời, thậm chí chẳng buồn nhìn tôi, cô chỉ xem đồng hồ và nhìn sang phía đối diện của động trứng gà. Tôi cảm thấy ngán ngẫm, bèn cầm khẩu súng AK-47 mân mê một hồi... Thạch Bình Nhi giằng lấy khẩu súng, lạch cạch vài thao tác, rồi lại đưa cho tôi. Tôi nhìn khẩu súng rồi mỉm cười: “Chốt an toàn. Tôi biết. Tôi sẽ không tùy tiện bóp cò đâu.”

Thạch Bình Nhi cau mày nhìn tôi, tôi thấy rõ những giọt mồ hôi trên trán cô rớt xuống. Lát sau, Thạch Bình Nhi nói: “Mong sao bọn họ không tìm thấy năm người kia trước hai chúng ta, nếu không họ sẽ mất mạng.”

Lúc này tôi mới lại nhớ đến nhóm Mông Nhân, tôi hít thật sâu một hơi, tay đang cầm khẩu súng hơi run run.

Vì tôi đang nghĩ đến cảnh tượng: nếu lát nữa xảy ra chiến đấu thì tôi có thể cầm khẩu AK-47 này bóp cò, đầu óc tôi không lo nghĩ gì cho nhóm Mông Nhân; tôi thật quá đáng, tôi vội cho mình cái tát để đầu óc được tỉnh táo.

Một lát sau, thì động trứng gà có hiện tượng biến đổi, nó biến trở lại cảnh tượng khi chúng tôi mới vào đến đây. Thạch Bình Nhi vội kéo tôi đi lộn ngược trên nóc động. Chúng tôi đi chậm chậm, bước về phía trước. Thạch Bình Nhi vừa đi vừa nói: “Lát nữa đi qua rồi, anh đằng trước, tôi đằng sau, ta chạy thẳng ra phía trước; chạy đến chỗ cửa vào thì anh đứng lại, nghe chỉ thị của tôi, nghe xong thì anh xông vào nhưng đừng nổ súng vội, cứ chờ tôi ra hiệu.”

Tuy không thật hiểu Thạch Bình Nhi nói nhưng tôi cũng nhận ra ý của cô là tôi phải nghe lệnh cô ấy, cô ấy chỉ huy trong mọi hành động.

Chúng tôi đi xong quãng đường và hạ xuống mặt đất, rồi bắt đầu chạy vào con đường chật hẹp, chạy đến chỗ lối vào con đường này, tôi bị Thạch Bình Nhi kéo đứng lại. Tôi chưa kịp đứng vững thì cô ta đã đẩy tôi một cái, nói: “Vào đi! Khiến tôi ngã nhào vào.”

Rồi tôi đứng bật dậy, vừa ngẩng đầu nhìn thì... thấy một gã ăn mặc hết như tôi hiện giờ đang nằm trên mặt đất, xung quanh cũng có không ít người tương tự gã. Tôi đang định ngoảnh lại hỏi Thạch Bình Nhi xem sao, thì có một bóng đen từ trên cao đang nhảy xuống, tôi chưa kịp kêu lên thì nghe thấy một

tiếng “huych” nặng nề - bóng đen đã bị thứ gì đó xô vào, rồi văng ra xa tôi. Tôi vội đứng thẳng lên, chìa súng vào bóng đen, quát: “Cấm nhúc nhích! Mau nộp vũ khí, sẽ được hưởng quy chế tù binh!”

Sau khi nhìn rõ bóng đen, tôi cũng nhìn ra bốn người phía sau gã, thì ra là nhóm Mông Nhân! Thấy mọi người đều nhìn tôi bằng ánh mắt sợ hãi, tôi vội tháo mặt nạ phòng độc ra. Đúng vào lúc này thì tôi nhìn thấy quả đấm của bóng đen, nói chính xác ra là quả đấm của Luru Siêu đã bay đến trước mặt tôi, nhưng quả đấm ấy lập tức bị Thạch Bình Nhi tóm chặt.

“Cậu Bạch!” Mông Nhân là người đầu tiên chỉ vào tôi và kêu lên. Lão Phó cũng ngật ngưỡng đứng dậy nhìn tôi, nói: “Chà! Đúng là cậu Bạch thật rồi!” Ông Chung Sênh và Mễ Đầu cũng bước lại. Mọi người không ai bảo ai cùng nói một câu: “Bọn tôi cứ tưởng cậu đã chết rồi!”

Tôi thờ dãi thườn thọt: “Tôi cũng ngờ mọi người đã chết cả rồi.”

Và tất cả chúng tôi cùng hỏi nhau một câu: “Chuyện là thế nào vậy?”

Lúc này tôi nhận ra hình như tôi đã quên mất một điều gì đó, bèn chỉ vào Luru Siêu, rồi lại chỉ vào những người khác ở xung quanh và nhìn Mông Nhân. Mông Nhân nhún vai, nói: “Tôi cũng chịu không hiểu chuyện là thế nào.”

Thạch Bình Nhi thì tỏ vẻ lúng túng, tay cô đang ghi nắm đấm của Luru Siêu nhưng có vẻ đã đuối sức, còn Luru Siêu thì sắc mặt vẫn hồng hào, không tỏ ra vất vả gì hết.

Thạch Bình Nhi nghiêng răng, nói: “Dù anh là ai cũng mặc, nếu không tranh thủ chạy ra khỏi đây thì e sẽ mãi mãi không thể ra thoát!”

Luru Siêu gật đầu, nói: “Điều này tôi còn biết rõ hơn cô, tôi đã chuẩn bị bịt kín nơi này, tất cả sẽ chết ở đây là cùng chứ gì!”

“Dù anh là ai, dù anh hiểu về cái son động này đến đâu, anh muốn chết đi nữa thì cũng không thể bắt mọi người vô tội chết theo!” Thạch Bình Nhi nói.

Luru Siêu im lặng một lát, rồi nói: “Cái son động này đã bị đóng chặt từ vài trăm năm trước, ai đã lựa chọn vào đây thì hậu quả chỉ có thể là bỏ mạng. Ở đây chỉ có lối vào nhưng không có lối ra. Ngay thần tiên có muốn ra cũng không ra nổi.”

Thạch Bình Nhi hất tay Luru Siêu ra, nói: “Có cách! Tôi đã tìm được cách để ra.”

Luru Siêu cau mày: “Cách gì?”

Thạch Bình Nhi bước lên một bước, Luru Siêu vội lùi lại một bước rồi giờ hai nắm đấm ra phía trước. Thạch Bình Nhi nói luôn: “Anh đừng căng thẳng, tôi không có ác ý gì. Tôi chỉ muốn nói cho mọi người cách để đi ra.”

Thạch Bình Nhi mở ba-lô của mình, lấy tất cả mọi thứ trong đó ra, rồi cô đặt máy khuếch đại tín hiệu xuống đất, nói: “Chúng tôi đã tính toán chuẩn thời gian rồi, trong lúc chờ đợi, tôi sẽ liên lạc với tổng bộ để họ đến đặt thuốc nổ mở một hốc cửa, sau đó chúng ta chui ra ngoài, nhưng thời gian không còn nhiều nữa.”

Luru Siêu “hừ” một tiếng, rồi nói: “Ra ư? Người của các cô đã mai phục ở ngoài đó cả rồi, chúng tôi lò dò ra thì vẫn là đón lấy cái chết! Cô, chẳng qua chỉ muốn riêng mình vẫn còn sống!”

Thạch Bình Nhi lắc đầu: “Tôi không cùng bọn với họ, tôi biết, trong tình hình hiện giờ các anh vẫn chưa tin tôi.”

Luru Siêu cười ha hả, nói: “Cô nói đùa quá nhạt nhẽo vô duyên! Cô thử hỏi những người khác xem, họ có cho rằng cô không phải đồng bọn với lũ người đang nằm dưới đất kia không?”

Đúng vào lúc này thì máy thông tin có tín hiệu, Thạch Bình Nhi lùi sang một bên rồi gọi chúng tôi: “Tất cả tránh sang bên, không được đứng gần vách động. Đứng sang chỗ tôi ngay, mau lên!”

Thạch Bình Nhi vừa dứt lời thì có tiếng nổ vang, vách động bên cạnh bị thủng một hốc to, mấy luồng ánh sáng mạnh lập tức quét ngay vào. Thạch Bình Nhi đứng cạnh tôi, hích cho tôi một cái, nói: “Đeo mặt nạ phòng độc lên! Hãy nhớ lúc nãy tôi nói gì.”

Nói xong cô ngoảnh sang Luru Siêu, nói: “Anh đừng ra vội. Để tôi ra trước.” Nói rồi Thạch Bình Nhi xông ra ngoài ô cửa, ngoài đó lập tức vọng vào tiếng kêu thê thảm của mấy người. Luru Siêu cũng xông ra, tôi nghiêng răng lao ra theo.

Ra ngoài son động, ánh mặt trời chói mắt khiến tôi đứng không vững, phải ngồi thụp xuống nhưng lập tức bị một nam giới mặc đồ đen kéo dậy, nói: “Sao vẫn bất động như thế? Khử chúng ngay đi!”

Tôi bèn nghiêng đầu nhìn, thì thấy Luru Siêu đã đánh mấy gã đứng bên ngoài ngã gục xuống đất và đang giao đấu với những gã còn lại. Thạch Bình Nhi thì nằm bất động cách tôi không xa, không rõ cô ấy sống chết ra sao. Xem ra, anh chàng này lại coi tôi là “người mình” rồi.

Tôi cảm ngang khẩu súng chìa thẳng vào anh chàng mặc đồ đen, nói: “Giơ tay lên!” Anh ta đứng đờ ra nhưng cũng hiểu ngay chuyện là thế nào, và cũng giờ súng chìa ngay vào tôi. Tôi bóp cò nhưng bóp mãi cũng chẳng thấy súng phản ứng gì, tôi lập tức nhớ ra cái chốt bảo hiểm, nhưng đã quá muộn. Anh chàng mặc đồ đen đã nổ súng, tôi thấy ngực đau kinh khủng, sau đó trước mắt tối đen, tôi lăn đùng ra bất tỉnh. . .

Chương 59: Bảng ghi âm của Thạch Bình Nhi

Lúc tỉnh lại, tôi chớp chòn thấy bóng một người cầm thứ gì đó khua ngang trước mặt, rồi người ấy reo lên: “Tỉnh rồi!” Tôi chao đảo, chặt vật nhổm dậy, có cảm giác nhưc đầu kinh khủng vội đưa tay lên sờ, nghĩ bụng, đầu mình không trúng đạn, sao lại đau khiếp thế này? Tôi lắc đầu, rồi nhìn kỹ, thấy Mông Nhân, lão Phó, Mễ Đầu và Luru Siêu đều đang vây quanh tôi. Tôi mỉm cười với họ, rồi ho lụ khụ: “Có nước không?”

Mễ Đầu vội đem nước đến, tôi ực một hơi hết sạch cốc nước, rồi hỏi: “Tại sao tôi lại ở đây? Đây là nơi nào?”

Mông Nhân chỉ vào Luru Siêu, nói: “Cậu nên hỏi sếp này.”

Luru Siêu ngồi ở bên giường, nhìn Mông Nhân, rồi nói: “Tôi đã nói với họ rồi, xem ra lại phải nói lại với anh, nhưng tôi không định tự mình nói ra. Anh cầm lấy cây bút ghi âm này mà tự nghe đi! Chúng tôi ra ngoài đã. Nghe xong thì anh gọi chúng tôi.”

Sau đó Luru Siêu đưa tôi cây bút ghi âm, tôi cầm lấy và hỏi anh: “Trong này là những gì?”

“Cô tỏ trương họ Thạch để lại cho anh.” Nói rồi anh dẫn Mông Nhân và mọi người ra ngoài căn phòng. Mông Nhân giơ ngón tay cái lên với tôi, rồi anh khép cửa, bước ra.

Tôi đeo tai nghe, rồi ấn nút play. Thoạt đầu im lặng không một âm thanh, sau đó, một giọng quen thuộc vang lên: “Thạch Bình Nhi. Khi anh nghe được đoạn ghi âm này tức là anh đã tỉnh lại, rất xin lỗi anh, lần này em không thể trực tiếp nói với anh một số việc vì em phải đi. Lần này sẽ đi rất xa. Đã có anh Luru Siêu, thì anh và mọi người sẽ được an toàn. Chỉ cần có mặt anh ấy thì người của tập đoàn Mục Lâm sẽ không thể ra tay với mọi người. Tuy nhiên, em đề nghị mọi người đừng báo cảnh sát, anh Luru Siêu cũng sẽ không báo mọi người báo cảnh sát. Cũng giống như điều mà lần trước em nhắc lại, những sự việc này sẽ lật nhào quan điểm của mọi người; sẽ không có ai tin các anh đâu, họ sẽ nghĩ các anh đều điên cả rồi. Trước hết em phải nói với anh một việc, em đã biết anh từ rất lâu, hoặc có lẽ em có thể nói là như thế...”

Nghe đến đây, tôi ấn nút tạm dừng, rồi ra sức cầu hai cánh tay, tiếp đó là véo hai chân và các vùng khác trên người. Đầu thấy rất đau. Chứng tỏ không phải tôi đang ngủ mê. Tôi tự nguyên rủa mình, rồi lại ấn nút nghe tiếp.

Giọng nói tiếp tục phát ra từ băng ghi âm: “Lúc ở trong son động em đã nói với anh rằng lần thứ nhất em vào động rồi chạy ra, nhìn thấy năm người ở cửa, tức là ông Chung Sinh, lão Phó, Mông Nhân, Mễ Đầu và Luru Siêu... Thực ra em vẫn còn giấu anh một việc: sau khi em cống vị giáo sư kia đến động trúng gà, rồi lại cống ông ấy trở lại chỗ cũ, thì em nhìn thấy anh ở đó; nói chính xác hơn, là em nhìn thấy anh và em ở đó, chúng ta đứng ở cửa động nói chuyện với nhau. Em thấy anh nhìn em bằng ánh mắt đầy nghi ngờ, và đang nghĩ “người đàn ông kia là ai, sao lại đứng bên cạnh Thạch Bình Nhi”. Tại sao lại có chuyện như thế xảy ra, thì phía sau đây em sẽ giải thích với anh; tuy nhiên, sự giải thích ấy cũng chỉ là suy đoán của chúng ta mà thôi.

Vị giáo sư đã thử cố, nhưng ông không có cách nào để ra khỏi son động, và nếu thế thì cảm chắc cái chết, chết một cách khôn khéo. Giáo sư nói ông được chết ở cái nơi kỳ quái này cũng là thỏa nguyện của ông trong bao năm qua - chết ở một nơi mà không ai có thể tìm thấy. Đi ra rồi, em đã đưa cho tổng bộ Mục Lâm toàn bộ tư liệu. Tuy em đã quên mất phần lớn nhưng qua các mẫu video tư liệu được quay chụp vớ, cũng đã ghi lại được hình ảnh và giọng nói của sáu người các anh, nhất là anh. Tổng bộ cho rằng đây là một cách để nghiệm chứng về truyền thuyết son động Tỵ Vân, cho nên họ đã bắt tay vào tìm hiểu các anh về danh phận, nghề nghiệp... Trong thời gian này, tổng bộ được biết một quyền sách Thiên thư đang nằm trong tay các anh, họ bèn quyết định đồng thời thực hiện cho được hai việc: một là, đưa các anh vào son động, để nghiệm chứng cái truyền thuyết có từ lâu; hai là, nghiệm chứng xong, có được các tư liệu trong tay rồi thì sẽ giết các anh nhằm giữ kín được bí mật về Thiên thư và nhằm bảo vệ những bí mật về son động. Dù anh tin hay không thì tùy: ở trong động em đã giết người, là lần đầu tiên trong đời. Lúc ấy anh cũng đã nhìn thấy em toàn thân run rẩy khi ra tay làm chuyện đó...

Sự việc này nên nói từ các vị tiền bối của Thiên Nhai đã sáng tạo ra bộ Thiên thư. Những truyền thuyết về Bạch Liên giáo đều là có thật, chỉ hiềm, người cho họ biết rằng có một cái động như thế là người của Thiên Nhai, và chỉ họ tự đi tìm thì mới tìm ra. Về nguồn gốc ban đầu của cái động, em không thể nói với anh vì chính em cũng không biết, chuyện đó vẫn còn đang điều tra. Trong động Tỵ Vân tuy có châu báu thật nhưng nếu không biết chính xác cách tìm thì sẽ không thể tìm thấy. Thực ra, châu báu được cất giấu ở bên trong thạch môn nhưng chúng ta đều không nhìn thấy. Tất cả những chuyện này đều được ghi trong quyền hạ của bộ Thiên thư, chúng ta chỉ biết ở đó có kho báu, và lần lượt đó đây nghe các vị tiền bối nói son động này là động ký ức, vì truyền thuyết nói động này có tác dụng ký ức nhưng chúng ta lại không biết nó có tác dụng ký ức như thế nào, những nội dung dịch ra từ Thiên thư cho biết: thực ra nơi này là một kho tư liệu của Thiên Nhai, địa điểm chính xác của các ngôi mộ cổ và kho báu mà Thiên thư ghi chép đều nằm trong son động này.

Tập đoàn Mục Lâm sau khi chỉnh lý, tập hợp các tư liệu lại, đã suy ra son động này đúng là một kho rất lớn chứa báu vật của Thiên Nhai vào cuối đời nhà Thanh, và được coi là nơi an toàn nhất trên thế giới. Sau khi xác định được địa điểm chính xác của động, tập đoàn Mục Lâm đã áp dụng mọi cách nhưng không thể vào trong động; thực tế là bọn em vào được động không vì đã tìm ra cách mở cửa động, mà là phải chôn thuốc nổ để phá mà tạo ra lối vào. Nó cũng là một cái mẹo nhỏ để che mắt người ta, nhằm làm cho các anh tin vào truyền thuyết và những tư liệu giả mà trước đó bọn em đưa ra.

Nói theo cách nói của giáo sư, từ lúc bắt đầu vào động cho đến khi vào đến nơi sâu nhất có thể chia làm 5 đoạn. Đoạn một, là khu vực động sau khi chúng ta vào, cũng tức là nơi mà nhóm Mông Nhân chưa từng đi tiếp, thể hiện bằng hình tròn. Đoạn hai, là con đường hẹp mà chúng ta đã đi, được thể

hiện bằng một dải hình chữ nhật. Đoạn ba, là địa điểm chưa xác định được cụ thể, tức động trướng gà. Đoạn bốn, cũng thể hiện bằng hình chữ nhật. Đoạn năm thể hiện bằng hình vuông, tức là nơi chúng ta nhìn thấy cây thạch trụ. Theo các tư liệu cổ được sau lần này chúng ta vào, em phác ra một sơ đồ thể hiện và đưa ra kết luận của cá nhân mình, kết luận này có thể hơi viễn vông, nhưng ít ra cũng có thể giải thích phần lớn các sự việc đã xảy ra.

Thực ra mấy khu vực lần lượt của sơn động này luôn không ngừng di động, hoặc nói là chúng luôn bị thay thế. Theo tính toán lúc đó của giáo sư, cứ 12 phút chúng lại thay đổi một lần, sau 7 lần thay đổi thì lại bắt đầu từ đầu, cho nên chúng ta có thể coi như cả thầy có bảy cái động. Em nêu ví dụ, nếu anh đang đứng ở khu vực số 1 hình tròn, thì sau 12 phút, con đường chật hẹp hình chữ nhật dài kia có thể không phải là lối đi vào động nữa mà là một con đường khác; không gian hình tròn mà anh đã đứng lúc ban đầu cũng không phải là nó nữa. Nói thế anh hiểu rồi chứ? Tức là, cứ sau 12 phút thì mỗi khu vực đều thay đổi.”

Tôi ấn nút tạm dừng chạy băng, và giờ ngón tay vẽ vẽ trên giường, mắt nhắm nghiền, tưởng tượng và suy nghĩ. Hồi lâu sau, tôi cũng đã hiểu ra những điều mà Thạch Bình Nhi nói.

“Anh Đường Tiểu Bạch, những điều cần nói thì em đã nói xong. Còn các điểm nghi vấn, thì có lẽ anh Lưu Siêu sẽ giải đáp cho anh. Sau khi nghe xong băng ghi âm này, em muốn anh xóa bỏ nó và đập luôn cái bút ghi âm này đi. Em không để lại cho tập đoàn Mộc Lâm bất cứ tư liệu gì, thời gian của em không còn nhiều nữa, tập đoàn Mộc Lâm đang truy tìm em khắp nơi, em phải chạy trốn. Nhưng em cũng không hề buồn và đơn điệu, trước đây em đã lên chụp ảnh anh đang nằm ngủ say tít. Anh đừng thử đi tìm em làm gì, sẽ không thể tìm thấy. Khi nào nên xuất hiện thì em sẽ xuất hiện trước mặt anh. Có duyên, ta sẽ gặp lại nhau.”

Băng ghi âm đến đây là hết. Tôi cầm cây bút ghi âm lên xem, thấy bên ngoài nó còn được đeo một con gấu bé xíu để trang trí, trên thân con gấu viết hai chữ “Bình Nhi”.

Các chú thích bên phải hình vẽ (chú thích của người dịch):

Chỗ đánh số 1 là nơi nhóm Lại Bảo đã đến nhưng không hành động gì.

Chỗ đánh số 2 là con đường chật hẹp mà tôi và Thạch Bình Nhi đã đi.

Chỗ đánh số 3 là động trướng gà, lần đầu bước vào thấy không gian này có hình trướng gà nhưng thực ra nó luôn không ngừng biến đổi.

Chỗ đánh số 4 là thông đạo gồm một nửa là đường đất và một nửa lát đá.

Chỗ đánh số 5 là vị trí của thạch trụ, nhưng phía trước còn có một hành lang; vì khổ giấy có hạn nên không vẽ được, đành lược bỏ.

Một chấm tròn ở trong ô chữ nhật này là thạch trụ (khi đó tôi và Thạch Bình Nhi nhìn thấy nó có màu trắng)

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Nhập hội

Lúc bước ra khỏi phòng, tôi nhìn thấy lão Phó đang cầm cái điều khiển ti-vi chìa ra, bắt chước bộ dạng của tôi, hô lớn: “Giờ tay lên! Mau nộp vũ khí, sẽ được hưởng quy chế tù binh!” Rồi mọi người cười phá lên. Nhìn thấy tôi bước ra, lão Phó chỉ vào tôi, nói: “Anh hùng đã trở về kìa!” Mọi người lại hoan hô vui vẻ. Tôi lắc đầu, gượng cười. Mông Nhân và Mễ Đầu ngồi trên đi-văng, nhích ra dành chỗ cho tôi. Lưu Siêu từ ban công bước vào, nói: “Nghe xong rồi à? Bây giờ chúng ta ăn cơm. Tôi biết anh muốn hỏi tôi một số điều, nhưng trước hết anh phải ký vào đây đã.”

Nói rồi Lưu Siêu đưa tôi một tờ giấy, trông khá cũ kỹ, cảm giác tay sờ vào, chất liệu của nó là da, bên trên có một hình vẽ kỳ quái và chữ viết nhỏ li ti chẳng chịt, tôi nhìn không hiểu là chữ gì. Anh ta đưa tôi con dao và cây bút, nói: “Anh ký tên mình vào đây, rồi điểm chỉ bằng máu của anh lên nữa, là xong.”

Tôi nhìn Lưu Siêu rồi lại nhìn mọi người. Mông Nhân đánh gạt đầu với tôi, nói: “Cậu ký đi! Bọn tôi đều ký cả rồi, chỉ còn mình cậu. Giáo sư Chung cũng ký rồi.”

Lúc này tôi mới nhớ ra ông Chung Sênh không có mặt ở đây, vội hỏi: “Giáo sư Chung Sênh đâu?” Mễ Đầu nói luôn: “Ông ấy đi từ mấy ngày trước rồi. Lúc đó anh vẫn ngủ say như chết.”

“Từ mấy ngày trước?” Tôi nhìn Mễ Đầu. Cô nói: “Anh Đôn ạ, anh đã ngủ liền một tuần, không ai hiểu tại sao anh có thể ngủ lâu như vậy.”

Tôi vỗ lên đầu mình. Chả trách, lúc tỉnh dậy đầu tôi đau ghê gớm, có lẽ tôi đã hai ba ngày không ngủ. Mọi người còn cho tôi biết: khi tôi bị trúng đạn ở

cự ly gần như thế, nếu không nhờ mặc áo chống đạn thì có lẽ tôi đã chết ngay tại chỗ rồi.

Tôi chỉ vào tờ giấy da, hỏi Lưu Siêu: “Đây là thứ gì vậy?”

“Đơn xin che chở của Thiên Nhai.” Lưu Siêu nhìn tôi, nói rất nghiêm túc.

Tôi ngó ra, rồi hỏi: “Đơn xin che chở gì?”

Lưu Siêu nhắc lại: “Đơn xin che chở của Thiên Nhai.”

“Của Thiên Nhai? Tôi không nghe nhầm đấy chứ?” Tôi kêu lên.

Lưu Siêu mỉm cười: “Tôi biết anh định hỏi điều gì. Thạch Bình Nhi nói với anh rằng Thiên Nhai là tiền thân của tập đoàn Mục Lâm chứ gì? Thực ra không phải thế. Tập đoàn Mục Lâm là do những gã phản bội Thiên Nhai ngày trước lập ra, họ dựa vào đào tẩu mộ và đào các kho báu mà nổi cơ đồ.”

Lưu Siêu nói cho tôi biết, thực ra người sáng lập tập đoàn Mục Lâm là một nhóm người mang theo quyền thượng Thiên thư của nhà lão Phó rồi đào tẩu khỏi Thiên Nhai. Có cả thầy năm nhóm phản bội, họ lần lượt mang theo một số thứ quan trọng. Hai nhóm đầu tiên tìm cách trốn ra nước ngoài, họ biết rằng thời đó dù thế lực của Thiên Nhai khá mạnh nhưng bàn tay của họ không thể vươn ra tận hải ngoại. Còn ba nhóm kia, thì hai trong số đó mang theo Thiên thư chạy về hướng Thượng Hải, dự định ít lâu sau cũng sẽ trốn ra nước ngoài - mục đích của họ rất đơn giản, họ để cho Thiên Nhai tưởng rằng hai nhóm bỏ trốn đầu tiên đã mang theo Thiên thư, và sẽ không để mắt đến hai nhóm sau nữa; rốt cuộc, tốp người này vẫn phân tán ở lại trong nước, mai danh ẩn tích để chờ thời cuộc ổn định, họ sẽ tiếp ứng cho tốp người từ hải ngoại quay trở lại.

Nào ngờ, những người mang theo quyền sách chạy về Thượng Hải, dọc đường lại bị toán cướp của cụ nội lão Phó tấn công, Thiên thư bị mất, người thì bị giết sạch không còn sót một mống khiến Thiên Nhai đỡ phải tốn nhiều sức lực. Họ biết Thiên thư đã nằm trong tay cụ nội của lão Phó, ông cụ ấy lại mù chữ (Lưu Siêu nói đến đây, lão Phó có vẻ không vui), ông cụ ấy hầu như không có khả năng biết rõ bí mật trong đó, Thiên Nhai bèn quyết định cử để cuốn sách nằm trong nhà lão Phó, và hàng năm cử người đến giám sát mà thôi.

Lưu Siêu còn nói, hồi đó họ lo nhất là những kẻ phản bội Thiên Nhai sẽ tìm cách đoạt mất cuốn Thiên thư, nên họ phải tìm cách ra tay: tổ chức truy sát thanh lý bọn phản bội trong phạm vi toàn quốc. Về sau những kẻ phản bội kia hoặc biến thành thổ phi hoặc đi theo bọn quân phiệt thời đó, một số khác thì biến thành thương nhân, tất cả đều không có ý nhằm vào quyền sách đó nữa, điều này khiến Thiên Nhai cảm thấy kỳ lạ. Nhưng, nghĩ vậy thôi, chứ Thiên Nhai không thể bắt từng người để tra hỏi “tại sao các người không đi cướp lại cuốn sách”. Thời đó, vì muốn để cho Thiên Nhai trường tồn lâu dài, huyết mạch không bị gián đoạn, họ bèn phân tán các thành viên ra các nơi, mai danh ẩn tích, trông nom canh giữ các địa điểm bí mật nhất của Thiên Nhai, tạm cầm liên lạc với nhau nếu tình thế chưa đến nỗi bị đứt. Cách thức này hơi giống những người canh giữ lăng mộ thời cổ đại. Trong đó, một vị tổ tiên của Lưu Siêu được lựa chọn làm người canh giữ động ký ức. Vì thế, mấy đời nhà Lưu Siêu đã an cư ở gần thành phố J cho đến ngày nay, thoát đầu họ làm ruộng ở gần núi Thuyền Sơn, về sau thành phố J thành lập thì họ dần chuyển về thành phố.

Tôi để ý thấy rằng, trong lúc Lưu Siêu kể chuyện thì lão Phó mấy lần nhấp nhẩm định nói gì đó nhưng lại chần chừ rồi thôi. Cho nên tôi đoán rằng có lẽ lão Phó đang định hỏi về chuyện ông nội và cha mình, nhưng Lưu Siêu đang kể một mạch rất hấp dẫn, lão Phó không tiện ngắt lời, đành để anh ta tiếp tục kể vạ.

Tôi hỏi Lưu Siêu rằng tại sao trước đây ông Chung Sênh lại biết chuyện về cái tổ chức này, Lưu Siêu nghĩ ngợi, rồi nói: “Tôi cho rằng, người mà ông Chung Sênh nói đến, chắc là thế hệ sau của người gác mộ ở Phụ Hà - Ba Thục (tức vùng Tứ Xuyên Trung Quốc ngày nay). À, chúng ta trở lại việc ký tên, tôi đã kể với anh mọi chuyện rồi, giờ đây dù không muốn thì anh cũng phải ký.”

Tôi lắc đầu, nói: “Tôi vẫn chưa hiểu các chuyện anh kể thì liên quan gì đến việc tôi ký vào đây?”

Lưu Siêu chỉ vào tờ giấy làm bằng da, nói: “Anh có thể coi thứ này như một bản hợp đồng. Tôi cũng không đọc được chữ viết trong này nhưng... ý nghĩa của việc ký tên là: ký rồi thì từ nay anh trở thành người của Thiên Nhai, anh phải suốt đời giữ kín bí mật của Thiên Nhai, và khi đất nước gặp nạn thì anh phải đứng lên góp sức.”

Tôi gật đầu, hỏi: “Nếu tôi không ký thì sao?”

Lưu Siêu lắc đầu, rồi kê bàn tay lên cổ, đưa ngang, nói: “Nhằm bảo vệ bí mật, đề phòng có kẻ lợi dụng Thiên Nhai để kiếm bộn tiền hoặc có ý đồ gì khác, thì sẽ phải chết! Không chết cũng được thôi, nhưng từ nay tôi sẽ phải bám sát anh suốt ngày đêm, dù anh đi ăn uống, đi vệ sinh, hoặc cưới vợ... đêm tân hôn, tôi cũng canh gác anh. Nhưng nếu anh trở thành người của Thiên Nhai rồi thì anh sẽ được Thiên Nhai bảo vệ suốt đời cho đến khi anh chết.”

Tôi rung mình. Đêm tân hôn, anh ta cũng canh gác tôi? Tôi đành cầm bút lên và chuẩn bị ký, tôi lại nhìn Mông Nhân và mọi người. Mông Nhân hiểu tôi định hỏi gì, cậu ta nói: “Bọn tôi đã ký rồi, thật mà! Nếu cậu chưa tin, tôi sẽ chỉ cho cậu xem.”

Mông Nhân nói xong, Lưu Siêu cầm ra một tệp giấy da. Tôi lật xem, đúng là có chữ ký của Mông Nhân và mấy người nữa thật, tôi bèn hỏi Lưu Siêu: “Ký vào đây rồi, sẽ không có tác dụng phụ gì khác chứ? Ví dụ, bắt tôi uống thuốc khống chế, rồi tôi phải định kỳ đến chỗ anh xin thuốc giải độc, nếu không tôi sẽ bị thùng ruột mà chết?”

“Anh nghĩ chuyện này giống như tiểu thuyết võ hiệp chắc? Anh chỉ cần giữ bí mật là đủ, anh vẫn sẽ sống như người bình thường.”

Tôi ngẫm nghĩ, rồi mỉm cười, nói: “Người thuộc về Thiên Nhai rồi, ký hợp đồng rồi, coi như là nhân viên chính thức, thì phải được trả lương, sẽ có lương

hưu, và có bảo hiểm y tế chứ?”

Lưu Siêu bật cười, nói: “Anh xem, nhà cửa cơ ngơi và mọi đồ dùng của tôi đều do hai bàn tay tôi làm ra, Thiên Nhai không cho tôi một xu. Tôi không nói dối anh đâu.”

“Thế thì khác nào làm giúp không công?” Tôi khẽ lắc đầu. Vừa định ký thì tôi lại nhớ đến một chuyện. Lần này thì tôi đã khiến cho cả mấy người phát cáu, lão Phó suýt nữa đứng dậy đánh tôi một trận, tôi vội lùi lại và kéo Lưu Siêu sang một bên, nói nhỏ: “Tôi đã kể về cuốn Thiên thư cho một cảnh sát nghe, anh ta là người rất thân thiết của tôi, à không, của chúng tôi.” Nói rồi tôi chỉ vào lão Phó và Mông Nhân.

Lưu Siêu nhìn tôi. “Cảnh sát?”

Tôi bèn kể cho Lưu Siêu nghe toàn bộ các sự việc về Trần Trọng trước đây...

Lưu Siêu đưa tay lên sờ trán ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi lại bỏ tay xuống, nói với tôi: “Không sao. Ít hôm nay tiếp xúc với anh, tôi cho rằng anh là người tốt, rất đáng tin cậy. Có thể căn cứ vào mấy người bạn anh để đánh giá anh như vậy. Anh biết không: suốt một tuần anh hôn mê, họ gần như không rời anh nửa bước để chăm sóc anh. Vậy thì anh cảnh sát đó nhất định là bạn tốt với anh, đã là bạn của anh thì tôi cũng có thể tin tưởng, tuy nhiên anh nên giữ kín chuyện anh đã là một thành viên của Thiên Nhai. Anh có làm thế được không?”

Tôi gật đầu, sau đó cầm bút ký tên lên tờ giấy da, rồi lấy mũi dao chích vào đầu ngón tay cho rỉ máu, sau đó điểm chỉ lên. Tất cả đã xong xuôi, tôi mỉm cười nói với Lưu Siêu: “Bây giờ tôi nên gọi anh là sư huynh, hay nên gọi anh là gì khác?”

Lưu Siêu nhìn tôi, đáp: “Đây đâu phải bái sư, mà gọi nhau là sư huynh sư đệ? Tôi hơn anh vài tuổi, cứ gọi anh Siêu là được.”

Tôi cười hi hi, nói: “Anh Siêu! Thực ra còn vài chuyện tôi chưa hiểu lắm, cả mấy cậu này cũng thế, anh có thể giải thích không?”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Kết thúc

Lưu Siêu chỉ vào tôi, mỉm cười: “Tôi biết anh định hỏi gì rồi. Trước hết, tại sao tôi được mời tham gia chuyến đi vào sơn động, và, sơn động này thực ra là thế nào, phải không?”

Tôi ra sức gật đầu, rồi kéo Lưu Siêu sang một bên, mời anh ta hút thuốc. Lưu Siêu châm thuốc xong, thấy mấy người chúng tôi đều rất chăm chú nhìn mình, bèn cười ha hả rồi nói: “Không đến nỗi phải thế. Chúng ta đã là anh em thân thiết rồi thì tôi cũng chẳng giấu làm gì. Tôi sẽ kể hết mọi chuyện với các anh, nhưng chuyện quá dài, tôi chỉ nói những điểm then chốt mà thôi.”

Người bạn của Lưu Siêu được Vương Cường nhờ làm giả cuốn Thiên thư, là chuyện có thật; Lưu Siêu được tập đoàn Mộc Lâm mời tham gia chuyến đi, cũng là thật. Trong đó, không có tình tiết nào là do Lưu Siêu tự sắp đặt từ trước, tất cả chỉ là ngẫu nhiên mà thôi. Sau khi Lưu Siêu biết Thiên thư đang nằm trong tay người bạn (trong này còn có một tình tiết: Trương Ái Dân cầm bản phôi-tô đi tìm anh, cũng chỉ là ngẫu nhiên, nhưng Lưu Siêu suy đoán rằng Thạch Bình Nhi dẫn Trương Ái Dân đến tìm anh với mục đích gì thì đương nhiên có thể đoán ra), Lưu Siêu bèn cảnh giác ngay, anh vốn định liên lạc với những người khác của Thiên Nhai - trước đó, cách liên lạc là ở một địa điểm được định sẵn, ví dụ phía đông nam của một khu vực X, sẽ phóng quả pháo hoa lên trời để cho người trung gian sẽ liên lạc với những người bảo vệ xung quanh đó (đây là quy định của Thiên Nhai: nếu nhất thiết phải liên hệ thì buộc phải thông qua người trung gian, người trung gian này không phụ trách canh giữ địa điểm, họ chỉ làm mỗi một việc là nhớ kỹ tín hiệu liên lạc và các vị trí tương đối của những người bảo vệ trong phạm vi một trăm dặm. Những người bảo vệ đều thông qua liên lạc viên này để liên hệ với người khác, chứ họ không được biết địa điểm cụ thể để gặp những người ấy). Cách thức bắn pháo hoa này, cha của Lưu Siêu đã từng dạy lại cho anh, vật liệu cũng dễ kiếm, nhưng việc bắn pháo hoa lại bị thành phố J cấm tuyệt đối; Lưu Siêu nói, pháo hoa bắn lên sẽ là loại pháo lớn và phải bắn liên tục 15-20 phút, nếu cứ liều bắn lên, sẽ bị thành phố phạt tiền và còn bị tạm giam 15 ngày nữa.

Nghe đến đây, tôi thầm nghĩ: một bọn ngớ ngẩn! Chỉ bằng gửi E-mail hoặc chat QQ, hay MSN gì đó, kể cả dùng bỏ câu đưa thư cũng được... Đã sang thế kỷ 21 rồi mà còn phải bắn pháo hoa! Lưu Siêu lắc đầu, nói: “Liên lạc bằng QQ hoặc MSN không đáng tin, mật mã sẽ bị đánh cắp đã đành, nhưng ai có thể bảo đảm thông tin không bị kẻ khác nghe mất? Nếu bị lộ tẩy thì tôi cũng chết đó. Còn việc dùng bỏ câu đưa thư, thì các vị lão tổ tông đã thử dùng từ lâu rồi, không ổn định: các thợ săn rất sẵn, thời trước dùng cung tên, về sau dùng súng săn, hoặc bắn chết bỏ câu, hoặc dù bắn trượt thì cũng khiến bỏ câu sợ quá nên tạm thời mất trí nhớ rồi quên đường bay, nó sẽ vượt đại dương rồi bay sang Mỹ cũng nên.”

Lưu Siêu nói đến đây, chúng tôi bật cười vui vẻ. Chờ chúng tôi cười xong, anh lại nói tiếp: “Không liên lạc được với người trung gian, tôi đang nghĩ cách thông báo cho những người khác thì bỗng dưng lại nhận được tờ thư mời, bảo tôi cùng tham gia tìm báu vật. Thấy đề là động Tỵ Vân, tôi lại lo sợ, bèn tra cứu xem sao, thấy rằng bên ngoài không ai biết rằng có cái hoạt động này, nên tôi cho rằng chuyện này có liên quan đến những gã phản bội Thiên Nhai ngày trước chưa bị tiêu diệt hết, thế là tôi chạy đến tham gia.”

“Các sự việc tiếp theo, thì mọi người đều biết cả rồi. À, chắc Đường Tiểu Bạch chưa biết chuyện xảy ra trước khi chúng ta vào sơn động, tôi sẽ kể cho anh nghe.”

Lưu Siêu cúi mẩu thuốc lá vào cái gạt tàn, rỏ mấy giọt nước vào đó, rồi nói tiếp: “Hai vị đi vào con đường nhỏ đó, và bảo chúng tôi quay về, tôi bèn bảo mọi người đứng nguyên tại chỗ. Trong tình hình đó, ai cũng rất hoang mang, tuy thấy tôi vẫn bình tĩnh và tôi cũng không nghĩ ra cách gì, họ đành nghe theo tôi vậy.”

Lưu Siêu nói vậy, Mông Nhân và mọi người đều gạt đầu.

Lưu Siêu nhìn Mông Nhân, rồi lại nói tiếp: “Chúng tôi chờ cho đến lúc bọn sát thủ kia xuất hiện ở con đường nhỏ ấy với bộ dạng sắp ra tay tàn sát, tôi đành chủ động tấn công trước, hạ luôn tên thứ nhất lộ mặt ra, những tên còn lại bị kẹt đường nên không tiến lên được, chúng đành nổ súng về phía bọn tôi. Tôi bảo các vị này tránh sang bên, cho chúng tiến lại, rồi tôi tiêu diệt từng tên. Chúng có súng nhưng không thể phát huy ở cự ly gần, tôi vẫn nhanh hơn chúng.”

Nếu là mọi ngày thấy ai nói thế này tôi sẽ không tin, nhưng tôi đã chứng kiến thân thủ của Lưu Siêu rồi, tôi phải tin; Mông Nhân và mọi người cũng đang gạt đầu công nhận là đúng.

Tôi hỏi: “Chúng từ con đường hẹp đi ra chứ không xuất hiện từ sớm ở phía sau các anh, tại sao lại thế? Khi chúng vào, các anh không phát hiện ra à?”

Lưu Siêu lắc đầu: “Có lẽ tại Thạch Bình Nhi nói với anh chưa thật rõ ràng. Cái son động này vốn dĩ luôn biến đổi và lặp lại, các khu vực đều không ngừng biến hóa, cho nên có lẽ cái cửa vào động mà họ cho phá nổ không trùng với nơi mà chúng ta đứng; nói cách khác, lúc đó chúng ta và bọn họ không ở cùng một không gian.”

Anh ta nói đến đây thì lão Phó tuôn ra một tràng, giọng có vẻ không vui: “Anh Siêu à, suốt một tuần cậu Bạch bị ngắt, anh toàn kể với chúng tôi những chuyện chẳng đâu vào đâu, ngoài ra, lại bắt chúng tôi ký kết này nọ, và không hé lộ tí gì về cái động ấy, nay cậu Bạch đã tỉnh lại thì anh mới nói ra, anh quá thiên vị thì phải?”

Mông Nhân ngồi bên nói ngay: “Không phải anh ấy thiên vị, mà là... chưa tế nhị, thiếu ý tứ!”

Lưu Siêu mỉm cười: “Nếu tôi đã kể một lần, bây giờ Đường Tiểu Bạch tỉnh lại, tôi kể lại lần nữa thì mọi người nghe sẽ kém hấp dẫn, đúng không?”

Tôi xua tay với Mông Nhân và lão Phó, nói: “Đừng nói chen vào, các cậu im đi cho! Có thắc mắc gì để sau hãy hay.”

“Nói về nguồn cơn của cái động này, chuyện sẽ rất dài, tôi nói tóm tắt thôi vậy. Việc phát hiện ra cái động, cũng là nhờ có một tấm bản đồ giấu của, từ một cuốn sách kinh điển được truyền lại từ người sáng lập ra Thiên Nhai mà phát hiện ra bản đồ ấy. Khi xưa, người sáng lập cũng không nghĩ gì sâu xa, nhưng sau này tổ chức được thành lập, có vị cao nhân nói: bản đồ ấy chỉ địa điểm của kho báu. Hồi đó họ đã lên đường đi tìm, tìm suốt mấy năm mới thấy. Khi vào động, cả thấy mất gần nửa năm để tổ chức cho 15 người vào, chỉ còn 5 người còn sống mà ra được, trong số 5 người này có 2 người về sau phản bội. Tại sao tập đoàn Mục Lâm biết địa điểm cụ thể của động, là vì thế. Các vị lão tổ tông nhận ra rằng khởi nguồn của son động này có từ rất sớm, hẳn phải là từ các triều đại sớm nhất. Đường Tiểu Bạch đã đến chỗ thạch môn thì anh đã thấy cả rồi.”

Tôi gạt đầu. Đúng thế, Thạch Bình Nhi đã nói với tôi khi chúng tôi nhìn thấy thạch môn.

“Về sau, khi họ đi ra rồi, họ ghi chép lại tất cả những điều mắt thấy tai nghe trong son động, tất nhiên cũng ghi chép cả cách thức vào động ra động nhưng không thật đầy đủ. Cách thức ra vào ngày nay là kết quả của vô số lần tập đoàn Mục Lâm thử nghiệm mà có được. Tuy nhiên, chỉ có một phương pháp để vào và ra động, là thuốc nổ, ngoài ra không có cách nào khác, căn bản không có chuyện cửa động cứ sau vài chục năm lại tự động mở một lần, nói vậy là trò lừa bịp người ta. Năm xưa Bạch Liên giáo khởi nghĩa, họ nói là vì trăm họ, nhưng rồi họ lại tàn sát dân lành, biến thành một thứ tà giáo thật sự, và họ còn nhắm vào Thiên Nhai nữa. Người của Thiên Nhai bí quá đành đưa ra một kế là dẫn họ vào son động để tìm châu báu, sau đó bịt cửa động, nhốt cả người dẫn đường và bọn Bạch Liên giáo trong động.”

Tôi nghĩ đến khung cảnh Thạch Bình Nhi lần đầu vào động nhìn thấy những cảnh tượng kia, bây giờ kết hợp tất cả lại, thấy rằng khi đó họ nhìn thấy các tín đồ Bạch Liên giáo khuôn hòm xiềng, thực ra là họ đem hòm vào để chứa châu báu chứ không phải là cất chúng vào động.

Nghe kể chuyện quá lâu, tôi rất sốt ruột bèn hỏi: “Bây giờ tôi chỉ muốn biết cái son động ấy thực ra là thế nào?”

Lưu Siêu lắc đầu: “Chúng tôi đoán, son động ấy dùng làm nơi tế lễ, nhưng tác dụng thật sự của nó là để làm gì, là động thiên nhiên hay động nhân tạo, thì chịu không biết. Và, trọng điểm của son động này là cây thạch trụ bên trong; phải đứng gần thạch trụ thì mới nhìn thấy những người thời cổ và người đời sau đã vào động, cùng những sự việc xảy ra trong đó. Cho nên nó mới có tên là động ký ức, còn chúng tôi gọi nó là động tiên tri hoặc gọi là tiên động cho dễ hiểu.”

Tôi hừ một tiếng. Nghe chán chê, rốt cuộc người của Thiên Nhai cũng không biết cái động này là thế nào.

Lưu Siêu đứng lên rót cho chúng tôi mỗi người một ly trà, rồi anh lại ngồi xuống, nói: “Tôi từng nghĩ, có lẽ sẽ có một ngày nào đó, chuyển toàn bộ các tư liệu về son động này cho nhà nước cho xong. Nhà chúng tôi mấy thế hệ canh giữ ở vùng này đã quá mệt mỏi, mệt lắm rồi. Chúng tôi không đủ nhân lực vật lực, không thể có cách gì đi sâu khám phá nổi những bí mật về nó.”

Nói rồi Lưu Siêu đứng dậy đi vào bếp, lúc bước đến cửa bếp, anh lại hỏi chúng tôi: “Các anh muốn ăn món gì nào? Tối nay tôi làm cơm, bà xã tôi vẫn đang ngồi trông hàng ở nội thành.”

Tôi nêu ra một vấn đề cuối cùng: tại sao Lưu Siêu lại tha cho Thạch Bình Nhi? Về lý mà nói, Thạch Bình Nhi là người đối lập với Lưu Siêu, xưa nay Thiên Nhai vẫn thanh trừng những kẻ phản bội họ kia mà?

Lưu Siêu trả lời rằng, anh ta không biết rõ danh phận của Thạch Bình Nhi, quan sát mọi hành động của Thạch Bình Nhi, thì cô ta không hẳn là người của tập đoàn Mộc Lâm; rất có thể cô ta là người của một tổ chức thứ ba nào đó. Cô ta tốt hay xấu ra sao, trực giác mách bảo Lưu Siêu rằng Thạch Bình Nhi đã giúp đỡ mấy người chúng tôi, đã cứu chúng tôi khi gặp nguy hiểm, thì anh ta không có lý do gì để ra tay với Thạch Bình Nhi cả.

Tôi bước ra ban công, lúc này mới nhận ra rằng ngôi nhà này ở rất gần Thuyền Sơn. Đứng ở ban công này có thể nhìn thấy rất rõ đập nước ở Thuyền Sơn và núi Thuyền Sơn cao ngất. Tôi châm điếu thuốc hút, ngắm nhìn ruộng nương xung quanh và những bóng người đang chầm chậm đi trên con đường nhỏ, tôi rất muốn hú vang một tiếng để giải tỏa tâm lý bức xúc. Lúc sờ túi tìm bật lửa, tôi lại thấy chiếc bút ghi âm mà Thạch Bình Nhi để lại, chú gấu xinh xắn bần sứ buộc ở cây bút phản xạ ánh mặt trời chói chang khiến mắt tôi xanh lè.

Việc chỉnh lý của tôi đối với “Thiên Nhai ký”

Truyền thuyết về động Ty Vân là có thật. Sau lần đầu tiên nghe nói về truyền thuyết này, tôi đã nghĩ phải dành thì giờ để đi tìm các tư liệu tường tận về sơn động này, xem xem có thể tìm ra vị trí chính xác của nó không. Nhưng sau khi trải qua các sự việc vừa rồi, tôi cảm thấy lúc đó tôi không làm như dự định là đúng đắn. Nếu tôi thực hiện thật thì sẽ gánh đủ hậu quả: hoặc bị tập đoàn Mộc Lâm diệt khẩu, hoặc tôi sẽ phải nuôi tiếc suốt đời.

Chuyến đi vừa rồi đã để lại cho tôi quá nhiều điều nghi vấn, nhưng tôi chỉ liệt kê ra đây mấy điểm quan trọng nhất:

Một là, động Ty Vân thực chất là thứ gì vậy?

Sở dĩ tôi nói là thứ gì, vì với trực giác của mình, tôi không cho rằng nó là một sơn động, thậm chí nó là một cơ thể sống, tuy trực giác của tôi không thể đưa ra những chứng cứ xác đáng, cách nói của tôi có vẻ hoang tưởng, nhưng trực giác của tôi cũng có độ chính xác đến năm phần mười. Một sơn động có thể đổi các vị trí thậm chí có thể tự điều chỉnh thời gian, thì nó là thứ gì vậy? Chỉ là một cái động đơn thuần ư? Lưu Siêu nói anh ta đã tra ra cái động này dùng để tế lễ, nhưng nó xuất hiện từ thời đại nào thì ngay tổ chức Thiên Nhai cũng không biết. Trong thâm tâm tôi, tôi dành cho sơn động này một chỗ đứng, và tôi đánh một dấu hỏi đỏ chói trên nó. Dấu hỏi này, tôi nhất định phải tìm ra câu trả lời.

Hai là, tập đoàn Mộc Lâm là một tổ chức như thế nào?

Về sau tôi đã tra cứu các tư liệu về tập đoàn Mộc Lâm nhưng tôi không dám nhờ bạn bè đi nghe ngóng về nội bộ của họ, vì nếu làm thế thì họ sẽ nhanh chóng truy tìm ra tôi ngay. Như Lưu Siêu nói, lần này họ có thể vì được Thiên Nhai che chở cho, nên đối phương không dám tìm đến “hỏi tội”, nhưng nếu chúng tôi cứ tiếp tục tìm hiểu về các chuyện khác của tập đoàn Mộc Lâm thì rất có thể Mộc Lâm sẽ ra tay trừ khử chúng tôi ngay. Với thực lực của mình, họ có thể bày đặt ra vài vụ tai nạn nào đó, là có thể tiêu diệt tất cả chúng tôi. Tôi từng nghĩ xem có nên kể tất cả mọi chuyện về tập đoàn Mộc Lâm với anh Trần Trọng hay không, vì nói cho cùng, họ là bọn người phạm pháp, nhưng nếu kể với Trần Trọng về tập đoàn Mộc Lâm thì không thể không nhắc đến tổ chức Thiên Nhai, tôi thì đã ký tên vào tờ đơn xin được che chở... và dù chưa ký đi nữa thì tôi cũng nên ngậm miệng vì rất nể người bạn Lưu Siêu này mà phải giữ kín mọi bí mật về Thiên Nhai.

Nhưng điều mà tôi không ngờ là, chẳng bao lâu sau tập đoàn Mộc Lâm đã bị một tập đoàn của Mỹ mua lại, tuy chuyện mua lại công ty là việc rất hay xảy ra trên thương trường, nhưng những người nhà nghề thì nói rằng trước đó họ không hề biết tin về chuyện Mộc Lâm sắp bị mua lại. Hai bên mua bán quá nhanh gọn khiến người ta phải ngạc nhiên. Sau đó tập đoàn Mộc Lâm bắt đầu cắt giảm nhân viên trong nước, trong thời gian này, giới truyền thông đều biết rõ cả. Tôi không hiểu, đó có phải vì sự kiện động Ty Vân đã khiến cho lãnh đạo cao cấp của tập đoàn Mộc Lâm phải đưa ra quyết định gì đó? Hay là vì nguyên nhân thương mại mà tập đoàn bị thu tóm thật? Tôi đương nhiên rất muốn tin ở lý do thứ nhất.

Ba là, về Thạch Bình Nhi?

Cô gái này đáng để đặt rất nhiều dấu hỏi. Ngay từ ban đầu với danh nghĩa nhân viên công tác của một công ty thám tử cho đến sau này là người của tập đoàn Mộc Lâm, rồi hiện giờ cô ta chẳng là gì cả, trong băng ghi âm, Thạch Bình Nhi còn nói mình bị tập đoàn Mộc Lâm truy sát... tôi quả thật không hiểu cô ta thực ra làm gì. Nhưng từ sau khi “ra đi”, Thạch Bình Nhi vẫn không ngừng liên lạc với tôi. Bấy lâu nay cô vẫn e-mail với tôi nhưng lần nào cũng thay đổi địa chỉ hôm thư, lúc thì nói toàn chuyện vu vơ, lúc thì kể về một số chuyện lý kỳ mà cô gặp phải (ở đây tôi không tiện thuật lại. Trong các phần ghi chép khác sau này tôi sẽ chỉnh lý riêng về những chuyện của Thạch Bình Nhi). Trong thư tín, Thạch Bình Nhi không hề đã động rằng hiện giờ cô đang ở đâu, và còn nói cô sẽ không gọi điện cho tôi. Tôi từng để nghị hai bên sẽ dùng webcam để trò chuyện nhưng Thạch Bình Nhi từ chối, nói là làm thế sẽ dễ bị người ta điều tra ra. Sau đó cô chỉ gửi cho tôi một bức ảnh, trong ảnh, Thạch Bình Nhi đang ngồi trên ghế, mỉm cười nhìn thẳng vào ống kính, sau lưng là bức tường trắng, ngoài ra không nhìn thấy gì khác. Tôi không hỏi lý do, vì biết Thạch Bình Nhi sẽ trả lời rằng phải đề phòng bị người ta dễ dàng truy ra.

Bốn là, quá khứ và hiện tại của Thiên Nhai.

Về quá khứ của Thiên Nhai, thì rải rác trong các phần ghi chép phía trên tôi đã nhắc đến không ít, tôi tạm gác lại sang một bên đã, sau này rồi rồi sẽ viết riêng về Thiên Nhai tỉ mỉ hơn, thành một bài bút ký độc lập. Điều này tôi đã trưng cầu ý kiến của Lưu Siêu rồi, anh ta nhất trí những phần tôi sẽ viết về anh; và còn nói: mình anh không thể quyết định nổi về Thiên Nhai, nếu có dịp anh sẽ đi hỏi ý kiến một số nhân vật khác xem họ có đồng ý công bố quá khứ của Thiên Nhai ra hay không. Vì anh cũng cho rằng những sự việc đó sớm muộn gì cũng nên công bố cho người đời biết, nếu cứ để chôn vùi dưới lớp bụi thời gian thì cũng không công bằng với Thiên Nhai.

Thiên Nhai ngày nay còn lại bao nhiêu người? Với tư cách “phóng viên”, tôi đã phỏng vấn Lưu Siêu. Lưu Siêu lắc đầu nói anh cũng không biết hiện nay còn lại bao nhiêu người, nhưng anh rất rõ điều này: ở khắp mọi nơi trên toàn quốc đều có người của Thiên Nhai. Nghe nói thế tôi không thể không trầm trồ thán phục về quy mô to lớn của tổ chức này. Lưu Siêu còn nói: sở dĩ Thiên Nhai không công khai với xã hội là vì sợ bị hiểu lầm; tuy nhiên, dù hiện nay còn bao nhiêu người thì ai ai cũng mãi mãi ghi nhớ tôn chỉ của Thiên Nhai. Tôi lắc đầu nói, tuy Thạch Bình Nhi đã cho tôi biết một phần về Thiên Nhai nhưng mới chỉ nói sơ sơ không thật rõ. Lưu Siêu đứng lên khề nện chân xuống sàn nhà, nói ngắn gọn khái quát rằng, tất cả chỉ là vì muốn bảo vệ đất nước này của người Trung Quốc, bảo vệ di sản văn hóa Trung Quốc còn sót lại chưa bị ai cướp đi mất, mà thôi.

Chương 62: Phục ma ký: Ma nhập

Tìm người, không phải sở trường của tôi, nhất là đi tìm một người tôi không quen, và chỉ mới gặp một lần.

Từ sáng sớm đến giờ, tôi đã đi loanh quanh bảy tám lượt trên núi chùa Hàn Lâm, tôi đã đếm thấy chùa này có cả thấy sáu cái ao, bảy nhà vệ sinh, tôi đã đi đi lại lại giữa hai khu vực này mãi, vì Luru Siêu bảo tôi rằng người mà tôi định tìm sẽ xuất hiện ở hai nơi này.

Người ấy tên là Luru Vân, anh họ của Luru Siêu, một anh chàng đam mê chơi cờ, chỉ hay có mặt ở chùa Hàn Lâm thành phố M. Chùa Hàn Lâm tựa lưng vào núi, phía trước là sông, con sông Bồi Giang nổi tiếng chảy qua thành phố M. Chi hiềm chùa Hàn Lâm chưa lừng lẫy như chùa Thánh Thủy cách nó không xa; đa số khách đến chùa chủ yếu nhằm xóc thẻ xin quẻ cầu may hoặc ngồi bên sông hóng gió mát thổi đến, uống trà, đánh cờ mà thôi.

Tôi đến tìm Luru Vân là vì một nguyên nhân. Chuyện này phải bắt đầu kể từ sau khi chúng tôi rời khỏi nhà Luru Siêu chuẩn bị trở về thành phố C...

Khi chúng tôi sắp trở về thành phố C, thì Mễ Đầu bỗng lăn ra ốm, ốm rất nặng, thoát đầu sốt cao kéo dài, đến nửa đêm chúng tôi phải gọi xe cấp cứu đưa cô ấy đi viện. Mễ Đầu nằm viện ba ngày, khi thể lực tạm bình phục thì lại quay về nhà Luru Siêu. Vì Mễ Đầu bị mệt nên chúng tôi không thể lập tức trở về thành phố. Với lão Phó thì chẳng sao, cậu ta được thừa hưởng cơ nghiệp sống đến cuối đời cũng không hết, nhưng tôi và Mông Nhân thì khác, chúng tôi phải về công ty để đi làm. Mông Nhân cố nài nỉ sếp cho phép nghỉ thêm mấy hôm nữa, nhưng tôi bị sếp ép dữ quá, qua điện thoại tôi nói luôn rằng tôi xin thôi việc. Sếp rất ngạc nhiên, rồi bảo tôi cứ suy nghĩ thêm, vài hôm nữa hãy trả lời anh. Tôi biết sếp không muốn tôi ra đi, vì hiện giờ tôi và Mông Nhân đang phụ trách một dự án mà ngoài hai chúng tôi ra thì những người khác chỉ còn cách bắt đầu làm từ đầu.

Tối hôm Mễ Đầu trở lại nhà Luru Siêu, bệnh tình của cô lại có sự biến đổi. Không bị sốt cao nhưng lại ho dữ dội, vừa ho vừa kêu ca rằng nhà Luru Siêu đang có quá nhiều con thiêu thân bay lượn, cô còn nhìn thấy cả đàn chuột bò qua giường cô nằm. Thoạt đầu chúng tôi chẳng mấy bận tâm, cho rằng con gái thường hay nhát gan, nhà Luru Siêu có chuột hay thiêu thân thì cũng là chuyện thường tình, Mễ Đầu ho khiếp quá nên hoa mắt mà nói thế thôi.

Tối hôm đó chúng tôi mua thuốc xuyên bối mẫu về mài thành bột, bỏ quả lê trộn lẫn rồi chưng lên cho Mễ Đầu ăn, nhưng không có hiệu quả gì. Sáng sớm hôm sau Mễ Đầu ho rũ rượi, chúng tôi lại đưa cô đi viện, họ truyền dung dịch suốt một ngày, có đỡ ho nhưng tình trạng tinh thần của Mễ Đầu lại rất tồi tệ, trông phờ phạc như kẻ mất hồn, định nói gì với cô thì phải nhắc lại đến ba bốn lần, nếu không, đừng hòng cô đáp lại anh.

Nhưng lúc trở về nhà Luru Siêu thì Mễ Đầu lại bắt đầu ho muốn chết. Lúc này đã quá khuya, dù đi viện thì họ cũng chỉ cho tí thuốc kháng sinh gì đó, cho nên chúng tôi quyết định sáng mai mới đưa Mễ Đầu vào viện. Đến nửa đêm thì Mễ Đầu bắt đầu kêu gào, rằng nhà Luru Siêu có chuột và thiêu thân, thậm chí nhìn thấy bức tường đối diện trong phòng đang dần nứt ra. Sắc mặt Mễ Đầu cho thấy cô không có ý làm thế để bõn cợt chúng tôi...

Mông Nhân bỗng phát hoảng, không biết nên ứng phó ra sao đây, anh nói nhất định phải đưa Mễ Đầu đi viện, chắc cô ấy không chỉ đơn giản là bị cảm. Cho đến sau nửa đêm, Mễ Đầu bỗng kêu thét lên, chúng tôi đang tức trực ngoài cửa bên chạy vào phòng. Mông Nhân đi trước tiên, vừa vào đã nhìn thấy Mễ Đầu giãy giụa trên giường rồi nhô mồm dậy, Mông Nhân vội chạy đến đỡ cô nhưng bị cô đập văng ra tận cửa, cú đập quá mạnh khiến Mông Nhân xô vào tôi, tôi phải lùi lại một bước.

Mễ Đầu quát lớn: “Các người đừng lại gần tôi!” Rồi cô trằm chằm lên đầu. Luru Siêu bảo lúc này chúng tôi không nên khiến cho Mễ Đầu bị kích thích thêm. Chúng tôi đi ra đến cửa, lão Phó thì tung ra một câu rất thiếu tế nhị: “Anh Siêu, liệu trong nhà anh có thứ gì đó không mấy sạch sẽ không?”

Vừa nói xong thì lại thấy Mễ Đầu vẫn trằm chằm và kêu gào... kêu liên tục đến mười giây, rồi run run hỏi Mông Nhân: “Cung à, vừa nãy em nhìn thấy một cái bóng trắng lướt qua cửa sổ, sau đó... nó rơi từ trên trần nhà xuống, rơi trúng cái chân của em, rồi nó ngồi trên chân nhìn em chăm chăm, rất lâu...”

Mông Nhân an ủi Mễ Đầu rằng đó chỉ là ảo giác, nhưng cô khẳng khái nói không phảo ảo giác, cô thậm chí phát cáu nói mình học ngành tâm lý, không bao giờ tin những thứ vô căn cứ, vừa rồi chính mắt cô nhìn thấy, tại sao mọi người cứ không chịu tin cô?

Tôi vốn nghĩ như Mông Nhân, tôi nhân lúc chẳng có việc gì làm bèn ngồi ở phòng khách chỉnh lý lại các sự việc xảy ra trong động Tỵ Vân, và bỗng nhớ đến cái bóng trắng nhìn thấy trong động... cái bóng ấy không phải trong số những người trước đó đã từng vào động, cái bóng ấy chỉ thoáng lướt qua cửa động.

Cái bóng ấy thực chất là gì? Lẽ nào... nó cũng theo chúng tôi đi ra? Tôi đang cân nhắc có lẽ nên kể lại chuyện này với mọi người.

Mễ Đầu không ngớt kêu gọi chúng tôi xua đuổi cái bóng trắng kia ra khỏi căn phòng. Lát sau, cô lại nói cái bóng ấy đã nhập vào người cô. Tôi cuống lên, bèn gọi mọi người ra ban công, kể lại sự việc về cái bóng cho họ nghe.

Tôi nói xong, mọi người đều im lặng, ai cũng chăm chú nuốt hết điều này đến điều khác, lặng lẽ cúi đầu không nói một câu.

Một hồi lâu sau, lão Phó ngẩng đầu lên nói với tôi: “Cứ như cậu nói, trong động đã từng có rất nhiều người chết, hồn ma luôn bay lượn trong động ấy...” Tôi liền ngắt lời: “Cậu hâm à? Trên đời này làm gì có hồn ma? Hảo huyền quá! Tôi vẫn hay nhắc cậu nên dùng đầu óc để suy nghĩ chứ đừng dùng đầu óc để suy nghĩ!”

Lưu Siêu từ nãy vẫn im lặng, bây giờ anh bỗng lên tiếng: “Hay là... tôi sẽ đi tìm một người đến xem sao?”

Tôi, Mông Nhân và lão Phó đồng thanh: “Anh đi tìm ai?”

Lưu Siêu bước ra cửa vừa đi giày vừa nói: “Các cậu đừng hỏi làm gì, đến lúc đó khắc biết. Tôi cho rằng sẽ có tác dụng.”

Tôi kéo Lưu Siêu đứng lại: “Anh định đi đâu, nói rõ đi? Hiện nay chúng ta cùng trên một chiến tuyến, anh vẫn còn điều gì không muốn cho chúng tôi biết hay sao?”

Lưu Siêu mỉm cười, nói: “Mẽ Đầu bảo trong người cô ấy có một cái bóng, tôi sẽ đi tìm người đến lời cái bóng ấy ra.”

Tôi vội hỏi: “Anh tìm ai? Anh mà cũng tin trong người cô ấy có thứ gì đó à?”

Lưu Siêu đáp: “Vấn đề lúc này không phải là có tin hay không, chúng ta cần đỡ cô ấy đi bệnh viện mới đúng. Người mà tôi tìm, sẽ có cách, các cậu cứ chờ, lát nữa tôi sẽ về. Hãy an ủi Mẽ Đầu, đừng để cô ấy gây náo loạn.” Nói rồi anh bước đi. Chúng tôi bèn vào phòng nói với Mẽ Đầu về việc Lưu Siêu đi tìm người giúp đỡ, lão Phó nói thẳng tuột: “Anh ấy đi gọi người đến bắt quỷ giúp cô.” Vừa nói xong, Mẽ Đầu tỏ ra rất kỳ quái, nói: “Làm gì có quỷ? Quỷ nào? Là ma thì có! Ma đã nhập vào người tôi! Chắc chắn là thế. Các người đừng nói bừa.” Chúng tôi đành gật đầu. Ừ thì ma.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 63: Nhân sĩ phục ma

Chừng hơn một giờ sau, Lưu Siêu trở về dẫn theo một nam giới khoảng ba mươi tuổi, mặc bộ đồ Tôn Trung Sơn. Người ấy bước vào, thay dép lê. Lưu Siêu giới thiệu: “Đây là Lưu Vân, anh họ của tôi.” Lưu Vân chào hỏi mọi người, rồi anh cầm cái cốc luôn mang theo người đi tìm nước uống trong phòng khách. Tôi vội cầm cốc của anh đến bình hứng nước hộ anh. Lưu Vân uống mấy hớp rồi hỏi: “Người đâu?”

Lưu Siêu vội dẫn anh ta vào phòng trong. Lưu Vân chăm chú nhìn Mẽ Đầu một lúc rất lâu, sau đó anh bảo chúng tôi đi ra ngoài. Mông Nhân xin nán lại nhưng bị Lưu Vân từ chối. Mẽ Đầu ngồi trên giường, lo lắng nhìn Lưu Vân. Lưu Vân mỉm cười, nói: “Đừng sợ. Tôi đã có cách, sẽ rất mau khỏi thôi! Cô cứ tin ở tôi. Tôi nhất định sẽ bắt cái thứ ở trong người cô ra.”

Mẽ Đầu lại nhìn chúng tôi đang đứng ngoài cửa, chúng tôi không biết Lưu Vân có làm được không nhưng cũng cứ gật đầu với Mẽ Đầu.

Tôi khẽ hỏi Lưu Siêu đứng bên cạnh: “Có... có thể phục ma thật không?”

Lưu Siêu mỉm cười, nói: “Cứ chờ, lát nữa anh sẽ biết.”

Tôi đang định tiện tay khép cửa lại thì Lưu Vân ngoảnh ra nói: “Sao lại đóng cửa? Đầu phải chuyển gì khuất tất? Các vị cứ im lặng đứng đó là được. Mở cửa ra cho thông gió, đừng lo.”

Nghe Lưu Vân nói thế, tôi hơi ngạc nhiên. Nghe nói, nếu bắt ma thì phải đóng cửa lại, để phòng ma quỷ sau khi bị đuổi ra thì chúng không chạy lung tung, vẫn thấy trong phim ảnh, các linh mục phương tây còn dùng nước thánh và cây thập tự, thậm chí đem cả gương nữa. Lưu Vân làm như thế thì quá mới mẻ, liệu cách phục ma thật sự có giống như anh ta làm không?

Tôi lại hỏi nhỏ Lưu Siêu: “Phục ma kiểu Trung Quốc à?”

Lưu Siêu lừ mắt: “Định hỏi lý hồn kiểu Trung Quốc nữa chắc? Đừng nói nữa, im lặng!”

Lưu Vân đứng trước mặt Mẽ Đầu, lẩm nhẩm những câu gì đó. Tôi ghé đầu nhìn vào trong phòng, đóng tai lắng nghe nhưng không nghe rõ anh ta đang nói gì. Lưu Vân lại đi vòng lên đầu giường, quay lưng về phía chúng tôi, anh đưa hai tay lên lên cao, dang rộng ra rồi đột nhiên ép xuống phía dưới và đặt hai tay bên cạnh Mẽ Đầu; sau đó tay phải anh từ từ dịch chuyển từ đầu xuống chân cô, cứ thế vài lần. Tiếp đó, tay trái anh lần vào túi xách lấy ra một thứ gì đó, rồi anh nắm một nắm tựa như bột rắc lên người Mẽ Đầu, tay phải của anh áp lên những chỗ rắc bột và nhấc mạnh lên cao...

Lúc này chúng tôi đều nhìn thấy rất rõ những ánh quang màu trắng bị rút ra khỏi người Mẽ Đầu, rồi bị Lưu Vân nhanh chóng nắm chặt trong tay. Lưu Vân lại vỗ mạnh hai bàn tay, chúng tôi nhìn thấy một đám bột trắng bắn tung lên. Sau đó anh bảo chúng tôi: “Mau tìm một cái chai!”

Chúng tôi vội tìm khắp nhà nhưng không tìm thấy chai lọ gì, chỉ có lon cô-ca, bèn hỏi Lưu Vân xem có dùng được không, anh nói “cũng được”. Chúng tôi bật nắp lon đồ hết cô-ca đi rồi đưa cho Lưu Vân. Anh cầm lấy rồi thận trọng bỏ một thứ gì đó vào trong lon, sau đó khua lên trước mặt Mẽ Đầu, nói: “Cô nhìn đi, đã ổn rồi. Bây giờ tôi kê một đơn thuốc, cô phải uống đúng giờ và uống hết thuốc trong ba ngày, thế là khỏi hẳn.”

Mễ Đầu gật đầu. Lúc này chúng tôi thấy khí sắc của cô ấy đã khá lên rất nhiều so với lúc trước. Rồi Luru Vân quay người bước ra, nói rằng anh còn có chút việc phải đi. Anh lấy ra một đơn thuốc đưa cho Luru Siêu, rồi anh chào chúng tôi và ra về.

Luru Vân vừa ra khỏi cửa, Luru Siêu mỉm cười, nói với chúng tôi: “Thần kỳ chưa?” Chúng tôi đều gật đầu. Tôi hỏi Luru Siêu: “Cái thứ vừa nãy là gì thế? Chắc không thể là... có ma nhập vào người thật?”

Luru Siêu cười hề hề, nói: “Vài hôm nữa Luru Vân đến, các anh cứ hỏi anh ấy là được. Việc quan trọng nhất lúc này là sắc thuốc cho Mễ Đầu uống. Bây giờ tôi ra phố bốc thuốc đem về, nhiệm vụ sắc thuốc sẽ giao cho...” Anh chỉ tay vào mấy chúng tôi, lão Phó khôn khéo né tránh, cuối cùng Luru Siêu vỗ tay lên trán, nói: “Phải, giao cho Mông Nhân nhiệm vụ sắc thuốc.”

Nào ngờ Mông Nhân buông ra một tràng: “Tôi không biết sắc thuốc. Hồi nhỏ toàn là mẹ tôi sắc cho tôi, ngày nay có hình thức thuê sắc thuốc kia mà?”

Tôi và lão Phó lờ mắt nhìn cậu ta. Lão Phó nói: “Cậu hay xem phim, thừa biết rồi: mấy bát nước, sắc còn một bát thuốc.”

Tôi tiếp lời: “Không uống thì đổ bỏ, bệnh sẽ khỏi, đúng không?”

Tôi lại hỏi Luru Siêu: “Thuốc ấy, liệu có ăn thua gì không?”

Luru Siêu nói: “Tuyệt đối hiệu quả! Dù không tin ông anh tôi thì cậu cũng nên tin tôi đi!” Nói xong anh đi ra.

Kể cũng tài tình thật! Sau ba ngày uống thuốc của Luru Vân, Mễ Đầu đã đỡ ho rất nhiều, ít ra là ban đêm đã có thể ngủ bình thường, da dẻ cũng hồng hào hơn. Tôi, Mông Nhân và lão Phó nói chuyện với nhau, công nhận rằng sự việc này quả là thần kỳ, phải tìm Luru Vân để hỏi cụ thể mới được. Nhất là tôi... nếu đúng là có chuyện ma nhập vào Mễ Đầu, con ma mới chỉ lướt qua cửa... nhưng tôi, tôi đã vào tít sâu trong động và ở đó rất lâu, chắc tôi cũng sẽ...

Theo Luru Siêu nói, muốn gặp nhân vật Luru Vân bí hiểm lạ kỳ này cũng không dễ, có lúc anh ta ngao du câu cá... xung quanh núi Thuyền Sơn, nhưng phần lớn thời gian anh ta hay đến chùa Hàn Lâm của thành phố âm đánh cờ với các cụ già; nếu không thấy có mặt ở một trong hai nơi này tức là anh ta đang ở nhà, nhà Luru Vân ở ngoại thành. Nơi đó vốn là một khu biệt thự hình thành sớm nhất thành phố nhưng chỉ bán được hai biệt thự, còn lại thì không ai hỏi đến. Về sau, chủ đầu tư đã tự sát vì kinh doanh thua lỗ, Luru Vân bèn tìm cách mua lại được một phần trong đó gồm bốn biệt thự, anh tạm để đó đã. Dầu bao năm qua không có khách hỏi mua thì khu vực mà anh sở hữu vẫn là chốn đào nguyên giữa cõi trần ai này.

Nghe Luru Siêu nói thế, xem ra, Luru Vân quả là một cao nhân khác thường! Ba chúng tôi bèn xuất phát, trước hết đến đập nước ở Thuyền Sơn là nơi gần hơn, nhưng tìm suốt một ngày trời, chỉ thấy những người đang câu cá chứ không thấy bóng anh đâu. Tôi đã xin thôi việc công ty, cha mẹ tôi thì luôn kêu gọi tôi trở về giúp trông nom việc kinh doanh, tôi đang nghĩ, ừ thì tặc lưỡi trở về nhà cho xong, nhưng trước hết phải ở lại thành phố âm nghỉ ngơi ít hôm xem xem có thể làm việc gì đó thú vị, còn hơn là về nhà trông coi cửa hàng ăn uống. Lão Phó tạm cấp cho tôi ít tiền tiêu, do cậu ta đã hứa với tôi từ trước rồi.

Bàn bạc xong, Mông Nhân, Mễ Đầu và lão Phó quay lại thành phố C, và trở về nhà mình. Còn tôi, tôi đến thành phố J thăm cha mẹ, sau đó lại trở về ngôi nhà mới ở thành phố âm ngủ bù và thư giãn vài hôm. Thực ra, tôi chủ yếu chỉ muốn tìm gặp Luru Vân, có điều, vấn đề bức xúc nhất với tôi lúc này là tiền đã sắp cạn. Tôi không phải hạng người thích giỡn tay xin tiền cha mẹ, ngoại trừ lâm vào tình thế nguy cấp đành phải mở mồm vậy. Kể từ khi học đại học năm thứ nhất, tôi đã không xin cha mẹ tiền sinh hoạt phí, bao năm qua đã có thể tự lo thân, nay lại mở miệng xin tiền thì thật bẽ mặt.

Cũng may, lão Phó đã đưa tôi năm ngàn nhân dân tệ. Lúc cầm tiền, tôi đã nói rõ: tiền này tôi vay cậu, trong vòng nửa năm là cùng, tôi sẽ trả nợ.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Thầy bói

Tôi về nhà ở thành phố âm nghỉ ngơi hai ngày, sang ngày thứ ba, tôi đến chùa Hàn Lâm tìm Luru Vân. Cả ngày mai phục trên núi ngồi xem mấy ông già lâm lâm đánh cờ, vẫn không thấy bóng Luru Vân đâu. Lúc chạng vạng tối, tôi đang định vậy xe để về thì thấy anh ta tay cầm bình nước trà chậm chậm đi xuống núi.

Tôi vội chạy đến với Luru Vân. Nhìn thấy tôi, Luru Vân bèn bước lại chiếc ghế đá kê bên đường, đặt bình nước trà xuống, châm thuốc hút, rồi nói: “Tôi biết chắc chắn trong các anh ít nhất sẽ có một người đi tìm tôi. Coi như tôi và các anh có duyên, vậy thử nói xem anh muốn xem bói về gì? Về sự nghiệp, hay là hôn nhân?”

Lúc này tôi mới vỡ lẽ, thì ra Luru Vân là thầy bói. Tuy nhiên tôi cũng không lấy làm lạ vì Luru Vân có thể mua được khu bất động sản kia, vì trước hết là khu vực ấy hẻo lánh và người ta vẫn đồn rằng phong thủy ở đó không tốt, hiện nay nhà đất ở đó không mấy giá trị nữa. Mặt khác, làm nghề thầy bói tương đối, nếu đã có chút tiếng tăm thì không phải chuyện đùa, xây nhà, mua xe hơi... dễ dàng hơn vô số người. Ông cậu tôi cũng làm nghề này, hiện giờ

đã xây được ba ngôi nhà ở quê, một anh con trai đã mua được xe tải để chở hàng thuê, một con trai khác kế nghiệp cha cũng làm thầy bói, họ đều khá nổi tiếng trong vùng.

Nói về một khía cạnh khác, tôi thực ra luôn nửa tin nửa ngờ về các trò bói toán. Tuy tôi đã từng đọc không ít sách về lĩnh vực này nhưng tôi vẫn cho rằng, những thầy mà tôi đã gặp đều hoặc là những gã nửa đầu đất hoặc là những gã đại bịp 100%.

Đúng là chúng tôi đã tận mắt chứng kiến Lưu Vân bắt ma cho Mễ Đầu, kê đơn thuốc cho cô ấy rất có hiệu quả, nhưng trong thâm tâm tôi vẫn rất không tin. Cho nên, tôi nói: “Thầy Vân à...”

Tôi vừa mở miệng thì Lưu Vân xua tay: “Đừng nên gọi như thế. Tôi khác với những vị bày sạp xem bói vỉa hè, tôi không chuyên nghiệp làm về lĩnh vực này, và dù có xem cho ai tôi cũng không lấy tiền, tôi chỉ coi trọng chữ Duyên mà thôi. Cứ gọi tôi ‘anh Vân’ là được.”

Tôi gật đầu: “Vâng, anh Vân. Thực ra tôi đi tìm anh không vì muốn xem tướng số gì, tôi chỉ muốn biết mấy hôm trước anh đến bắt từ người cô bạn chúng tôi... là thứ gì vậy?”

Lưu Vân hơi ngạc nhiên, sau đó anh cười ha hả một hồi lâu, khiến những người đi bên đường đều dừng lại nhìn thì anh mới thôi, sau đó anh hạ thấp giọng hỏi tôi: “Anh muốn biết thật à?”

Tôi gật đầu. Lưu Vân lục túi áo lấy ra một thứ đặt lên lòng bàn tay, hỏi tôi: “Nhìn xem đây là gì, có biết không?”

Tôi cúi sát nhìn thật kỹ thứ đặt trên lòng bàn tay Lưu Vân, nhưng không nhận ra nó là gì. Chỉ thấy nó là bột trắng, y hệt thứ bột mà hôm nọ Lưu Vân đã dùng khi bắt ma, tôi thử ngửi nhưng cũng không thấy có mùi gì, bèn lắc đầu nói: “Chịu, không nhận ra. Nó là thứ gì vậy?”

Lưu Vân lại lục túi lấy ra một thứ bột khác đưa tôi xem, và hỏi là thứ gì. Tôi nhìn hồi lâu cũng không biết nó là của nợ gì. Tôi sốt ruột hỏi: “Anh Vân cứ bật mí đi, đừng vòng vo tam quốc nhiều nữa. Thứ mà anh lấy ra được, thì tôi đâu có thể biết nó là gì.”

Ngón tay Lưu Vân vân vê tí teo bột trên lòng bàn tay, nói: “Nó chỉ là những thứ bụi bặm đọng ở đáy túi áo tôi mà thôi.”

Tôi nhìn bàn tay Lưu Vân hồi lâu, ngẫm nghĩ mãi vẫn không hiểu ý anh ta ra sao. Thấy tôi cứ ngơ ra, anh bèn nói: “Bây giờ, tôi sẽ bắt một con ma ra khỏi người anh cho anh xem, được chứ?”

Nghe Lưu Vân nói câu này, tôi phát hoảng, nghĩ bụng, trong người mình có ma thật hay sao? Tôi nhìn Lưu Vân hồi lâu, rồi gật đầu. Anh bảo tôi khỏi cần nhắm mắt, cứ mở to mắt ra mà nhìn anh bắt ma ra khỏi người tôi như thế nào. Nói rồi anh kéo tôi đến chỗ hơi tối ở bên cạnh một quán nhỏ, bảo tôi ngồi xuống. Tôi ngồi ngay ngắn rồi, anh đưa tay hươu trên người tôi mấy lần, rồi nói: “Chắc là ở ngực.” Vừa nói xong, anh giơ tay trái dẹt lên ngực tôi một phát, nắm đấm tay phải khế đập lên ngực tôi rồi lại xòe tay ra “tóm” một cái nhấc ra. Tôi nhìn thấy một tia sáng trắng từ người tôi phóng ra. Lưu Vân dùng tay trái nắm lấy nó, rồi nói với tôi: “Nhìn đi, đã bắt được rồi! Tài tình chưa?”

Tôi bảo Lưu Vân xòe bàn tay ra để tôi nhìn xem thực ra nó là thứ gì. Lưu Vân không từ chối, anh xòe bàn tay ra. Không thấy có gì cả. Tôi vội nói: “Thế thì...”

Lưu Vân cười hi hi, nói: “Ma ư? Anh cho rằng có ma thật hay sao? Anh không nghe thấy người ta vẫn nói rằng... lòng người mới là ma à?”

Lưu Vân lại đưa ra một tờ giấy, tôi mở ra nhìn, thấy toàn viết tên các vị thuốc bắc. Lưu Vân nói: “Đây là đơn thuốc mà hôm nọ tôi kê cho cô bạn của các anh uống. Anh thấy có vấn đề gì không?”

Tôi nhìn lại, thấy toàn là các vị thuốc như cam thảo, phục linh, trần bì, ngư tinh thảo, đảng sâm v.v... chuyên trị các chứng cảm lạnh cảm nắng, ho... na ná như các đơn thuốc đông y thông thường. Tôi định phát biểu thì Lưu Vân đã nói luôn: “Nếu tôi không làm các động tác như bắt ma bắt quỷ trước đó, thì e cô bạn anh uống thuốc này vào cũng chẳng có chuyển biến gì.”

Tôi đã hơi hiểu ra, hỏi Lưu Vân: “Ý anh là... chuyện anh phục ma, chỉ nhằm hỗ trợ cho thang thuốc này?”

Lưu Vân gật đầu, nói: “Đúng thế! Anh nên biết, dù thuốc tây thuốc ta gì gì, tâm trạng của bệnh nhân tốt hay không vẫn là yếu tố quyết định hiệu quả của thuốc men. Cô bạn anh đang chìm trong nỗi sợ hãi, trước hết cần giải tỏa tâm lý ấy, sau đó mới uống thuốc đúng bệnh. Cho nên tôi phải diễn trò hàng phục ma quỷ cho mọi người xem, lẽ ra tôi nên nói rõ với các anh ngay sau đó, nhưng vì tôi đang có việc gấp, cho nên...”

Tôi vội hỏi Lưu Vân về những tia sáng bắn ra là chuyện gì, anh bèn xòe tay phải ra, chỉ vào cái nhẫn đang đeo, nói: “Ngày trước tôi đi du lịch Nê-pan mua cái nhẫn này, rất rẻ, chỉ tương đương hai mươi nhân dân tệ. Chẳng rõ nó được làm bằng gì, hình như trong đó có chất huỳnh quang, khi đã hấp thụ đủ ánh sáng mặt trời rồi, đưa nó vào bóng tối, nó sẽ phát ra tia sáng rất mạnh, cho nên, cái gọi là bắt được ma ra, là nhờ có nó!”

Tôi nhìn kỹ cái nhẫn Lưu Vân đang đeo, nhẫn rất mảnh rất nhỏ, khi tay đang đưa nhanh thì không mấy ai nhận ra tay đang đeo nhẫn. Lưu Vân lại thử khua tay lên một cái, có tia sáng phóng ra nhưng rất ngắn. Anh nói: “Thấy không? Vì nó hấp thụ chưa đủ ánh sáng nên lúc này không ăn thua. Tôi gọi anh đến chỗ hơi tối này để thử nghiệm, cũng là vì thế.”

Lúc này tôi mới vỡ lẽ ra, cái chuyện gọi là phục ma, thực ra chỉ là màn diễn độc chiêu của Lưu Vân mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 65: Hư hư thực thực

Quá trình phục ma của Luru Vân hoàn toàn chỉ là màn diễn của anh, mục đích là tạo ra ảo giác cho Mễ Đầu khiến cô tin rằng con quái vật nhập vào người cô đã bị đuổi ra; còn cái đơn thuốc đông y kia là thuốc cảm, hạ hỏa, trừ phong và còn có tác dụng an thần nữa, các phòng khám đông y đều biết kê một đơn thuốc tương tự như thế chứ không có gì kỳ lạ cả. Chính Mễ Đầu nhìn thấy tận mắt một luồng sáng trắng bắn ra khỏi người mình rồi, cô sẽ tin rằng con ma ám trong người cô đã bị xua đuổi, cô sẽ rất yên tâm, sau đó uống thuốc thì bệnh thực tế sẽ nhẹ dần rồi bình phục. Luru Vân còn nói: nếu trước đó Mễ Đầu không đi viện, thì các chuyện anh làm cũng sẽ không có mấy tác dụng, hiệu quả thật sự là nhờ bệnh viện đã truyền dung dịch điều trị cho cô, anh chỉ hỗ trợ thêm ở khâu cuối mà thôi.

Tôi và Luru Vân lại trở lại bộ bàn ghế đá. Luru Vân chỉ vào một ông già có bộ râu dài đang đứng ở chỗ không xa phía đối diện, nói: “Ông già kia khá nổi tiếng ở vùng quanh đây, người ta gọi ông là ‘thần toán[1]’, thực ra là một gã đại bịp. Ông ta luôn mang theo người một cuốn sách nhỏ, trong đó viết đủ thứ linh tinh bát nháo, những ai làm nghề bói toán đều biết rõ. Nhưng cuốn sách của ông ta toàn là chữ viết tay, viết chữ thảo rồi tinh rồi mù, những ai thật thà chủ quan, nhìn thấy sẽ tưởng là các nội dung gì đó rất cao siêu.”

[1] Giỏi bói toán như thần.

“Chắc anh Bạch đã biết mẩu chuyện vui này rồi: ngày xưa có ba anh về kinh đô dự thi, trước khi lên đường, họ tìm gặp một thầy ‘thần toán’ ở quanh vùng để hỏi xem cả ba có hy vọng thi đỗ không. Thấy bói nhìn cả ba anh, ông ta không nói gì hết, chỉ giơ một ngón tay lên rồi quay người bước đi. Không lâu sau đó, một trong ba anh đem lễ vật đến cảm tạ thầy bói tài ba ấy, vì trong ba người chỉ có mình anh thi đỗ, tức là rất đúng với điều tiên đoán của thầy. Về sau, vợ của thầy bói hỏi chồng rằng tại sao mình lại biết sẽ có một người thi đỗ? Thầy bói mỉm cười nói rằng, tôi đâu có thể biết một anh sẽ thi đỗ? Tôi giơ một ngón tay lên, một anh thi đỗ, thì ý của tôi sẽ là một người đỗ đạt, nếu cả ba cũng đỗ, thì ý của tôi sẽ là các anh cùng thi đỗ; nếu có hai anh thi đỗ, thì ý của tôi sẽ là có một anh thi trượt.”

Luru Vân nhấp một hớp trà rồi nói tiếp: “Mẩu chuyện cười ấy đã khái quát về những gã thầy bói lừa đảo thời nay. Ví dụ, ông già kia phán cho khách hàng nghe rằng ‘năm nay bác sẽ không được thuận lợi’, anh Bạch nghĩ mà xem, có mấy ai sẽ gặp thuận lợi suốt một năm? Chúng ta chỉ cần hơi quan sát những người đi xem bói thì biết, thầy bói sẽ hỏi khách hàng ‘muốn xem về gì’, nếu khách nói muốn xem về nhân duyên, thì rất có thể đường tình duyên của khách bị trục trặc: hoặc không bén duyên với ai hoặc hôn nhân không ổn định... Sau đó thầy và khách trao đổi, thầy sẽ moi tin từ khách rồi phán ra đủ điều, khách sẽ cho rằng thầy phán rất chuẩn.”

Những điều này tôi đương nhiên đã nghe nói cả rồi, nhưng tôi vẫn gật đầu vì phép lịch sự, sau đó mỉm cười và hỏi Luru Vân: “Còn anh Vân thì sao? Anh bói có chuẩn không?”

Luru Vân lắc đầu: “Tôi tin rằng trên đời này chẳng có nổi vài người đã thật sự nghiên cứu sâu và nắm bắt được Dịch số. Có người khẳng định mình đã hiểu thấu đáo rồi, e rằng người ấy chẳng khác gì kẻ rồ dại. Nói hơi cường điệu một chút: thiên cơ không thể tiết lộ, nếu tiết lộ thì anh sẽ bị trời khiển trách!”

Tôi gật đầu trầm nghĩ, coi như mình đã hiểu rõ phục ma là chuyện gì rồi... thì Luru Vân lại buông ra một câu: “Nhưng phục ma là chuyện có thật, anh có tin không?”

Tôi ngạc nhiên, im lặng, tôi mời anh hút thuốc và tỏ ý mời anh cứ nói tiếp. Tôi rút cái bút ghi âm ra và đặt lên bàn, rồi hỏi anh: “Anh không ngại gì chứ? Tôi chỉ vì tò mò. Lỡ tôi nghe không rõ nên muốn ghi âm để khi khác nghe lại.”

Luru Vân xua tay tỏ ý không ngại gì. Anh châm thuốc, rồi nói: “Cái chuyện gọi là hàng ma phục quỷ đã lưu truyền từ rất sớm, rất khó có thể truy nguyên nó xuất hiện từ thời đại nào, ở địa phương nào. Bản thân tôi chưa từng đi sâu nghiên cứu, nhưng những chuyện thần thú phục ma trong họ Luru nhà tôi thì tôi rất tin. Vì chính mắt tôi từng nhìn thấy.”

“Chính tiên sinh đã nhìn thấy những gì?” Tôi quá háo hức nên đôi lúc cách xưng hô với Luru Vân. Tôi rất muốn biết anh đã nhìn thấy những sự việc như thế nào.

“Cứ từ từ đừng vội. Tôi hiếm khi gặp một người có thể chuyện trò. Anh nên biết, có rất ít người bằng lòng ngồi nói chuyện lâu với tôi. Chỉ có chú em họ Luru Siêu là một, anh Bạch lúc này là hai. Bởi vì sau khi tôi biểu diễn trò bắt ma cho cô bạn của các anh thì có nhiều người cho rằng tôi là một gã đại bịp giang hồ... Anh Bạch có biết gì về thần chú không?”

Tôi lắc đầu, nói: “Gần như không hiểu gì. Tôi chỉ nhìn thấy trong phim ảnh họ lăm bằm ‘cấp cấp như luật lệnh... dĩ thiên phụ chi danh’[2] gì đó, họ lạm dụng nhiều quá đến nhàm chán.”

[2] “Mau mau nghe lệnh... ta đây với danh nghĩa của thiên phụ...”

Hồi học đại học, tôi từng viết cho ‘Hội nghiên cứu các hiện tượng kỳ dị’ của nhà trường một bài rất hài hước, trong đó có nêu vài điều mà tôi nhận thức được. Ví dụ, về thần chú, tôi cho rằng đều là chuyện người xưa khôn khéo kết hợp với hiện thực mà thôi. Vào thời đại mà nhân loại chưa phát minh ra chữ viết, một hôm trời mưa to gió lớn, sấm nổ ù ùng, có một người đứng dưới gốc cây trú mưa. Khi đó lại có một người khác cũng đang chạy lại để trú mưa, khi đang chạy, người ấy hắt xì hơi rất to, ngẫu nhiên trên trời có tia sét đánh xuống trúng ngay cái cây to, người đang trú mưa bị sét đánh chết. Người vừa hắt xì hơi chứng kiến chuyện đó bèn cho rằng: thì ra mình hắt xì hơi cũng có thể gọi sét giáng xuống! Và thế là từ đó lưu truyền rằng tiếng hắt

xì hơi có thể biến thành thần chú để gọi sét!

Ngày nay, văn minh nhân loại đã bước vào thời đại khoa học kỹ thuật tiên tiến, người ta đem các câu gọi là thần chú thời cổ đại cộng với các thủ pháp nghệ thuật đưa vào trong sách báo phim ảnh nhằm tăng thêm cảm giác thần bí, nhưng mặt khác cũng nhằm nói với công chúng rằng thần chú lời nguyền này nọ là không có thật. Nếu người thời nay cũng gắn kết các tình tiết ngẫu nhiên như kiểu người thời cổ, thì rất có thể... ví dụ, một cô gái đang đứng ngoài phố gọi đi động cho bạn trai nói: “Đáng ghét thật! Chết đi!” Đúng lúc đó, một chiếc xe hơi đang phóng nhanh và lao vào cây cột điện bên cạnh cô, thì cô ta sẽ cho rằng câu nói “đáng ghét thật, chết đi” của mình là thần chú có thể khiến cho xe hơi đâm vào cột điện!

Và tiếp đó là, có nhiều người muốn trả thù ai đó, sẽ bắt chước cách thức uốn éo của cô gái này mà nguyền rủa ‘kẻ thù’ rằng “đáng ghét thật, chết đi”.

Tất nhiên không thể coi những câu này là thần chú. Nếu có ai đó lên con tam thần chỉ tay vào người đang phóng ô tô và nguyền rủa như thế mà lại xảy ra tai nạn giao thông, thì...

Nghe tôi diễn tả cách hiểu của mình là thế, Lưu Vân bật cười, nói: “Anh nghĩ như vậy cũng đúng, tuy rất buồn cười. Nhưng tôi phải nói với anh rằng thần chú là có thật, tuy nhiên cũng có một điểm giống như anh nói, tức là thần chú đều có tính chủ đích, tính chủ đích ở đây nói đến không phải là tính điều khiển.”

“Ví dụ điều anh vừa nói về điều khiển ô tô đâm cột điện, tức là có tính chủ đích nhưng đồng thời lại có tính điều khiển, thì không được; ‘thần chú’ này là một hành vi ngôn ngữ đưa ra sau khi phát sinh một sự việc nhất định, rồi anh lại làm cái việc đổi thay chính sự việc đó.”

“Cho nên, không thể có chuyện anh lập đàn cầu mưa trong bất kỳ thời tiết nào để bắt trời phải mưa xuống. Dù có mưa thật, thì cũng chẳng qua là vì anh đã nắm vững điều kiện thời tiết sẽ có mưa, hoặc anh nhờ ai đó biết quan sát thời tiết và cho anh biết chỉ vài hôm nữa sẽ có mưa...”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Người, quỷ, yêu, ma

Thần chú theo như Lưu Vân quan niệm, khác hẳn những điều mà trước đây tôi nghe nói. Như Lưu Vân nói, thì những câu thần chú như kiểu cầu mưa... đều là nói linh tính vớ vẩn, thần chú cầu phù hộ bình an cũng chỉ đơn thuần là đem lại tâm lý an ủi cho khách hàng. Còn thần chú thật sự thì không phải thứ anh đọc thuộc là có thể dùng được việc, bắt buộc phải trải qua học tập và rèn luyện lâu dài, phải đạt trình độ thuần thục rất cao 100%, nếu không, dù niệm chú mỗi mồm cũng chẳng thể thành công.

“Theo như anh Vân nói, thì... tôi ví dụ vậy, giả sử lúc này trên đường xảy ra vụ tai nạn giao thông, anh vừa nói rằng sau khi sự việc xảy ra thì người ta nói khác đi về sự việc, nhưng tai nạn đã xảy ra rồi, lúc này đọc thần chú để làm gì nữa?” Tôi nhìn ra con đường, và hỏi Lưu Vân.

Lưu Vân lắc đầu: “Anh chưa nghe kỹ rồi. Thực ra thần chú không giống như anh vẫn nhìn thấy trên ti-vi. Tôi đọc một đoạn thần chú, có thể khiến cho núi dịch chuyển, hoặc có thể biến người ta thành con ếch, và chỉ có thể sử dụng nó thành công sau khi một sự việc nhất định đã xảy ra. Ở đây nói ‘sự việc nhất định’ tức sự việc rất không bình thường, ví dụ một ai đó bị ma nhập, thì thần chú đuổi ma có thể phát huy tác dụng.”

Lưu Vân lại hỏi tôi: “Anh đã nghe nói đến ‘Cửu đan kim dịch sơn kinh’ chưa?”

Tôi nghĩ một lúc. Cái tên này là lạ, nhưng tôi cũng hơi có một chút ấn tượng, bèn nói: “Tôi không thấy quen lắm... hình như đã nghe thấy ở đâu đó...”

Lưu Vân gật đầu: “Đó là tác phẩm của Tả Từ thời Tam quốc để lại, nghe nói ông ta chỉ truyền dạy cho một mình Cát Hiểu Tiên. Tạm chưa nói ‘Cửu đan kim dịch sơn kinh’ có phải của Tả Từ không, nhưng rất nhiều người đều cho rằng trong đó ghi lại các pháp thuật của chư tiên, họ rút ra một kết luận là: mọi phép biến hóa đều không thể tách rời hai chữ ‘thay thế’. Ví dụ, người vận dụng pháp thuật biến hòn đá ở ngay trước mặt thành vàng, thực ra là dùng một khối vàng cùng thể tích với hòn đá để thay thế cho hòn đá mà thôi. Tuy nhiên, những chuyện đó đều là truyền thuyết, tôi chỉ coi như mình nghe kể chuyện mà thôi.”

Nghe đến đây tôi ngáp một cái rõ dài. Gần đây quá ít được nghỉ ngơi, thậm chí nghỉ ngơi lại càng thêm mệt mỏi, cho nên hể ngồi hơi lâu một chút là ngáp lấy ngáp để cứ như một con nghien. Lưu Vân nhìn tôi, nói: “Chắc anh chẳng hứng thú gì với những điều tôi vừa nói, thế này vậy, tôi sẽ kể anh nghe chuyện phục ma mà chính tôi từng chứng kiến tận mắt. Nhưng anh phải hứa rằng nếu muốn kể lại cho ai nghe thì anh phải coi như kể một câu chuyện băng quơ, tuyệt đối không nên rào trước rằng ‘đây là chuyện hoàn toàn có thật’.” Nói xong, Lưu Vân cười hề hề, tôi nhận ra anh cười rất gượng.

Anh đã hiểu lầm vì cái ngáp của tôi vừa rồi. Tôi định thanh minh nhưng lại nghĩ rằng anh muốn kể chuyện phục ma, thì tôi cũng được thỏa mãn tâm nguyện ngày hôm nay, cho nên tôi ngưng nghịu mỉm cười rồi mời anh thuốc lá, châm lửa cho anh nữa.

Lưu Vân rít một hơi thuốc, rồi nói: “Trước khi kể về nó, tôi sẽ nói một chút về yêu quái, tức là những thứ mà người ta hay nhắc đến như ma, quỷ... là thứ gì? Kim, mộc, thủy, hỏa, thổ gọi là ngũ hành hoặc ngũ nguyên, là nền tảng của vạn vật trên thế gian này. Âm dương nương tựa vào nhau, đắp đổi cho nhau. Dù người, yêu quái hay ma quỷ cũng vậy, đều là vật thể do ngũ nguyên gắn kết nương tựa lẫn nhau mà hình thành. Người ta thường nói có hồn phách, hồn và phách là tách biệt chứ không phải là một thứ. Nhưng cả hồn lẫn phách đều có thể bị biến đổi do nguyên khí âm dương trong cơ thể bị rối loạn; hồn bị rối loạn sẽ biến thành quỷ mà chúng ta thường nói, quỷ không có thực thể, nếu nó muốn tiếp xúc thật sự với vật thể thì nó chỉ có thể dùng

nguyên khí âm dương còn sót rất ít trong nó để nương tựa vào một vật thể khác. Phách thì sao? Phách có thể rối loạn biến thành yêu, quỷ và yêu thì có liên hệ với suy nghĩ, dáng vẻ, ngôn ngữ, thị giác, thính giác của con người, nếu hai thứ này được con người tác động điều hòa thì sẽ biến thành ma.”

Tôi gật đầu tuy không thật hiểu rõ lắm, nhưng những điều Lưu Vân nói đã khiến tôi càng thêm hứng thú thật sự.

“Trở thành quỷ, thì không thể có biến hóa về ngoại hình, vì nó không có thực thể, nó tựa như không khí, không thể sờ thấy hay nhìn thấy; nó chỉ còn lại một phần nguyên khí và tư tưởng, nó có thể nhập vào con người. Còn yêu thì lại khác, yêu có thể tùy vào sự ảnh hưởng của ngoại giới mà có sự biến hóa về ngoại hình; tuy nhiên nó chỉ là biến hóa chứ không thể giữ được ý thức vốn có của con người và nó càng không thể nhập vào con người; nói cho dễ hiểu hơn, tức là nó hơi cao cấp hơn con người, nó có thể khiến mình trở thành không có thực thể và lại có thể biến hóa, có thể nhập vào con người. Tuy nhiên, dù hồn phách con người ta vì một nguyên nhân nào đó biến thành ma rồi, thì con ma ngày cũng không mất đi bản tính của con người trước đó, có điều, người này sẽ quên mất quá khứ.”

Tôi nhìn cây bút ghi âm đặt trên bàn, và nghĩ rằng mình chưa xóa các nội dung đã ghi trước đây, liệu băng còn chỗ chứa hay không... thì Lưu Vân đã bắt đầu kể luôn vào sự việc phục ma: “Vụ việc này lẽ ra tôi không thể tận mắt nhìn thấy; nếu không vì cha tôi ốm rất nặng thì tôi cũng không có mặt ở cái thị trấn nhỏ bên sông Trần Giang...”

Năm Lưu Vân mười sáu tuổi, mẹ anh qua đời, cha anh đang làm ở Phòng tiêu thụ của một xưởng sản xuất phân bón hóa học huyện Trần Giang, ông rất lúng túng, đành đón Lưu Vân đến ở với mình ở nơi đang công tác. Lưu Vân vẫn nhớ rằng, hàng ngày sau khi tan học, anh đều đến ngồi ở phòng tiếp khách hàng chờ cha anh và làm xong bài tập, sau đó cùng cha anh đi chợ mua các thức ăn giá rẻ đem về nhà nấu với mì sợi. Nhắc đến mì sợi, Lưu Vân nói rằng đó là thứ mà anh ghét nhất trên đời. Những năm tháng đó, bữa tối anh toàn phải ăn mì sợi, hiện giờ nghĩ đến là thấy ghê cổ.

Cha anh khi rồi rỗi đều mở một cuốn sách nhỏ bìa óng vàng ra xem, vừa xem vừa lẩm bẩm những câu xin lỗi tổ tiên... Trong cuốn sách này có rất nhiều chỗ ông đọc không hiểu, còn Lưu Vân thì thoát đầu cũng không ham những thứ sách như thế nhưng ngày nào anh cũng nghe cha anh nói lại một lượt, cứ thế mãi, dần dần Lưu Vân cũng nảy sinh ý nghĩ muốn tìm hiểu xem trong cuốn sách đó viết những gì.

Một hôm cha anh đi vắng, anh lấy một cái hộp cha anh vẫn cất trong tủ áo ra, rồi lấy cuốn sách đó ra xem. Nhìn mãi hồi lâu, Lưu Vân vẫn không hiểu trong đó viết những gì. Đang định lại cất vào chỗ cũ thì cha anh trở về. Lưu Vân hoảng sợ, vứt cuốn sách ở đó rồi chạy ra ngoài; Lưu Vân biết cha anh cực ghét bị ai đó lục lọi đồ đạc. Nào ngờ, anh vứt cuốn sách đúng vào bếp than ở góc phòng, cha anh nhìn thấy lập tức lao đến thò tay vào đóng lửa cầm cuốn sách lên, ông bật khóc và kêu than rằng đã đốt mất những lời dạy của tổ tiên. Tối hôm đó rất khuya Lưu Vân mới về nhà, vì cha anh đã đi tìm anh, nếu không anh cũng không dám lò dò về nữa.

Đêm hôm đó người cha gọi anh lại gần, hỏi: “Con rất muốn biết trong cuốn sách đó viết những thứ gì phải không?”

Lưu Vân gật đầu, nhưng chợt nghĩ đến sự việc vừa xảy ra lúc chiều, anh lại lắc đầu, mím môi không nói gì.

Cha Lưu Vân mở cuốn sách nhỏ đó ra, chỉ tay vào trang lẻ của tờ cuối cùng, có chữ, nói: “Đây là ông nội con.” Sau đó lại chỉ vào trang trước đó: “Đây là cụ nội con.” Ông giờ đến trang chẵn của tờ cuối cùng, là một trang trắng không có chữ, nói: “Đây là chỗ để dành cho cha.”

Lưu Vân đang định hỏi tại sao, thì cha anh nói một câu khiến suốt đời anh không bao giờ quên: “Đây là khu mộ của chi trưởng của họ Lưu nhà chúng ta.”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 67: Lời nguyện, thần chú

Nghe cha nói xong, toàn thân Lưu Vân run rẩy, tuy không hiểu rõ mấy nhưng hai chữ “khu mộ” khiến anh cảm thấy sống lưng và mồ hôi lạnh toát. Ánh sáng bập bùng hắt lên khuôn mặt người cha khiến khung cảnh căn phòng trở nên rất quái dị. Lưu Vân từ từ lùi lại một bước, tựa lưng vào tường, không nói nổi một câu gì...

Cứ thế tựa vào tường hồi lâu, anh mới nhớ ra rằng từ bé đến giờ anh chưa từng nghe cha anh nhắc đến ông nội, chỉ nói ông cụ đã mất từ lâu, điều kỳ lạ là cha anh cũng chưa từng dẫn anh đến thăm viếng thấp hương mộ ông cụ, như tập quán dân gian thường làm.

Cha anh nhìn cuốn sách nhỏ, thờ dài, nói: “Thực ra, tất cả là tại các cụ tổ tiên nhà họ Lưu chúng ta đã không tuân thủ một khế ước, nên bị trời quở phạt, bị nguyên rủa, cứ thế hết đời này sang đời khác chẳng biết khi nào mới thôi.”

Tổ tiên Lưu Vân đã từng kinh doanh đồ vàng mã đủ loại, nói cách khác, họ bán các thứ dành cho người chết, các cụ hành nghề từ thời nào thì anh không rõ, chỉ biết cha anh kể lại rằng ngày đó, nhằm kiếm ra tiền, các cụ đã học được một số câu thần chú để vận dụng vào việc kinh doanh... Buôn bán vàng mã mà lại ra tiền? Đúng! Càng có nhiều người chết thì họ càng đắt hàng. Thời đó, tổ tiên Lưu Vân có hai cửa hiệu vàng mã ở đầu và cuối một thị trấn nhỏ, sau khi các cụ vận dụng thần chú thì dân địa phương “đua nhau xuống âm phủ”, chỉ chưa đầy nửa năm, gần một nửa dân số thị trấn đã chết...

Lưu Vân kể đến đây, tôi vội ngắt lời anh: “Khoan đã, lúc trước anh nói thần chú sẽ có tác dụng sau khi xảy ra một sự việc đặc biệt nào đó, sao bây giờ lại...”

Lưu Vân gượng cười, nói: “Có hai loại thần chú, gọi là thiện và ác. Thần chú thiện gọi là ‘phù’, thần chú ác gọi là ‘đào’. Chỉ ‘đào’ mới có thể áp dụng với con người, cũng chính vì áp dụng với con người mà nó có thể làm thay đổi rất nhiều sự việc. Rất lâu về trước, có một tổ chức đã tiêu diệt sạch những ai nắm được thần chú ác, những thần chú ác còn lưu truyền đến ngày nay đều là những thần chú không thể làm hại tính mạng con người. Anh nên biết rằng, không thể đào tận gốc tróc tận rễ những thứ đó, mà chỉ có thể ngăn chặn nó ở phạm vi rộng mà thôi.”

Các cụ tổ của Lưu Vân đã dùng thần chú ác để hại phần lớn dân chúng của thị trấn... Sau khi hiệu vàng mã thứ hai của nhà họ Lưu khai trương ở cuối thị trấn, có một người ăn mày tìm đến xin một vài thẻ hương, cây nến, nói rằng chú em chết, không có tiền làm đám ma cho đúng nghi thức, đành đi xin mấy thứ về để hương khói đơn giản cho người chết. Cũng chẳng rõ từ thời nào sinh ra một điều cấm kỵ này đối với các hiệu vàng mã: khi có kẻ ăn mày lò dò đến cửa hiệu, thì việc buôn bán sẽ lụn bại rất nhanh, ngoài ra, cả nhà còn bị gặp tai nạn, cho nên các cụ tổ của Lưu Vân tức giận đuổi người ăn mày ấy ra khỏi nhà. Người ăn mày ấy bèn đứng ngoài cửa nhìn vào tám biển hiệu sơn đen của nhà họ Lưu và nói một câu. Cụ chủ hàng nghe thấy câu đó rất lấy làm lạ, câu nói trúc trắc rất khó đọc nhưng không hiểu sao cụ vẫn có thể nhớ được ngay.

Hồi đó thị trấn cũng có rất nhiều hiệu vàng mã, cửa hiệu nhà họ Lưu chỉ thuộc hạng trung bình. Mấy hôm sau cụ tổ của Lưu Vân sang một hiệu vàng mã ở gần kề mượn một thứ đồ dùng, cụ ngồi chờ ở ngoài cửa một lúc, đang rồi rảnh, cụ lại nhắm đọc vài lần cái câu nói của người ăn mày nói ra, vừa nhắm nhắm vừa nhìn vào đám vàng mã, hình nhân, ngựa giấy đang chất đống trong nhà họ. Nào ngờ, hôm sau, có một gia đình mua đồ của cửa hiệu này bỗng bị cháy nhà, cả nhà mười người thì chín người chết cháy! Người còn sống sót lại cho rằng tại “hình nhân” mà nhà anh ta mua tự dưng bốc cháy khiến cả nhà gặp đại nạn, anh ta tức quá chạy đến cửa hiệu vàng mã này đứng suốt ngày rao lên rằng không nên mua đồ của cửa hiệu này... Kể từ hôm đó, cửa hiệu vàng mã bên hàng xóm nhà họ Lưu ế hàng, và chưa đầy một tháng sau đã phải đóng cửa.

Cụ tổ của Lưu Vân cũng băn khoăn tại sao lại xảy ra cái chuyện như thế, nhưng khi đó cụ chưa liên hệ đến câu nói của người ăn mày lần trước, cho đến khi người ăn mày ấy lại tìm đến cửa hiệu của cụ một lần nữa. Người ấy bước vào, không nói một câu, cầm vài thứ đồ của cửa hiệu rồi bước ra. Cụ chủ hàng đuổi theo đòi lại, nào ngờ người ăn mày ấy ngoảnh lại buông ra một câu: “Ông đã bắt đầu phát tài rồi đấy, sao lại tiếc một chút nhỏ bé này?” Nghe người ấy nói thế, cụ chủ họ Lưu ngăn người ra, không đuổi theo nữa. Ít hôm sau, các cửa hiệu vàng mã khác của thị trấn dần dần đóng cửa, cuối cùng chỉ còn lại cửa hiệu của nhà họ Lưu. Còn dân chúng thì sao? Rất nhiều gia đình vì mua đồ vàng mã mà xảy ra hỏa hoạn, người chết, nhà tan cửa nát. Kể cũng kỳ lạ, ngay những người mua đồ vàng mã của nhà họ Lưu đem về rồi bị hỏa hoạn thì họ cũng cho rằng mình mua của cửa hiệu khác nên mới đến nông nỗi này...

Sau một năm, gần nửa dân số thị trấn ấy bỏ mạng, nhưng những người còn lại cũng không có ý di chuyển đi nơi khác, và họ cũng không cảm thấy có chuyện gì bất ổn cả. Cụ tổ nhà họ Lưu ra phố luôn cảm thấy âm khí nặng nề, nhưng dân chúng thì vẫn sinh sống, buôn bán, làm ăn, nhậm nhi ly trà như thường ngày... tất nhiên là không nhộn nhịp như trước.

Vào thời gian này, người con cả của cụ Lưu (tức cụ tổ năm đời của Lưu Vân ngày nay) bỗng đổ bệnh, căn bệnh rất kỳ quái: anh ta sợ lửa, và sợ bất cứ thứ gì hơi nóng một chút. Anh ta chỉ có thể suốt ngày ngồi ở một góc nhà âm u, thu mình bên cạnh những đồng hình nhân bằng giấy, da dê tái xanh, trông người không gầy đi nhưng trọng lượng thân thể thì nhẹ bỗng.

Cụ Lưu đã mời nhiều thầy thuốc giỏi đến khám bệnh nhưng họ đều không thể kết luận là căn bệnh gì, bốc thuốc sắc thuốc thì người con trai không uống, hề nhìn thấy hơi nóng của bát thuốc bốc lên là bỏ chạy, chạy được mấy bước thì ngã lăn ra.

Một buổi tối cụ Lưu lại bung bát thuốc đến cho con trai, anh ta lại bỏ chạy nhưng cú ngã lần này khiến anh ta bị gãy một bên chân. Cụ Lưu đặt bát thuốc xuống, định đến xem tình hình ra sao đồng thời bảo người nhà đi mời thầy thuốc. Nào ngờ cụ nhìn thấy người con trai thần nhiên “rút” cái chân gãy ra, sau đó bò đến bên cái bàn cầm bát thuốc lên rót vào vết gãy, sau đó lại chấp cái chân gãy dính vào như cũ. Cụ Lưu sợ quá ngồi phịch xuống đất. Anh con trai không nói một câu, lẳng lặng đi vào nhà trong, đóng chặt cửa lại không ra nữa.

Đêm hôm đó cụ Lưu thức trắng đêm, không rõ vì sốt ruột hay sợ hãi. Lúc gà gáy sáng, cụ lật bầm cái câu nói của người ăn mày hồi nọ, và cụ bỗng nghĩ rằng: hay là tại gã ăn mày ấy đã bày trò gì đó? Cụ lập tức ra khỏi nhà để tìm gã. Cho đến trưa, cụ mới tìm thấy người ăn mày ấy đang đứng loay quanh ở chỗ cổng chào của thị trấn. Cụ vội bước lại, quỳ xuống, cúi đầu, xin gã tha cho con trai mình; cụ nói mình sẵn sàng trả bất cứ giá nào. Gã ăn mày nói: “Lời đã nói ra rồi thì không thể thu lại được. Gia đình tôi ngày trước cũng bị như thế, chỉ có một cách để hóa giải, đó là ông phải truyền câu thần chú đó cho một người có ‘duyên ác’ thì mọi tai nạn của nhà ông sẽ được giải tỏa...”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Mộ giấy

Cụ Lưu nghe xong toát mồ hôi, không biết nên hành động ra sao, cụ vội hỏi gã rằng có cách nào khác không. Gã nói “không”, nhưng có thể bảo người con trai cụ luôn nhắm đọc câu nói kia, thì nhà họ Lưu có thể giữ được giống nòi. Có điều, sau này, khi người con cả ấy của cụ có con nối dõi thì cũng bắt đầu mắc căn bệnh như cha nó; điều này chỉ ứng với con trưởng cháu trưởng chất trưởng... của nhà họ Lưu, chứ những người thuộc chi thứ trở đi thì không mắc phải cái vận hạn này.

Lưu Vân kể đến đây, anh nắm bóp các ngón tay của mình. Tội rất sợ ngón tay anh bỗng dưng “tuột ra”, bèn rón rén hỏi anh: “Anh Vân, cha anh có phải là con trưởng không?” Lưu Vân gật đầu: “Đúng! Và, cha tôi chỉ có tôi là con một. Ấu cũng là số phận nó thế.”

Gã ăn mày kia sau đó lại đến nhà cụ tổ họ Lưu dạy cụ một cách thức cần thực thi, dặn dò cụ: những người mắc thứ quái bệnh này, sau khi qua đời thì phải hỏa thiêu cái xác cho cháy hết ra tro, đem tro ấy trộn lẫn với bột nham thạch đen, dùng nó viết vào một cuốn sổ thu chi của cửa hiệu vàng mã nhà mình, thì có thể đảm bảo câu thần chú kia sẽ không tiếp tục gây tai họa cho các con cháu khác. Cuốn sổ thu chi ấy chính là cuốn sách nhỏ mà cha của Lưu Vân có trong tay.

Kể từ thời đó trở đi, nhà họ Lưu luôn chuyên tâm nghiên cứu câu thần chú ấy, nghiên cứu mấy đời vẫn không tìm ra cách hóa giải nó, họ cũng không nhân tâm truyền câu thần chú ấy cho người vô tội. Cứ thế, nhà họ Lưu đời trước truyền cho đời sau, cho đến đời cha của Lưu Vân.

Lưu Vân đang đứng tựa vào tường, cha anh nhẹ nhàng kéo anh lại, nói: “Con ạ, cuốn sách nhỏ này mới thật sự là khu mộ của nhà họ Lưu chúng ta. Cha luôn giữ nó bên mình, vì rất muốn sẽ có ngày tìm ra cách hóa giải để cứu các cụ tổ tiên ra khỏi đây, kéo các cụ sẽ mãi mãi bị giam hãm trong cuốn sách nhỏ bé này.”

Lưu Vân liền giắt lại cuốn sách rồi ném luôn vào lò lửa, lần này lửa cháy bùng bùng, trong nháy mắt đã hóa ra tro. Cha anh kinh ngạc, sờ ra. Sau đó ông thò tay vào lò bốc đám tàn tro ra, hai bàn tay bị cháy đen của ông bung lấy đám tro giờ lên, kêu khóc một hồi lâu. Cuối cùng, ông nhét nắm tàn tro vào mồm nhai, nuốt bằng hết...

Nuốt xong rồi, ông bỗng nhảy chồm lên, hô lớn: “Thế là cha đã tìm ra cách hóa giải! Con trai của cha đã được cứu, con trai của cha đã được cứu rồi! Ha ha ha...”

Rồi ông lập tức chạy ào đến bên cái bàn bắt đầu cầm bút viết gì đó. Lưu Vân ngồi thu lu ở góc nhà nhìn cha anh vẫn đang viết nhưng từ thân thể ông không ngớt rơi ra những tờ giấy, những tờ giấy đó chưa kịp rơi xuống đất đã hóa thành tro rồi dần biến mất. Lưu Vân cố gục đầu vào giữa hai đầu gối, toàn thân run bần. Không rõ sau đó bao lâu, cha Lưu Vân đã viết xong, ông giao nó cho anh, rồi ông lên giường nằm bất động. Câu nói cuối cùng của ông là: “Con à, nếu thân thể của cha bỗng không còn nữa thì con cũng đừng sợ. Con hãy dùng vải trải giường bọc cha lại, rồi đào một cái hố sâu mà chôn xuống là xong. Cha đã có thể yên tâm được rồi.”

Lưu Vân ngồi thu mình ở góc nhà suốt đêm hôm đó, và chứng kiến thân thể của cha anh từ từ biến thành tro. Đến khi trời sáng, ánh mặt trời chiếu vào nhà, Lưu Vân mới từ từ đứng dậy bước đến bên giường, đứng chờ ra.

“Không hiểu sao, sau khi trời sáng thì không gian bỗng trở nên quá lạnh lẽo. Tôi đã làm theo lời cha tôi dặn, gói đám tro của ông lại rồi đem lên núi, đào cái hố chôn. Kể từ đó trở đi, tôi đến ở nhà chú Hai của tôi, cũng tức là nhà Lưu Siêu. Chú tôi nghe tôi kể xong mọi chuyện, chú không hề tỏ ra kinh ngạc, chú dẫn tôi vào một căn phòng, trong đó chứa rất nhiều sách toàn viết về bùa chú thần chú, và nói đó là sách của nhiều đời tổ tiên để lại, nó thuộc về tôi. Cũng từ đó, tôi vui đầu vào nghiên cứu, về sau tôi đã hiểu ra cách để giải quyết cái câu thần chú kia: coi thân thể người là vật chứa đựng, đem con người đã bị ám bởi câu thần chú trong sách (tức người ghi bằng cách đặc biệt trong khu mộ nói phía trên) đốt ra tro, sau đó nuốt đi, câu thần chú tức khắc tan biến. Chất bột nham thạch đen có hiệu quả tác động đến ma quỷ, phong tỏa nó trong cuốn sách nhỏ, đốt sách đi thì người bị ám thần chú hóa thân thành ma. Tôi không rõ cách hiểu như thế có chính xác không nhưng ít ra chính tôi cho đến giờ vẫn chưa mắc phải cái bệnh kỳ quái ấy...” Lưu Vân nói xong, anh đưa chân ra giẫm lên mẩu thuốc lá trên mặt đất, mẩu thuốc đã tắt ngấm từ lâu.

“Tôi tin lời anh.” Tôi bỗng nói với Lưu Vân, tôi thậm chí không biết tại sao mình lại nói ra cái câu này.

Lưu Vân mỉm cười nhìn tôi, nói: “Cũng nên tin tôi. Anh hiện nay đã là người của Thiên Nhai, đúng không? Tôi kể với anh những chuyện này là có nguyên nhân của nó, sau này anh sẽ hiểu.”

Tôi chỉ tay vào Lưu Vân nhưng tôi cứng lưỡi không biết nói sao. Lưu Vân đứng dậy vỗ vỗ lên vai tôi, rồi anh cầm bình trà, nhìn tôi và nói: “Uống hết mất rồi, phải đi kiếm té nước sôi. Tôi đi trước nhé! Anh đã biết tôi ở đâu rồi, khi rồi rỗi cứ đến gặp tôi trò chuyện. Nếu tôi không có nhà tức là tôi đang ở đây. Chào nhé!”

Lưu Vân bước đi, tôi chào anh, rồi chầm chậm bước ngược trở lại để đi về nhà.

Tôi nghĩ ngợi hồi lâu, thấy rằng mình nên đi gặp Lưu Siêu. Tôi vẫy tắc-xi, bấm bụng chỉ ra 200 nhân dân tệ, bảo anh tài xế đi thẳng đến nhà Lưu Siêu.

Vào nhà rồi, thấy hai vợ chồng Lưu Siêu đang quét dọn nhà cửa. Tôi chào cô vợ anh, rồi kéo anh ra bên ngoài, kể lại cho anh nghe những chuyện mà Lưu Vân hôm nay nói với tôi. Nghe xong, Lưu Siêu không chút do dự nói luôn: “Chuyện này ông anh tôi chưa từng nói với tôi. Tôi biết mọi chuyện, đều là do cha tôi nói cho tôi biết. Quả thật là không sao tưởng tượng nổi, nhưng đúng là chuyện có thật đấy!”

Tôi lắc đầu: “Không phải là tôi không tin, nhưng chợt nhớ đến cái lá bùa viết ngược mà tôi nhìn thấy trong động Ty Văn, tôi bỗng nghĩ rằng liệu có phải nơi ấy đã bị niệm thần chú nên người ta phải đi lộn ngược trên nóc động thì mới đi qua nó được?”

Lưu Siêu nói: “Thực ra, các thứ ký hiệu ở nơi đó là do những người kẻ tục Thiên Nhai sau này cố ý khắc lên cho tiện chứ không liên quan gì đến sơn động cả. Cũng như các cọc tiêu trên đường cái nhằm chỉ dẫn cho người đi sau biết cách đi qua một nơi nào đó, chứ không liên quan gì đến thần chú cả. Nếu anh có hứng thú đối với thần chú, thì khi rồi rỗi anh cứ đến gặp ông anh tôi. Anh ấy rất thạo về lĩnh vực này. Nhưng nên nhớ: tuyệt đối chớ hiếu kỳ về những thần chú ác, kéo sẽ rước họa vào thân.

Chắc anh chưa biết nhà họ Lưu chúng tôi là những người duy nhất được lựa chọn để canh giữ động ký ức, là vì nhà chúng tôi đời đời bị ám thần chú, nhưng nhà chúng tôi không đem nó gán cho người vô tội, nhà chúng tôi chỉ chuyên tâm nghiên cứu. Tôi tin rằng ở miền đất này hiện nay không ai có thể hiểu biết thấu đáo như nhà chúng tôi... Còn điều này nữa, từ nay nếu không có việc gì gấp thì anh đừng tìm gặp tôi. Anh cứ đến cửa hàng của tôi ở thành phố, nói với vợ tôi; cô ấy sẽ tìm cách nhắn cho tôi biết. An toàn là số một, anh Bạch ạ!”

Nói xong, Luru Siêu chào tôi rồi quay người đi lên gác, tôi nhìn theo cái bóng hờ hững của anh...

Việc chinh lý của tôi đối với “Phục ma ký”

Thực ra, tôi rất tin những việc xảy ra ở nhà họ Luru, chẳng có gì nghi vấn cả, bởi lẽ tôi vốn rất tin vào những thứ thần chú bùa phép. Mông Nhân đã từng kể với tôi, hồi trước anh sang Nê-pan, đã gặp một người Đức rất hay đi thám hiểm châu Phi. Người Đức ấy từng nhìn thấy một thứ bùa chú ở một bộ lạc châu Phi, nó chỉ có tác dụng nhằm vào những ai mang huyết thống của bộ lạc ấy. Bộ lạc ấy nghiêm cấm không được kết hôn với người bên ngoài. Khi người Đức ấy đến chỗ họ thì ngẫu nhiên gặp một thầy phù thủy đang làm pháp thuật đối với một nam giới đã thề sẽ rời khỏi bộ lạc để đi lấy một phụ nữ thành phố. Thầy phù thủy đó dùng một cây sáo làm từ xương động vật thổi một khúc nhạc hướng về phía người nam giới, sau đó nhỏ nước bọt vào anh ta, anh ta cũng không hề né tránh. Thông qua người phiên dịch, người Đức biết rằng sau khi bị yểm thần chú như thế, người nam giới nọ nói: “Tôi dù chết cũng quyết đi khỏi cái nơi khốn kiếp này.”

Người Đức nọ cảm thấy câu chuyện rất ly kỳ, bèn quyết định ở lại bộ lạc đó nghiên cứu về phép phù thủy. Nhưng mới nán lại có một ngày thì ông ta bị bộ lạc ấy đuổi đi, nếu không được anh hướng dẫn viên du lịch kiêm phiên dịch bảo vệ thì có lẽ ông ta sẽ không thể an toàn mà đi thoát.

Về đến thành phố, người Đức cố tìm kiếm người đàn ông đã bị yểm thần chú kia, ông chỉ ra món tiền lớn nhờ anh hướng dẫn viên du lịch ấy tìm bằng được. Khi tìm thấy thì người đàn ông bị ám thần chú ấy chỉ còn là cái xác. Nguyên nhân tử vong là... chết vì bội thực. Bác sĩ tìm thấy trong bụng anh ta vô số đồ ăn chưa tiêu hóa. Trước đó anh ta vào viện, bệnh viện cho biết anh ta luôn luôn có cảm giác rất đói bụng và ăn luôn miệng, sau đó anh ta nhìn thấy thứ gì cũng cắn, cắn cả bàn ghế, hoa lá, thậm chí ăn cả túi nilon.

Có rất nhiều học giả nói rằng thuật phù thủy bắt nguồn từ châu Phi, điều này tôi chưa đọc đến, nhưng tôi biết thần chú của Trung Quốc xuất hiện sớm nhất từ trong Đạo giáo thì phải. Về sau có lần Luru Vân cho tôi biết, thần chú của Đạo giáo phần lớn là thần chú thiện, còn thần chú ác xuất hiện từ khi nào thì không rõ. Những người ngày nay biết sử dụng thần chú đều chỉnh sửa thần chú thiện thành thần chú ác, nhưng thường bị phản tác dụng. Thần chú là thể, dù ở Trung Quốc hay nơi khác, thần chú luôn có tác động trái chiều.

Cũng có một lập luận về thần chú, gọi là sức mạnh ám thị, tuy nhiên đến giờ trên thế giới chưa xác định chắc chắn vụ việc có người bị chết bởi sức mạnh ám thị, tức bị sức mạnh từ một phía thứ ba giết hại. Trong sự việc thần chú xảy ra ở bộ lạc châu Phi nói trên, tiền đề của nó là người tiếp nhận thần chú phải có niềm tin tuyệt đối vào pháp lực của thầy phù thủy. Có một ví dụ rất thực tế: ở bang Arizona Hoa Kỳ có một đứa trẻ vô tình chạy vào nhà kho đông lạnh, khi được người ta phát hiện thì nó đã chết, các dấu hiệu trên thi thể nó đều phản ánh bị đông lạnh mà chết. Nhưng trước đó ba ngày nhà kho ấy đã dừng hoạt động, nhiệt độ trong kho suýt soát với nhiệt độ ngoài trời. Bác sĩ nhận định rằng: khi đứa trẻ bị mắc kẹt trong kho đông lạnh thì nó lo nhất là mình sẽ bị chết công ở đây, sức mạnh ám thị quá mạnh đã khiến nó nghĩ rằng thân nhiệt của mình đang xuống thấp rất nhanh, điều này tác động to lớn đến sinh lý và tâm lý của nó, thế là nó chết thật.

Nhiều thứ thần chú lời nguyên đến từ tâm trạng con người, nhân tố con người đã tạo ra vô số “thần chú”, ví dụ, có người thường thích nhấn tin chúc phúc nhưng viết thêm một câu “nếu bạn chuyển tin này cho X người thì bạn sẽ gặp may mắn, nếu không làm theo thì sẽ gặp tai nạn; chính tôi cũng bị buộc phải làm điều này...” Cho nên, khi rồi rỗi trò chuyện với Luru Vân, anh từng nói vạn vật trên thế gian đều có nguyên khí, trong nguyên khí có một phản oán khí, người và vật đều hàm chứa oán khí, một khi ám khí tăng mạnh, những yếu tố xúi quẩy tập trung lại sẽ dồn vào người ban đầu gây ra sự việc. Giống như thời cổ xưa có những người gây ra nhiều oán hận, trong số những người oán hận anh ta nếu có ai tình thông thần chú, và hễ có người tự nguyện hiến thân, thì thần chú cộng thêm những oán khí đó sẽ được yểm vào kẻ gây ra nhiều oán hận kia - giống như trường hợp cụ thể ban đầu nhà họ Luru - nếu không chết nhiều người như thế thì bệnh tật cũng không phát sinh; tuy người đang sống không biết rằng mọi thần chú lời nguyên đều đến từ nhà họ Luru, nhưng oán hận và oán khí vẫn cứ tiếp tục tồn tại. Cái thứ vô hình ấy không biết suy nghĩ gì hết, nó chỉ tự động đi tìm nguồn gốc, tìm căn nguyên ban đầu của thần chú, giống như đứa trẻ bầm sinh đã biết tìm đến người mẹ của nó vậy.

Tôi nghĩ, đó là nguyên lý của câu nói của cổ nhân “Không nên hại người nhưng nên có ý phòng thân”. Tôi đương nhiên rất tin lời của Luru Vân nói với tôi trong lần gặp lại anh: ma, đến từ lòng người, lòng người mới là nơi nuôi dưỡng ma.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Tầm tiêu ký: Ổ USB

Tôi ở lại thành phố âm khoảng một tháng, thỉnh thoảng lại đến tìm Luru Vân để trò chuyện, hoặc đem cho anh vài đĩa phim về các đề tài huyền bí mà tôi thích, chúng tôi cùng ngồi xem, đồng thời tôi hỏi Luru Vân bình luận ra sao về một số tình tiết trong phim. Tôi cảm thấy vô cùng thú vị khi ngồi xem những bộ phim kỳ bí quá sức tưởng tượng ấy lại được một cao nhân thử nghiệm ngồi bên giảng giải cho mình.

Tôi cũng từng gợi ý Luru Vân hãy đi với tôi về thành phố C, đến nhà ông Chung Sinh để giới thiệu hai người làm quen với nhau. Nhưng Luru Vân từ chối, chỉ vì anh không muốn rời thành phố âm này. Anh còn nói rất lý thú rằng đã tự bó buộc mình một quẻ, quẻ cho biết địa khí của thành phố âm có thể giữ bình an yên ổn cho anh. Còn ông Chung Sinh, sau khi trải qua sự việc ở sơn động Ty Vân, ông cho rằng những trải nghiệm ấy đã vượt quá sự hiểu biết của mình, ông nói với tôi rằng ông chuẩn bị “bế quan” để tu luyện thêm, ông sẽ nghiên cứu lại sách vở ngày trước, tạm thời không tiếp xúc với ai và càng không muốn ra khỏi nhà.

Nhưng cuộc sống yên ổn kiểu này của tôi không kéo dài được bao lâu, đến nhà Luru Vân thì phải tiêu ít nhất 50 tệ tiền tắc-xi, và còn phải chi phí ăn uống, điện nước nữa... dù dè xén tiết kiệm thì lưng túi tôi cũng chẳng còn lại mấy đồng, cho nên tôi nảy ra ý định viết bài kiếm tiền. Tôi nói ý định này với Mông Nhân, Mông Nhân cũng chung ý nghĩ với tôi, cậu ta lâu nay sống bằng đồng lương, chẳng được là bao, lại đang dự định kết hôn với Mễ Đầu, cho nên rất cần để dành tiền bạc. Mông Nhân vẫn khá nhàn rỗi nhưng chủ yếu anh dành thì giờ để cùng Mễ Đầu đi xem phim, đọc sách chứ rất ít ra ngoài hoạt động; cho nên anh quyết định lao vào viết lách để có thu nhập.

Cha mẹ tôi thì ít nhất mỗi ngày gọi điện cho tôi hai ba lần, hỏi tôi sau đây sẽ thế nào, có định xin việc làm nữa không hay là dứt khoát trở về giúp việc ở cửa hàng ăn của gia đình. Tôi suy đi nghĩ lại, quyết định lại trở về nhà ở thành phố J hỗ trợ cha mẹ vậy, chủ yếu là nhằm đỡ phải chi tiêu; ăn cơm nhà không bằng ăn cơm ở thành phố ảm nhưng tôi phải tự chi tiền thì rất tốn kém, về nhà ăn sẽ chỉ là thêm bát thêm đũa mà thôi.

Chiều hôm đó tôi vừa về đến thành phố M, đang ở nhà cài đặt lại phần mềm cho chiếc máy tính cũ kỹ thì Luru Siêu gọi điện báo tôi đến cửa hàng của nhà anh, vợ anh sẽ giao cho tôi một thứ. Qua điện thoại, giọng anh có vẻ hơi lo lắng nhưng tôi cũng nhận ra anh đang cố kìm nén. Tôi hỏi Luru Siêu đó là thứ gì, anh nói, cứ đến thì khắc biết, nhưng tuyệt đối không được để cho người bên ngoài nhìn thấy.

Tôi đành gác lại các việc để đi đến cửa hàng của Luru Siêu. Đến nơi, tôi thấy vợ anh đang ngồi bên quầy ti mi lau chùi một cái vòng ngọc đeo tay. Nhìn thấy tôi đến, chị lẳng lặng bước vào gian trong lấy ra một cái hộp đưa cho tôi. Chị nói, trước đó Luru Siêu đem cái hộp này về nhà rồi vợ tôi đã đi ngay, hộp đựng thứ gì thì chị cũng không xem. Chị bổ sung một câu: xưa nay tôi không bao giờ hỏi những việc của anh ấy ở bên ngoài.

Tôi mỉm cười với chị, rồi cầm cái hộp lên mở ra. Ánh mắt tôi vẫn nhận thấy vợ Luru Siêu chăm chú nhìn tôi. Bên trong hộp là một ổ USB, thăm thẳm, chắc trong ổ USB có chứa thứ gì đó, ở cửa hàng của Luru Siêu không có máy tính... Tôi vội chào tạm biệt vợ Luru Siêu rồi gọi một chiếc xe ba bánh chở tôi về nhà.

Về đến nhà, thấy mẹ tôi đã ở nhà, bà đang định cùng một cô kế toán đi Sở thuế để làm việc. Thấy tôi về, bà bảo tôi sáng mai đi cùng cô kế toán đến Sở thuế, vì cô ta không thạo lĩnh vực thuế nhà đất, tôi lại là người phụ trách của cửa hàng mới mở thêm, tôi trực tiếp đi là tốt nhất. Tôi nói “vâng ạ”, rồi đi vào phòng, cắm ổ USB vào máy tính.

Mở ổ USB ra, tôi nhìn thấy hai file văn bản, tên là “Phát hình” và “Tài liệu giám sát khách sạn Huệ Hưng” thấy toàn là tư liệu định dạng MP4. Tôi nhấn nút Open. Nhưng phần mềm “phát hình” đưa ra câu trả lời “Không thể mở”. Tôi nhớ đến file “Phát hình” bèn dùng nó để mở thì mở được nhưng hình ảnh lại bị “đơ” không chạy, lại còn bật ra một cửa sổ yêu cầu tôi nhập mật mã gì đó. Tôi cố nhớ lại, hình như Luru Siêu không nói với tôi về chuyện mật mã, tôi bèn nghĩ, anh ta đã đưa tôi thì rất có thể mật mã là số chứng minh thư hoặc số di động hay ngày sinh nhật của tôi. Tôi lần lượt nhập thử vào các mã số mà tôi nghĩ đến nhưng vẫn không thể mở được file này. Tôi đang định gọi điện hỏi Luru Siêu thì di động bỗng đổ chuông. Là một số máy để bàn ở khu vực quanh đây, tôi vội nhấc máy. Tiếng nói ở đầu dây bên kia đã chứng minh linh cảm của tôi là đúng: Luru Siêu gọi tôi.

“Tôi đã nhìn thấy anh về nhà, anh an toàn trở về thì tốt rồi. Bây giờ anh mở file đó ra, nhập tám dấu sao * vào làm mật mã là được. Anh cứ lần lượt xem cho hết, anh phải xem cho đúng thứ tự.” Luru Siêu nói anh còn bận chút việc, dặn dò tôi xem xong thì trời đã tối, tôi đừng đi đâu; nếu có việc gấp thì đi nhưng phải mang theo di động, anh sẽ gọi cho tôi.

Mật mã là tám dấu sao *? Kỳ cục như thế mà cũng có người nghĩ ra!

Tôi nhập xong mật mã, video chạy bình thường. Có cả thấy năm phần nhưng khối lượng không lớn, tôi đoán thời gian nửa giờ thì xem xong, trời sẽ chưa tối như Luru Vân nghĩ.

Toàn là video đen trắng. Camera giám sát mà dùng loại băng này tức là máy qua đã quá lỗi thời. Góc trái màn hình hiện thời gian, ngày tháng; góc phải bên dưới ghi tiếng Anh, hình như là nhãn hiệu của nhà sản xuất thiết bị.

Khách sạn Huệ Hưng cách nhà tôi rất xa, là một khách sạn mới mở ở thành phố J, các trang thiết bị của khách sạn đều đạt chuẩn bốn sao, nhưng họ chỉ công bố là ba sao. Họ còn đưa ra khẩu hiệu “Khách sạn chúng tôi là nơi đảm bảo và an toàn nhất”. Tôi đã vài lần ra ngoại thành ăn món lạp sườn rán, có đi qua khách sạn này. Ít hôm nay hình như họ vắng khách, lần nào đi ăn xong trở về đi qua đó, tôi cũng thấy bãi đỗ xe rất lèo tèo.

Tại sao Luru Siêu lại gửi cho tôi những băng camera giám sát của khách sạn Huệ Hưng này, và còn phải nhập mật mã nữa? Tôi có biết những video nguyên bản của máy camera thường cần dùng máy tính riêng thì mới chạy bình thường được nhưng tôi chưa từng thấy video nào phải nhập mật mã thì mới đọc được.

Tôi đoán, hẳn là có một chuyện “phiền toái” chi đây. Tôi vội chạy sang phòng khách pha một cốc trà, bưng trở lại, châm điều thuốc, sau đó mới bắt đầu “Play”.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Băng hình giám sát

Video thứ nhất quay bãi đỗ xe, tôi đếm cả thấy có năm chiếc xe hơi ra vào, ba xe vào và hai xe ra. Ba chiếc xe vào bãi đỗ, là xe Santana 2000 Superman, Nissan Sunny và Ngôi sao Trường An. Hai xe đi ra là xe việt dã Toyota và xe du lịch Geely. Cả thấy 5 xe ra vào trong khoảng thời gian từ

16 giờ đến 16 giờ 40 chiều hôm đó.

Video thứ hai quay đại sảnh của khách sạn Huệ Hưng trong khoảng thời gian 16 giờ đến 16 giờ 40 cùng ngày; trong đó có 8 người đến quầy tiếp tân có việc hoặc hỏi thông tin. Lướt thứ nhất là một nam trung niên chừng 35 đến 40 tuổi, xách một cái xách lớn hình như rất nặng; xem băng hình có thể nhận ra ông ta đi từ quầy đến thang máy phải đặt xách xuống ba lần, nhân viên khách sạn định xách hộ thì ông ta từ chối. Lướt thứ hai, gồm hai người, một nam một nữ, hình như là một đôi bạn tình chứ không có vẻ là vợ chồng, vì cả hai đều rất trẻ, chắc là rủ nhau vào thuê phòng, nhìn trang phục thì chắc họ đang là sinh viên, cũng không loại trừ là bạn quen trên mạng. Lướt thứ ba là hai nam giới, tuổi chênh nhau rất xa, có vẻ như hai cha con; họ từ cầu thang bước xuống, người lớn tuổi luôn miệng nhắc nhở người kia nhưng anh ta mồm phi phèo thuốc lá và không nói gì hết. Lướt thứ tư là một phụ nữ, đeo kính râm, quần khăn, nên không nhìn rõ mặt, trông đáng vẻ cũng khó đoán ra cỡ tuổi, vì thời nay có rất nhiều phụ nữ trung niên chăm sóc giữ gìn đường nét có hiệu quả, trông cứ như gái ngoài hai mươi. Lướt thứ năm là hai nam giới, đều đội mũ, cũng không nhìn rõ mặt, đoán cỡ tuổi chừng ba mươi; tôi tạm coi hai người này là một nhóm vì cả hai cùng bước từ cầu thang xuống, cùng đi đến quầy tiếp tân, nhưng trả phòng thì chỉ cần một người đứng ra trả một thẻ quẹt cửa phòng và làm các động tác thanh toán tiền, người kia chỉ nói mấy câu với nhân viên; xong xuôi, cả hai bước theo nhau rời quầy.

Video thứ ba quay khung cảnh thang máy ở một tầng nào đó, có thể lần lướt nhìn thấy tám người vừa rời đi vào thang máy cũng với thứ tự như video phía trên, không có gì đặc biệt.

Video thứ tư là khung cảnh hành lang của một tầng nào đó, quay tám người nói trên từ trong phòng bước ra, thứ tự cũng hết như khi vào thang máy. Sáu nam hai nữ.

Video thứ năm, là cảnh ở bãi đỗ xe. Thấy có ba lượt người lên xe rồi đi, tất nhiên vẫn là ba chiếc xe đã thấy trong video thứ nhất. Nam trung niên có cái xách to lên xe Nissan Sunny, cặp tình nhân lên xe Santana 2000 Superman, và hai nam giới mà một nam giới chỉ nói mấy câu với nhân viên quầy tiếp tân (trong lượt người thứ năm trong video thứ hai) lên chiếc xe Ngôi sao Trường An.

Xem xong cả năm video, tôi nhận ra cặp nam giới kia chỉ có một người lên chiếc xe hơi Ngôi sao Trường An. Lẽ nào người đàn ông đội mũ kia không cùng nhóm với người này? Cho nên tôi lại bật xem lại đoạn video thứ năm một lần nữa. Xem xong tôi vẫn không này ra một ý tưởng gì. Chắc là khả năng quan sát của tôi thiếu nhạy bén, thế mà tôi vẫn tưởng mình có khả năng bẩm sinh để làm trinh sát! Xem ra, tôi chỉ có thể đi hỗ trợ người khác truy bắt kẻ gian là cùng.

Tôi ngả người ra sau, tựa lưng vào ghế. Lúc này mới nhìn đồng hồ, không ngờ đã hơn 8 giờ tối. Lưu Siêu nói chuẩn thật. Tôi mỉm cười, thấy mình chỉ là một gã rất dễ bị người ta bắt trúng mịch.

Bây giờ phải ăn chút gì đã. Từ lúc chiều, mẹ tôi đã gõ cửa mấy lần gọi tôi ra ăn cơm. Ra đến phòng khách, tôi đã thấy cơm canh để phần tôi trên bàn, và mẫu giấy mẹ tôi để lại rằng tôi ra mà trông hàng. Tôi vo mẫu giấy ném vào thùng rác. Đã sang thế kỷ 21 rồi, dù không muốn làm phiền tôi thì nên nhắn mẫu tin mới đúng, sao phải viết giấy để lại? Hoặc nếu cho là vẫn phiền hà thì ra cửa hàng bật máy tính lên rồi nhắn tôi qua mạng QQ là xong!

Tôi vừa ăn vừa tưởng tượng niềm vui của mẹ tôi khi bà lên mạng chat QQ, có người kết nối với bà, bà sẽ rất khoái chí, đến tối bà sẽ khoe với cha tôi: “Minh ơi, hôm nay tôi lên mạng QQ có một anh chàng tiếp cận tôi, anh ta cứ tưởng tôi là một con bé học sinh! Ha ha ha...” Cha tôi nhìn bà, rồi nói với tôi: “Con lên mạng gặp mẹ con, con đổi tên mình là gì thế?” Tôi thần nhiên đáp: “Rau sam.”

Đúng là thời đại của muôn sắc màu tình yêu...

Tôi đang sung sướng mỉm cười thì điện thoại bỗng đổ chuông, tôi cứ thế cầm lên và nói luôn: “Lưu đại ca đang ở đâu thế?”

Giọng Lưu Siêu: “9 giờ, ở quán trà đối diện nhà anh, cứ vào, đi đến gian thuê bao thứ ba sẽ có người đang đợi anh.”

Người của Thiên Nhai đều bí hiểm như thế này chắc? Có đến nỗi phải thế không? Nếu cần có người giám sát hoặc làm việc gì đó, thời nay khoa học kỹ thuật rất phát triển, nghe trộm nghe lén, theo dõi ai chẳng được? Chỉ cần một thao tác nhỏ cũng thừa sức để hành động hiệu quả.

Tôi nhìn đồng hồ trên tường, đang là 8 giờ 40, vẫn còn sớm chán, hai mươi phút có thể làm được khối việc, thậm chí có thể tắm gội thay quần áo. Tôi chậm rãi thu dọn bát đĩa đem rửa xong xuôi, rồi chỉnh trang đầu tóc, cũng sắp giờ rồi, tôi xuống cầu thang để đi sang quán trà.

Vào quán, cô nhân viên bước lại mời chào, tôi xua tay nói đã đặt chỗ rồi. Sau đó đi đến gian thuê bao thứ ba. Đứng ở cửa nhìn vào, thấy còn có tấm rèm vải màu hồng che cửa. Chủ quán này cũng thật là... Tôi gạt tấm rèm rồi bước vào. Và đứng ngẩn người: một cô gái đang ngồi trong đó, tươi cười nhìn tôi. Tôi vừa định mở miệng thì Thạch Bình Nhi đã đứng dậy bước ra kéo tấm rèm lại. Sau đó cô đưa tay làm động tác mời tôi ngồi vào ghế đối diện với cô.

Ngồi rồi, câu đầu tiên tôi nói là: “Tôi đang định ngồi bên cạnh cô kia mà!” Thạch Bình Nhi tủm tỉm cười, tay vỗ lên đi-văng, nói: “Thế thì anh ngồi bên cạnh em đi!”

Tôi vội lắc đầu. Tôi chỉ có võ mồm chứ không có cái gan ấy...

Không chờ Thạch Bình Nhi nói gì, tôi đã vào đề luôn: “Này, chuyện là thế nào vậy? Tôi cứ tưởng cô vẫn đang ở... bên ngoài, ở nước ngoài? Sao cô lại liên lạc với Lưu Siêu...”

Thạch Bình Nhi nhìn ra phía cửa, rồi nói: “Em buộc phải trở về, vì lần này có việc hệ trọng. Trở về rồi, em không dám đi tìm anh vì em sợ người của tập đoàn Mộc Lâm vẫn đang theo dõi anh. Cho nên em đi gặp anh Lưu Siêu. Mộc Lâm tạm thời không dám đụng đến Lưu Siêu, cho nên chỗ anh ấy vẫn được coi là an toàn.”

“Tập đoàn Mục Lâm bị mua lại rồi kia mà?” Tôi vội hỏi. “Sao vẫn còn có người đi theo dõi tôi?”

Thạch Bình Nhi lắc đầu, nói: “Đó chỉ là cách tung hỏa mù che mắt thế gian, anh không nhận ra à? Bên mua lại tập đoàn Mục Lâm, rành rành vẫn là người của Mục Lâm. Anh nên nhớ cho: bọn người phản bội Thiên Nhai chia thành hai nhóm trong và ngoài nước, nhóm đang ở nước ngoài đều có liên hệ chặt chẽ với các băng đảng bàn tay đen, chuyên làm các chuyện phạm pháp. Chính phủ ta từ lâu đã để mắt đến tập đoàn Mục Lâm. Nhưng các lãnh đạo cao cấp của Mục Lâm cũng không phải đồ ngốc, nên họ bày ra cái trò bị thu mua sáp nhập, nhóm lãnh đạo ấy đều đã chuồn ra nước ngoài. Hiện nay có nhiều gã đang bị nằm trong danh sách truy nã đăng trên mạng. Anh không đọc những thứ đó à?”

Tôi lắc đầu. Tôi có quan tâm những chuyện đó nhưng không ngờ tập đoàn Mục Lâm đã bị theo dõi từ lâu; nhà nước đã theo dõi chặt bọn họ thì có lẽ lần hoạt động của chúng tôi hồi nọ cũng bị nhà nước để mắt đến rồi. Tôi nhìn Thạch Bình Nhi, và bỗng cảm thấy nghi ngờ liệu cô ta có phải hạng đặc vụ hay gián điệp gì đó không...

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chìa khóa bị đánh cắp

Tôi nói thẳng chứ không vòng vo tam quốc gì hết, tôi tạm thời chưa biết sự việc này có liên quan đến tập đoàn Mục Lâm không nhưng chắc chắn có liên quan đến sự an toàn của một loạt văn vật đã khai quật được. Nói một loạt hoặc nói là một thứ cũng được, hiện nay thứ này vẫn chưa được kiểm chứng, chưa rõ thật giả ra sao. Cho nên, rất nhiều hành động cần phải tiến hành bí mật, ví dụ, vụ áp tải lần này. Giọng Thạch Bình Nhi rất bình tĩnh, cô chỉ hơi nhấn mạnh khi nói đến hai chữ “áp tải”.

“Áp ải? Áp tải thứ gì?” Tôi hỏi Thạch Bình Nhi.

“Cách đây ít lâu xảy ra vụ đào trộm mộ cổ Phụ Hà ở Ba Thục (Tứ Xuyên), anh không nghe nói đến hay sao?” Thạch Bình Nhi vặn hỏi tôi.

Tôi sờ cằm, nghĩ đến các tin tức đăng tải gần đây, nghĩ hồi lâu mới nhớ ra mẩu tin đã thu thập cất giữ trong IE, nói rằng thị trấn Phụ Hà nằm giữa thành phố âm và thành phố Tôn Mai người ta phát hiện thấy mộ cổ bị đào trộm. Mộ cổ Phụ Hà là quần thể thạch mộ vây xung quanh núi, các ngôi mộ nằm san sát cạnh nhau như nhà xây ở phố, chỉ cần vào một ngôi mộ là có thể đục một lỗ trên vách đá để chui sang các ngôi mộ lân cận. Cứ thế, chỉ cần có thời gian là có thể đào trộm các ngôi mộ liên tiếp nhau. Khi mới tìm thấy, quần thể mộ cổ Phụ Hà có hơn 60 ngôi mộ, trong đó, có hơn 30 ngôi mộ nhiều gian, có 25 ngôi mộ có tranh bích họa và văn vật tùy táng; nhưng lần đào trộm này, bọn trộm đã đào thêm 5 ngôi mộ mà trước đó chưa từng biết đến. 5 ngôi mộ này có quy mô lớn hơn cả sáu chục ngôi mộ đã biết. Bên trong mộ cũng có mộ đạo, mộ môn, mộ thất, mái cửa, gian xếp, gian liền kề, ngoài ra còn bố trí rất nhiều thiết bị sinh hoạt như phòng ăn, nhà để xe, kho lương thực... Năm ngôi mộ này, mỗi ngôi có diện tích chừng 800 mét vuông, xây dựng vào thời Đông Hán, có thể coi là những kiến trúc thạch mộ tương đối đồ sộ.

Điều kỳ quái nhất là, bọn đào trộm mộ sau khi vào mộ, chúng hầu như không phá hoại hoặc trộm cắp gì nhiều, hành vi của chúng chỉ như bọn trộm vào nhà thông thường, có vẻ như chúng muốn tìm những thứ gì đó; các văn vật tùy táng có giá trị lịch sử rất quý như cốc chén bát đĩa thì vẫn nguyên vẹn, không bị đụng đến. Vậy thì bọn trộm ấy đang muốn tìm cái gì, hoặc nói là bọn chúng đã lấy trộm được thứ gì đem đi, đến nay vẫn chưa được làm rõ.

Nghe tôi kể xong, Thạch Bình Nhi gật đầu, nói: “Đúng là bọn chúng không lấy đi thứ gì, nhưng chúng tỏ ra rất chuyên nghiệp chứ không như bọn đào trộm mộ nói chung hề thấy thứ gì có thể ra tiền là đem đi tất. Thực ra, chúng bị ai đó thuê làm việc, mục đích là vào đó để tìm một chiếc thẻ bài bằng đồng xanh. Thẻ bài ấy chính là chiếc chìa khóa có thể mở kho tàng bí mật của Thiên Nhai - cũng tức là chiếc thẻ bài mà ông Chung Sênh đã từng nhìn thấy. Nhưng có lẽ tấm thẻ bài ấy là đồ phục chế, còn thẻ bài thật sự thì đặt ở một ngôi mộ cổ trong quần thể mộ Phụ Hà.”

Tôi đưa bàn tay ra, vuốt nữa thì chạm vào miệng Thạch Bình Nhi, nói: “Tổ chức Thiên Nhai thành lập vào thời nhà Thanh, mộ Phụ Hà là mộ cổ thời Đông Hán, nếu nói thế... thì e...”

Thạch Bình Nhi mỉm cười: “Trí nhớ của anh tốt nhưng cũng hay quên đấy! Anh nên nhớ người của Thiên Nhai đã từng vào đó, họ cất tấm thẻ bài trong đó cũng không phải chuyện gì lạ. À, em quên chưa nói với anh một chuyện - có lẽ Lưu Siêu không kể với anh vì không muốn anh phải sợ hãi: người được phân công canh giữ mộ cổ Phụ Hà đều đã bị sát hại, bị nhiễm khí độc thiên nhiên mà chết, các cửa sổ đều đóng kín, có vẻ như tai nạn bất ngờ. Hung thủ tỏ ra rất lành nghề.”

Nếu suy đoán của Lưu Siêu là đúng, thì người canh giữ mộ cổ Phụ Hà là người mà ông Chung Sênh đi Tân Cương tìm được. Không ngờ người ấy đã bị chết. Tôi nghĩ, thân thủ của Lưu Siêu rất cao cường, thì người này cũng chẳng thua kém gì anh. Thẻ mà phải chết vì khí độc thiên nhiên, chứng tỏ tên hung thủ rất chuyên nghiệp.

“Người canh mộ bị giết, và mộ bị đột nhập gần như cùng một thời điểm; sau khi người canh mộ chết, người liên lạc nhanh chóng liên hệ với những người canh giữ các khu vực phụ cận, Lưu Siêu là người đầu tiên nhận được tin báo, anh lập tức đến đó ngay nhưng đã muộn, thứ kia đã bị lấy đi. Sau đó Lưu Siêu liên lạc với em, muốn em điều tra xem kẻ nào đã ra tay. Lưu Siêu đoán rằng vụ đó có liên quan đến tập đoàn Mục Lâm, Mục Lâm thì đã bị sáp nhập, thế thì chắc là bọn người được cử đi hành động phải có liên quan đến tập đoàn kia ở nước ngoài. Em đã dò hỏi các mối quan hệ cũ, vất vả lắm mới tra ra được một công ty thương mại ở nước ngoài, công ty ấy đã thiết kế ra một chương trình: sử dụng một tổ hai người tương đối “có tiếng” trong hàng ngũ bọn đào trộm mộ trong nước hiện còn sót lại đến đó thực hiện phi vụ đột nhập mộ cổ. Họ giả vờ đi cứu người, đồng thời còn bày ra nhiều thao tác này nọ tỏ ra không liên quan gì đến sự việc cả, em không kể ra làm gì nữa. Sau khi điều tra ra tất cả, em báo cho Lưu Siêu. Anh ấy liên lạc với những

người canh giữ khác ở Thượng Hải và đã tìm thấy hai người trộm mộ, nhưng khi Luru Siêu và mọi người chuẩn bị hành động để đòi lại đồ vật thì hai gã kia mất tích, chắc đã bị diệt khẩu. Em đã đi điều tra nhưng không thu được kết quả gì, đầu mối bị đứt. Hiện vẫn bố trí người giám sát ở đó nhưng vẫn chưa tìm thấy đầu mối gì mới.” Thạch Bình Nhi nói liền một hơi, rồi cô châm thuốc lá hút. Thấy tôi vẫn chăm chú nhìn cô, cô mỉm cười, nói: “Em hút thuốc, anh không khó chịu chứ?”

“Nữ đặc vụ...” Tôi lẩm bẩm. “Có thể từ hai gã trộm mộ điều tra ra những gì không?”

Thạch Bình Nhi vẩy tàn thuốc lá, rồi nói: “Không điều tra được gì, và cũng không cần điều tra nữa. Đã hỏi những tay cùng nghề trộm mộ, được biết hai gã kia, một gã tên là Cổ Nguyệt, và một gã béo, đều từng ở trong quân đội, có thân thù rất khá, vốn đã tham dự nhiều vụ trộm mộ đều kết thúc an toàn, không ngờ vụ này lại mắc bẫy của kẻ khác. Cả hai vốn không phải kẻ xấu, cũng chưa từng làm chuyện gì thất đức. Thật đáng tiếc, vì em vốn định sau này nếu có cơ hội thì sẽ hợp tác với họ.”

“Hợp tác cái gì? Đào trộm mộ à? Muốn trở thành đồ tuyệt tự hay sao hả bà cô của tôi?” Tôi lừ mắt nhìn Thạch Bình Nhi. Cô mỉm cười, lắc đầu: “Không đào trộm mộ, mà là việc khác không liên quan gì đến chuyện của chúng ta. Thôi không nói nữa, bây giờ chúng ta nói về chuyện áp tải.”

Luru Siêu nhanh chóng đem người cầm tấm thẻ bài bằng đồng xanh về Tứ Xuyên. Để “che mắt thế gian”, sáu người đi tách nhau ra: ba người đi Sơn Đông, ba người về Tứ Xuyên.

Trong ba người đi máy bay về Tứ Xuyên, một người xuống máy bay rồi ở lại thành phố C, Luru Siêu cầm tấm thẻ bài về nhà mình, người còn lại sẽ trở về thị trấn Phụ Hà. Luru Siêu về đến nhà rồi nhờ người liên lạc với một hãng chuyên áp tải bảo vệ, nhờ họ cất giữ tấm thẻ bài cho an toàn, còn Luru Siêu sẽ đi tìm chỗ cất giấu nó.

Thạch Bình Nhi thấy tôi mở miệng, cô bèn nói trước: “Anh cứ bình tĩnh đi! Em vừa nói hãng bảo vệ, là những tiêu cục[1] thật sự có quy củ, rất chuyên nghiệp, chứ không phải các công ty bảo vệ hiện nay.”

[1] Danh từ thời cổ: Tổ chức chuyên áp tải, bảo vệ cho bên thuê họ, gọi là tiêu cục; nhân viên của tiêu cục gọi là tiêu sư.

Tiêu cục? Trong óc tôi bỗng hiện lên hình ảnh một thanh niên mặc bộ đồ chèn, gọn ghẽ, màu xanh cưỡi trên lưng ngựa, phía sau là một người lực lưỡng giương lá cờ to viết những chữ “Tiêu cục X của kinh thành”; chàng thanh niên thúc ngựa tiến lên, chấp vòng hai tay nói với bọn cường đạo chắn đường: “Chúng tôi là Tiêu cục X ở kinh thành, mong các vị anh hùng lực lâm nhường đường cho chúng tôi đi qua!”

Những sự việc tôi đã gặp, nếu nói ra liệu có ai tin không? Có lẽ số phận bắt tôi phải làm nghề viết tiểu thuyết mất rồi!

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Bị cướp

Thạch Bình Nhi nói tóm tắt mọi tình hình, rồi cô bảo mình còn có chút việc cần làm, cô dặn tôi cứ ở đây chờ Luru Siêu, chắc độ nửa giờ nữa anh ta sẽ liên lạc với tôi, và sẽ bảo tôi cần đi đến địa điểm nào.

Thạch Bình Nhi đi rồi, tôi tiếp tục ngẫm nghĩ những điều cô nói. Ở Tứ Xuyên vẫn tồn tại Tiêu cục, quả là chuyện khó bề tưởng tượng. Nếu nói hiện nay vẫn có bảo tàng về Tiêu cục thì tôi tin ngay chứ nói rằng thời nay vẫn còn những người hành nghề đó, họ thường ngày giả danh buôn bán nhỏ nhưng sẵn sàng nhận làm cái việc bảo vệ áp tải cho một số khách quen, thì tôi không sao hình dung nổi. Tôi đoán rằng những người áp tải ấy phải có thân thù rất ghê gớm, rất thạo võ công, Đường Lang quyền, Thiếu Lâm trường quyền hoặc Kim Cương chương... đều ở đỉnh cao thuần thực, và rất có thể họ là đệ tử của Thiếu Lâm tục gia gì đó cũng nên, các tiểu thuyết võ hiệp vẫn viết như thế mà!

Tôi tăng tốc uống trà, cốc trà vừa mới pha chỉ lát sau đã uống cạn. Trong những phút vừa rồi tôi đã mấy chục lần mở di động ra nhìn đồng hồ, cuối cùng tôi đặt di động lên bàn chờ Luru Siêu phôn cho tôi. Chờ mãi không thấy Luru Siêu gọi, nhưng nhân viên quán trà bước vào nói rằng tôi có điện thoại gọi đến quầy.

Càng lúc càng bí hiểm? Tôi thầm nghĩ. Rồi tôi đi theo nhân viên phục vụ ra quầy để nghe điện thoại. Giọng Luru Siêu: “Anh vẫn còn ở quán trà chứ?”

Tôi hơi bực mình: “Thạch Bình Nhi nói đại ca sẽ gọi cho tôi, bảo tôi cứ chờ. Uống trà đến lúc loãng toẹt thành nước trắng rồi đây!”

Luru Siêu nói: “Được rồi! Bây giờ anh xuống đi, tôi sẽ kiểm chiếc xe để chúng ta cùng đi gặp vài người, sau đó sẽ bàn các việc khác.”

Tôi đặt ống nghe xuống, bước đi. Nhưng cô nhân viên gọi giật lại: “Thưa anh, anh chưa thanh toán ạ!”

Con bé Thạch Bình Nhi khôn kiếp, trông có vẻ như tiền bạc đầy người, thế mà nó lại bắt tôi trả tiền trà! Nhưng nếu tôi chất vấn cô ta, chắc cô ta sẽ hỏi vặn lại: “Có quy định nào nói rằng người giàu phải chi không?”

Cả thầy 55 nhân dân tệ. Ranh con chết tiệt uống một cốc trà những 50 tệ! Lúc mới đến, tôi muốn tiết kiệm cho cô ta nên chỉ gọi một cốc trà xanh 5 tệ, nào ngờ rốt cuộc lại là tôi tiết kiệm cho mình! Tôi vừa thăm nguyên rửa vừa xuống cầu thang. Luru Siêu đang đứng bên chiếc xe Jetta vậy gọi tôi. Tôi bước lại. Anh bảo tôi cầm lái, còn anh ngồi bên cạnh, nói rằng anh muốn xem kỹ năng lái xe của tôi ra sao.

“Tôi có bằng B, được chưa, đại ca? Tôi đoán anh chỉ có bằng C là cùng. Năm xưa tôi lái xe tải hạng nặng nên được cấp bằng B.”

Tôi ngồi trước vô-lăng, khởi động máy rồi hỏi: “Bây giờ đi đâu?”

“Năm xưa kia à? Anh bao nhiêu tuổi rồi nhì? Thôi không nói đùa nữa. Chúng ta đến khách sạn Huệ Hưng tìm gặp người của Tiêu cục.” Anh gõ vào mặt đồng hồ xe. “Mau đi đi, thời gian không có nhiều, rất muộn rồi, sắp 10 giờ đêm rồi!”

Tôi khuya, đường vắng, nên tôi phóng nhanh gấp đôi mọi ngày. Đã đến khách sạn Huệ Hưng, vừa đến chỗ rẽ thì Luru Siêu bảo tôi lái xe sang đỗ ở bên đối diện với khách sạn, là chỗ chuyên đỗ xe hàng. Sau đó hai chúng tôi đi bộ vào khách sạn. Tôi hỏi Luru Siêu tại sao phải đỗ xe ở bên đó nhưng anh không trả lời, sắc mặt có vẻ rất sốt ruột.

Vào khách sạn, chúng tôi lên thẳng tầng 8. Ra khỏi thang máy, Luru Siêu bảo tôi chờ một chút, rồi anh đi vào một gian bên cạnh thang máy; lát sau đi ra, nói là đi vào gian cuối cùng của hành lang. Chúng tôi bước vào, thì ra đây là một căn hộ đồng bộ, có ba người đang ngồi ở sa-lông phòng khách, hai nam một nữ. Một anh đang trách mắng anh kia, còn cô gái thì đang cầm chiếc điều khiển ti-vi bấm đôi kênh liên tục.

Luru Siêu chào người đàn ông hơi có tuổi, sau đó giới thiệu một lượt: “Đây là anh Bạch, sếp của họ; ngồi bên cạnh là Mèo Béo, còn cô này là cô A.”

Hai chúng tôi ngồi xuống, Luru Siêu chỉ vào tôi, nói tiếp: “Anh ấy là Đường Tiểu Bạch trợ thủ đắc lực của tôi. Sẽ kết nối mọi việc ra sao, các vị cứ làm, tôi phải đi vì còn có việc khác. Sếp Bạch giới thiệu tình hình đi!” Luru Siêu đứng lên, nói nhỏ với tôi: “Thẻ bài đã bị mất, phải mau chóng nghĩ cách tìm nó về.”

Nghe Luru Siêu nói xong, tôi giật mình. Thẻ bài đã mất? Thảo nào mà...

Luru Siêu dúm cho tôi mẫu giấy, dặn tôi nếu có việc gì thì gọi anh theo số máy viết ở đây. Rồi anh quay người bước ra.

Luru Siêu đi rồi, sếp Bạch kéo tôi ra bên cửa sổ, mời tôi hút thuốc, rồi nói: “Gay quá, nó bị mất rồi, bây giờ cần các vị đi tìm nó. Về thù lao, nếu các vị tìm được thì chúng tôi sẽ trả các vị 80% tổng số, nếu không tìm thấy... tôi nói là giả sử không tìm thấy, thì chúng tôi không được cầm một xu và còn phải bồi thường theo giá trị nữa.”

Bồi thường theo giá trị? Cái thứ đó, dù các người có bán hết tài sản của mình đi cũng không đủ để mà bồi thường! Nghe anh ta nói thế, tôi bỗng nảy ra một ý nghĩ: họ nói là bồi thường theo giá trị, tức là họ căn bản không biết cái thứ kia là gì, nếu biết thì đã không nói những câu ấy. Họ đã không biết thẻ bài đồng xanh là gì, có tác dụng ra sao, thì họ cũng không biết Thiên Nhai. Luru Siêu thật quá đáng, không dặn dò tôi chi tiết quan trọng này, lỡ tôi buột miệng nói ra thì sao?

“Sao lại mất được?” Tôi hỏi sếp Bạch, anh ta chỉ vào gã Mèo Béo đang ngồi trên đi-văng, nói: “Tại thẳng khi kia kìa, hấn thật to gan, đang làm việc mà dám đi tìm gái gú!”

Tôi nhìn gã Mèo béo đang rất tức tối. Gã đâu có béo? Rất gầy thì có! Thế mà lại đặt cho gã cái biệt hiệu Mèo Béo? Tôi hỏi sếp Bạch: “Anh ta phụ trách trông coi à?”

Sếp Bạch gật đầu, nói: “Vì nó là người mới vào nghề của nhà chúng tôi, lý lịch sạch sẽ, lại mới từ nước ngoài trở về, sẽ không ai biết nó là người của tiêu cục, cho nên chúng tôi mới để nó cất giữ thứ đó trong người là chắc ăn nhất, nào ngờ bọn người kia đã theo dõi nó từ lâu. Đây là sơ suất của chúng tôi chứ không chỉ là lỗi của một mình nó.”

“Người mới vào nghề của nhà các anh?” Tôi nhìn cô gái có dáng vẻ và nhan sắc bình thường đang ngồi kia. “Nói thế tức là các vị là một nhà cá?”

Sếp Bạch cười, gật đầu. “Đều là một nhà cá. Khác với ngày trước, thời buổi này ai dám thu nhận người ngoài?” Nói rồi, anh ta mắng gã Mèo Béo: “Vẫn còn ngồi đó à? Sao không ra chỗ đi Tiểu xem có việc gì cần làm giúp không?”

Về mặt của sếp Bạch khi mắng mỏ Mèo Béo khiến tôi nhớ đến hai người cùng đi xuống cầu thang trông có vẻ như cha con xuất hiện trong đoạn băng giám sát ở khách sạn. Còn cô A thì giống như cô gái trong cặp tình nhân cũng ở đó? Nghĩ thế, tôi bèn hỏi sếp Bạch: “Các vị... có mấy người?”

Anh ta nhìn tôi, lấy làm lạ, hỏi lại: “Bảy người. Sao? Sếp của các anh không nói cho anh biết à?”

Tôi mỉm cười, đáp: “À... tôi quên mất, đúng thế, bảy người.”

Sếp? Chắc Luru Siêu nói với họ rằng mình là giám đốc của một công ty gì đó, còn tôi là trợ lý hoặc thư ký của giám đốc. Anh ta “bổ trí” danh nghĩa như vậy.

Bảy người? Trong băng giám sát kia, tôi nhìn thấy tám người, thì chắc là một trong số đó không phải người của nhóm này. Luru Siêu có ý bảo tôi xem các video ấy, để tôi biết rằng một người thừa ra trong số đó chính là tên đã đánh cắp thẻ bài chứ gì?

Chương 73: Một người khác

Không hiểu tại sao Lưu Siêu không cho tôi biết chi tiết về tình hình của đội tiêu cục này. Nhưng tôi đã xem băng giám sát rồi, bây giờ tôi phải tập hợp họ lại để hỏi về tình hình lúc đó, xem xem ai là người không có mặt trong các video kia.

Nếu nhóm của sếp Bạch đúng là dân chuyên nghiệp thì hẳn phải biết người ta có lắp camera, sau khi bị mất đồ thì sẽ nghĩ cách để xem lại băng hình nhưng không nhất thiết phải thông qua con đường chính quy và cũng không thể báo cảnh sát. Giờ đây tôi chỉ còn cách tự mình khai thác vậy.

Tôi nói với sếp Bạch rằng tôi muốn triệu tập người của anh lại để họp. Anh ta hỏi tôi họp bàn về gì? Tôi nói, đồ bị mất, bây giờ tôi cần tìm hiểu tình hình lúc đó ra sao; tuy sếp của tôi đã cho tôi biết các nét cơ bản nhưng các chi tiết thì tôi chưa rõ, tôi phụ trách việc này thì tôi cần tìm hiểu và bạn với mọi người bước tiếp theo nên làm gì.

Sếp Bạch chấp nhận, rồi nói với tôi: “Anh Đôn ạ, chúng tôi tin rằng hiện giờ thứ đó vẫn nằm trong khách sạn ấy, chưa bị người ta mang đi. Nhưng không rõ cụ thể nó đang nằm ở đâu.”

Nghe anh ta nói, tôi không hề ngạc nhiên. Trước khi đến tôi đã nghĩ, nếu thứ đồ kia thật sự không thấy ở đây nữa thì chắc chắn những người kia đã đi rồi; nếu họ vẫn còn nán lại thì chứng tỏ thứ đó vẫn còn ở đây. Tôi vội trả lời anh: “Cứ gọi tôi Đường Tiểu Bạch là được, anh hơn tôi vài tuổi đấy!”

“Không sao. Giang hồ tất nhiên sẽ có cách xưng hô cho phải.” Sếp Bạch nói xong quay người bước ra ngoài, bảo cô A pha cho tôi cốc trà. Tôi vội nói tôi tự làm được. Cô A nhìn tôi, rồi thản nhiên ngồi xuống tiếp tục xem ti-vi một cách đơn điệu.

Lát sau, sếp Bạch dẫn một tốp người vào. Tôi nhìn một lượt, kể cả tôi, mới là bảy người, tôi định hỏi thì sếp Bạch nói luôn: “Mèo Béo và cô A thì anh đã gặp rồi.” Anh chỉ vào người phụ nữ ngoài ba mươi tuổi, cũng tức là người phụ nữ đeo kính râm và quần khăn trong băng hình, nói: “Đây là di Tiểu, là vọng phong của chúng tôi.” Vọng phong, là sao?

Sếp Bạch kéo tay gã trẻ tuổi đã từng cùng xuất hiện với cô A, nói: “Đây là Tiểu Bạch con trai tôi. Con chào chú Đôn đi!” Gã ta không do dự, lập tức chào tôi là “chú Đôn”. Tôi gật đầu. Quái dị! Tôi chỉ hơn nó vài tuổi mà nó gọi tôi là chú. Cách xưng hô của giang hồ là thế à?

Cuối cùng một anh trọc đầu đứng dậy giơ tay xin nói: “Tôi là Tiểu Đạo, xin chào anh!” Tôi đứng dậy bắt tay anh ta rồi lại ngồi xuống. Sếp Bạch ngồi bên cạnh tôi, nói: “Còn một người nữa là Tiểu Thượng. Lúc này nó đang ở bên ngoài để quan sát, không tiện vào gặp anh.”

Có lẽ Tiểu Thượng là anh chàng đội mũ cùng xuất hiện với Tiểu Đạo trong đoạn video kia.

Đã giới thiệu xong xuôi cả, tôi vào đề luôn: “Thứ đó đã bị mất như thế nào?”

Cả mấy người đều im lặng, sếp Bạch đá nhẹ vào Mèo Béo đang hút thuốc, nói: “Kia nói đi, sự việc bắt đầu từ người.”

Mèo Béo nín lặng, ngồi thu mình ở một góc, tiếp tục hút thuốc. Sếp Bạch thở dài, nói: “Sau khi nhận được phi vụ này, anh cũng biết ý sếp của anh rồi, anh ấy bảo chúng tôi tự do hoạt động trong phạm vi thành phố âm và thành phố J, và không được ra khỏi phạm vi này. Chúng tôi bên bàn bạc rồi quyết định sắm vai khách du lịch để ngụy trang, không ngừng hoạt động ở vùng quanh đây, cứ vài ngày lại đổi sang khách sạn khác. Bảy người chúng tôi làm nhiệm vụ của mình là trụ, vọng, thủ, thị, tri, hộ, hỷ. Sau khi vào khách sạn Huệ Hưng chúng tôi vẫn phân công nhau như thế để làm việc, nhưng...”

“Khoan đã.” Tôi ngắt lời sếp Bạch. “Tôi không hiểu anh vừa nói trụ, vọng gì đó nghĩa là gì?”

Sếp Bạch nhìn mọi người một lượt, họ đều im lặng. Anh ta quay sang nói với tôi: “Sếp của các anh được bạn cũ lâu năm giới thiệu đến. Quy tắc trong nghề của chúng tôi, vốn không tiện tiết lộ, nhưng lần này hàng bị mất, chúng tôi phải chịu trách nhiệm; nếu anh muốn biết thì tôi cũng không giấu giếm. Nghề tiêu cục trước đây không phân chia như thế, nhưng ngày nay đã được chi tiết hóa.

Trụ, là tôi, tôi phụ trách chung, tất cả mọi người đều phải nghe tôi. Nói chung, không có ngoại lệ, cứ mỗi giờ đồng hồ họ phải báo cáo tôi một lần. Vọng là di Tiểu, di Tiểu phải ở phòng cạnh cầu thang máy là vì di là nữ; thông thường ít người đi cầu thang bộ, mà chủ yếu là đi thang máy. Di Tiểu ở đó để dễ bề giám sát những người ra vào thang máy. Thủ, là Mèo Béo, nói chung, thủ là người giữ hàng, hàng cất ngay trong người hoặc để ở một nơi mà anh ta cho là an toàn. Nơi đó chỉ có anh ta và tôi biết, người khác không được biết, nhằm để phòng bắt trộm. Thị, là A Thượng đang đứng ngoài kia, phụ trách thông tin, tình báo, trông nom, kể cả các việc ăn ở và việc vặt khác nữa. Tri, là người phụ trách phương tiện giao thông, hành trình, đường đi và đường rút lui cho mọi người. A Đạo làm vai trò này. Hộ, chỉ có Tiểu Bạch con trai tôi, nó đứng gần Thủ, phụ trách bảo vệ an toàn cho Thủ, Thủ được an toàn thì hàng cũng được an toàn. Hỷ, chỉ có A, nhiệm vụ chủ yếu của Hỷ là mai phục hoặc thay thế vai trò để tìm ra đột phá khẩu. Bảy người chúng tôi phân công nhau như thế.”

Sếp Bạch và mọi người ở khách sạn Huệ Hưng ba ngày, vẫn bình an vô sự; họ vốn định ngày thứ ba thì rời khách sạn rồi đi sang thành phố M. Nào ngờ cô A bỗng lăn ra ốm, bị sốt, nên đành ở lại thêm một ngày nữa. Buổi tối ngày thứ tư ấy, vì vẫn sắp đặt như cũ nên mọi người có phần chủ quan mất cảnh

giác; Mèo Béo không nén nổi... bèn chạy ra quầy bar của khách sạn để câu gái, dẫn gái về phòng mình. Sau khi con bé ấy ra về, Mèo Béo mới không nhìn thấy hàng đầu nữa. Mèo Béo vốn không phải gã đàn ông, sau khi xong việc, lúc con bé ấy vào nhà tắm thì Mèo Béo đã lục soát các đồ dùng của con bé, kể cả quần áo lót còn để ở ngoài, đều không thấy có điều gì khả nghi. Hắn chờ con bé ấy ra, rồi chứng kiến nó ra khỏi căn phòng và không hề đụng vào thứ gì cả; trong phòng lại không có người thứ ba xuất hiện. Thấy hàng bị mất, Mèo Béo liền chạy ra đuổi theo thì con bé ấy đã đi rồi, không thấy ở quầy bar cũng không thấy trong khách sạn. Mèo Béo ra hỏi nhân viên quầy tiếp tân, họ nói có nhìn thấy một cô gái như thế bước ra ngoài và lên tắc-xi đi rồi.

“Sự việc là thế, hàng đã bị mất trong tình huống đó.” Sếp Bạch nói. Rồi anh ta lườm Mèo Béo, nói: “Ta đã nói với người mấy lần rồi, lời tổ tiên dặn, người đã quên rồi ư? Khi ở trọ, tuyệt đối không được có quan hệ với bất cứ người đàn bà nào bên ngoài - dù là con gái nhà lành hay gái làm tiền! Nếu không sửa cái thói ham nữ sắc ấy đi thì sau này ta cho người đi theo làm việc sao được? Nếu không tìm ra, thì người bồi thường cho người ta thế nào đây? Người cất đầu đem bán cũng không đủ tiền mà đền!”

Tôi im lặng không bảo sao. Ý nghĩ duy nhất của tôi lúc này là nhanh chóng liên lạc với Luru Siêu, mong sao anh sẽ tìm được người giúp.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Nội gián

Tôi lấy cớ xuống sân đi dạo một lát, để quan sát khung cảnh môi trường xung quanh. Tôi đi đến bãi đỗ xe dưới sân, định gọi cho Luru Siêu theo số máy ghi ở mẫu giấy nhưng lại nghĩ có thể gã A Thượng đang đứng gần đây giám sát, thì tôi có thể gây ra hiểu lầm nếu gọi điện thoại, tôi bèn đi vào nhà vệ sinh, ngồi xuống rồi lấy di động gọi cho Luru Siêu.

Tôi nói vắn tắt cho Luru Siêu biết tình hình vừa tìm hiểu được, Luru Siêu nói anh đã biết các chuyện đó rồi, và hỏi tôi có cần gì nữa không. Tôi bèn nói, muốn anh cử một người đến đây. Anh nói: “Tôi sẽ bảo Mông Nhân đến với anh. Từ nay nếu không có việc khẩn thì đừng gọi số máy này.” Rồi anh dập máy. Tôi cầm điện thoại đứng đờ ra, thật ngạc nhiên, tại sao Luru Siêu lại biết tôi muốn Mông Nhân đến?

Tôi chờ hơn chục phút, rồi gọi điện cho Mông Nhân. Mông Nhân nói anh đang trên đường đến đây. Tôi bèn kể vắn tắt các sự việc cho anh nghe. Mông Nhân im lặng một lát, rồi nói: “Hiện giờ cậu có cảm giác hối hận vì đã... gia... cái thứ đó không?” Tôi biết anh đang ngồi trên xe đông khách, không tiện nói “gia nhập Thiên Nha” hoặc “gia nhập tổ chức...” nếu không, người ngồi bên cạnh sẽ tưởng anh là một phần tử bất hảo.

Đang ở trạng thái hưng phấn nên tôi không chút do dự, trả lời luôn: “Tôi không hối hận. Cậu có hối hận không?”

Mông Nhân cười: “Không! Thực ra tôi thấy rất thú vị.”

“Thú vị cái con khi! Tôi cho rằng chuyện này coi chừng dễ mất đầu như chơi! Cậu đến đây ngay đi, để chúng ta tranh thủ giải quyết sự việc. Không có cậu cân nhắc, thì rất nhiều việc tôi không sao đưa ra kết luận được.”

Phôn cho Mông Nhân xong, tôi chậm chậm ra khỏi nhà vệ sinh, đi vào đại sảnh khách sạn, cầm cái cốc giấy rót cho mình cốc nước trắng, ngồi xuống đi-văng nhắm mắt nhớ lại toàn bộ các sự việc đã xảy ra. Đây là thói quen của tôi, để giải quyết một việc gì đó tôi thường hay rà soát lại tất cả một lượt từ đầu đến cuối như chiếu một bộ phim, ngắm nghĩ xem trong đó có bỏ sót chỗ nào không.

Các đoạn video tôi xem lúc trước toàn là cảnh buổi chiều, theo như sếp Bạch nói, thì sự việc xảy ra vào buổi tối hôm đó, vậy tại sao chỉ có băng quay buổi chiều mà không có băng quay từ đầu buổi tối cho đến trưa hôm sau? Như thế có nghĩa là gì? Tôi nghĩ đi nghĩ lại mấy lần mà vẫn không sao lần ra đầu mối. Và, điều càng không thể ngờ là tôi lại ngồi ngủ luôn trên cái đi-văng này.

Lúc Mông Nhân đánh thức tôi dậy thì đã là 2 giờ sáng! Anh ngồi đối diện với tôi, đưa tôi điều thuốc lá, rồi nói: “Lộ phí lần này, đều báo cho Luru Siêu để thanh toán phải không?” Tôi lắc đầu: “Không biết nữa, có lẽ là cho qua! Ngay Luru Siêu cũng nói với chúng ta rằng anh ấy còn phải chịu khó kinh doanh nho nhỏ nữa là chúng ta!”

Mông Nhân cười chế nhạo, và giơ ngón tay giữa[1] lên, nói: “Cậu cũng cho là thế à? Đầu cậu là đầu đất chắc? Lúc thì phóng đến chỗ này, lúc thì bay đến chỗ kia, lẽ nào Luru Siêu toàn bỏ tiền túi ra? Cậu đừng đùa tôi nữa! Mọi phí tổn lần này đều yêu cầu phải được thanh toán, nếu không sau này còn ai thiết làm việc nữa? Làm việc tốt thì cũng cần dùng đến tiền, đúng không? Chúng ta đâu phải siêu đại gia?”

[1] Động tác ngụ ý “phản đối”.

Tôi và Mông Nhân thuê một phòng trên tầng 9, sau đó tôi vòng về nhà cầm ổ USB, rồi đến gõ cửa nhà một người bạn, nghe bạn mắng mỏ một hồi, nhưng bạn vẫn cho tôi mượn chiếc laptop. Cuối cùng tôi lại trở về khách sạn.

Mông Nhân mới tắm gội xong, vừa cầm khăn bông lau người vừa chỉnh lại máy điều hòa, rồi nói với tôi: “Cậu Bạch à, tôi có cảm giác, vừa vào đến khách sạn là có người theo dõi tôi.”

Mông Nhân nói thế, khiến tôi nghĩ ngay đến gã A Thượng. A Thượng hiện đang ở vòng ngoài giám sát nhưng chắc chắn không thể làm suốt 24 không

ngủ không nghỉ ngơi?

À, gã A Thượng...

A Thượng trông nom vòng ngoài nhưng tại sao tối hôm đó sau khi đưa gái điếm kia đi ra, A Thượng lại không nhìn thấy? Tôi vội nói với Mông Nhân về điều đáng ngờ này. Trong 7 người của tiêu cục, chắc chắn phải có một hoặc hai kẻ nội gián!

Mông Nhân gật đầu tán thành với suy đoán của tôi. Nghỉ ngơi trước tiên là Mèo Béo, rồi đến A Thượng; cả hai đều là nhân vật then chốt: Mèo Béo giữ hàng, còn A Thượng thì giám sát vòng ngoài. Nếu Mèo Béo nói dối thì rất dễ bị đồng đội vạch trần, cho nên, gã then chốt tiếp theo chính là A Thượng.

“Hay là chúng ta đi gặp bọn sếp Bạch để hỏi lại tình hình hôm đó? Tôi kể với cậu tất cả rồi như nhưng biết đâu vẫn bỏ sót tình tiết nào đó?” Tôi hỏi Mông Nhân.

Mông Nhân im lặng, chậm chậm hút thuốc lá, mắt anh nhìn vào màn hình ti-vi đã tắt tiếng. Sau một hồi lâu, anh đứng lên, hỏi tôi: “Lúc này mấy giờ rồi?”

“3 giờ sáng.” Tôi đáp.

Mông Nhân nói anh muốn xem các video kia, xem xong sẽ quyết định có đi tìm sếp Bạch hay không. Nhưng sau khi xem xong tất cả, anh lên giường nằm vật ra, nói: “Thôi vậy! Quá khuya thế này bọn họ cũng đi ngủ rồi. Thứ kia thì đã bị mất. Có việc gì, chúng ta để ngày mai hãy hay, cậu nghĩ sao?”

Tôi chưa kịp phát biểu ý kiến thì Mông Nhân đã ngáy o o. Tôi đã mệt nhoài suốt buổi tối, cũng không sao trụ nổi nữa, nằm xuống giường ngủ lịm đi.

Khi tỉnh dậy đã là 12 giờ trưa! Tôi mở mắt ra, nhìn thấy Mông Nhân đang từ bên ngoài bước vào, tay bưng com hộp. Anh đặt com xuống bàn rồi nói: “Cứ ăn đi đã. Tôi vừa ra ngoài đi quanh một vòng, không nhìn thấy mấy người của tiêu cục gì đó như cậu miêu tả. Xung quanh đều rất yên tĩnh, có vẻ như mấy hôm nay khách sạn này rất vắng khách.”

Tôi vào rửa mặt đánh răng, sau đó trở ra ngồi ăn com. Mông Nhân ngồi bên cạnh lặng lẽ nhìn màn hình ti-vi. Chờ tôi ăn xong, anh nói: “Bây giờ chúng ta đi gặp sếp Bạch, đến nơi, chúng ta không nói gì hết, cũng đừng giới thiệu tôi là ai, cứ hỏi luôn rằng hôm đó A Thượng có nhìn thấy gì không.”

“Ý cậu là thế nào?” Tôi hỏi Mông Nhân.

Anh nhún vai, nói: “Lúc này tôi cũng không biết nữa, trực giác mách bảo tôi cứ nên hỏi như thế. Tôi nghĩ, có lẽ sếp Bạch thừa biết trách nhiệm lớn nhất là ở gã A Thượng chứ không phải Mèo Béo. Chúng ta tìm hiểu từ khía cạnh quan hệ giữa A Thượng và sếp Bạch. Chắc là không đơn giản đâu.”

Tôi và Mông Nhân xuống tầng 8, đến thẳng phòng của sếp Bạch gõ cửa. Sếp Bạch và cô A đang ngồi trên đi-văng, giống như khi tôi mới gặp lần đầu; Mèo Béo cũng ngồi bên cạnh hút thuốc lá. Hai chúng tôi vào phòng rồi, sếp Bạch nhìn tôi bằng ánh mắt dò hỏi, rồi lại nhìn Mông Nhân đang đứng phía sau tôi. Tôi ngồi xuống ghế rồi hỏi luôn: “Buổi tối hôm bị mất thứ kia, chắc A Thượng vẫn đang ở vòng ngoài phải không?”

Sếp Bạch gật đầu: “Ở vòng ngoài, nhưng kỳ lạ ở chỗ A Thượng ở ngoài đó mà lại không nhìn thấy gì, thậm chí không nhìn thấy cô gái nào lên tắc-xi! Theo A Thượng nói, lúc đó ở bên ngoài có ba chiếc tắc-xi đó, và không có chiếc nào nổ máy rời đi cả.”

Mông Nhân không nói gì. Tôi đưa tay lên bóp trán, và nhìn qua kẽ ngón tay thấy Mông Nhân đang sờ môi của mình.

Tôi lại hỏi: “Về sau, các anh có gặp cô nhân viên quầy tiếp tân để đối chất với A Thượng và Mèo Béo không?”

Sếp Bạch gật đầu, nói: “Có hỏi cô ta, cô ta khẳng khái rằng cô gái kia đã lên tắc-xi đi rồi.” Nói xong, sếp Bạch ngoảnh sang Mèo Béo, nói: “Đi ra gọi cô nhân viên ấy lên đây!”

Mèo Béo gật đầu, bước ra. Một lát sau anh ta đã quay vào nói rằng: không tìm thấy cô ta, vì lúc đó quên chưa hỏi tên cô ta; hỏi tổ trưởng của họ, thì tổ trưởng nói hình như không có cô nhân viên nào như Mèo Béo miêu tả cả.

Mèo Béo nói xong, một bầu không khí nặng nề bức xúc bỗng đè nặng cả gian phòng.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Suy đoán

Tôi cho rằng có kẻ đã giả danh làm cô phục vụ viên ấy, hoặc có kẻ đã mai phục sẵn ở quầy, kẻ đó và phục vụ viên là đồng bọn với nhau. Mông Nhân nói xong, anh nhìn sếp Bạch, sếp Bạch cũng gật đầu, rồi anh ta hỏi tôi: “Vị này là...?”

Tôi bèn giới thiệu: “Đây là người anh em thân thiết với tôi, tên là Mông Nhân, anh ấy cũng là trợ lý kiêm lái xe cho sếp Lưu của chúng tôi.”

Sếp Bạch nhìn Mông Nhân, rồi nói: “Chắc là vệ sĩ thân tín của sếp Lưu?”

Tôi vội gật đầu, nói: “Sếp Bạch thật tinh tường, thế mà anh cũng nhận ra được?”

Sếp Bạch cười hề hề: “Làm nghề chúng tôi, dựa vào đôi mắt để kiếm sống mà! Này, các anh đã tìm ra manh mối gì chưa? Sau đây nên làm gì?”

Mông Nhân thì ngoảnh mặt đi, tôi dường như cảm thấy anh đang thăm chửi rửa tôi: cậu, và cả lò nhà cậu là vệ sĩ thì có!

Tôi nói, hiện giờ chưa có manh mối gì. Rồi tôi nhìn sang Mông Nhân, nói: “Cậu có cách gì không?”

Mông Nhân vỗ vào bụng, nói: “Đói quá rồi, phải ăn chút gì đó đã. Chiều nay sẽ bàn các việc.” Nói rồi anh đứng dậy đi ra ngoài cửa, tôi vội chào sếp Bạch rồi ra theo. Lúc đi đến cửa thang máy, Mông Nhân hạ thấp giọng nói: “Bây giờ quay trở lại nói với sếp Bạch về suy đoán của chúng ta lúc này.”

Tôi ngớ ra, hỏi: “Suy đoán nào?”

Mông Nhân nói: “Đoán rằng Mèo Béo và A Thượng là nội gián.”

Tôi ngạc nhiên: “Bây giờ quay lại nói cho anh ta biết à?”

Mông Nhân gật đầu: “Đúng! Bây giờ. Tôi đứng ngoài chờ, một mình cậu vào nói.” Nói rồi Mông Nhân đẩy tôi một cái. Tôi không nghĩ gì nữa, vội rảo bước quay trở lại phòng của sếp Bạch. Tôi không biết tại sao Mông Nhân lại bảo tôi làm thế nhưng tôi tin rằng anh phải có lý do của mình.

Bước vào rồi, tôi chẳng cần biết Mèo Béo có mặt ở đó hay không, nói luôn với sếp Bạch về suy đoán của tôi. Sếp Bạch nghe xong, phải mấy giây sau mới há hốc miệng ra, rồi anh ta nhìn sang Mèo Béo ngồi bên cạnh. Mèo Béo đứng dậy từ từ bước gần đến tôi, chỉ vào tôi, nói: “Anh căn cứ vào đâu mà dám nói thế?”

Tôi thấy sờ sợ, tuy gã này cũng chẳng to con gì nhưng gã là dân giang hồ, chỉ cần tung ra hai ba chiêu là hạ gục tôi ngay. Tôi nhìn gã, nói: “Căn cứ vào lời của các anh nói khi trước, chỉ có thể suy đoán như vậy chứ không thể khác!”

“Mèo Béo, đứng sang một bên!” Sếp Bạch quát to. Mèo Béo phát hoảng, rồi cúi đầu đứng sang bên, châm thuốc hút. Hình như gã lẩm bầm “Đòi nào tôi lại là nội gián? Không có chuyện tôi là nội gián...”

Quát mắng Mèo Béo xong, sếp Bạch quay sang nói với tôi: “Người anh em ạ, hiện giờ không chỉ đơn giản là mất cái thứ kia, mà ngay nội bộ chúng tôi cũng có vấn đề nghiêm trọng. Điều anh vừa nói, đã nhắc nhở tôi. Chiều nay tôi sẽ bảo người làm thay A Thượng, rồi gọi hẩn vào đây. Cũng mời hai anh đến nữa.”

Tôi gật đầu, rồi đi ra, thấy Mông Nhân đang đứng hút thuốc bên cạnh cái thùng rác ở hành lang. Nhìn thấy tôi, anh quay người bước về phía thang máy, tôi chậm chậm đi về phía anh, vừa đi được vài bước thì thấy sếp Bạch chạy ra gọi tôi: “Người anh em ạ, chuyện vừa rồi, anh tạm đừng nói với sếp Lưu được không? Vì nghề của chúng tôi trong xã hội hiện nay đã rất khó sống, nếu không được bạn bè giới thiệu và các anh em tín nhiệm thì chúng tôi khó mà tồn tại.”

Tôi chưa kịp trả lời thì Mông Nhân đã bước lại, lớn tiếng nói: “Không sao. Các vị cứ tranh thủ tự giải quyết việc của mình đi, các chuyện khác sẽ dễ xử thôi.”

Sếp Bạch ra sức gật đầu cảm ơn, và tiễn chúng tôi vào thang máy. Bước vào rồi, tôi hỏi Mông Nhân: “Cậu định làm gì nữa à?”

Mông Nhân mỉm cười: “Tôi đã đoán không sai, chuẩn xác 99% rồi. Chiều nay họ sẽ gọi gã A Thượng đến để tra hỏi.”

Tôi gật đầu, nói: “Sao cậu biết?”

Mông Nhân chỉ tay vào đầu mình: “Phải dùng cái này! Phải chú ý đến từng chi tiết, chi tiết quyết định tất cả.”

Tôi gượng cười, thầm nghĩ mình gọi Mông Nhân đến là đúng, nhưng lúc này mà cậu ta vẫn cứ thích dòn dứ tôi khiến tôi dờ khóc dờ cười. Nhiều lúc tôi cũng cố nghĩ xem giữa tôi và Mông Nhân có những điểm tương tự nào, có những khoảng cách xa đến đâu. Tôi nhớ đến một người bạn hồi học đại học, cậu ta có rất nhiều điểm tương đồng với tôi, nhưng chỉ vì một bài tập làm văn mà thành ra xa cách, cuối cùng cả tôi và cậu ta đều viết một bài văn đề đầu với nhau, kết quả bất phân thắng bại nhưng cũng từ đó chúng tôi không giao du với nhau nữa. Tôi và Mông Nhân tuy cũng thích chọc tức nhau nhưng chỉ năm phút sau hai chúng tôi lại trở về trạng thái cũ.

Tôi và Mông Nhân ra khỏi khách sạn, sang một hiệu ăn đối diện gọi mấy món ăn. Trước đó tôi đã ăn cơm nên chỉ đựng đĩa qua loa chiếu lệ, sau đó ngồi hút thuốc lá. Còn Mông Nhân thì cầm cúi ăn, cậu ta vừa ăn vừa nói “Tôi đã ăn rồi, không hiểu tại sao lúc này lại thấy đói quá”. Tôi cười chế nhạo cậu ta là đồ con lợn háu ăn, Mông Nhân lại chỉ tay lên đầu mình nói “Hoạt động trí óc nhiều quá thì dễ đói, chứ đâu có như cậu”!

Tôi cho rằng khoảng cách giữa tôi và Mông Nhân là ở chỗ: tôi thích đói, vì khi đói thì bộ não sẽ tỉnh táo hơn nhiều; còn Mông Nhân thì thích cảm giác no, cậu ta nói no bụng thì tâm trí mới ảm áp, tâm trí ảm áp thì bộ não mới linh hoạt. Tôi biết, khi Mông Nhân nói câu này thì đầu óc cậu ta đang hiện ra hình ảnh Mễ Đầu. Tôi bất giác nhớ đến Thạch Bình Nhi, thậm chí còn ngẫm nghĩ xem giữa tôi và Thạch Bình Nhi là mối quan hệ gì.

Mông Nhân ăn một chập rồi nói với tôi: “Cậu nhìn mà xem, ở cổng khách sạn luôn có hai nhân viên đứng, ở cửa bãi để xe bên phải còn có cả bảo vệ, từ quầy tiếp tân có thể nhìn ra công rất rõ; tôi tin rằng người có thị lực bình thường đứng ở quầy tiếp tân sẽ nhìn rõ vị trí chúng ta đang ngồi ăn.”

Tôi nói: “Ý cậu là gã Mèo Béo nói dối, và, thực ra cô nhân viên quầy lễ tân có nhìn thấy tất cả?”

Mông Nhân lấy khăn lau miệng, nhìn tôi rồi nói: “Tại sao cậu không nói rằng: trước đó gã Mèo Béo không tham dự, về sau, vì một nguyên nhân nào đó gã không thể không hợp tác với gã A Thượng, cho nên mới có cái chuyện gã Mèo Béo khi trước nói dối rằng không có cái cô nhân viên lễ tân đó?”

Tôi lắc đầu: “Khả năng này không lớn. Cũng như lúc trước tôi và cậu cho rằng Mèo Béo nói dối thì gã tỏ ra quá đại dốt, chúng ta vặn hỏi gã là biết ngay là dối trá.”

Mông Nhân gọi phục vụ đến thanh toán tiền ăn. Anh rút tiền ra, nói: “Tiền không phải là vạn năng nhưng không có tiền thì tuyệt đối không xong. Cậu hiểu chưa?”

Hau chúng tôi trở vào đại sảnh của khách sạn. Mông Nhân gọi phục vụ viên pha hai cốc trà, rồi nhìn đồng hồ, nói: “Sau một giờ nữa chúng ta lại lên. À, chúng ta liên lạc với Luru Siêu, hỏi anh ấy về chuyện băng hình giám sát. Cậu bấm số đi, tôi sẽ hỏi.”

Tò bấm di động gọi Luru Siêu, Mông Nhân cầm máy đứng lên bước ra ngoài. Lát sau anh trở vào, trả máy cho tôi. Mông Nhân không kể với tôi vừa rồi đã nói những gì với Luru Siêu, anh chỉ xem đồng hồ rồi bảo: “Còn khoảng 10 phút nữa. Chúng ta lên thôi! Chắc họ đều đang có mặt.”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Nội bộ lục đục

Trước khi lên đến nơi, tôi nhận được mẩu tin nhắn của Luru Siêu: Người liên lạc đã bị hại, hãy chú ý an toàn.

Tôi giờ máy cho Mông Nhân đọc mẩu tin nhắn. Mông Nhân đọc xong chỉ “ừ” một tiếng, im lặng không nói, cũng không có phản ứng gì, cứ như là cậu ta đã sớm biết chuyện này xảy ra. Hay là lúc này điện thoại, Luru Siêu đã nói cho Mông Nhân biết rồi?

Vào phòng của sếp Bạch, thấy như mọi lần, cô A vẫn xem ti-vi và Mèo Béo vẫn hút thuốc. Sếp Bạch thấy hai chúng tôi vào liền gọi A Thượng. A Thượng từ toa-lét bước ra, tay gã còn đang cài thắt lưng quần. A Thượng cũng cúi đầu trực, dải tai bên trái còn đeo một cái khuyên tròn, mu bàn tay phải có một vết sẹo rất dài rất cộm, chắc là vết dao chém. Ra rồi, A Thượng ngồi xuống đi-văng, ngồi xuống rồi lại nhích sang bên. Tôi nhận ra lúc này Mông Nhân đang cau mày.

Sếp Bạch nói với A Thượng: “Bây giờ A Thượng, người hãy kể lại cho hai vị nghe, tình hình tối hôm đó người nhìn thấy những gì, kể cho tỉ mỉ, có sao nói vậy. Kể bắt đầu từ lúc chấp tối hôm đó trở đi, người đã làm những gì, nhìn thấy những sự việc gì, kể tỉ mỉ một lượt đi!”

A Thượng gật đầu, lại nhích người lần nữa rồi mới nói: “Tối hôm đó tôi vẫn như mọi ngày, đứng bên ngoài và liên tục thay đổi vị trí, lúc ngồi trong xe, lúc ra khỏi xe, hoặc tôi sang căn phòng đã thuê từ trước ở phía đối diện với khách sạn, cũng có lúc tôi đứng ở cửa siêu thị mi-ni giả vờ tán gẫu với các cô gái. Không thấy có tình hình gì lạ, cho đến lúc Mèo Béo chạy ra nói rằng thứ kia đã bị mất, và hỏi tôi có trông thấy một cô gái ăn mặc rất nốt đi ra không. Khi đó mắt tôi luôn không rời công chính, bất cứ ai đi ra đều không thể thoát khỏi cặp mắt của tôi. Nhưng đúng là khi đó tôi không nhìn thấy một cô gái như thế đi ra.”

“Thế ư? Nhưng nếu cô ta cài trang thành nam giới thì sao?” Mông Nhân hỏi.

Mèo Béo nói: “Không thể. Vì lúc phát hiện ra thứ kia đã bị mất, tôi lập tức chạy xuống dưới truy đuổi, trong thời gian quá ngắn như vậy không thể kịp cài trang hay hóa trang; ngay phụ nữ tự trang điểm cho mình cũng cần một thời gian dài hơn thế.”

A Thượng dường như nhớ ra điều gì đó, nói: “Mấy hôm nay tôi tìm hiểu tỉ mỉ, nhận ra khách sạn này còn một lối ra vào, chuyên dùng để chuyển các đồ thực phẩm đông lạnh từ bên ngoài vào thẳng nhà kho đông lạnh. Tôi đã thử đi qua lối đó, không thấy ai hỏi gì tôi cả. Tôi nghĩ, hay là con bé kia đã ra theo lối đó?”

Lúc này Mèo Béo ngồi bên nói luôn: “Hiện giờ tôi rất nghi ngờ thứ bị mất không hề nằm trong người con bé đó, mà là đã sớm bị ai đó lấy trộm và chuyển đi rồi.” Nói xong Mèo Béo nhìn sang A Thượng, A Thượng quay mặt sang nhìn ti-vi, né tránh ánh mắt của Mèo Béo.

Mèo Béo tỏ ra bức xúc vì thái độ ấy của A Thượng, sếp Bạch cũng nhận ra nhưng anh ta cũng không tỏ ý ngăn chặn. Mèo Béo bước đến trước đi-văng tím áo A Thượng, nói: “Mày nói rằng mày không nhìn thấy con bé ấy đi ra, nhưng tại sao có người lại cho tao biết họ nhìn thấy nó lên tắc-xi?”

A Thượng nhếch mép cười có nét gian tà: “Thế thì mày đi gọi cô phục vụ viên đã nói như thế, đến đây xem?”

Mèo Béo định đánh A Thượng nhưng sếp Bạch đã ngăn lại. Sếp Bạch ôn tồn nói: “Hai người hãy bình tĩnh nào! Chuyện này phải được giải quyết trong hôm nay nhưng không cần đến quả đấm của hai người. Nếu một trong hai đứa nói dối thì khẳng định rằng thứ đồ ấy phải nằm trong tay đứa ấy!”

Nói xong, sếp Bạch ngoảnh sang phía tôi, nói: “Mong các anh liên lạc với sếp Lưu, nói rằng mời anh ấy đến đây, hôm nay chúng tôi sẽ có câu trả lời với anh ấy. Hàng, coi như không thể tìm lại được nữa... nhưng chúng tôi vẫn ở lại đây lục soát tìm kiếm tí mĩ; tôi đã chi tiền bồi dưỡng cho các phục vụ viên ở đây. Thứ đó đã bị giấu đi nhưng tôi vẫn khẳng định nó vẫn chưa bị đưa ra khỏi khách sạn này.”

Mông Nhân hỏi: “Chưa ra khỏi khách sạn? Có chứng cứ hay lý do gì không mà nói thế?”

Sếp Bạch ngồi trên đi-văng, nói: “Không có chứng cứ thực tế. Trước hết là Mèo Béo nói rằng thứ đó không có trong người con bé kia, vì hắn đã lục lợi ví đầm, quần áo của con bé khi nó đang vào nhà tắm; áo quần phụ nữ đang mặc, nếu giấu thứ gì thì rất dễ dàng nhận ra ngay. Mặc khác, Mèo Béo luôn cất thứ ấy trong một cái hộp đựng bánh ga-tô rồi đặt lên nóc ti-vi... hai anh đừng nên nghi ngờ, thứ ấy bị mất không phải tại Mèo Béo không cất giấu kỹ - nói chung, một thứ gì bí mật nhưng để ngay ở chỗ dễ thấy thì người ta lại càng không ngờ đến. Sau khi con bé đó ra về, Mèo Béo định chuyển chỗ để cái hộp thì không nhìn thấy hộp đâu nữa.”

Mông Nhân hỏi: “Trước đó Mèo Béo có mở hộp ra và nhìn thấy hàng cất trong hộp đó hay không?”

Mèo Béo nói giọng hơi khó chịu: “Tôi khẳng định rằng có mở ra và hàng thì vẫn còn.”

Mông Nhân gật đầu và ra hiệu sếp Bạch cứ nói tiếp.

“A Thượng không nhìn thấy con bé đó ở cổng chính. Còn tôi cũng đã đến xem kho đông lạnh ở sân sau, đúng là có một cửa ra vào nhưng đến 8 giờ tối thì họ đã khóa cửa, ai không có chìa khóa thì không thể ra được. Bây giờ tạm gác lại chuyện cô phục vụ viên kia có phải là được ai đó thuê hoặc là một đứa giả mạo hay không, chúng ta nói về chuyện con bé lên tắc-xi và tình hình mà Mèo Béo nói lúc ban đầu: con bé ấy không thể cầm theo, cũng tức là nói rằng có kẻ khác đã nâng thứ ấy ra khỏi phòng nhưng chưa đem ra khỏi khách sạn.” Sếp Bạch nói xong, đưa ngón tay lên gõ mạnh trên trán, lẩm bầm nguyên rủa.

Lúc này A Thượng lại cau mày rất kỳ cục: “Cũng chẳng biết thằng khốn nào đã đánh mất hàng rồi lại còn đổ vấy cho người khác! Thế mà cũng đòi làm tiêu sư áp tải?! Đúng là làm mất mặt tổ tiên! Đây là nhà cao tầng, nhảy xuống thì chết tươi luôn; cách đây không xa còn có con sông, không ai che mặt sông cả, sao không đi mà nhảy cho đỡ xấu hổ?”

Mèo Béo bỗng điên tiết nhảy bật dậy vung nắm đấm giáng xuống luôn, nhưng A Thượng đã nhẹ nhàng né sang bên tránh được rồi nhảy ra sau lưng đi-văng. A Thượng giương hai nắm đấm ra, mắt vẫn nhìn vào ti-vi, nói: “Thân thù như thế, hàng không bị mất mới là sự lạ!”

Mèo Béo rít lên một tiếng, nhảy qua đi-văng xông vào A Thượng, A Thượng lại né tránh dễ dàng và thò một chân ra khều, khiến Mèo Béo ngã dúm dúm, gã nhồm lên chửi một câu rồi lại xông vào. Sếp Bạch chạy vụt đến, cho Mèo Béo một cái tát rồi tròn mắt nhìn A Thượng, nói: “Hai đứa chúng bay định làm mất mặt đến thế nào mới thôi hả? Muốn làm trò cười cho khách à?”

Mèo Béo sờ má, lầu bầu... sau đó gã từ từ bước đến góc phòng, rút thuốc lá ra hút. A Thượng cười hi hi nhìn Mèo Béo, rồi lại nhảy qua đi-văng ngồi xuống tiếp tục xem ti-vi. Lúc này cô A đứng lên. A Thượng hơi sững sờ khi nhìn thấy A đứng lên, gã vội tỏ ra nghiêm túc không dám nhìn nữa, về mặt chuyển sang tươi tỉnh, nghe rằng cười lấy lòng.

Có vẻ như A Thượng rất thích cô A.

Mông Nhân bỗng đứng dậy, nói: “Sếp Lưu đang bận việc, tạm thời chưa thể đến đây. Hai chúng tôi lúc này cũng phải đi, rồi chúng tôi sẽ liên lạc với các vị để giải quyết các chuyện khác. Hôm nay các vị vất vả quá. Nếu các vị muốn nán lại đây chơi thêm mấy hôm thì cứ phôn cho chúng tôi là được.” Mông Nhân nói thế khiến tôi ngạc nhiên, rõ ràng là anh có ý bảo bọn sếp Bạch nên đi đi.

Sếp Bạch hơi tái mặt, vội nói: “Này... hai vị cho thêm chút thời gian được không? Nếu không thể tìm ra thứ kia thì chúng tôi xin bồi thường theo giá trị.”

Mông Nhân xua tay: “Không cần.” Nói rồi anh quay người đi ra khỏi phòng. Tôi gật đầu chào sếp Bạch rồi cũng ra theo. Tôi chưa tiện hỏi Mông Nhân vì e họ nghe thấy. Đi hết hành lang, bước vào thang máy tôi mới hỏi, thì Mông Nhân nói: “Chúng ta cứ chờ, tối nay sẽ xem trò vui.”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 77: Lại một tiêu sư nữa

Cả buổi chiều tôi và Mông Nhân ngồi quán trà. Mông Nhân dường như rất tự tin, còn tôi thì luôn miệng nói ra những suy đoán của mình, liệu ai trong cái nhóm tiêu cục này là kẻ nội gián. Nhưng Mông Nhân chỉ một mực chê bai tôi, chứ không hề lộ gì khác. Cậu ta còn nói tôi đầu óc quá đơn giản.

“Còn lâu mới đến lúc họ đi tối nay, cậu có thể suy nghĩ kỹ xem chuyện là thế nào.” Mông Nhân nói, nhưng anh không rời mắt khỏi cuốn tạp chí đang cầm trên tay. Tôi cũng cầm tờ báo ở giá báo lên mở ra đọc, và ngẫu nhiên thấy có một bài viết về tập quán của các tiêu cục thời cổ xưa. Tôi thấy hứng thú,

đọc cho hết, sau đó đưa tờ báo cho Mông Nhân. Anh cầm lấy tờ báo mở ra xem. Đúng lúc này tôi nhìn thấy ở cửa chính đại sảnh của khách sạn đối diện với quán trà có một nam trung niên xách một cái va-li to... trông người ấy quen quen... Tôi bỗng nhớ ra đó là ai rồi, vội mạnh vào vai Mông Nhân nói: “Mau nhìn đi! Người kia!”

Mông Nhân ngẩng đầu nhìn, rồi hỏi tôi: “Là ai?”

Tôi đứng dậy nói: “Người nam trung niên đang nói chuyện với quầy lễ tân... chính là người thứ nhất xuất hiện trong đoạn video.”

Mông Nhân nhìn thật kỹ rồi gật đầu: “Đúng thế! Nhưng kỳ lạ thật... tại sao ông ta lại xuất hiện vào lúc này nhỉ?”

Người ấy làm xong việc gì đó ở quầy lễ tân, sao đó bước đến cửa thang máy để chờ. Mông Nhân đập vào tay tôi: “Nào! Chúng ta bám theo, xem ông ta đi đâu.”

Hai chúng tôi rảo bước đến chỗ cửa thang máy, đứng sau người đàn ông trung niên. Ông ta ngoảnh lại nhìn hai chúng tôi, rồi lại quay đi. Tôi quan sát va-li của ông ta, có vẻ rất nặng. Trong mấy phút chờ thang máy, ông ta mấy lần đổi tay xách nó và không hề đặt xuống sàn lần nào. Liệu tấm thẻ bài bằng đồng xanh có nằm ở chỗ ông ta không? Khi Lưu Siêu đưa video cho tôi xem, anh không hề nhắc đến người nam trung niên này. Lưu Siêu sơ suất bỏ qua, hay tôi và Mông Nhân đã sơ suất bỏ qua?

Tấm thẻ bài bằng đồng xanh chắc không đến nỗi nặng như thế? Kể cả nói vổng lên, thì nó nặng đến 5 kg là cùng, chứ đâu có thể nặng như thế kia?

Cửa thang máy đã mở, ông ta khệ nệ xách cái va-li bước vào, tôi và Mông Nhân cũng lững thững vào theo. Ông ta không bấm nút lên tầng mấy, hình như ông ta có ý chờ hai chúng tôi bấm nút trước. Vì sợ ông ta sẽ nghi ngờ, nên tôi đành ấn nút tầng 8, rồi hỏi ông ta: “Bác lên tầng mấy?”

“Tầng 9. Cảm ơn anh.” Ông ta lên tầng 9, cũng tức là ông ta ở cùng một tầng với hai chúng tôi.

Lên đến tầng 8, tôi và Mông Nhân ra khỏi thang máy. Chờ cửa thang máy vừa khép lại, hai chúng tôi lập tức lao đến cầu thang bộ chạy lên tầng 9, rồi đứng nấp ở đầu cầu thang chờ cửa thang máy mở ra. Cửa mở, chúng tôi thấy ông ta xách va-li bước ra rồi đi đến cửa gian sát vách với gian của chúng tôi, rút chìa khóa ra mở cửa đi vào.

Tôi và Mông Nhân nhìn nhau. Mông Nhân bước ra chỗ ngoặt, đứng tựa vào tường, nói: “Chuyện này càng ngày càng kỳ lạ. Ông ta ở ngay bên cạnh chúng ta. Bây giờ tôi và cậu chia nhau hành động: cậu đi tìm sếp Bạch hỏi họ về chuyện các đoạn băng video, tôi đứng đây canh chừng lão béo này. Có việc gì thì chúng ta nhắn tin cho nhau. Nếu gấp quá thì gọi điện.”

Tôi gật đầu tán thành, rồi xuống tầng 8 tìm sếp Bạch. Anh ta mở cửa ra, nói: “Chúng tôi đang chuẩn bị thu xếp hành lý. Anh đã liên lạc với sếp Lưu của các anh chưa? Vấn đề xin bồi thường, anh ấy nói sao?”

Tôi vào phòng, ngồi xuống ghế. Vẫn là cô A ngồi bên chiếc ti-vi nhưng lần này hai tay cô đang cầm bộ GAME BOY. Tôi bèn nói: “Hiện nay rất ít người còn xài thứ máy này.” Cô A ngoảnh sang mỉm cười với tôi, rồi lại tiếp tục chơi game.

Tôi quay sang nói với sếp Bạch: “Ý sếp Lưu là điều tra thêm vài ngày nữa, nếu thật sự bó tay thì sẽ bàn về vấn đề bồi thường. Sếp Lưu đoán rằng các vị khó mà thu xếp được món tiền này.”

Bây giờ tôi chỉ có lần nữa để “câu giờ”, nhưng nói khoản tiền bồi thường khổng lồ, là nói thật. Một là nhằm thăm dò ý của sếp Bạch ra sao, liệu anh ta có biết giá trị của thứ hàng đó không; hai là, ngụ ý rằng nếu sếp Bạch bồi thường thì cũng cần có thời gian khá lâu để thu xếp tiền.

Về mặt sếp Bạch hơi biến sắc. “Cần bao nhiêu tiền? Chúng tôi vẫn có thể xoay xở được.”

“Chưa có con số cụ thể.” Tôi mỉm cười. “Các vị chưa biết giá trị của thứ đó thật à?”

“Tôi đã xem băng hình giám sát, đều là băng quay chiều hôm sau, sau khi thứ kia bị mất.” Tôi nói thế nhằm quan sát phản ứng của sếp Bạch ra sao.

Không ngờ sếp Bạch vẫn thản nhiên như thường: “Đó là các video chúng tôi đưa cho sếp Lưu. Các video trước đó, không hiểu sao camera của khách sạn lại trục trặc không làm việc, cho nên không có video buổi tối hôm đầu tiên.”

“Thế à?” Tôi nhìn sếp Bạch. Anh ta hỏi lại tôi: “Sếp Lưu không nói cho anh biết à?”

Tôi vội đáp: “Có nói. Nhưng tôi vẫn lấy làm lạ tại sao lại không có video quay buổi tối hôm đầu tiên.”

Sếp Bạch lắc đầu: “Tôi đoán rằng đã bị ai đó tiêu hủy mất.”

“Điều kỳ lạ chính là ở chỗ này, tại sao video quay chiều hôm sau vẫn còn?”

Sếp Bạch lại lắc đầu: “Buổi tối hôm trước bọn chúng ra tay, tất nhiên không còn băng hình, hôm sau thì chúng đã xong việc rồi, cho nên có băng hình thì cũng chẳng quan trọng gì nữa.”

Tôi hỏi anh ta: “Trong băng hình, ngoài các vị ra còn một nam trung niên, anh có chú ý đến không?”

Tôi đoán rằng sếp Bạch cũng đang định hỏi điều này nên anh ta trả lời rất ung dung: “Tôi đã để mắt đến ngay rồi.”

Tôi lại hỏi: “Các anh đã điều tra người đó chưa?”

Sếp Bạch châm thuốc hút, rồi nói:

“Đương nhiên phải điều tra chứ! Người đó không vấn đề gì cả, chúng tôi đã tìm cách lục soát hành lý của ông ta, không thấy thứ kia trong đó.”

Sếp Bạch vừa nói xong thì có người gõ cửa rất mạnh, cô A đứng lên đi ra mở cửa, chúng tôi nhìn thấy người nam trung niên ấy đứng ngoài cửa tay xách chiếc va-li to, câu nói đầu tiên của ông ta là: “Tất nhiên không nằm ở chỗ tôi, mà là ở chỗ các người!”

Ông ta nói câu đó khiến tôi rất kinh ngạc, cô A đứng cửa ngoài lại nhìn sếp Bạch, sếp Bạch đứng dậy gắt to: “Ông là ai? Chạy sang đây nói bừa cái gì thế?”

Người nam trung niên ấy cười khẩy, rồi nói: “Các người nên chấm dứt trò hề mạo danh tiêu cục Trường Đức là vừa!”

Gì thế? Mạo danh? Bọn sếp Bạch đã mạo danh? Tôi đứng dậy bước ra đứng giữa nam trung niên và sếp Bạch, sếp Bạch từ từ thò tay vào túi áo, mắt tôi không rời túi áo sếp Bạch, tôi rất lo anh ta sẽ rút ra phi tiêu hoặc súng ngắn chẳng hạn... Nam trung niên bỗng đặt cái va-li xuống, bước lại trước mặt tôi, nói: “Người giúp các vị liên lạc với bạn của tôi, đã chết. Do người của những gã này ra tay.”

Liên lạc với bạn ông ta? Lẽ nào là người trung gian mà Lưu Siêu vẫn nói?

Đúng lúc này thì Mông Nhân xuất hiện ở cửa, vẻ mặt cậu ta hơi bồn chồn. Mông Nhân lắc đầu với tôi, ngụ ý rằng mình cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao lại mọc ra một người áp tải của tiêu cục, người này còn nói chắc nịch với chúng tôi rằng bọn sếp Bạch là đồ mạo danh?

Nam trung niên bước lại gần sếp Bạch, dẫn giọng: “Vừa ăn cướp vừa la làng! Các người diễn kịch tài quá nhỉ?”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Quý Hồ

Cả bốn người chúng tôi rất căng thẳng, cứ thế đứng rất lâu. Sếp Bạch thì luôn miệng thanh minh mình không mạo nhận gì hết, chính nam trung niên này mới là kẻ mạo nhận. Thế là nổ ra cuộc khẩu chiến giữa sếp Bạch và nam trung niên liên tục nửa giờ.

Mông Nhân bỗng lên tiếng: “Bây giờ dù nói gì cũng vô ích thôi. Điều quan trọng là thứ kia đang nằm ở đâu? Chúng tôi là bên chủ thuê các vị, đương nhiên sẽ biết sự thật là gì. Sếp Bạch à, chúng tôi đã nghe các anh nói về tình hình của mình, bây giờ muốn nghe tiên sinh này nói. Các anh không phản đối chứ?”

Sếp Bạch mím môi, nói: “Các vị là bên chủ thuê, thì xin tùy ý các vị. Nhưng tôi xin nhắc lại lần nữa: chúng tôi tuyệt đối không mạo danh ai. Thực hư là thế nào, các vị tự xem xét đi!” Nói rồi sếp Bạch đi ra khỏi phòng. Cô A thì cứ coi như đây là chuyện của ai khác, cô tiếp tục ngồi xuống chơi game. Tôi đưa mắt cho Mông Nhân, Mông Nhân nói với nam trung niên: “Chúng ta xuống dưới kia nói chuyện.”

Ba người chúng tôi ra khỏi phòng sếp Bạch, đi đến đầu cầu thang, nam trung niên nói với tôi và Mông Nhân: “Nên vào phòng tôi nói chuyện thì hơn. Thực ra tôi vẫn không đi khỏi khách sạn, tôi vẫn ngầm giám sát bọn họ, cho nên tôi có ý thuê căn phòng ngay cạnh phòng hai anh. Tôi đã kiểm tra phòng tôi rồi, không bị ai cài thiết bị nghe trộm.”

Tôi và Mông Nhân nhìn nhau, rồi đều gật đầu đồng ý.

Vào phòng rồi, nam trung niên đi quanh trong phòng một vòng, sau đó đứng ra ban công châm thuốc hút, rồi lại trở vào, đóng cửa lại. Ông ta mất mười phút nữa kiểm tra kỹ khắp gian phòng một lượt, rồi mới mời chúng tôi ngồi xuống ghế, pha trà mời chúng tôi, và nói: “Xin lỗi, tôi phải làm thế, vì an toàn là trên hết.”

Tôi và Mông Nhân gật đầu. Ông ta chia tay ra, nói: “Tôi là người kế thừa cuối cùng của tiêu cục Trường Đức. Hai anh gọi tôi là Quý Hồ, là được.”

Quý Hồ? Cái tên này thật là quái dị... Tôi và Mông Nhân chưa kịp có phản ứng gì thì Quý Hồ lại nói tiếp: “Về cái tên Quý Hồ, các anh có thể mời những người trong nghề tra hộ, thì sẽ biết là thật hay giả. Còn bọn người lúc này, tôi cho rằng bất cứ dân nhà nghề nào cũng đều không thể tra cứu ra nguồn gốc và lịch sử của bọn họ là gì.”

Tôi nói “thế ư” rồi ngoảnh sang Mông Nhân. Mông Nhân không nhìn tôi, chỉ ngồi im lặng. Quý Hồ gượng cười: “Tôi biết hiện giờ các vị không thể tin ai cả, âu cũng là lẽ thường tình. Nhưng rất nhanh thôi, tôi sẽ chứng minh tôi thật sự là người áp tải ấy!”

“Ông chứng minh như thế nào?” Mông Nhân hỏi.

Quý Hồ đứng lên đi một vòng rồi lại ngồi xuống mép giường, nói: “Lúc này tôi cũng chưa biết nên chứng minh ra sao, nhưng tôi nghĩ chỉ cần tìm ra cái thứ kia là có thể chứng minh được. Các anh có thể hỏi tôi một số quy tắc hành nghề của tiêu cục. Tôi biết chắc chắn bọn người kia không nắm được.”

Mông Nhân thuận miệng hỏi luôn một số quy tắc hành nghề của tiêu cục, Quý Hồ đối đáp rất trôi chảy, ví dụ quy tắc khi ở nhà trọ, quy tắc đi lại...

Quý Hồ nói xong, Mông Nhân lại hỏi: “Ông sẽ tìm ra thứ kia như thế nào?”

“Thực ra thứ đó vốn ở chỗ tôi đây, nhưng vì khâu trung gian xảy ra chuyện bất ngờ...” Quý Hồ nói, sau đó ông ta cầm điều thuốc lên ngậm nhưng không châm lửa. “Tôi cai thuốc từ lâu, nhưng vẫn giữ thói quen mang thuốc theo người... Thoạt đầu, khi bạn tôi đến tìm tiêu cục Trường Đức thì tôi đang không có mặt ở thành phố C, tôi đang trên đường vận chuyển một thứ của khách hàng đến Quảng Châu. Chắc các anh không biết điều này: đại đa số người hành nghề như chúng tôi đều không có thói quen dùng các thiết bị thông tin như điện thoại chẳng hạn, mà chỉ dùng cách thức liên lạc theo lối cổ điển; người muốn liên hệ nhờ tôi làm việc thường phải đến một hiệu buôn đồ cổ bên cầu Lục Định của thành phố C và nói rằng ‘muốn mua chiếc nghiên mực từ thời nhà Minh’; hiệu đồ cổ sẽ cử người đi tìm tôi. Nếu không thông qua phương thức ấy thì tuyệt đối không thể tìm thấy tôi. Giả sử có tìm thấy thì tôi cũng từ chối không nhận việc.”

Khi đó Quý Hồ đang áp tải thứ đó đưa đến Quảng Châu, đưa đến nơi rồi, ông ta phát hiện ra thứ đó liên quan đến chuyện buôn lậu cổ vật. Sau khi biết thông tin này, ông lập tức giữ nó lại. Theo cách nói của Quý Hồ, hành nghề là phải giữ quy tắc: đã nhận tiền của khách hàng thì phải làm bằng được, phải chuyển đến nơi đến chốn, nhưng những chuyện phạm pháp - ông biết quyền lực của pháp luật là gì - thì ông sẽ dừng lại ngay lập tức. Những việc tương tự ngày trước, chỉ cần chấm dứt hợp đồng là xong chuyện, nhưng lần này thì sự việc hệ trọng: vật cần vận chuyển đến Quảng Châu là một thứ đồ ngọc thời Hán, là đồ trộm cắp từ bảo tàng ra; ông còn biết, bản tay đen đứng sau vụ trộm này là một công ty thương mại ở ngoại quốc.

“Đó là cổ vật của Trung Quốc chúng ta, không thể để nó rơi vào tay người nước ngoài, cho nên tôi lập tức bí mật chuyển đồ ngọc ấy cho cảnh sát, còn tôi tạm lánh bên ngoài một thời gian. Khi tôi chuẩn bị báo tin cho người của hiệu đồ cổ rút đi thì tôi xem báo thấy đăng tin cửa hiệu ấy bị hỏa hoạn, người cũng mất tích. Tôi hiểu ngay rằng bọn người kia bắt đầu trả thù. Tôi bèn dùng cách thức cũ liên lạc với một số bạn hữu, định điều tra xem ai là kẻ chủ mưu đứng sau vụ việc, ai là kẻ tay sai trong nước. Nhưng các bạn tôi cho biết nghe nói tôi đang vận chuyển đồ cho người ta ở thành phố J. Tôi cảm thấy có điều bất ổn bèn lập tức đến đây nhưng đã chậm mất một bước.”

Quý Hồ nói xong lại lắc đầu: “Hiện giờ tôi cũng chưa biết bọn người ấy đã dùng cách gì để che mắt người bạn tôi, và nói với các anh rằng họ là người của tiêu cục Trường Đức... Những người hiểu rõ sự tình đều biết Trường Đức hiện giờ chỉ còn lại một mình tôi, không có ai khác. Bấy lâu nay tôi chỉ hoạt động đơn thương độc mã. Tôi chưa hiểu rõ cái chuyện này.”

“Có lẽ là...” Mông Nhân bóp trán. “Có lẽ người bạn ông mà chúng tôi liên hệ, đã bị bọn người kia mua chuộc cũng nên.”

Tôi rất kinh ngạc nhìn Mông Nhân, tại sao cậu ta lại đưa ra cái kết luận như thế. Người liên lạc của Thiên Nhai đâu có thể làm phản? Tôi không tin nhưng Quý Hồ dường như lại tin kết luận của Mông Nhân. Ông ta gật đầu, nói: “Tôi cũng đoán là thế. Tôi nghĩ, nếu không tại anh ta thì bọn người kia đâu có thể dễ dàng trà trộn mà nhập cuộc được?”

Cả ba chúng tôi đều im lặng rất lâu. Cuối cùng tôi đứng dậy nói: “Ông Quý Hồ, việc quan trọng nhất lúc này là tìm cho ra cái thứ kia, nhưng phải làm gì để tìm ra nó?”

Quý Hồ lắc đầu: “Bọn chúng thiết kế cái bẫy này quá sâu, tôi lo lắng thứ đó đã bị chuyển đi khỏi đây chứ không còn trong tay bọn người kia nữa. Bọn họ ở đây chỉ để diễn kịch cho chúng ta xem mà thôi.”

“Báo cảnh sát!” Lúc này trong óc tôi bỗng xuất hiện cái tên Trần Trọng, nếu mọi người đồng ý, tôi có thể lập tức gọi điện cho anh.

Tôi vừa dứt lời thì bị Mông Nhân phản đối: “Bây giờ tuyệt đối không thể báo cảnh sát. Báo cho họ rồi, chúng ta sẽ nói gì đây? Nói ông Quý Hồ là tiêu sư à? Cảnh sát sẽ nghĩ sao?”

Nhưng Quý Hồ lại đồng ý báo cảnh sát. Điều này khiến tôi lấy làm lạ.

Mông Nhân nói hiện giờ phải tìm ra thứ kia, là quan trọng. Nhưng Mông Nhân, tôi và cả Quý Hồ ngồi đây nữa đều chưa từng nhìn thấy thứ kia mặt mũi ra sao; nói nó là tấm thẻ bài bằng đồng xanh, có lẽ ngoại hình thì rất dễ nhận ra nhưng nếu vì lý do an toàn nên đã ngụy trang nó rồi, thì sao? Rất có thể, đặt nó ngay trước mặt, ngay trên bàn này, chúng tôi cũng không nhận ra nó.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Lại một người nữa

Lúc chập tối, tôi, Mông Nhân và Quý Hồ vào nhà ăn mà tôi cùng Mông Nhân đã ăn lúc trưa, chúng tôi gọi mấy món ăn. Quý Hồ nói để ông ta chiêu đãi chúng tôi bữa ăn này. Các món còn chưa kịp bung ra, Quý Hồ đã hạ thấp giọng, nói: “Các vị cứ ngồi yên vị, chờ một lát đã rồi hãy lần lượt quay người lại mà nhìn chiếc xe du lịch màu đỏ đỗ bên cạnh khách sạn, gã đội mũ ngồi trong xe là người của bọn họ. Tôi đã quan sát vài hôm rồi, gã ấy hầu như ngày nào cũng xuất hiện, chỉ khác là gã liên tục thay đổi vị trí đỗ xe.”

Tôi không ngoài lại cũng đoán ra, người mà Quý Hồ nói chính là gã A Thượng chuyên phụ trách vòng ngoài. Nghĩ đến bọn sếp Bạch, tôi bỗng nảy ra một ý và định nói ra, nhưng khi ngẩng nhìn Quý Hồ, tôi lại thôi.

Tôi đặt ly trà xuống, quay người nhìn ra cửa. Lúc này nhìn thấy sếp Bạch và cô A đang đi ra ngoài cửa khách sạn, trông có vẻ vội vã; còn A Thượng cũng mở cửa xe bước xuống. Sếp Bạch nhìn A Thượng. A Thượng lại lui vào trong xe. Tôi kéo áo Mông Nhân, Mông Nhân quay người lại, Quý Hồ cũng nhận ra sự việc vừa rồi, ông ta hơi sững sốt: “Có lẽ... bọn họ chuẩn bị chuẩn à?”

Nói rồi Quý Hồ đứng dậy: “Tôi ra xem sao. Hai anh cứ ở đây chờ tôi.” Rồi ông ta từ từ ra khỏi phòng ăn. Tôi và Mông Nhân vội đứng dậy, Mông Nhân bảo tôi đưa di động cho anh dùng, sau đó anh đi vào toa-lét. Tôi nhìn thấy Quý Hồ đứng ngoài cửa khách sạn và đang nói gì đó với một người bán thuốc lá nhưng không ngớt quan sát nhóm sếp Bạch đang đứng ngoài đó. Sếp Bạch có vẻ rất căng thẳng, cầm khăn mùi xoa lau mồ hôi trán liên tục, sắc mặt tái nhợt, ánh mặt trời hắt vào trông sếp Bạch càng thêm đáng sợ. Dù đứng đây khá xa tôi cũng nhìn rõ khuôn mặt cô A trắng lóa.

“Cô ta trát phấn à?” Tôi lẩm bẩm. Rồi quay lại rót trà. Lúc ngoảnh ra thì đã không thấy bóng Quý Hồ đâu nữa. Tôi ngẩn người đứng lên nhìn ra cửa, cũng không thấy ông ta. Đúng lúc này Mông Nhân cũng trở lại, tôi vội nói cho anh biết. Mông Nhân cau mày: “Chúng ta chờ, rồi sang tìm sếp Bạch.”

Các món ăn đã bung lên bàn, chúng tôi trả tiền, rồi nói với chủ nhân rằng lát nữa chúng tôi sẽ quay lại ăn. Sau đó chúng tôi đi sang khách sạn. Nhìn thấy tôi và Mông Nhân đi đến, sếp Bạch và cô A vội quay vào trong khách sạn, họ đứng chờ thang máy. Mông Nhân khẽ bảo tôi: hai chúng ta sẽ đi lên bằng cầu thang bộ, bây giờ tạm ngồi đi-văng chờ họ bước vào thang máy đã.

Hai chúng tôi ngồi đi-văng ở đại sảnh khách sạn, cầm tờ báo lên giả vờ đọc, khi bọn sếp Bạch vào thang máy rồi, chúng tôi lập tức chạy lên cầu thang bộ. Vừa lên đến tầng 8 thì chúng tôi nghe thấy tiếng “keng” mở cửa thang máy. Chúng tôi nấp sang một bên chờ đợi. Rồi nghe thấy tiếng sếp Bạch trách móc cô A, cô A chỉ nói hai chữ: “Im đi!” Sếp Bạch nín lặng.

Chờ lúc sếp Bạch quẹt thẻ mở cửa phòng, tôi định ghé nhìn ra thì bỗng nghe thấy tiếng cô A: “Cẩn thận!” Sau đó là tiếng cửa bị đập phá, rồi vọng ra tiếng quát của Quý Hồ: “Đưa thứ đó ra đây!”

Tôi và Mông Nhân sững sốt. Quý Hồ tự mình ra tay? Hay là ông ta dùng cách thô bạo gì đó?

Sau đó là tiếng sếp Bạch gầm lên: “Tôi không hiểu anh đang nói gì. Muốn giao đầu ư? E rằng anh không thể là đối thủ của bọn tôi đâu!”

Quý Hồ cười nhạt: “Chưa thử, thì sao biết được?”

Tôi đang định chạy vào can ngăn thì thang máy lại “keng” một tiếng, mở ra. Rồi một giọng nghe rất trẻ thậm chí non nớt vang lên: “Các người đừng đánh nhau nữa! Thứ đó ở chỗ tôi, nhưng đã chuyển đi rồi!”

Mông Nhân ngao ngán thở dài: “Lại một người nữa!” Tôi chưa hết kinh ngạc thì giọng nói kia lại tiếp tục: “Hai ông bạn ở đầu cầu thang, ra đi! Tôi biết các người đang ở đó.”

Tôi và Mông Nhân đành bước ra, đi đến hành lang, nhìn thấy một gã trẻ tuổi đứng cạnh sếp Bạch, cô A và Quý Hồ không xa, gã chừng ngoài 20 tuổi, mặc áo Jacket và quần màu đen, đeo cặp kính gọng đen rất có cá tính. Mông Nhân đang lẩm bẩm gì đó, tôi liếc sang nhưng không nhận ra.

Sếp Bạch và Quý Hồ đều nhìn chăm chăm vào gã trẻ tuổi. Lúc này gã lại nói: “Vì cái thứ ấy mà bao người phải tổn hao tâm trí, cuối cùng, nó nên rơi vào tay ai thì đã rơi vào tay người đó rồi. Tôi đã làm phiền các vị quá lâu như vậy, xin lỗi nhé! Cảm ơn các vị đã bảo quản nó giúp tôi. Nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành, cảm ơn các vị!”

Nói xong, gã trẻ tuổi cúi rạp người. Động tác này khiến tôi nhớ ra hình như mình đã nhìn thấy ở đâu đó. Vất óc suy nghĩ một lúc, tôi bỗng tỉnh táo. “À, mình biết rồi.” Gã trẻ tuổi lại chỉ ngón tay vào miệng gã, nói: “Người biết, thì đừng nói. Tôi đi đây.”

Vừa dứt lời, gã quay sang phía chúng tôi, lao nhanh, nhún người nhảy vọt qua đầu chúng tôi rồi hạ xuống đất. Nhân lúc sếp Bạch và Quý Hồ chưa có phản ứng gì thì gã đã chạy biến xuống cầu thang. Sếp Bạch và Quý Hồ lập tức đuổi theo. Cô A thấy tôi và Mông Nhân vẫn đứng đờ ra, bèn nói: “Sao hai vị còn đứng đây? Thứ đó nằm trong người hấn, sao không đuổi theo đi?”

Tôi kêu lên “thế ư?” và định đuổi theo, nhưng tôi bị Mông Nhân kéo lại, nói: “Đuổi gì mà đuổi? Thằng cha ấy vừa nói rằng đã lấy lại được thứ đó rồi mà!”

Nói xong anh cười hề hề với cô A: “Em ơi, anh cho rằng em không có thân thù như họ để có thể bắt nạt hai anh đây đâu!”

Cô A ngo ngắc nhìn Mông Nhân, hỏi: “Anh nói gì thế?”

Mông Nhân mỉm cười: “Vấn giả vờ? Cứ ra sức mà giả vờ đi! Bây giờ vẫn giả vờ thì ăn thua gì? Em cho rằng rất kín đáo không chút sơ hở hay sao?”

“Bọn tôi vốn định bốn cột thêm một lúc nữa. Nhưng nay đã tìm thấy thứ đó rồi, thì bọn tôi không cần thiết phải tiếp tục rò rỉ cùng các người nữa.” Mông Nhân đẩy cánh cửa phòng sếp Bạch đã bị nở vút, nói: “Mời vào! Chúng tôi có mấy việc cần nói.”

Cô A cau mày bước vào phòng, tôi và Mông Nhân bước vào sau. Mông Nhân ngồi xuống đi-văng nhìn cô A, nói: “Tôi nên gọi cô em là gì cho phải? Gọi là thủ lĩnh hay gọi là thủ lĩnh giấu mặt?”

Cô A cười nhạt, nói: “Quả thật tôi không hiểu anh định nói gì.”

Mông Nhân gật đầu: “Cũng được! Vậy tôi sẽ kể lại từ đầu đến cuối cho cô nghe.

Nhóm các người có cả thầy 8 người, kể cả Quý Hồ. Các người là một bọn với nhau. Những chuyện mất trộm thứ kia, và chuyện người áp tải thật giả... đều là một vở kịch mà các người diễn trước mặt tôi và anh Bạch ngồi đây. Nhưng chỗ vụng về của vở kịch nằm ở chỗ các người đưa cho chúng tôi mấy đoạn băng hình giám sát kia nhằm đánh lạc hướng chúng tôi. Những đoạn băng hình ấy có ý nghĩa gì không? Nên nói là có và cũng có thể nói là không. Ý nghĩa lớn nhất của nó là trong các video ấy, toàn bộ các diễn viên của vở kịch đều xuất hiện - kể cả gã trẻ tuổi vừa rồi.” Nói xong, Mông Nhân hích tôi một cái, xin tôi thuốc hút.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Diễn đàn của Mông Nhân

“Ngay từ đầu, khi các vị nhận phi vụ làm ăn này, người bạn tôi đã tìm nhằm người, nói cách khác tức là: người đứng ra thuê các vị đã cố ý bảo anh bạn tôi tìm đến các vị. Khi cầm được thứ kia trong tay, lẽ ra các vị phải lập tức ra đi, nhưng sếp Lưu lại bảo các vị chỉ hoạt động trong phạm vi giữa thành phố J và thành phố M; tôi cho rằng người đứng ra thuê các vị đã không cho các vị biết sếp Lưu là nhân vật như thế nào cho nên các vị lại phải ngờ ngợ nghi hoặc. Huống chi, có lẽ các vị và người thuê lần đầu tiên hợp tác với nhau, các vị không dám chắc sau khi mình chuyển thứ kia đến đích rồi thì bên thuê có thực hiện cam kết của mình hay không; cho nên tôi nghĩ sự việc sẽ không chỉ đơn giản trả tiền là xong. Sau khi đến thành phố J, các vị liên tục chuyển chỗ như kẻ hoạch đồ ra, nhằm né tránh người thuê các vị, mặt khác các vị cũng muốn thể hiện cho họ nhìn thấy năng lực của các vị. Trước khi các vị báo với sếp Lưu rằng hàng đã bị mất, thì các vị đã thỏa thuận điều kiện với bên thuê các vị rồi, cho nên các vị bắt đầu bàn kế hoạch bỏ trốn ra sao; trong thời gian này các vị cảm thấy bất an vì không đoán ra sếp Lưu là con người như thế nào, và thế là các vị bày ra màn kịch bố trí một gã chưa từng lộ diện trong số các vị cầm thẻ bài kia mang đi trước, sau đó các vị bịa ra câu chuyện chứng tỏ thẻ bài đã bị đánh cắp.

Đó là bước thứ nhất trong kế hoạch của các vị, bước thứ hai của các vị là, nghĩ rằng đã diễn kịch thì phải diễn y như thật, cho nên các vị ra sức bịa ra cô này cô kia nhìn thấy cô gái làm tiền đi ra... Tất cả, đã khiến tôi không hiểu tại sao các vị lại đưa cho chúng tôi xem mấy đoạn video kia, và còn nói rằng các video trước đó đã bị người ta tiêu hủy! Mục đích của các vị, một là để cho chúng tôi tin rằng có một cô gái bí hiểm xuất hiện, đánh cắp thứ kia đem đi, hủy bỏ video, và thứ kia đã không còn ở trong khách sạn này nữa. Hai là, trên cơ sở đó, muốn chúng tôi chỉ ra kẻ hở trong các sự việc mà các vị đã bịa ra, chúng tôi sẽ cho rằng các vị đã mắc lỗi đánh cắp thứ mà mình phải trông giữ, lỗi ấy chỉ do Mèo Béo hoặc A Thượng chịu trách nhiệm, chúng tôi sẽ không nghi ngờ tất cả các vị. Từ đó chúng tôi sẽ cho rằng nội bộ các vị có kẻ xấu. Các vị lại tiếp tục bố trí A Thượng và Mèo Béo diễn kịch đánh nhau trước mặt chúng tôi nhằm khắc sâu ý nghĩ của chúng tôi rằng các vị có nội gián thật, từ đó chúng tôi lại càng tin nhiệm sếp Bạch và những người còn lại.

Nhưng các biểu hiện của sếp Bạch quá kỳ lạ. Tôi nhớ rằng tôi qua tôi bảo anh bạn tôi đây đột nhiên quay lại đưa ra suy đoán rằng trong các vị có nội gián, thì sếp Bạch thể hiện đúng như tôi dự đoán: thoát đầu thể hiện rất mạnh mẽ, mạnh mẽ một cách quá mức; sau đó lại thể hiện bình tĩnh quá mức. Tôi cho rằng mọi biểu hiện của các vị trong các video kia đều nằm trong kế hoạch của các vị cả, còn thứ kia thì nằm ở chỗ Quý Hồ, mục đích là nhằm kéo dài thời gian, câu giờ, vì thực ra các vị đã bắt đầu lo lắng người chủ thuê các vị đang giám sát từng hành vi của các vị, sếp Lưu sẽ cử người để mắt đến các vị. Chờ khi các vị đàm phán ổn thỏa với người chủ thuê, thì tiếp đó các vị sẽ đối phó với người của chúng tôi; và thế là sau khi thứ kia được Quý Hồ mang đi rồi thì các vị làm cho chúng tôi tin rằng thứ kia vẫn nằm trong khách sạn này, khi tôi xem xong các video, tôi bèn hỏi Lưu... sếp Lưu của chúng tôi...” Suýt nữa Mông Nhân nói luôn là Lưu Siêu!

Mông Nhân nói tiếp: “Sếp Lưu dặn dò chúng tôi thận trọng ở khách sạn là được, các việc khác họ sẽ làm. Lúc đó tôi hiểu ngay rằng hễ Quý Hồ ra khỏi khách sạn thì sẽ lập tức có người để mắt đến ông ta, nên tôi yên tâm ở lại khách sạn để kéo cưa lừa xẻ với các vị!

Tôi biết Quý Hồ không phải là tay vừa, ông ta sẽ nhanh chóng nhận ra có người bám theo, thì ông ta có thể đi đâu? Nếu cầm thứ kia đi để tiếp xúc với người đã thuê các vị thì hành vi của người đã thuê các vị chắc chắn sẽ bị lộ tẩy, cho nên ông ta chỉ còn cách quay lại khách sạn này. Thế là Quý Hồ và các vị lại diễn một màn kịch mới, bao gồm tiêu cực thật và tiêu cực giả. Quý Hồ đứng ra nhận mình là thứ thiệt chính cống, còn các vị là đồ mạo danh. Vì thứ kia đã lại phải đem về khách sạn, bây giờ Quý Hồ xuất hiện thì sẽ khiến chúng tôi tin rằng thứ kia đã bị đưa ra ngoài rồi - các vị thừa biết chúng tôi cũng chưa xác định được thứ kia có nằm trong người Quý Hồ không, cho nên các vị mới bày trò tung hỏa mù... Nước cờ của các vị cũng cao siêu thật, nhưng sơ hở thì cũng đầy rẫy! Những sơ hở lộ liễu nhất gồm có: một là, lời Quý Hồ trả lời tôi về các quy tắc của tiêu cực, thực ra là ông ta cốp nhặt từ các tạp chí và đọc thuộc lòng không sai một chữ. Trí nhớ của ông ta kể cũng đáng nể đấy chứ? Hai là, khi anh bạn tôi nêu ý kiến báo cảnh sát, thì sếp Bạch tán thành ngay và còn ra vẻ mình rất sốt sắng cho công việc, mặc dù anh ta thừa biết chúng tôi không muốn báo cảnh sát.” Mông Nhân nhìn cô A và mỉm cười, tiếng cười của anh càng lúc càng vang khiến tôi giật mình. Có đến mức phải đắc ý như thế không?

Tôi cũng nhớ lại cuốn tạp chí viết về tiêu cực mà tôi đã từng đọc ngày trước, thảo nào, nghe Quý Hồ thao thao bất tuyệt mà tôi thấy rất quen tai.

Mông Nhân vẫn cười ha ha. lát sau nói tiếp: “Tôi đã mở máy tính và tìm kiếm trên mạng, có thể dễ dàng đọc thấy các vấn đề về tiêu cực, thế mà ông ta lại dám bê nó ra để chứng minh cho mình! Tư liệu tìm thấy trên mạng đủ để chứng minh ông ta là tiêu cực thứ thiệt hay sao? Có phải Quý Hồ cho rằng trên đời này chỉ có mình ông ta đọc tạp chí và lên mạng? Ý nghĩ của ông ta thật đáng thương.”

Sắc mặt cô A càng lúc càng trắng bệch nhưng đôi mắt cô ta đang này lửa.

“Có chứng cứ gì không?” Cô A bỗng bắn ra một câu rất có sức nặng. Mông Nhân sa sầm nét mặt, anh mỉm cười rồi nói: “Tiểu thư ạ, tôi không phải cảnh sát và cô cũng không phải phạm nhân mà tôi định bắt, cô bảo tôi đưa chứng cứ ra ư? Cô đọc tiểu thuyết hơi nhiều thì phải? Về mặt này của cô... tôi nói đùa nhé, khi tiểu thuyết miêu tả ai đó hỏi vặn đối phương ‘không đưa ra được chứng cứ thì chẳng làm gì được nhau’, về mặt phải hơi dữ dằn mới đúng chứ?”

“Cuối cùng tôi cần nói cho cô biết, khi này tôi bảo cô là thủ lĩnh - thực ra trước đó tôi đã hỏi anh bạn tôi đây rồi, hể vào phòng này chúng tôi đều thấy cô im lặng làm việc riêng, tỏ ra hoàn toàn không quan tâm, nhưng rõ ràng là những người khác đều rất sợ cô. Khi sếp Bạch và cô đứng ở cửa, anh ta trách móc cô, cô gắt lên ‘im đi’ thì sếp Bạch lập tức ngậm miệng! Các chi tiết đó nói lên một điều: địa vị của cô trong đám người này không đơn giản như sếp Bạch!”

Cô A nhìn Mông Nhân, lạnh lùng nói: “Có còn điều gì muốn nói nữa không?”

Mông Nhân lắc đầu: “Không! Tôi chỉ kháis quát sơ sơ thế thôi. Nếu nói cho tỉ mỉ thì e sẽ tốn rất nhiều thì giờ, thì giờ là vàng bạc, không thể vì khẩu chiến mà lãng phí nó.”

Cô A “hử” một tiếng rồi nói: “Bây giờ thứ đó đã bị lấy đi mất, chúng tôi chẳng thể biện bạch gì, coi như phi vụ này xôi hồng bồng không. Nhưng tôi khuyên các anh chớ nhằm vào chúng tôi. Nếu anh đưa chúng tôi đến cảnh sát thì sẽ có rất nhiều người đứng ra bảo đảm cho chúng tôi, vì chúng tôi đã từng làm việc cho không ít nhân vật tai to mặt lớn.”

Mông Nhân nhún vai: “Chúng tôi không phải cảnh sát, và cũng không muốn giao các vị cho cảnh sát; chúng tôi chỉ muốn xác định xem suy đoán của mình có đúng hay không chứ không có ý gì khác. Cô đừng hiểu lầm. Bây giờ, nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành.”

Cô A hỏi: “Rốt cuộc các anh là ai?”

“Là nhân loại bình thường!” Mông Nhân buông ra một câu rồi đứng lên, gọi tôi cùng ra về. Tôi vẫn ảm ức vì bị bọn người này chơi khăm, nhưng sự việc đã đến nước này rồi thì cũng đành vậy. Vừa đứng lên bước ra đến cửa, thì nghe thấy cô A gọi giật lại: “Các anh không đi nổi đâu. Thứ kia đã mất, chúng tôi không có cách nào để trình bày với cấp trên, chỉ còn cách làm phiền hai anh đi cùng chúng tôi một chuyến.”

Tôi quay người lại thì nhìn thấy bàn tay cô A đã lăm lăm khẩu súng chĩa thẳng vào tôi và Mông Nhân và hát sang bên: “Bây giờ các người đi vào nhà vệ sinh và tự đóng cửa lại!”

Tôi, sau khi trải qua các sự việc ở sơn động Tỵ Vân, cảm giác sợ hãi đối với súng ống đã giảm đi rất nhiều. Nhìn thấy họng súng của cô A, tôi hầu như không có cảm giác gì, tôi nhìn sang Mông Nhân. Mông Nhân thở dài, rồi nói: “Hà tất phải làm thế này! Cô không thể giết chúng tôi. Nếu giết chúng tôi thì cô cũng không thể trở về báo cáo với cấp trên của cô.”

“Anh thử nghĩ đi, thực ra xác chết cũng là thứ để báo cáo.” Lần này thì cô A cười thật sự, cười rất tự nhiên, nhưng tôi lại cảm thấy hết sức quái dị, bí hiểm.

Mông Nhân vừa đi về phía nhà vệ sinh vừa nói: “Thế thì chi bằng cô ra chợ mà mua gà vịt gì đó... cũng là xác chết, đem về mà báo cáo.”

“Đừng dè dỏm nữa! Vào đi!” Cô A bỗng nghiêm sắc mặt quát tháo hai chúng tôi. Tôi vội cùng Mông Nhân bước vào trong. Mông Nhân đóng cửa nhưng lại mở ra luôn, cô A đứng đó vung tay lên: “Định làm gì hả?”

Mông Nhân mỉm cười: “Nữ hiệp có gạt tàn thuốc lá không? Hoặc cho tôi ít giấy vệ sinh cũng được.”

“Đóng cửa lại! Tôi nói lần cuối cùng!” Cô A gào lên.

Mông Nhân đành đóng ngay cửa lại, rồi anh thở phào, nói nhỏ với tôi: “Mẹ kiếp, vừa rồi tôi sợ chết đi được, nếu nó bóp cò thật thì toi đời.”

Tôi lừ mắt nhìn Mông Nhân: “Tôi thấy cậu bẻm mép như thế, cứ tưởng cậu không sợ chết!”

Mông Nhân bước lại bệ xí, mở nắp, rồi kéo phéc-mo-tuya quần để tè. “Tôi sợ quá suýt vãi đái ra! Là người, ai chẳng sợ chết?”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Viện binh

Lúc này tôi lại nghĩ đến chuyện bị họ chơi khăm vừa rồi, tôi mắng Mông Nhân té tát. Nhưng cậu ta lại kể cho tôi nghe câu chuyện khiến tôi rất kinh ngạc, toàn bộ câu chuyện này nằm trong kế hoạch của Lưu Siêu và Thạch Bình Nhi. Bắt đầu từ khi bọn người này tiếp nhận phi vụ áp tải, Lưu Siêu đã biết họ

là bọn người mạo danh, thậm chí từng bước đi của họ đều phải làm theo chương trình của Luru Siêu. Sau khi truy tìm tấm thẻ bài đồng xanh về, Luru Siêu đã cất giấu nó rất kỹ rồi, sau đó anh cầm tấm thẻ đã được phục chế đến thành phố C, rồi chờ người liên lạc liên hệ với “người áp tải”.

“Nói vậy tức là hiện giờ không có người áp tải thật sự nào cả?” Mông Nhân gật đầu, rồi lại lắc đầu: “Tôi đâu có biết. Tôi không hỏi Luru Siêu. Điều này, rồi cậu sẽ hỏi sau.”

Luru Siêu đoán rằng đám người này sẽ không chịu buông tha kẻ đã lấy trộm tấm thẻ, nhưng vì muốn đánh lạc hướng họ, Luru Siêu đã bảo người liên lạc đi liên hệ với người áp tải. Sau khi đã liên hệ với đám người này, Luru Siêu phát hiện ra bọn họ thật sự là bọn người giả mạo, do kẻ ra lệnh đào trộm mộ cử đến. Luru Siêu bèn giao tấm thẻ giả cho bọn người này, dặn dò họ phải lưu trú trong phạm vi thành phố J.

Kể đến đây, Mông Nhân hỏi tôi: “Cậu có biết tại sao phải là thành phố J không?” Tôi lắc đầu.

Mông Nhân nói: “Luru Siêu cho tôi biết, đó là vì muốn đưa ra đề bài thi để khảo sát cậu! Kỳ thi này cậu được coi là tạm đạt yêu cầu.”

“Thế là ý gì? Khảo sát? Tôi cần làm bài thi cái gì?” Tôi hỏi vặn Mông Nhân.

Mông Nhân hờ hững đáp: “Tôi cũng chẳng hiểu tại sao. Nhưng ý của Luru Siêu là, cậu có tính hiếu thắng khá mạnh, nhưng lại thiếu năng lực phân tích, e sau này cậu sẽ bị va vấp khó xử lý. Cho nên Luru Siêu mới bày ra một màn rất chân thực để khảo sát cậu.”

Tôi vội hỏi ngay: “Khoan đã. Cậu biết chuyện này từ khi nào?”

Mông Nhân nhìn tôi, đáp: “Luru Siêu đã mấy lần điện thoại với tôi, thực ra anh ấy đã có ý bố trí tôi đến, bố trí trước cả cậu. Có điều, anh ấy không nói với tôi ngay từ đầu rằng sự việc này cũng là nằm trong kế hoạch. Cho đến khi tôi phát hiện ra những sơ hở của bọn người này, tôi hỏi Luru Siêu, thì anh ấy mới cho tôi biết.”

“Mẹ kiếp, đúng là tôi bị chơi khăm! Vỗ này quá đau, còn bị cả con ranh điên rồ kia chĩa súng vào nữa!”

Mông Nhân đứng sát cửa nhà vệ sinh ghé tai lắng nghe một lát, rồi nói: “Ngoài đó im phăng phắc. Thế này vậy: cậu ra xem sao, tôi sẽ yểm hộ cậu.”

“Nghĩ cho khỏe! Cậu bảo tôi ra để chết à? Cậu sẽ yểm hộ kiểu gì? Sao cậu không ra? À... còn có một chuyện này, gã trẻ tuổi khoảng ngoài 20, thẳng nhóc ấy là ai?” Tôi hỏi.

Mông Nhân lắc đầu: “Tôi chỉ biết nó là người của Luru Siêu, ngay tấm thẻ phục chế nó cũng đã thó về được rồi. Bây giờ bọn người giả mạo này đang tập trung chú ý vào tấm thẻ phục chế. Các chuyện khác thì tôi không rõ, đừng hỏi tôi. Cậu nhớ cho: mai kia cậu đi mà hỏi nó!”

Tôi nhìn vào cánh cửa. Lúc này tôi rất mong có một thiết bị laser chiếu thủng cánh cửa rồi rọi chết con ranh con ở ngoài đó cho nổ tung đầu nó ra. Để mai kia hỏi à? Tình hình hiện giờ nguy ngập, làm gì còn ngày mai ngày kia mà hỏi?

Tôi đang nghĩ ngợi thì cửa bỗng mở ra, Thạch Bình Nhi đứng trước cửa, nói: “Hai anh ầu yểm nhau xong chưa? Tôi đứng ngoài đã xem hết nửa cuốn phim rồi, mà hai anh vẫn còn tán gẫu với nhau?”

“Gi thế?” Tôi kêu lên, rồi rón rén nhìn ra bên ngoài, thấy cô A nằm trên sàn bất động. Tôi nuốt nước bọt, hỏi Thạch Bình Nhi: “Nó chết rồi à?”

Thạch Bình Nhi lắc đầu: “Chỉ chết ngất thôi. Đừng nói nhiều nữa. Bây giờ hai anh phải rời khỏi đây ngay.”

Tôi và Mông Nhân ra khỏi nhà vệ sinh, chỉnh trang lại áo quần, sau đó bước theo Thạch Bình Nhi ra thang máy đi xuống sân, ra khỏi khách sạn rồi lên tắc-xi. Thạch Bình Nhi dặn anh lái xe phóng về thành phố M, tôi không hiểu tại sao phải đến thành phố M, nhưng đang có mặt anh lái xe là người lạ nên không tiện hỏi.

Đến thành phố âm rồi, chúng tôi xuống xe. Thạch Bình Nhi lại gọi một xe khác chạy ra bến xe. Xe chạy đến nơi, thì chuyển xe đường dài cuối cùng vừa chuyển bánh, chúng tôi đành lên xe buýt trở về chỗ lúc này xuống xe tắc-xi, gọi một tắc-xi khác đi thẳng đến thành phố J. Đến thành phố J rồi, chúng tôi lên xe tắc-xi chui chạy ra ngoại thành tìm đến nhà Luru Siêu.

Đến được nhà Luru Siêu thì người tôi mệt rũ chỉ muốn ngã lăn ra. Lúc này đã 2 giờ sáng.

Ngồi trên đi-văng nhà Luru Siêu, tôi hỏi: “Rốt cuộc Thiên Nhai là một tổ chức như thế nào? Là hội Tam Hợp[1]? Là xã hội đen? Hay là một băng đảng đánh thuê?”

[1] Vốn là tổ chức dân gian (Trung Quốc) chống nhà thanh, thành lập năm 1830, có mạng lưới ở nhiều tỉnh thành. Về sau, Hội Tam Hợp biến chất, có màu sắc xã hội đen.

Tôi nhắm mắt một lúc, rồi mở mắt ra, thì thấy trên đi-văng đối diện có thêm một người nữa, chính là gã trẻ tuổi gặp ở khách sạn. Gã mỉm cười với tôi, nói: “Vất vả quá! Nếu không có hai anh thì công việc khó mà được thuận lợi như vậy. Bây giờ bọn người ấy chỉ tập trung chú ý vào cái thẻ bài phục chế. Tôi đến để cảm ơn hai anh. Bây giờ tôi phải đi. Hy vọng lần sau gặp lại trong một hoàn cảnh dễ chịu hơn. Chào các anh nhé!”

Nói rồi anh ta đứng lên đi ra cửa. Luru Siêu mặc tạp dề bước từ trong bếp ra, nói: “Đừng đi vội! Ăn cơm tối đã rồi hãy đi!” Nhưng cậu ta đã đóng cửa bước đi luôn. Luru Siêu lầm bầm: “Ngần ấy năm nay tính anh chàng này vẫn thế.”

Nhìn Luru Siêu ăn mặc như một “ông nội trợ”, tôi phát cáu đang định đứng lên hỏi, thì anh bỗng quay người lại nói với tôi: “Đề lát nữa ăn cơm hãy nói, được chứ?”

Lúc ăn cơm, Luru Siêu lại bảo: “Nhà tôi có một quy tắc là khi ăn cơm thì không nói chuyện.”

Rốt cuộc tôi đã biết nhà họ Luru của anh ta tại sao phải chịu đựng cái lời nguyên kia...

Ăn cơm xong, tôi lăm le nói thì Luru Siêu đã nói trước: “Các chuyện trước đó, Mông Nhân đã kể với tôi cả rồi. Anh định hỏi điều gì nữa?”

Tôi “nuốt nghẹn”, rồi đưa tay lên vuốt cổ họng, cố làm cho nó xuôi đi, nếu không rất dễ gây ra án mạng như chơi.

Sau một lúc ổn định rồi, tôi nói: “Có lẽ anh Siêu không cần phải bốn cột tôi như thế. Mông Nhân nói rằng sự việc lần này là nhằm khảo sát tôi? Tôi đâu đến nỗi cần phải bố trí thời gian để thử việc? Tổ chức Thiên Nhai lâu đời này cũng cập nhật bước tiến quốc tế chứ gì?”

Luru Siêu gật đầu: “Cũng gần như vậy. Anh xem, giáo sư Chung Sinh uy tín có thừa, thì khỏi phải nghi ngờ gì, Mễ Đầu học về tâm lý, lão Phó thì càng khỏi phải bàn, anh ta vốn có liên quan đến bộ Thiên thư, về Mông Nhân thì mọi phương diện của anh ấy ví dụ khả năng phán đoán... đều hơn hẳn anh. Còn anh, ngoài tính hiếu kỳ ra, các khả năng khác đều rất thiếu, cho nên cần được rèn luyện. Anh hiểu rồi chứ?”

Tôi hơi chưng hửng, nói: “Tôi hiểu...”

“Được rồi! Bây giờ anh có thể hỏi các vấn đề khác.” Luru Siêu nói.

Nghe anh ta nói xong, tôi bỗng không muốn hỏi thêm điều gì nữa, trong đầu tôi vẫn văng vẳng những câu của Luru Siêu vừa nảy nhận xét ưu điểm của người khác và khuyết điểm của tôi, tôi lắc đầu, rồi bước ra đi-văng ngồi châm thuốc hút.

“Cậu thanh niên lúc nãy, làm về gì? Cậu ta là người của Thiên Nhai à?” Mông Nhân hỏi Luru Siêu.

Luru Siêu mỉm cười, gật đầu: “Anh cho rằng, muốn thật sự có thể áp tải một thứ rất quan trọng, thì tìm người như thế nào là đáng tin cậy nhất?”

Mông Nhân lắc đầu. Tôi uể oải ngoảnh sang nhìn Mông Nhân, nói: “Đúng là không hề đơn giản. Tìm một kẻ cấp là đáng tin cậy nhất!”

“Thế ư? Anh đã biến thành thông minh quá nhanh rồi!” Luru Siêu mỉm cười nhìn tôi, tôi nhìn lại anh ta rồi ngoảnh sang bên.

“Kẻ cấp, đáng tin cậy nhất. Giống như kiện cáo thì phải nhờ luật sư. Ai đó trót mắc tội đánh người ta bị thương, thì nên tìm một luật sư thường xuyên biện hộ cho các vụ như thế để hỗ trợ. Vì họ rất biết luật sư của đối phương thường biện hộ những gì cho thân chủ của mình. Việc áp tải đồ vật cũng tương tự như vậy, nhờ kẻ cấp thì còn chắc chắn hơn là tìm tiêu sư có nghề. Chú Không Tam vừa nãy là quân át chủ bài của tôi, là ứng viên độc nhất vô nhị trong hành động lần này.” Luru Siêu ngừng một chút rồi nói tiếp. “Thực ra, chúng tôi luôn không ngừng giám sát bọn sếp Bạch, bọn họ ngủ ở đâu, ăn cơm ở đâu, tiếp xúc với những ai... đều phải nắm được. Chỉ tiếc rằng chúng tôi vẫn chưa điều tra ra những người này liên lạc như thế nào với kẻ chủ mưu đứng sau lưng họ. Ngay hôm đầu tiên biết tin họ sẽ vào ở khách sạn Huệ Hưng, tôi đã nghĩ cách đưa Không Tam trà trộn vào làm nhân viên của khách sạn Huệ Hưng, là nhằm tìm hiểu cách thức liên lạc của bọn họ với kẻ chủ mưu, rồi lôi cổ hắn ra. Mặt khác, để cậu ấy đánh cắp tấm thẻ bài phục chế đem ra, nhằm chuyển hướng chú ý của bọn người này. Vì, một khi tấm thẻ bài phục chế ấy đến tay kẻ chủ mưu vẫn đứng trong bóng tối, hắn sẽ lập tức nhận ra đó là đồ nhái đồ giả, nếu thế thì hành động lần này của chúng tôi sẽ thất bại, chấm hết.”

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 82: Không đề

“Tại sao anh lại tha cho bọn bịp bợm kia?” Tôi không nén được, hỏi Luru Siêu.

Luru Siêu nói: “Bọn người ấy là những kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, tức là những kẻ mà phim ảnh hiện nay hay gọi chúng là ‘Lão thiên’, thời cổ gọi là ‘Ngoa đồ’, ‘Luru mã’ hoặc ‘Đào thông tử’; một số nơi còn gọi chúng là ‘Thảo bì’. Bề ngoài, trông bọn họ chẳng khác gì người bình thường, thậm chí đa số bọn lừa đảo chuyên nghiệp này vẫn có công việc tương đối đàng hoàng sạch sẽ để che mắt thế gian. Bọn chúng thường tập hợp thành nhóm năm người trở lên, khi không gây án thì việc ai người nấy làm, mỗi nhóm có một gã phụ trách “nghệp vụ”, khi có nghiệp vụ cần làm thì gã triệu tập các thành viên để bàn bạc. Ngoài gã phụ trách này ra, các thành viên khác không được tự ý tiếp nhận các phi vụ. Những kẻ lừa đảo chuyên nghiệp này hành nghề không xuất phát từ mục đích của mình. Cũng như các tiêu sư hoặc sát thủ, họ nhận tiền của khách để giúp khách ‘diệt trừ tai ương’. Những gã ‘áp tải’ mạo danh lần này đều đến từ các địa phương khác nhau, chúng tạm thời câu kết thành một nhóm, kẻ cầm đầu chính là cô A. Chúng tôi chưa rõ gốc gác danh phận của cô A là gì, chứng minh thư của cô ta là chứng minh thư giả. Còn những gã kia đều đã từng có tiền án tiền sự. Tôi cho rằng đó là một trong những nguyên nhân khiến cho bọn chúng dễ lộ ra quá nhiều sơ hở. Nếu bọn chúng đã từng hợp tác lâu dài, hành động ăn ý, thì có lẽ Mông Nhân khó mà phát hiện ra những sơ hở của chúng lần này. Không Tam nói với tôi rằng khi bọn chúng phát hiện ra thứ kia đã bị mất, nội bộ của chúng xảy ra lục đục thật sự, sự sơ hở đó đúng là quá lớn. Những kẻ lừa đảo này đều đã từng được bọn người ở nước ngoài thèm khát cổ vật Trung Quốc thuê làm việc. Cho

nên, nếu lần này tấm thẻ bài chìa khóa rơi vào tay họ thật thì hậu quả thực khó lường...”

Dùng kẻ cắp để đối phó với bọn lừa đảo, quả là một “chiêu độc” của Luru Siêu. Trong video, chỉ nhìn thấy Khổng Tam đứng nhẹ vào gã Quỷ Hồ kia một cái, chỉ thế thôi, mà lại có thể nâng được cái thứ kia trong người Quỷ Hồ? Hay là, trước đó Khổng Tam đã ra tay thó được thứ đó từ Quỷ Hồ rồi?

Luru Siêu bảo tôi rằng, các tình tiết này, lần sau tôi gặp lại Khổng Tam thì cứ việc hỏi hần ta. Khổng Tam xưa nay chuyên hành động một mình, từ bé hần đã ít nói, hần không thích giao lưu với người xung quanh; cha mẹ hần đã từng trong một thời gian dài hiểu lầm, cho rằng con mình bị câm, thậm chí tưởng rằng hần mắc chứng tự kỷ. Sau khi cha mẹ Khổng Tam đều mất trong một tai nạn máy bay, hần ta được cha nuôi cũng tức là sư phụ thu nhận dạy dỗ, khả năng trời phú cho hần đã được bộc lộ.

“Tôi cũng chỉ biết có chừng ấy. Tôi và sư phụ Khổng Tam cũng không gặp mặt nhau nhiều năm rồi, nếu không vì xảy ra chuyện lần này thì e tôi cũng không phải nài hần đến hần giúp đỡ. Bởi vì bỏ qua người trung gian để trực tiếp đến gặp hần là làm trái với quy tắc làm việc.” Luru Siêu đứng lên thu dọn bát đĩa, Mông Nhân cũng giúp anh một tay. Luru Siêu tặc lưỡi “trao quyền” cho Mông Nhân, dọn đám bát đĩa trong bếp rồi ra phòng khách ngồi xuống.

Luru Siêu nói với tôi: “Tôi biết anh có ý nghĩ mình đã bị người khác lợi dụng, nhưng anh nên hiểu rằng, nếu lần này tôi nói trước tất cả với anh và Mông Nhân, bảo các anh đi chỉ nhằm đánh lạc hướng bọn người kia, các anh sẽ biết thẻ bài vẫn còn, thì có lẽ khi làm việc sẽ không tích cực như vậy. Đối phương là bọn lừa đảo chuyên nghiệp, chúng rất dễ phát hiện sự thật là gì; vì không muốn bọn chúng nhận ra, tôi đành phải làm như vậy. Điều cốt lõi là thẻ bài vẫn bảo vệ được. Hiện này có rất nhiều người nước ngoài đưa cổ vật Trung Quốc mà mình đã sưu tầm ra bán đấu giá, theo tôi, đa số những cổ vật ấy đều thông qua các thủ đoạn bất hợp pháp mà có được. Đáng ghét nhất là họ lại đem ra bán cho chính người Trung Quốc chúng ta!”

Tôi gật đầu nói: “Tôi quả thật không nghĩ đến chuyện mình có bị lợi dụng hay không, nhưng cảm thấy từ ngày tôi ký vào cái tờ giấy xin che chở ấy thì các chuyện xảy ra xung quanh càng ngày càng không chân thực, tôi thậm chí có lúc soi gương và tự hỏi mình là ai? Tại sao mình lại đến cái thế giới này? Anh nên biết, ngày trước tôi không có cái ý nghĩ này... tôi thậm chí có lúc còn nghĩ...”

Luru Siêu hỏi: “Anh nghĩ gì?”

Tôi nói: “Nghĩ rằng, liệu có phải sau chuyến đi vào sơn động, tôi đã bị nó làm cho thay đổi gì đó. Anh biết không, đến nay, các chuyện xảy ra trong sơn động đã trở thành một thứ tâm bệnh ám ảnh tôi.” Nói đến đây tôi mới nhận ra Thạch Bình Nhi đã biến mất từ lúc nào không rõ... tôi bèn hỏi Luru Siêu. Luru Siêu nói anh cũng không biết. Tôi cho rằng giữa Luru Siêu và Thạch Bình Nhi cũng không hề đơn giản. Những câu đối thoại giữa Luru Siêu và Thạch Bình Nhi lúc sắp ra khỏi sơn động không phải là họ diễn kịch, nhưng sau đó tại sao hai con người dường như không cùng trên một trận tuyến này lại bắt đầu hợp tác với nhau và lại rất khăng khít không hề xa cách? Có phải hai người đã đạt được một thỏa thuận nào đó hoặc nói là giữa họ đã có một giao dịch ngầm nào đó?

Tôi không dám nghĩ bừa, cũng không dám nói ra mối nghi ngờ của mình. Nói ra rồi, sẽ đều không hay cho tôi, cho Luru Siêu và cho cả Thạch Bình Nhi nữa, chỉ bằng cứ nén điều nghi vấn này trong lòng. Nói cho cùng, vẫn chưa đến lúc nêu cái câu hỏi này ra, nó mới chỉ là trực giác của tôi mà thôi.

Mông Nhân từ trong bếp đi ra, nói rằng đã rửa bát đĩa xong xuôi. Tôi không ngớt nhìn Mông Nhân ngồi xuống bên tôi chăm thuốc hút, và thầm nghĩ, từ sau khi ra khỏi sơn động, ngay Mông Nhân cũng đã thay đổi. Tuy anh vẫn như trước đây mà tôi biết: đầu óc luôn tỉnh táo, mạch lạc, luôn duy trì được trạng thái bình tĩnh không rời trí đưa ra quyết định lung tung, nhưng kể từ hôm Mễ Đầu bị ốm cho đến dịp này khi xảy ra các sự việc, tôi luôn cảm thấy trạng thái tin thần Mông Nhân có những điều kỳ lạ, thậm chí có thể trong một thời gian rất ngắn đưa ra những kết luận chính xác - đây không chỉ là thao tác suy luận logic nữa rồi, mà đó là năng lực kiểm soát đánh giá cực tỉ mỉ mọi khía cạnh. Còn Lão Phó, ngày trước hay ăn nói lung tung, bây giờ cũng biến thành “chín chắn vững vàng”. Cả Mễ Đầu nữa, từ một người rất tin khoa học, cho rằng quỷ thần đều là những chuyện hư cấu, nay cô cũng biến thành người rất tin vào các luận thuyết nói về quỷ thần.

Tôi rất muốn tìm một người để hỏi rằng tôi hiện nay và tôi ngày trước có gì khác nhau? Có phải trong con mắt của người khác, tôi cũng đã thay đổi rất nhiều rồi?

Lúc nghĩ đến lão Phó, tôi bỗng nhớ đến câu chuyện về ông nội và người cha của anh, bèn kéo anh sang bên hỏi. Luru Siêu cau mày nghĩ ngợi, rồi nói: “Chuyện về gia đình họ Phó không đơn giản như anh nghĩ đâu. Tuy Thiên thư vẫn nằm trong tay Phó Thanh nhưng tôi cho rằng, bọn người kia vẫn chưa tìm ra điều bí mật thật sự, nếu họ đã tìm ra thì e lão Phó đã mất mạng từ lâu và sách cũng biến mất từ lâu rồi. Sách vẫn còn chứng tỏ cho đến giờ nội dung của sách vẫn chưa được giải mã hoàn toàn. Còn về sơn động kia, cho đến nay cũng không có ai dám vào, động ký ức có liên quan đến Thiên thư, hiện tại đều không vấn đề gì. Tôi cho rằng sự việc có thể tạm dừng ở đó.”

Luru Siêu nói một lô một lốc nhưng rất mơ hồ, không đi vào trọng tâm, càng làm cho tôi tin chắc Luru Siêu có biết những chuyện tiếp theo của ông nội và người cha lão Phó. Nhưng tại sao anh không nói ra?

Sau đó tôi nói riêng với Mông Nhân, hy vọng anh sẽ phân tích giúp tôi. Nhưng cách nhìn nhận của Mông Nhân cũng như tôi, anh cho rằng nên để lão Phó tự hỏi Luru Siêu, cứ bám riết hỏi mãi, thì dù ít dù nhiều cũng có thể moi được một số thông tin từ Luru Siêu.

Sáng sớm hôm sau, tôi và Mông Nhân mỗi người đi một ngã, Mông Nhân lên ô tô trở về thành phố C, tôi thì lững thững trở về nhà mình. Trước hết, vào cửa hàng gọi mấy món lên vào dạ dày cho căng, sau đó về nhà tắm gội và ngủ một giấc. Lúc thức dậy, nhìn di động thấy có hơn chục cuộc gọi nhờ, đều là các số máy ở thành phố C và đều là máy cố định. Lại có hai tin nhắn, tin nhắn thứ nhất là của anh Trần Trọng viết rằng: đã tìm thấy người cha của lão Phó, mau về thành phố C liên lạc với anh; tin nhắn thứ hai là của Mông Nhân, viết rằng: lão Phó mất tích, mau về thành phố C. Tôi đã báo cảnh sát. Được tin nhắn này cậu gọi điện ngay cho tôi.

Việc chính lý của tôi đối với “Tâm tiêu ký”

Về chuyện áp tải hàng, thực ra tôi biết quá ít. Những thứ quy tắc của tiêu cục mà Quỷ Hồ nói với chúng tôi chẳng qua chỉ là “thủy lộ tam quy, lục lộ tam

bất trú, tiến tiệm tam yếu, thụ giác tam bất ly, tam hội nhất bất”[1]; nói kỹ hơn là ngày ngủ đêm thức, không được rời thuyền, tránh gặp đàn bà v.v... Có thể lên mạng lần theo các đường link tra cứu ra một cách dễ dàng, có thể đọc thấy trong các tạp chí bày bán vỉa hè, nội dung y hệt nhau. Cho nên những quy tắc mà Quý Hồ tung ra cho chúng tôi nghe khiến Mông Nhân cảm thấy rất đáng nghi, đó là sơ hở cực lớn của Quý Hồ và cũng là chuyện nực cười nhất.

[1] Ba quy tắc khi đi đường thủy, ba nơi không được ở khi đi đường bộ, ba điều quan trọng khi ngủ trọ, ba thứ bất ly thân khi ngủ, và ba biết (biết nhóm lửa, biết tự sửa giày, biết tự cắt tóc) một không (suốt hành trình không rửa mặt).

Tôi đã hỏi Luru Siêu về chuyện quy tắc của các tiêu cục, đúng là tôi rất hiếu kỳ, vì trước đó Luru Siêu và Thạch Bình Nhi đã lên kế hoạch để cho Thạch Bình Nhi đứng ra kể với tôi chuyện về các tiêu cục, tôi tuy có ngờ ngợ nhưng vì cô ấy hầu như mỗi lần xuất hiện đều khiến tôi mắc lừa (tôi không thể không thừa nhận điều này), chính những lời của Thạch Bình Nhi đã khiến tôi rất tin rằng tiêu cục vẫn tồn tại cho đến ngày nay. Sau khi tôi biết nhóm người áp tải kia là bọn lừa đảo mạo danh, thì tôi thật sự hăng hực. Thoạt đầu tôi cho rằng có lẽ từ nay mình được giao du với một đám bạn là những người áp tải, sẽ được nghe nhiều chuyện và truyền thuyết ly kỳ cổ quái, nhưng đám người ấy lại là bọn lừa đảo, thì lòng hiếu kỳ của tôi lại càng lúc càng nặng. Tôi nhờ người đi hỏi khắp nơi về các phương diện của tiêu cục, cuối cùng được biết ở thành phố C có một tiêu cục khá nổi tiếng nhưng trong thời thế chiến II cũng tức thời kỳ quân Nhật tràn vào Trung Quốc, thì đám con cháu của họ đã di cư sang Mỹ cả rồi, địa chỉ cụ thể của họ, cháu chắt của họ còn theo nghề cũ nữa không, hoặc đang làm nghề gì thì tôi không thể tra ra nổi. Còn các chuyện khác của tiêu cục, thì tôi chịu. Về sau tôi gọi điện hỏi ông Chung Sinh, ông cho tôi biết các thông tin tương tự, nhưng không nhiều lắm. Ông có người bạn am hiểu về vấn đề này, người ấy từng trò chuyện với ông, ông sẽ hỏi giúp tôi. Tôi nói cảm ơn ông. Ông Chung Sinh nói: “Cảm ơn gì chứ? Chúng ta là người mình cả.” Ông nói câu này khiến tôi chỉ còn cách mỉm cười mà thôi.

Còn Thạch Bình Nhi, từ sau khi biến mất khỏi nhà Luru Siêu tới hôm đó, tôi vẫn chưa nhìn thấy cô. Tại sao vừa rồi Thạch Bình Nhi bỗng nhiên xuất hiện để giúp Luru Siêu, hoặc nói là giúp Thiên Nhai tìm lại thẻ bài đồng xanh, là vì mục đích gì? Tôi đánh bạo suy đoán rằng, rất có thể Thiên Nhai đã cài Thạch Bình Nhi vào nằm vùng trong tập đoàn Mục Lâm từ lâu, nếu không, tại sao Luru Siêu và cô ấy từng đối kháng nhau trong sơn động, sau khi ra khỏi sơn động rồi họ lại coi như chưa từng xảy ra khúc mắc gì, và Thạch Bình Nhi khi đối diện với Luru Siêu cũng rất bình tĩnh, không hoang mang rối loạn, dường như biết rõ Luru Siêu sẽ không ra tay với cô ấy?

Không thấy Thạch Bình Nhi, cũng không nhận được Email của cô ấy, tôi bắt đầu cảm thấy cuộc sống của mình có phần khô khan đơn điệu, tôi bèn đi tìm Luru Vân, viện cớ muốn hỏi các chuyện về tiêu cục. Luru Vân nói tính hiếu kỳ của tôi quá nặng, những chuyện này cứ tìm sách mà đọc sẽ biết hết. Tôi nói, vì thâm tâm tôi vẫn rất tin rằng thời nay vẫn còn những người làm nghề này. Luru Vân nói: chắc chắn là vẫn còn, tôi có thể thấy ở các ngân hàng, sáng và chiều luôn có những người áp tải tiền đầy thôi! Tôi nghĩ, ừ nhỉ, có lẽ đúng thế.

Tuy nhiên, anh chàng Không Tam còn khiến tôi thấy hứng thú hơn cả tiêu cục. Vì trong câu chuyện này Không Tam là người duy nhất tôi không hiểu rõ. Nếu nói những người khác, sự việc khác đều là mờ mờ ảo ảo, thì riêng Không Tam từ đầu đến cuối hoàn toàn không hé lộ gì hết. Tôi hỏi Mông Nhân về điều này, Mông Nhân cũng tuyên bố đầu hàng. Anh nói, có nghĩ nát óc cũng không hiểu nổi kỹ thuật của Không Tam là như thế nào, nhưng anh đoán rằng Không Tam đã “xuất chiêu” trước lúc chạy ra xách va-li giúp nam trung niên kia. Nếu không, sẽ mãi không thể đánh cắp được tám thẻ bài cần thu hồi.

Suy đoán là một nghề, tôi rất tin mình sẽ có ngày gặp lại Không Tam.

Bạn đang đọc truyện *Lật Mở Thiên Thư* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.